

רבי שלמה גונזג'ירול

ס פ ר

מִקְוָרֶם יִיּוֹם

פרגמו בפעם קראשונקה מרומית
דער נאקלב פלו בשיינן

בעריבת

הדר אברם צפראני

באזור פלקיוטים מקורדיים, שטרגמו מערבית ע"ז רביעי שמסטוב פלקייה

הוצאת מחברות לספרות, תל-אביב

בסיו"ע מוסד הרב קוק

שנה תש"י

4060 070

חקירה מקיפה לברור מושגי מתחר ומשמעותם מילויים
ומתוך ומשמעותם פונציונים מרכיבים.

א

הנבר:

מבחן שהודאות לכשרונוותיך הטעאים ולשיקדך
על שיטת סיל רב כל כך בלפוד החקמה. מהחילה-נה
לשאולנו על קאניגנים תקרובים ללבך יותר, ובכללן
ש>tagיע ביחסו השיקחה אל השאלת החשובה ביטחון, ומהיא:
למה נוצר האדם? — וצורת השיקחה בינוינו מהה:
שאלות ותשובות, לפי כללי מושא ומשפטן מהגינוי.

הפלטיר:

וביצד נסדר את השאלות ותשובותן לפי כללי
מושא ומשפטן מהגינוי מחייב שיטות מושך יותר פדי
ומחייב שטרדרש מתחשובות נבות קיום ? ברוי אם
ברואה לשמר על כללי מושא ומשפטן מהגינוי בכל
שאלת שפוצמד לפניו, פארך קבוצה ותפקיד ירבתה.

הנבר:

בדברייך אין הוא. ובכן נסדר ראיות ותשובות בזידות
ביחס לכל אחת מן השאלות שתונדקנה לנו. לפניו
שנארך אומן בסדר לפי חקי מהגינוי, אחרי שפוצאננו
את מהגרות שלו וاثם סדר מהגינוי של כל מה

לפי שלמה פָּנְ-גַּבְּרִילּוֹ

ספר מקור פיזי

נדפס בישראל

Printed in Israel

הסידור בסדרת ב. אשכול, תל-אביב
ההדפסה בדפוס ב. רוחלה, תל-אביב

מאליו תהא ידיתו באנציאות ראיות. ועל ידי התחשפותו לשמר על חוקי מהגיאון, זאת אופרת: כלל. משא והמן מהגיאוני, נגייע למסקנות נראיות.

ב

טפלheid: מרביה סוף נטף לי על ידי בספירה זו וענברטמי להסביר את סכמת מהגיאון. ובכן רצוני לשאלת, מה הן תפקירות מסובות ביוטר, פי טוב-למה הוסיף אמן בלבד לפנות אליך בשאלות.

ערבי: אבא, שאלני על כל מה שברצונך, כי לגבי טוב לך.
טפלheid: ובכן מה הוא דברך, שאיריך אם עסיק

ערבי: מכאן שמלוק טירע שבארם הוא הקשוב שבחילקיין על בן מה שאיריך הוא לשאי אלוי אליך הוא הידיעה. ומה שאיריך ביוטר לבקש מן הידיעה הוא שידע את עצמו, כי על-ידי כף גבע גם כל מה שמחווין לצמו, מאמין שצמומו מתקפת וחוזקה הפל ותפל קשען למשגתו. קינודים צם זה איריך נאדרם לבקש לדעת את הפלות, שבסביבה נוצר נאדרם. ותיב נאדרם להתרשם כלו לפקירה זו, כי על-ידייה ישיג את אשרו.

טפלheid: שפטן את עצמוני ומיחיד לך. ואולם אם תהא לנו הגדמות ב证实 מושאלות, שנסדר אוtha לפני כלל המשא והמן מהגיאוני. נעשה זאת מbullet לחתששב עם סדר משגיים במשפטים, כי תיקירה בציה זה מבחן מהחוזה-חפצנו.

טפלheid:

כבר ידועה לך שקידמי במלאת מהגיאון ותשיקתי לבעמה זה ימים רבים. אבל מכאן שאלות בנות כלבי, חושש אני, שתហנתי מהגיאונית לא מספיק כדי למשיג את האמת בכל השאלות הללו.

ערבי:

אל מרגג, שמא לא מספיק הבנת מהגיאונית כדי להזמין לאסקה של שאלה זו או אחרת. אם בק מתן לתורת מהגיאון את כל זיכייתה ולא חמהר לשפט על קענוגים בחפazon.

טפלheid:

אמת לי זאת בחוכחות ואנה יומר מוק ברוחני.

ערבי:

ازיריך שטסלק את כל דרכרים לשני סוגים: דרכרים שאפשר לאדם לדעתם, בלומר, שום בגבולות השכל קאנושי, ודרכרים — שאין לאדם יכול לדעתם, בלומר, שום למצלחה משללו. וכן מהכבה הוא. שמתה שאפשר לאדם לדעת ויהה או ידוע מאלי או לא. ומה שהוא ידוע מאליו אין ידיתו זוקה לראיות. ומה שאינו ידוע

תפלפלייד:

וכי יש פבלית למציאות הארים?

רבב:

מדוע לא? הרי הכל משבגד לרצונו של קאדר
האדול.

תפלפלייד:

הסבירה נא לי את דברך.

רבב:

סבירו שברצון הוא הכל האלמי, חמוץיא אה הכל
ומפניו אה הכל, נמצאו שמן במגע הו, שישנה
בר מה בלודין.

תפלפלייד:

אייך זה?

רבב:

סבירו שחתונאתה, שעל גקה נוצרו כל חמוץאים,
קשריה ברצון, שנתקבנה הוא, שחתונאתה כל חמוץאים
היא מלאה במנועות אותו הרצון, ובמוכרן מנוחם —
במנוחתו.

תפלפלייד:

ומיווא לנו מעה?

רבב:

מזה יוציאו, שגם חמוץאה וגם חתונאה במתנות
הארים ושאר חמוץאים נובעות בועל-גרון מן הרצון.

תפלפלייד:

ובכן, מהי מחלוקת של קזיות-הארים?

רבב:

בקווית נפשו של האם בעולם הalien, ועל ידי
כך כל אדרם מתרפר לדומה לו.

תפלפלייד:

באיזה אפן נגייע לך?

רבב:

בעונת הידיעה והפעלה, כי על ידיין פתג'את
הנפש בעולם השילון, תודעה מכיהה לידי-פעלה,
ומהנאה מרווחת את הנפש מתקבילה החפשיתים אורה
ומחרורה אורה לטבהה וצמיחה. בכלל, הידיעה והפעלה
מושחררות את הנפש משבי-הטבע ומטהרות אורה
מצערותה ואפלטה; ואנו חזרה הנפש לעולמה הalien.

ג

תפלפלייד:

מה הראיה, שהארים נוצרו לשם ידיעה ופעלה?

רבב:

הראיה היא בהנדרתו של משוג'ה-הארים.

תפלפלייד:

נא למסביר לי זאת.

רבב:

אתה מסביר, של מה שהוא שלם קלים ושלמותו

יכולת לחיות מוצאת אל הפעל, בצל ברכנו נאפר
אלין, שטכליות התרבות של מציאות היא לחיות
מיום מן הפלם אל הפעל!

טפלני:

אני אומר אחרת.

קרב:

ושוב פסיפים. שלמות הנפש היא ידידות עצמה,
וכמוון חסר השלמות הוא אידידות עצמה. הנפש
מחלה-תוניה בעולם הזה נתקנת מאידידיה ליריצה,
ובזה היא יוצאה מן הפלם אל הפעל.

טפלני:

מסכים גם לך.

קרב:

אם שלמות הנפש היא ביצאה מן הפלם אל הפעל,
וכל מה שהוא שלם בלם ואפשר לו לאאת אל הפעל,
בקבלה שפת מציאותה תהא יצאת שלמותו מן הפלם
אל הפעל — מה יוצא אפוא מזח ?

טפלני:

טפסנה היא, שטכליתה של מציאות-האדם היא
הצאה של ידעת הנפש מן הפלם אל הפעל.

קרב:

ובכן ברור לנו שטכליתה של מציאות-האדם היא
קידשת.

טפלני:
זה ברור לי אמן, אולם הוכח לי זאת גם במקרה
אחר וקבע בינה חוק כללני.

קרב:
התבונן בנסיבות הנפש ובצורהה, שבת היא נברלת
מאחריות, וכמוון שים לב לה, אין ארבע חיטות
נהפכים לנמצאים ואיך אדרים מן הנמצאים נחביבים
לאחרים, וגם לפרטיהם של מושעי הנפש פיזענות
זאת אומerta: החשים, ושים עין בנסיבות הנפש הנוסרים
ו turbulentים של כל אשר מן מהווים, והנוכחית הפבקשת
טמא לאך.

7

טפלני:
מכל האמור מתברר לי, שידידה היא מכליתה
של מציאות-האדם; אולם רוחה אני, שולינו לחקור
בנסיבות הנפש לשיה לא עצמה ובשנויות חללים זה על
ידי פידיחה שמייא רוכשת, וכמוון עליינו לדעת, אילו
ידיעות נשרות בנפש אמר הפרדה מן הנוף וายלו
לא; אך כל תקירות ק אלה אין מוגני עבשו, כי
כבר אסתי בזון קשחה ששורתי על חורת הנפש.
עכשו יש לי לשאלך: מה היא פידיחה, שלשמה נוצר
האדם ?

קרוּב:

השכל דומה לגוף והוא נקודות מען בינויהם, ועל כן יכולת הנפש למשיגו. אך עוד שמאנו קראשון אין דומה כלל לנפש ואין בינוים שום חטאמה. שברי אין קשור לא עצמים מרכיבים וגם לא בשיטים: העצם הפסיק בוגע לאי אפשרות השגתו את הקוצי קראשון הוא באוות השם כמו העצם המרכיב באיז אפשרותו לחשיך את העצם הפסיק.

廟למִיד:

בפניים אינטוטיו של המוצי קראשון היא סבה לא-אפשרות להשיג?

קרוּב:

מן שידיעת היודע מקפת את נירוז, ואינטוטי אינו יכול ליהות מופיע על ידי פידיעת

廟למִיד:

ובכן, איך נוכל לחשיך בידיעתו, אם המוצי קראשון ישנו?

קרוּב:

ונבונן מתחלה במוחות תחינה הכללית ובמקרים היכולים לעבר אליה, ואחר כך בתנועה וברצון המכנים את מהות הפל ומחוקים אותה.

廟למִיד:

המוחה מבלית היא מצלחה מפל ואינטוטית.

קרוּב:

ביריעת שמה נוצר האדם. היא ידעת הפל לפי מה שהוא, וביחוד ידעת מהוצי קראשון הנושא ומשמעותו.

廟למִיד:

כלומר יש לך לידע את המוצי קראשון?

קרוּב:

ידיעת זו אינה בלתי-אפשרית. אבל אינה גם אפשרית בכל המובנים.

廟למִיד:

יבכן, מה ממש אפשרי ומה בלתי-אפשרי?

קרוּב:

בלתי-אפשרי הוא לדעת את מהות המוצי קראשון מכך? להבונן כל היצירות, שנוצרו על דוד, אפשר להשיג אף ונכ אל פי פעולותיו.

ה

廟למִיד:

ומפניהם ידעת מהותו בלתי-אפשרית?

קרוּב:

מפני שמהות היא מצלחה מפל ואינטוטית.

廟למִיד:

ואין אף מילה נפש האדם את מהות הפל, והיא נלא למלחה מהנה?

רבב:

מייא, אַמְנוּ, אִינָה אַחֲדָותִית. אוֹלֶם אָף עַל פִּי שְׁהִיא
פְּרַבְתִּי תְּאַדְּרִים וְתְּשִׁנְוִים, הִיא מִצְטָמָצָת בְּכָל־זֹאת
בְּשִׁנֵּי עֲקָרִים, שְׁלִילָם הִיא נִסְמְכָת וּמִתּוֹם בָּאָה לָהּ יִשְׁוֹמַת.

תלמיד:

וְמֵה הִם שְׁנֵי עֲקָרִים תְּלִלוּ?

רבב:

חַמְרָר בָּלְלִי וְצַוְרָה בָּלְלִית.

תלמיד:

בְּאֵין אָפָן מִצְטָמָצָת הַפְּלִל בָּרְקָעִים תְּלִלוּ?

רבב:

צָל יְדֵי מָשְׁנִיגָּהִים הֵם עֲקָר הַפְּלִל וּמִתּוֹם נֹזֵר בָּל
גַּמְצָא.

תלמיד:

אִיךְ שְׁנֵי עֲקָרִים תְּלִלוּ הֵם שָׁרוֹשׁ שְׁלָל גַּמְצָא?

רבב:

כִּי הִם קְוָדָם בְּעֵבֶעֶת לְפָל וְאַלְיָם שֵׁב הַפְּלִל.

תלמיד:

בְּאֵין אָפָן שֵׁב אַלְיָם הַפְּלִל?

רבב:

הַחַמְרָר תְּכָלִיל הֵוֹא פְּשָׁוט מִפְּלִל חַמְרָר וְהֵוֹא מִתְכָלִיל
הַאֲקָרָונה שֵׁל תְּחַמְרָר בְּכָלָל, וְהֵוֹא תְּדִין בְּיַתְּסֵס לְאוֹרֶה
תְּכָלִילִת, שְׁמַיָּא פְּשָׁוֹתָה מִפְּלִל צִירָה אַחֲרָת וּמִיא מִאַחֲרָת
אֶת בָּל נִצְוּרוֹת.

תלמיד:
הָאָם שִׁבְתַּת כָּל גַּמְצָא אַלְיָם הֵי בְּפָעַל אוֹ בְּפָמְשָׁבָה.

רבב:

לֹא בְּפָעַל, אָלָא בָּרְקָעִים בְּפָמְשָׁבָה.

תלמיד:

קָדְםָן כָּל עַלִי לְדוֹעַת, אִם אָפָשָׁר שְׁפֵל חַדְקָרִים
מְשׁוּגִים יִקְרִי שְׁבִים לְעַקָּר אָחוֹד אוֹ לְשִׁנְוִים, מְתָאִים
לְהָם, וּבָרְקָעִים בָּרְקָעִים לְדוֹעַת, שָׁאָחָד מִתּוֹם הֵוֹא תְּחַמְרָר
וְגַשְׁנִי פְּצֻוּרָה.

רבב:

כָּבֵר בָּרוּר לָהּ מֵהּ זֶה עַצְם וְמֵהּ זֶה פְּקָרָה?

תלמיד:

בָּנָן.

רבב:

אִם דְּמִין כָּל עֲצָמִים הֵוֹא בְּמִנה שְׁהָם עֲצָמִים, פָּנִים
מְחַכְּבָה הֵוֹא, שִׁיחָה וְבָרְקָה מְשַׁחְרָף לְכָלָם, שִׁיאָחָד אֶת
עֲצָמִים בְּיִגְיָהִים וַיְאָתֵן לְכָלָם אָפִי שְׁלָל עֲצָמוֹת בְּמִנה
שְׁנָה.

תלמיד:

אוֹלֶם אִיךְ אָפָשָׁר לוֹמֶר בָּהּ, בְּשָׁאָנוּ יוֹרָעִים, שְׁפֵל
עַצְם שׂוֹגָה מְחַכְּרָוּ?

רבב:

בְּמַהוּתוֹ אֵין עַצְם אָסָר שׂוֹגָה מְחַכְּרָוּ.

טפלמיד:

וְקָרְאֵיָה ?

רב:

אלו קי הצעדים שונים במחותם הצעדיים, אף
אחד מהם לא היה יכול לחיות עזם.

טפלמיד:

מדוע לא ?

רב:

כפי ההצעות שיבת למחות וההצעות אינה עלולה
לשבוי כל שהוא בנצח, ובכן בלתי אפשרי הוא,
שהמחות משנה במה שאינו משנה.

טפלמיד:

זה נכון.

רב:

ובכן אפשר לצמצם את כל מקרים השונים בשני
עקרים מתאימים להם.

טפלמיד:

בקו הוא דבר. אבל מפניהם אין אורים, שלא ב
מקרים השונים יש ערך אחד ?

רב:

אלו היה ערך כל מקרים אחד, בעוד שדברים
הצעדים שונים, מן הבהיר היה כי במקרה אחד
יקיינו גם שונים, ואם גם היה ערך של כל אסר,

הנה ביסוד עם זה קיתה מכרעת להמצאה שניות בזקן
עצמו.

טפלמיד:

באייה אפן ?
רב:

אולי היה ערך אחר, אי אפשר היה לו, שלא יהיה
בצל איזו תוכנה שונה ממנה.

טפלמיד:

מדוע זה ?
רב:

אם מה שנוצר מזקן זה מחונן בתוכנות שונות,
בהבניהם גם ערך מחונן בתוכנה שונה מעצמו.

טפלמיד:

צבשו ברור לי, שב תקים שב בהבנה לשני
עקרים. אבל מה קראינה, שאחד מן העקרים הילו
הוא חמץ תכלתי ומשני מצונה תכלית ?
רב:

אם הספקת, שב תקים שב לשני עקרים, מסכים
בהכרה, שאחד מהם הוא נושא ומשני — נשוא.

ו

טפלמיד:

זה מספיק לך. ומכאן שאין אלה הם העקרים של
להם שיש, מן הבהיר הוא, שגשוגם לבלתי אוותם.

קברב:

דעתה מהחרר והצורה הוא – הנוף האנושי וצורתו;
במלה "צורה" אליך לךין את הרקעתי-אךני; דעת
הכרזון היא הנפש, דעתה מפוצי בראשון – משבל.
טפלמייד:

איו מן בידיעות מלוי קורת לארחות?

קברב:
לפי סדר-המקצים קורת ידעת מהחרר והצורה
לו של הכרזון וגם לו של מפוצי בראשון. ואולם
השך מעה הוא במציאות.

טפלמייד:
ואתת חשב, שמהוז לידעות מלוי אין ידעת
אחרת, שעילינו לדרש אומה?

קברב:
לא בידיעות מלוי הן יסודות טלקחה ועקריק;
ואולם צפחת מרבבים.

טפלמייד:
ומשלשת אלה אחד מסתכל מן השני?
קברב:
מהחרר והצורה מסתכלים הן הכרזון. יומר אני
יכול לתגיד לך עבשו, קדם שגנית לך את ידעת
כל החדר והצורה והכרזון.

קברב:

זה יήיה מועל ונחוץ גם בשבייל ידעתה הכרזון
ומפוצי בראשון.

טפלמייד:

כלום יש עוד ידעתה זולת ידעת מהחרר והצורה
VIDIUTAH MAFZOI BREASHON.

קברב:

שלשה הם סלקי ידיעת הכרזון כליה: ידעת
מהחרר והצורה, ידעת הכרזון וידעת מפוצי
בראשון.

טפלמייד:

מןני מה מכילה ידעתה כליה רק שלשה חלקים אלו?

קברב:

מןני שבמציאות עצמה אינם אלא שלשת אלה. בולמר:
חרר וצורה, מפוצי בראשון וככרזון סתום בין שמי מקצועות.

טפלמייד:

ויה הפטם, שאין במציאות אלא שלשת אלה?

קברב:

מןני של מהRSS בקבלה יש לו סבה, שתחשלה
אותו, ומתווך בינה ובינה. הסבה היא מפוצי בראשון,
הנוֹזָר – מהחרר והצורה, ומפונך בינהם הוא הכרזון.

טפלמייד:

פן לי רגמה לקשר שביניהם, בולמר שבין שלשת
אליה, ויליקם מבדרי.

ביב:

מלחך, אפוא, קדם לכך בידיעת מהפר והצורה, מפני
שחלק ראשון זה של הסקפה קודם, לפה הסדר, לשני
האמורנים.

ביב:

למפני נא, אפוא, לדעת את מקטום ומונאי שבתורת
המלחמה הפללי והזרה הפללית.

ביב:

לאסר שמייטבף למצואת האמת על מהות הנפש
ומארף לה, איך היא מקיימה את הפל, עלייך עכשו
לסלוק את הנמצאים ולתקופיד את המרכיב ליטודוינו
ונפשוטים, כמו: לחדר וצורה.

ט

ביב:

כבר למדתי לודעת את הנפש עד כמה שהיא זה
בצחי, אם כי לא החנתי עד פקלתו של מה שאני
אריך לודעת ממנה. אולי קבה ונתחיל לחקור בחדר
ובצורה הפלליים. קיימי רוזה, שקדם כל תקעף את
ראשי בפרקיהם של מתקינה, שאנו גנושים לפניו בית,
ומסלק את פרקי מתקינה חילוקה היגיונית. כדי שהפל
יקיה ברור מלאש.

ביב:

לאסר שמנגנתנו היא לחקור על מהר וצורה

ביב:

שים אל לב, שמהותן מכילה כל מה שאתה יודע.

תפלמיד: מה היטקף למלך את השערים של בקילטנו על מהמר וצורה? גוש, אפוא, לתקירה, כי שאלתך
במבחן.

רב: מציאות מהמר מצללי ומצורה מצללית
ידוע לנו באפשרים שונים.

תפלמיד: הסבירה נא לי את האפשרים כלל.

רב: האפשרים, שעלה-ידם נוכל לבעת את מהמר ומצורה
מצללים בסירה ראשונה, שניים הם: **תפקיד** פעם
הוא כללי וממשת ומשני – פרטיו ופרט.

תפלמיד: איך אפשר לדעת את מציאות מהמר ומצורה לפי
האון הצללי?

רב: דבר מבקש, שורצים לתפירו על פי סענין,
אין מפששים אותו אלא על פי תכונתו שאנו
gnezdot memuna, ולאמר שנזקצא, שהתקבנות הלאו ישננו
ונכיר את טיבן, נניח, שיש דבר, שהוא בעל התקבנות
כלל.

טבלליים, צלינו להנימ, אבל מפרקב מהמר וצורה
ונחלק לשנים: **תפקיד** פעם הוא **קצתם** הגשמי המפרקב
ומשי – קצתם קריוני משוט. וקצתם הגשמי אף
הוא נחלק לשנים: מהר הגומי הבושא את צורה הגומי
האיכות, ומהר וצורה קריוני הבושא את צורה הגומי.
ומפני כך צריך למקדש להזקפתם מהר ומצורה מצללים, צלינו
להתפרק בהם. – משער קר אשון הוא מפרקמה
מקודשת להסבירות משני מהמר ומצורה מצללים ולפרקמה
במדוע מהר ומצורה של פומותים, וכמו כן למאור
מהר הגשמי נושא האיכות. משער פשנוי [ויהא
מקודש] למאור מהר קריוני, שהוא נושא מצורה
הגופנית. ובכון שפחות קריוני זיקוק להוחחות, כדי
לאשר את מציאותו ולאמת אותה, שמי קעאים קריוני
אינו נדוע קהכרה מאליו, עצבן צריך יקרה למקדש
עוד שער שלishi, שיהא עוסק בחוקמת מציאות
עצמים פשוטים. ועוד צוריך יקרה שקדש שער
רביעי, לחיקנת מהמר ומצורה בעאים פשוטים.
ולאמור שפיקרנו בארכעת השערים קאלה משלם,
סבבים נעה לחקיר מהר ומצורה מצללית
בשם לעצם, ולזה יקדש משער פקמייש. כל
מה צלינו לפרק כל מצורה וצל מהר יקרה כלול
אפוא, ב证实ת השערים קאלה. וזה היה גם כל מהן
של ספר זה.

שחווא נושא את מיל, מן מהכבה הוא, שיהיה במל
ואם הוא נמצא במל, מן מהכבה הוא, שיהא נומן למל
את מהותו ואת שמו.

יא

הפלמ"ר:
עכשו ברור, שפטכנות קאלו הן הכרחות לחדר
הכללי.

רבנן: ובקן, בקש בצל הנמצאים את התקינות הכללו, ואם
תמצאן — הרי מצאמ את החדר הראשון.

הפלמ"ר:
באייה אפן אעשה זאת?

על ידי נחום שכלי, בולם, שפטשת פון המזיאות
את צורוקית צורה אסר צורה ומלחך באפנ זה מן
הכללי אל הנספר, עד שטאנץ' לאותה צורה, שטריריה
אין שם צורה אחרת, וזהי מצורה סקורה מכך
האזורות של חמץ נושא אותה.

הפלמ"ר:
פון לי דגמה.

רבנן:
נכח לדגמה את גלגל המשפטים. מצורה קראשונה
מצורוקי פגראית לשינינו הוא מבצע, אסר אך באה

הפלמ"ר:

פון לי דגמה למה שאמרת.

רבנן:

אם יש חדר כלאי אעד בכל שדברים, הרי הוא
בתכבה בעל תכונות אלה: כי אם בפנוי עצמן
בעל מהות אמת ויחיקת, אולול להשפטנות
ונומן לכל שדברים את מהותו ואת שמו

הפלמ"ר:

מהי קראית שפטכנות אלו הכרחות הן לחדר
הכללי ומתחימות לו?

רבנן:

מן הרכבה הוא, שהחדר הכללי, אם הוא נמצא
יבא בעל הפטכנות הכללו.

הפלמ"ר:

באייה אפן?

רבנן:

החדר נמצא בתכבה, כי מה שאינו נמצא אינו
יכול לשמש חמץ לנמצא; וחדר זה כיון בפנוי עצמן
בי לו לאו את קיה נקשר הסבמי' בעולם אין-סובי'
ואת אומרת: בלא טתקלה, ומותם מהר סי' אמת
ויחיקה — שהרוי לא בקשו אלא בק חמץ אמר לכל
הנמצא. והחדר עלול להשפטנות, שהרוי משינויים הם
באורות, ומצירות אין לנו קיום אלא בחדר. והוא
נומן לכלה את מהותו ואת שמו — מאפר

ברבו:
כלום לא הספקת. שאמות מין התקנות של חומר
הכללי היה, שהוא נתן לכל נמצא את עצמו ואות
שמו? ובכן, מאין מתקבל הנמצא את התקנות הללו,
אם אין חומר כללי מונט אומן לו.

יב

טפלאייד:
בון הוא, פלאש אפרף. אולם איך שוגה חומר זה
מן הנמצאים?

ברבו:
אי-אפשר בדker, שמהות מהמר תהיה בῆמה שהוא
שוגה מהות הנמצאים, אולם הנמצאים נצשו שוגים מין
החומר על ידי צורות שבלו אליו, זאת אומרת: הקדים
שוגתו בו. מזה יולץ, שהשוניים הגלויים בנמצאים
נוצאים מתחזרות גלויות. וכן בון אין שינויים נסתרים
קלים בנמצאים אלא על ידי צורות נסתרות. ובכן, אין
שינויים מתחזים אלא על ידי קזרות של הנמצא, אבל
הנמצאים נשמר. הנושא את קזרות, הוא מהמר הכללי
הראשון והראשון, שאין שינויים סלים בו.

טפלאייד:
פון לי דגמה.
ברבו:

התקבון נא בצדיד וברביד, שנייהם עשוים זהב.

המבענית, אחוריה הגופניות, אמר קע העצמות ואמר
כע — כל השאר, זאת אומרת: שהקלים הנפרדים, עד
שtag'ע למשג של דבר נוצר, שהוא האחד סביר בפני
עצמם, שנושא את כל הצורות הללו; ואנו מוצא,
שיצור זה הוא בעל כל התקנות הנדרשות לאטלה
וכמו-כן, שהוא הוא הספה הנסתירה. שאחריה אין שם
ספה זולה אחת, בלומר, היואר ימיצה שם.

טפלאייד:
בקר הפשטי את צורות כל הנמצאים זו אמר זו
וילקמי מון גלו אל הנסתיר עד שהגעתי אל הספה
הנסתירה. שארכך אין עוד סבה, פמו שאפרף.

ברבו:
עכשו עליה שניית מאומה הספה הנסתרת אל גלויה
ומון גלויה אל יומר גלויה עד שפיגע אל בגדיה
שיצאת ממנה, וממצאה שתקנות של אותה הספה
הנסתרת מלות אותך והולכות בזקוקheid מון הנסתיר
אל גלווי.

טפלאייד:
בקר חפשתי את התקנות הללו בנמצאים וממצאים
חוירות אומם ומתרשות בהם בכלם מון הגדול ביזטר
עד הקטן ביזטר, עד שהגעתי למלך הפלמי-נגלהק
ואף על פי כן אני מוצא הרבה בעציותו של חומר
כללי, שמאכיל את כל הנמצאים ובנוסף עם זה הוא
שוגה מהם.

בו למשלים את מהות החרבר, שבו היא נמצאת, ולעת לא מאיות. שחררי האזורה היא הנורמת. שפל דבר הוא כמו שהוא.

טפלמיד: וכי לא אמרנו קודם לכן, שגם מהפר הוא בעל מקיאות?

רבינו: לא אמרנו, שהחרבר הוא בעל מקיאות. אלא לא אמרו שיטסנו לו צורה רוקנית: כשהוא עצמו אין לו מקיאות, והוא מתקבל אומתא לאחר שנלמה אליו הヅורתו ווותה מקיאות בפועל. בלא זה, אם אנו מיחסים מקיאות להחרבר, אין זאת אלא מקיאות בלאם.

טפלמיד: כבר תזכיר את התוכנות הללו ומראמי, שعن מתיות לכל הזרות של הנמצאים. אולי באיו זכות אמר, שהצרה מצללית היא שמנה נובעת מקיאות כל הזרות ושלמותן?

יד

רבינו: מהר-נא שאלה זו ואל נא תמהר בלהק, כי מתרונת יבוא אמריך.

טפלמיד: אכן, הוכח לי את מקיאות החרבר מצללי,

וראה בכך סמל לכל הנמצאים. אבלו אף רואה בכך דמות הקדים. והנה מכאן, שהם נבדלים בצורךם מוחדר שלם אחד הוא ואין מהו שונה בפיהם. מזה תלמד, שרק אף טבנאים שונים בצדקה, בעוד שהרפר נושא הצורות אחד הוא ומהו איננה שונה מפהות הנמצאים.

יג

טפלמיד: טיבך להזכיר לי את מקיאות החרבר הפללי, באפן שראמי את תוכנו בו בכל הנמצאים. עשו הוחדרה לי באפן דומה לה את מקיאות הזרה הפללית.

רבינו: שים לב לתוכנות של האזורה הפללית. הנה: להקزا בזולטה, להשלים את מהותו של מה שחייב בו ולעת לו מקיאות. אם מצא את התוכנות הללו בזרות הנמצאים, כבר מצאת את האזורה הפללית.

טפלמיד: מאינה טעם אף בא לידי מסקנה, שתתוכנות הללו קבועות בזורה הפללית?

רבינו: כן בתקרא הוא, שהזרה תקיה נושא, כי אם לא מהיה נשואה — תהא נושא, ואנו מחקף להחרבר ומקבל את כל האפי של החרבר. הזרה מסגלת במו

מצורית היותר, וכן ההפוך הוא שתהא להם גם צורה
אתה משפטת.

סטודנט: מה מקרים לומר, שיש צורה אחרת מחוץ לאורות
המוחשות, שתיא משפטת לכל ארבעת היסודות ?
רבב:

אכן הכרחי הוא לומר כן, מפני שגוראות הללו
מקורות הן ואינן קיימות בפני עצמן. ובכן, יתכן למה
שנושא אונן הוא פיתח גוראות הפרטיות למה שנושא
אוון.

סטודנט: אני מבין, מה הן נושא גוראות הפרטיות, אבל:
לפעמים בבעלותם ויסודות פשוטים ובאניגים, שכן
אפשר להפריד אותם ליסודות אלה. אוליukan אני
רוואה את נושא גוראות הפרטיות, ואיך, אפוא, אפשרים
לדרכיך. שיש כאן נושא, כמו שתסבירו שם יש
נושאים ?

רבב: ככלום ראות את ארבעת היסודות פשוטים בעלות
טיניטים, צמחיים ודוממים ?

סטודנט: לא. אבל ראותי בעלייתים, ואסרךך הפרטיטים
לייסודותיהם.

ומזינה הפללית לפיה היא מפסיקת, שאליו דברת
לעומן לבן, מפונן שלפי היא אף מחייב בקשר ברור
לי בדבר.

רבב: סטודנט במושגים טבעיות, הן כלליים
ו הן פרטיים, ולא מזאתם בהם וולת אלה
סטודנט: מה הדרישה לכך במושגים הפרטיים ?
רבב:

סטודנט, תזמין, מודעם — כל אחד מרכיב מצורה ותחבר.
סטודנט:

בן הוא.
רבב:
סטודנט אל הפרטים הלאכותיים, בגין
פעל או מטה.
סטודנט:

התבונתי ומאתמי אותו בדבר.
רבב:
הוא מדין גם ביחס לאצמים כלליים טבעיות
כמו ארבעת היסודות.

סטודנט:
באינה אף ?
רבב:

ובci אין אתה רואה, שגורת היסוד האחד שוניה

קברב:

ובכן דע, שאלא כלא קיה كان דבר-קה שחווא נעה
הנדידים, קיה יוצא, שהענין התהוו מלא-עצמם, ושהה
שאיינו עצם קודם לעצם.

טפלמיטר:

קאייה און?

קברב:
היסודות, שם עצמים, המתו אונדמן השני
ובדוחה לונה פאלט מטיים, האטחים ומדוחקים הם
עצמם ונתקו מון מיסודות. ואלא קיה كان נשא
שבו יוצאת התחזות לפועל, קיה מה שמאנו נתהזה
אייה דבר קודם לדבר. ובכן קיה יצא בתקלה מה
שאפרטת קדם לבן.

טפלמיטר:

כבר הבינתי, אבל הוספה נא עוד גאים.

טו

קברב:
גם היסודות שונים זה מזה באיכותם ודומיהם בנה,
שם גופים. ובכן בגוף הוא נשאם בתקרת.

טפלמיטר:

אחרת אי-אפשר. אם היסודות האללה דומים זה לזה
בגופניות, כמו שאפרט, ציריך בגוף להיות בהכנה נעה
לצירות-היסודות. אבל מה בעצם בטעם קיטס לטבעו של גוף זה?

קברב:

באותו אף פריד גם את הצורות הטבעיות
מנושאים, ובכך רבו לא לכל דעת, שנושא הצורות
טבעיות הלו אחד הוא.

טפלמיטר:

סבירוני, אכן. אבל בקשה להוסיף גאים.

קברב:

בתוך הבקה זה משמש חבדל האיכות.

טפלמיטר:

קאייה און?

קברב:

מןני שאיכיות אין אוубות מנוגות וארופים,
ובכליה הוא, שיהה דברמה שונה מכך. שיארפן
יתחגן. וכן אין אני מטבח לארווף בפצלת או
למחוקת, אלא לארווף ולמחוקת במקום. מןני שפחלה
מתאחת לפועל שנושא ולא לנושא עצמו.

טפלמיטר:

סבירוני זאת. אבל הוספה נא גאים.

קברב:

אפה מסכים, שהתחמות אינה באלה אלא מתח
גאדים?

טפלמיטר:

אין אני אומר אחרת.

קרב:

ובכן הזרות הפליליות לאלו ביטודות
מן כמו זרות פרטיות כיחס למה שנוצר מהם.

תלמיד:

סבירו הוא בעל ברחו כן.

קרב:

וכמו כן הוגף, שהוא נושא הזרות הפליליות לאלו
הוא ביטודות, שהם הנושאים של הזרות הפרטיות
הآلות.

תלמיד:

בקרכית גם זה כן.

קרב:

כח לך זה בתור כלל, שאל פיו מידן על הענינים,
שודן נבר עלייהם.

תלמיד:

נדמה לי שאטה מרמז לי בזה לשמיים, מפני
שיש להם דמיון עם היטודות בגופניות, וסבירו גו-
מה שנאמר כל תיסודות ארך לחיות נכון גם כי מס-
איליהם.

קרב:

אחרת אי-אפשר שפהיה.

תלמיד:

כן, אבל איך אפשר למקדיל אין חמר וצינה
בקרכר, שהזורה אינה נפרדת בו מן מההן לעולם?

קרב:

על זה מדובר אסר קה, קשנה פריד את הוגף מה
ליטודותינו ונבדיל בין צורתו, שהיא בפמות, ובין
הנושא שלו, שהוא האצם. אז יתברר לך, שניסט הנושא
פה אל הוגף, הנושא את הזרות-טיטוסדות, והוא כיחס
הוגר מה אל אלה הזרות. וכך יתגלה לך על ידי
תיקינה זו, אילו עצמים עוד נמצאים אסר העצם
הנושא את הוגף מה, שהם נושאים לעצם ובעמם
אחד בשני, עד שפיגע לנושא בראשון, שהוא מהר
הפלילי, שאנו עוסקים בו; ואנו סביר את היחסים שבעין
הנושאים והמושאים הכללו, בלומר: מה הם האצם
תקומכיהם בין שפטך ביטר, שהוא מהר בראשון,
ובין הגלי ביטר — הזרות-טיטוסדות.

תלמיד:

נשוב לדבר על הוגף, שהוא הנושא של הזרות
ביטודות.

טו

קרב:

ברור לך, שביטודות, שהם שוניים זה מהו ב;zירות,
בלומר: בארכע מתקונות, מתחאים בגופניות, ובמודען
מיין קינה לה, שיש לנו אקר נושא לארכע הזרות.

תלמיד:

זה מוקן לי.

ברב: ובין מיסודותיו הוא בזיה, שגופ^ה משמים אינו מקבל את
תוכנות המיסודות ואף בזיה וכליון אינם קלים בו
ושגורת המשמים שזיה מצורבת במיסודות.
טפלמיאר:

איך אפשר מדבר, שגופ^ה משמים וגוף^ה מיסודות
אחד הם, בעוד שגופ^ה משמים משלל בזיה וכליון
וגוף^ה מיסודות יש בו אלה?

ברב:
בשם שיכלנו לומר, שגופי ארבעת מיסודות גוף
אחד הם ל美貌ות מה שהם נבדלים במתכונותיהם, אך
אפשר לומר אף כאן.

טפלמיאר:
מה קינה תשובה למי שהיה מתנגד לדעתה
שהמשמים הם גופ?

ברב:
להתנגד לך, שהמשמים הם גופ, אי אפשר, מכיון
שהתכונות המיקוחות של גופ נראות ברור לך. אפשר
בק להתנגד ולומר, שגופ^ה משמים אינו אלא הגופים;
אבל אין לך להתנגד על זה עצהו. ובכן אמר, מה
המשמעות, שהזאתם משיחתנו זו?

טפלמיאר:
למעשה, שיש ארבעה מיני חומר וארבעה
מינים צורה.

ברב:
בשפראה צורה דומה לשלו מתקיימת בתוך חומר
שונה ממנה פבן, שבו הצורה נברלת מן מהויה,
שהרי אלו הם דבר אחד, לא כמו יכולם לפרש ממנה.

יז

ברב:
את האמת על תפארת הצורה מן החומר נקבע
אמור לך, בשגבולא לדון על העצם, שהוא הנושא של משע
הקטיגריות.

טפלמיאר:
הבינומי מה שאפתה אומר.

ברב:
ובכן, מצורה שנשואה בגוף משמים דומה לצורות
הכלויות הקיימות בגופי מיסודות, ולאו האקרונות
דומות לצורות פרטיות, שכן קימות בעצם מרכיבים
מיסודות.

טפלמיאר:
מן הוכח לך הוא לך, אילם מפנוי מה אתה
מקדים בין המשמים ובין גופים טבאים, בעוד שלאו
ואלו שווים בוגע לפמות, ואיך קיה שיקוי אותו גופ.

ברב:
נדאי שמשמים ומיסודות גופ אפסם, מפני שלאו
ואלו שווים בוגע לפמות, אלא שהבדל בין משמים

קרבו:

איilio שם?

טפלמיד:

חומר פרטיא מלאותי, חומר פרטיא טבאי,
חומר כללי טבאי, עצול להוניה וכליון ותפר
ש פונטי בהפקה מזה, וכלל אסיד מן המקרים תלו
צורה נשואה כל יידין.

קרבו:

טישוף לקין. אולי עלייך לרצות, שאוותם ארבעת
מיינן מהמר ומצורתה, אף על פי שהם שוגים, בכל זאת
כולם שווים במשמעותם: חומר וצורתה.

טפלמיד:

בן הווא.

קרבו:

ובמושגים אין שם דבר חזק מזה.

טפלמיד:

אין.

קרבו:

מצאנו אפוא, שבמושגים טבאים, כללים
ובפרטיים, אין דבר זולת חומר וצורתה.

טפלמיד:

בן הווא.

קרבו:

טפלקים מתקדים לשלים; וגם עתמים וגם צורות

הלו ערי שלקים הם, ובכן אריכים הם להתקדים
ולחששות שלם.

טפלמיד:

כיצד יתפקידו, ועוד שהם שוגים זה מזה?
קרבו:

כלום מיסודות אינם מתקדים כמו שהם גוף, אף
על פי שהם שוגים? במודען מתקדות הזרות בפה
שונות צורות של הגוף. ובכן כל הזרות מתקדרות
לאמת גפני — פנומי פה לצורות מסוימות — וبن
מספרות בפרטים, כי לכל אחד מהם צורה שלו.

טפלמיד:

בן הווא.

קרבו:

נקא, שאריכים לחיות במושגים חומר כללי,
כלומר: הגוף, וצורה כללית, כלומר: מה שנושא
אל ידי הגוף.

טפלמיד:

כף אריך לחיות.

קרבו:

אסר שמתברר לך בשער הראשון בזאת, שבמושגים
אין זולת חומר, כלומר: גוף כללי, זולת צורה, כלומר:
מה שנושא אל ידי הגוף, נחקיר בשאר השרי על
מה שכא אמר פגף מסויש, כלומר: קצץ נושא
תכמו. וזה מההתקלה רקעטני בעוצמים המשקלים.

על קבוצם הנושא את גווניותם טעולט.

א

טפלמיד:

הבטחת לי, שבשער משי — חוץ, תרביר על מהמר הגווניגי, זאת או מרת על קבוצם תבא אסר המוקשים. יוכן מלא את הבטחתך ומסביר לי זאת באפן ברורה:

קידיצה על מציאות החמר הגווני, זאת או מרת: האצם הנושא את הגווניות של קulos, משגעת כל גני מקובנות בחמורים שהזופרנים קלים לבן. מכון שקבולים הוא מהות גוונית, ובמו מגוף הוא בעל פבניות ואיכותים ובכלל מחוון בצורות, שאלין דרבנה, יואא בעברת, שגוף הוא תחומר הנושא את צורותם, פאלה ביעולם, כלומר: פבנית, גוניים ושאר מפקרים, והם צורמי. כמו כן מן העברת, שיאן דבר-מה, שהוא חמר הגווניגות, וshawenigot זו מהיה צורתו, ובכן, היטס בין הגווניגות ותחמר הנושא אומת דומה ליטס בין מצינה הפללית הפנורת, זאת או מרת: פבנית וגוניים, אל הגווניגות הנושא את אמתה, צרייך, אפוא, לחיות אן חמר בלטימומיש, שהוא הנושא את

צורתה פגוף, והנגי נומן לך כלל, שעליידיו מшиיג את ידיעת החפרים והאזורות. סדר לך ברמיינך את כל הממצאים באפן שאחד נושא את השבי ומשמי — נושא לך, ומאר לך בסיס פשתי קצאות. קאה אלין וקאה מחתון. קאלין מפליל את הכל, פחמר הפללי, והוא חמר נושא בלבד, ומהמתו, פצרה ממוחשת — הוא צורה נושא בלבד, ובין שמי הקצאות האלו מה שהו יומר נעה ועדיין משמש חמר ליותר שפל ונס. וזה האחרון משמש לו צורה. לפי זה, הגווניגות של העולם, שhaija מהמר הפללי הנושא את הצורה הנושא בול אריה להיות צורה נושא לחמר טמיר, שאלין אנו דנים. ובהמתם לזה ישמש חמר טמיר זה צורה למה שכא אחריו, עד שנגיע לחמר קראשון, מפליל את הכל.

טפלמיד:

הסביר נא לך, אם חמר הוא הנושא את גווניות העולם.

קרבי:

השם גוף עצמו כבר מראה על מציאות חמר, שהוא נושא את הגווניגות. כי באמרך על איך דבר, שהוא גוף, כבר צינ怯 בזזה צורה ומזכיר, כמו שאפערך אל דבר-מה, שהוא בשל אבע ובשל פבנית, כבר אתה מצין שיש כאן מאר ומתר. ובמו-בן אם אתה מגדיר,

טפלמיד: אנים עכשו, שטן עצם סתום, ואסර-קע פבייא ראיות לרבליה.

רבינו: וכי דבר קים בפני עצמו והוא מוחש, ודבר קים בפני עצמו והוא בלתי-מוחש מושפטים במח-שהוא ונברלים במתה-שהוא?

טפלמיד:

כן.

רבינו:

במתה הם מושפטים ובמה נברלים?

טפלמיד: מושפטים הם בזאת, שפל אחד קום בפני עצמו, ושולונים בזאת, שהאחד הוא מוחש והשני — בלתי-מוחש.

רבינו:

האם המוחש הוא גוף?

טפלמיד:

כן.

רבינו:

וכי קים בגוף בפני עצמו?

טפלמיד:

מדוע לא?

רבינו:

ובכן בגוף הוא צורה סקיים בפני עצמו.

טהנוフ הוא ארף, רشب וצבה — בזאת כבר אפה מקים את מציאותו של דבר, שהוא ארף, רشب וצבה.

טפלמיד: אני רואה, שהצבע והתבנית נבדלים מן הגוף, אבל אני רואה, איך נבדלים האך וקרטן מן הגוף.

רבינו: אם אפה מתבונן לצבע ולתבנית בכלל, הרי אלה אינם נבדלים מן הגוף לעולם. ואם אפה מתבונן לצבע ולהתבנית מינדים — אין לך כל טעם לסתור את דברי.

טפלמיד: מדוע?

רבינו: מפני שם ירחקו אלה מינדים, לא ירתק השאר.

טפלמיד: באפן זה ברור לי דבר. וכי יש עוד אחר?

רבינו: אכן יודע, שאותו דבר יכול להיות גם נשא וגם נשוא?

טפלמיד: מדוע לא? ונהלא זה עצשו דברנו על זה.

רבינו: וכלום איין יודע, שענשו שא וקיטים כשהוא לאצמו הוא מוחש, בגוף, ות渼של הוא בלתי-מוחש, פקבינה ומגש, שן שני אצמים בלתי-מוחשים?

הפלמ"ר:

כן.

רבב:

ובכן מכיון בפני עצמו הוא בערך חסר לגוף וסנוור הוא צורתו?

הפלמ"ר:

כן, ולא אחרת.

רבב:

ובכן ברורו, שיש כאן דבר קים בפני עצמו, שהוא נושא הנווקניות, וזהו קצצם.

הפלמ"ר:

זה ברור.

רבב:

בזה מצא את מהiar הסמיישין.

הפלמ"ר:

אמנם כן.

רבב:

באופן זה מפש יש לך לחתוב את הנווקניות בטור צורה טמיינית.

הפלמ"ר:

כבר פשוטי כן.

רבב:

נחוור עוד פעם בראש. באר לי את סדר החקרים. חוי אומר — הסטעפונו של האחד מן השני.

ב

הפלמ"ר:

במה לסתמ"ל בזה?

רבב:

סתמ"ל במוחשים.

הפלמ"ר:

כבר הבינותי שתחמ"ר מפרטי משבצי קים בחומר הפללי משבצי ומתחמ"ר הפללי לטבציז קים בחומר הפללי משמעני ומתחמ"ר הפללי השמיימי קים בחמ"ר הפללי הגופני ומתחמ"ר הפללי הגופני גםם בחמ"ר הפללי קרווחי.

רבב:

הישקף לתבון. ומיוצא מזה?

הפלמ"ר:

מיוצא מזה — שמשמים עם כל הפלול בינם קימים בעאים טריוחי ובעאים קרווחי הוא הנושא אותו.

רבב:

באר לי גם את סדר מצירות, בלוטו: הסטאפומו של העאטמן מן משנית, וסתמ"ל נא במה שסתמ"ל בונדרך על החקרים.

הפלמ"ר:

בשם שאמרנו קרט לבן ביחס לחקרים, אך אני אומרים אף כאן, שאיריך, שמצוות הפרטיות הטבעיות מהוינה קימות גזורה הפללית-טבאיית, ומצוות

הכללית-טכנית פה איננה באזורת הכללית-شمינית
ומאזורת הכללית-شمינית — בכללית-גופנית,
והכללית-גופנית — בכללית-רווחנית.

רבב:

הכללית-טכנית פה איננה באזורת הכללית-شمינית
ומאזורת הכללית-شمינית — בכללית-גופנית,
והכללית-גופנית — בכללית-רווחנית.

רבב:

נזכיר גם עתה מראש ונתחילה בẤרים השכליים.

טפלמיר:

כבר גלמה תקירותנו, שהחומר הרווחני נושא את
החותם הגופני והחותם הנווחני — את החומר השמיימי,
והחותם השמיימי — את החומר הטבאי הכללי, וחותם
הטבאי הכללי את החומר הטבאי הפרטי. והוא מידן
בונוס לאורה.

רבב:

היטבות לקבין. ומהזאת מנחאמור?

טפלמיר:

יווא צעה, שהחומר הנושא את כל המוחשיים,
כלומר: הנטות וכל המקירות הקבועים בא, הוא חומר
אחד המשפש יסוד למקירים כללו שום
קווים בקעל-זקן ובתוכו ואלי ומפני ובשבילו ואלו.

רבב:

מה פריטים אוינו לומר, שהחומר הנה הוא אחד
וינו?!

טפלמיר:

מפני שבל המוחשיים מתחזקים, אבן שבל במוחשיים
הם פריטים ומשבל מבדיל אותם מן העצם וממונע בו

רבב:

מפני מה אתה חולש, שגם שטוחשים מתחזקים
אל גני השבל בעצם, זאת אומרת שיש להם חמר אחד
משלמה, שהוא העצם?

טפלמיר:

מפני שטוחאני שהוחשיים, קמשים את התקודים
של פרברים מוחשיים, אם גם הם מחרירים ומאחדים
מחילתיים של אחד מהם נבדל מתחבו, אותו מבדר
חולש אגין, הוא גם ביחס לשבל. במשיגו את התקודים
של פרברים המשבלים. למורות היוצרים מחרירים ומאחדים
במאניות, הוא מוחלט. שבל אחד מהם נבדל מתחבו.
ועל-כן אמרתי, שתפקידים נבדלים מן העצם ומתחזקים
בו, שברי משבל מבדיל. בין לבין העצם, אם כי
במאניות הם מאחדים.

רבב:

מפני זה, אפוא, אתה חולש, שמשבלים, למורות
היוותם מאחדים ומחרירים קולבנה נבדלים מתחזקים,
מפני משבל מטיב הבדל בינויהם?

ג

טפלמיר:

אני אמנים, מצאתי את עצמי מוקן לסתכים למתנות
וילך לאטר שתקשיטי, מן המוחשיים אל המשבלים,
כמו שאמרתי? לפעלה.

קרבי:

ונci חכמתך לך פידיאה, שהפשלים נבדלים זה מהו בשכל בידעתה שמהותם נבדלים בחוש? מפלמיד:

כאר לי את סכת פדר ונפח לי את פכל
לעבנחת מהקדלים של הדרים, איזה חכמת
ובאיינו לך, שתהיה מוכנים למzag את הדרים מפניהם
וכמו כן לתקדים. אחד מן שני ויתוד עצמים
משפלים. כי רואה אני שתקדר משחה בילטר הוא —
לקבין אם הקדלים שביניהם, בהםום רצופים ומחקרים
בחוניתם.

קרבי:

בע הוא תדר. אוול אכל לו כלל, שיקל עליה.
הסכת ושם. מפלמיד:

אני אקשיב. ואטה חמיחלה-זא.

קרבי:

אם עצם השכל מפיר את עצמו, יוצא בחרבת
שאורת-האמת קימת בו, ומפני כך ירע השכל צירה
וז ידישה ברורה ואינו מפרק בטה. כי בגין שארה
וז קיימת בחונו, לא יקשה אליו לנטינה. ומפני כך
MPIR גם עצם הנפש את האמת לפanim. מפני שהיה
מיופר קרובה לאדם נשכל, למשל, לומר: טבה של הנפש
קרובה לטבעו של השכל ודומה לו, אוול מנפש

ההנחת אינה מפירה את האורה והוא חכמה שלמה,
אלא בכך מושגת אומת ושייא נרמית לה, כי טבאה
רחוק מטבעו של השכל. דומה היא בונה לחוש-קראיה,
שנקaza במרקם מן המוחש, שא-על-פי שהוא מושג
איו צורה איינו מושג אומת. ואם נכוון מה שאמרנו,
שהשכל מושג את צורת-האמת על ידי עצמו, מפני
שהיא קיימת בתוכו, וכל ידישה היא מקפת הדרים —
ויצא בחרבתה. שהשכל מקיים ווסובב את העצים המשפלים.
על-פי זה אין לשכל יכולת למשוג מה שלטולה מפניהם
מסקונה זו, אולם, אינה מחליטה. כי השכל מושג גם
מה שלטולה מפניהם, אבל רק עד פעה שהשכל קיים
בו ומקודם על ידו, כמו, למשל, הטענה פשה צל ידי
התוציאה. אוול אין השגה זו מקפת את מה שכהנת
סתועאה על ידי הסבה. ואם השכל מושג את כל
העצמים, הרי בחרבתה הוא לנצח מכם.

מפלמיד:

כן הוא בחרבת.

קרבי:

אם השכל הוא לנצח מפל העצים, הרי הוא
בחרבתם משליכם; אם הוא משליכם, בחרבתם הם בולם
קיימים בו והוא מיכלים.

מפלמיד:

הביבומי מדרישה, שהשכל מושג את כל הנמצאים,
 מפני שהוא מקיים אותם. אבל יש אף אחד לבאר זה?

קרכ:

אם הiscal הוא בית-קבול של צורות כל הדברים
וւצורות שונות זו מזו, מה יוצא מזה?
טפלמיד: יוציא מזה — שהscal הוא בית-קבול של צורות-
דברים שונות זו מזו.

קרכ:

מבחן שהscal הוא בית-קבול של צורות-דברים
השונות זו מזו וכל מה שהוא בעל צורה אמת קפוץ,
אינו יכול לשמש בית-קבול לצורות השונות זו זו
קפוץ, מה יוצא מזה?
טפלמיד: יוציא מזה, שהscal אינו בית-קבול רק לצורה אמת
קפוץ.

קרכ:

ובכן, אין להscal קיצומו צורה אמת ויחידה מתקפת לו.
טפלמיד:

בן דבר.

קרכ:

מבחן שהscal אשול צורה פרטיה קיצומו ובינדר
עם זה הוא משג פheid את כל הצורות, הכרחי הוא
צורות כל הנמצאים הן צורתית של ישותן. והיות
צורות כל הנמצאים הן צורתיו של עצםscal, וכן

כל מה שפהותו יותר דקה ועצמותו יותר גוארה
הוא יותר אבישר לתפס ולחשיך את הנמצאים. ובין
שהscal מקשר יותר scalp מה שנמצא בחוגו לחשיך
את הנמצאים. יוצא בJKLM, שפהותו יותר דקה ועצמותו
יותר גוארה מכל הנמצאים בחוגו.

טפלמיד:

נתקבר לי על ידי הוכחה זו, שהscal מسلح את
הכל, וכי יש עוד הוכחה אחרת לזה?
קרכ:

ובכן שידעת הצורות של הנמצאים על ידי scal
נובעת רק מתווך מה שהצורות מתקדות עמו ואחד
זה של הצורות עםscal בא רק מתווך זה, שהscal
מקבל אונן בתוכו, מה יוצא מזה?

טפלמיד:

יוציא מזה, שהscal יודע את צורות הדברים, מפני
שהוא מקבלן.

קרכ:

אםscal יודע את צורות כל הדברים וידעתו
זו נובעת מתווך מה שהוא מקבל אונן, מה יוצא מזה?

טפלמיד:

יוציא מזה, שהscal מסקל להיות בית-קבול של
צורות כל הדברים.

שאכל נבדלות אסת מחרשתה, יצא ברכבת, שוגם קשחן

לעצמן נבדלות הן אסת פן משגינה.

7

רבבי:

ליידי מסקננה זו אפשר לתגיים גם באפן אחר: מכאן שעצם השקל מושיג את הנקודות שבעין צוריות כל הנמצאים והצורות הבלתי נבדלות קשחן לעצמן וזה מושג נמצא בהכרה, שעצם השקל מושיג את הנקודות שבעין צוריות הנקאים קשחן לעצמן. ומאמיר שעצם השקל מושיג את הנקודות שבעין צוריות הנקאים קשחן לעצמן — יצא בהכרה, צוריות הנקאים נבדלות קשחן לעצמן, באשר משקל מושג מושג הנקדים בינו לבין בו עצמאן.

רבבי:

כנים פרדרים. וסבירני, שבר הבינו מה הסבה, שוגם השקל ובם חווישים מושגים את הנקודות שבעין צוריות הנקאים.

רבבי:

מה הסבה?

טפלמי:

הסבה היא שמהותו של השקל היא מהות יודעת את עצמה בונאותו כמו כל דבר מפער עליינית, והוא טדר גם ביחס לחווישים.

50

רבבי:

אייך זה?

טפלמי:

קשהורות המוחשות מתרשומות באפקנ-מלה בחושינו
ברוי זו מחושת. ומכאן שצורת קרש שקבלנו נובעת
משמעות פרבר המוחש בשווה לעצמו. ברוי צורת קרש
שנתקבל בחושינו, מתאמת להכחיה לצורת פרבר המוחש
בשווה לעצמו. ואם צורת קרש, שנטקל בחושינו
מתאמת לצורת המוחש בשווה לעצמו, וצורת התחושים
הערמי התרשומות תוחוש בן צורה המוחשת. הכרחי
הוא, שצורת התחושים מתאים לצורת המוחש בשווה
לעצמם.

רבבי:

היקפת לסדר את רעיון נתקיך על החושים. סדר את
רעיון נתקיך באותיו לאפן גם ביחס לשבל.

טפלמי:

משבל יודע על ידי עצמו את אמתותו של כל דבר מפער, ומה שיודע על ידי עצמו אמתותם של כל דבר מפער, יודע את פרבר טפלייר ידיעה שווה בונאותה
ליידתו את עצמו. ומכאן שהשקל יודע כל דבר מפער
ידיעה שווה בונאותה ליידתו את עצמו, והוא מפיר
וידע את הנקודות שבעין צוריות הנקאים. יצא
בחכרה, שהשקל יודע את צוריות הנקאים כמו שזו
נבדלות קשחן לעצמן.

רבב:

מייטבת לסדר את בעיונותיך אלה או לשם מה יוציא
לנו מזה?

תלמיד:

יוצא מזאת שבל הזרות של הגאנצאים
שמחוש ושהבל משיגים אוטן, נבדלות
בשchan לאצטן, פגון שהן נבדלות בחוש
ושבל, אף-על-פי שאינן נבדלות במאכניות
שחורי במאכניות כל הגאנצאים מאחרים ומתחברים.

רבב:

מייטבת לתקן את מהשנה, שמחוש והשל משיגים
את אמונות נדברים. אולי פ בין זאת לאפן יומר רקב.
בשנדרבר על צורת השבל הפרטוי והשלט מבלוי ובשנגן
בעל השג豁 של השכלים נאלה, המכפת את צורות
הגאנצאים. מנגני של הזרות של הגאנצאים קימות
בهم, זאת אומרת, בשכלים נאלה.

ה

רבב:

ואמר שחייבות זאת, שים לב, שמתלקה בין העאנצאים
ומתקרים השכלים, וכמו כן תJKLMדים בינויהם, הן
בשלהם לעאנצאיםthon כהשגת השבל, אף-על-פי שמאכניות
הם מאחרים, דומים מפש לחילקה שבען העאנצאים ממוקש
וינגרוי ומקבדלים שביביהם הן בשלתם לעאנצאים והן

בקהנות חושינו, אף-על-פי שהם מאחרים במאכניות
כמו: האבעה, המבנית והגינה, שבל אחד מנק שוניה
מתחברו, אף-על-פי שמאכניות מאחרים הם. והוא פדיין
גם ביחס לפמות ולביצם הנושא אותו.

תלמיד:

איך זה?

רבב:

הgeomיות גם כן נבדلت מן לביצם הנושא אותה זו
בשתי לאצמה וכן במשגחת השבל, אף-על-פי שמאכניות
מאחרים הם. אף אחד מהם של הפמות ולביצם הוא
כاضי אחודם של האבעה ומטבנית עם הפמות. זו
האחרונה, אקמן, נבדלת מן לביצם הן בשניה לאצמה
ולו במשגחת השבל, כמו שבל אבע וכל פבנית נבדלים
מן הפמות, הן בשיהם לעאנצאים וכן במשגחת החושים,
אף-על-פי שמאכניות אין בינםם הקدل.

תלמיד:

דוגמה יפהhabת להבדלים שבין העאנצאים השכליים,
בקהנותם אותם להבדלים שבין האבעה, המבנית והגינה
ובין העאנצאים. ומוודה אני, שהפיזות אויר על משאלת
על ידי רגשותה. כי רואה אני, שהפמות נשואה ל gambri
על ידי העאנצאים: וקמוץן רואה אני, שבל העאנצאים
השכליים נשואים אחד על ידי השני, כמו: האבעה
ומטבנית על ידי הפמות. והפמות — על ידי העאנצאים.

פרק:

ובו מושגים, ואלו מתייחסים, ומפני מתחילה ואליו חזריים.

הרב: היטקף לךין. אולי פגנו גם כן שוחט מפללי העה היא עצם בעל משע מקטיגוריות, ומשע מקטיגוריות הללו הן מזינה הכללית, רקימה בתוך מה אמר הכללי.

טפלני: היבנוטי זאת. אולי רצימן, שתוקים לי בראיות מספיקות מה שאמרת ביחס לעצם זה ותתן לי דבר מה שחשיך את כל קבוצת האוכל לזו טענו מפני שזו ראה אני, שהעצם העה הנושא את משע מקטיגוריות הוא בעל אפי נשגב ותוכנה נעלמת, ומפני שעצם זה הוא הנושא את כל מה שהוחשים מטענים מארות קועלם, ומפניו שאני רואה, עד כמה רחוק עצם זה מטהגו בחוש, סבוני, שהעצם הנה הוא הפך לטבעי בין המוחשיים ומטפללים, וחוشب אני, שהוא הראשון, מפניו אריך להמחד את העיון במשללים.

רב: נראה, שהעצם העה בעל משע מקטיגוריות הוא מפסיק בתקינה כמה שאנו מSEG על ידי מוחשיים. מפני שעצם זה לא אמר המוחשיים בספר מהרנגי ובקני שהוא, הקציר במשע מקטיגוריות, בהrho דגמה מבלתקת לדברים בלתי-מוחשיים.

בן והוא בקשר. אמרך טראה עוז של הזרות גשוות על ידי הומר הראשון. כמו שמאבע, תפקנית ומקרים קחורים גשוים על ידי הפטמות, והפטמות על ידי הצעם. והוא יתרור לך שטגלוים מן המקצועים קשטים דגמה לנפטרים שבקם. וכמו כן יתרור לך של מה שנושא על ידי הומר הראשון הוא חלק ביטס אליו, ובאופן גזה פגח לדעת, שהומר הראשון הוא כללי ביטס אליהם ושםם — מאחר הוא חלק של פשטי, עד שטוף סוף טובא לידי דעה מסתם. שהומר הראשון הנושא את כל הזרות הוא כמו ספר מציר ובקלה מישפט, ותראה את שלוך מכך את כל המקצועים ונעה עלייהם בהתאם ליקלו של הארץ. טפלני:

חסיד גדור יאמל לי אדוני, אם בך יתפלא כי כל מה שהקטיטים לי. ובכן, נשוב לנון, שאליו אמרנו, ככלoper: לאנין מהמר ומאן.

1

רב:

מה היבנות ברבר פקלית פרברים ומהוחים? טפלני:

זהו מהמר הכללי, שהוא הנושא אותו ומקשבד לו. על ידו קבימים מוחשיים ותווכו הם נמצאים.

סמלריך:

איך זה? בבקשה לפסיר לי.

רב:

הנני לזמן לך בזה כל מספיק שישמש מורה לך
בתקירות היבאות. אני אומר, שבעון שהקס שזכה
ידיית מהקרים פשנאים וטענים הטענים
פומן שטסברה לאו. ומשגה זדעה זו, רק כשהיא
תופסת את מהקרים קראשונים וטאצמים
קראשונים על ידי ראה והתבוננות. יוצאת מעה
באפן ברור, שלגש נינה מתכששותן פון מהקרים
קראשונים וטענים קראשונים, זאת אומרת: מועלם
הטבע, והתקנו בשבייה יהושים להשגת מהקרים וטענים
קראשונים אך ורק בשבייה שתשיג את מהקרים ואת
טענים המשגינים על ידי השגת קראשונים. ומכליות
מציאות העם היא, שאמר שהשיג את ידיעת המוחשיים
מרגע הולדו בעולם בזאת, יתרחקו על ידי זדעה
זו וניצא מן הכלל אל הפעלה, כי צורות המוחשיים
נתבעות בחושים, מפני תדריון שביניהם, ומאורות
הנטבעות בחושים ונקבעות גס-גן בדקינוCAAן יומר
כך ופשות מאשר בחושים, וכמו כן נתבעות אונן
חזרות מהות הנפש באפן יומר דיק ופשות מאשר
בדמיון. ומשום כך חיטט שבען הזרות המוחשיות ובין
הנפש הוא ממש אותו שבען הספר ובין הקורא בו:

רבב:
מן הלאoir תוכל באהות מה שאמרת לך לך
לכן, שהאטם בעל משע מקטינגוריות הוא דגמה מובהקת
לדברים הבלתי-מוחשיים.

רבב:
הראנידנא, באיזה אופן יכול לך שב את האטם בצל
האוורה מעה כתר סמל של הבלתי-מוחש, קה, שהאטם
זה יהא בשבייל עקר ונקיות-מוחש לידעתם מהקרים
בלתי-מוחשיים בסיסטרים.

רבב:
פונמנו זיהה — להתרומות אין מקaza המכוק ביזיר
של הנמצאים עד לקעה הגבוה ביזיר, ומבחן שביל
זכר, שמציאותן קבועה בזיהה מיותר נמוך נובע מן
בזיהה מיותר קבועה, טילנו לחשב מה שאנו מוצאים
בזיהה מיותר נמוך דגמה וסמל לנמצאה בזיהה מיותר
קבועה, כי הגמור הוא דגמה למטה של מצלחה
היפני, שעררי כל מה שנובע מאייה מקור הוא סמל
ונגמה לאותו המקור. ובכן, אם מה ש滥טעה נובע
מפה שלמעליה חייננו, הרי במקורה סמל הוא למטה
שלמעליה. ואני ציפוי אל יסוד תקיעתנו שפה שלמעה

תַּרְבָּה:
התקיוןן בסגולות מהחומר הפלילי ותפקידן בחומר מתחזוןן,
זהות אומתית: קיטם בפנוי עצמו, אחד, מסוגל לחשונות
ובן גם שאר הפטיגות.

טפלמירות:
הצד משונה שבשני החפרים הללו הוא לא רוחוק
מהבנה. אבל כיצד יוכל לתפס את הצד משונה שבאזורות
שלכם?

תַּרְבָּה:
עליך לדעת, שכשם שהזורה קראשונת, כשלית
מתחרית לחומר העליון, קווצת את מהות השבל
ונוטנת לו מציאות, אך צורת הפמות, לשיליא מסתערת
לחומר הראשון, קווצת את מהות הגוף ונוטנת לו
מציאות. אפשר, אפוא, לדמות את צורת הפמות לצורת
השבל. — ברור הוא זה: צורת השבל היא פשרה
ויחידה, בעוד שצורת הפמות היא בעלת אידיות
מרובבות ברבota. אולי לשם לשם שצורת השבל היא פרורה
בצורות לחומר העליון, אך צורת הפמות היא פרורה
בצורות לחומר מתחזוןן. וכך שצורת צורת השבל אין
לelperיד מן החומר העליון, אך אין לתקדים גם בין
צורת הפמות ובין החומר מתחזוןן. וכך שצורת השבל
חוורת את כל עצמותו של החומר העליון, אך אף
צורת הפמות מתחפשם בכל עצמותו של החומר
מתתחזוןן. וכך שצורת השבל עוטפת ומקפת את

ונוץ כמה שפחות. וביחסו לכך כן, אם נדע את
גדרית בתמאניה שבען שמי מקצועות, נקבע ידידה ברורה
על הפתרן צל-פי תצלויו. אולם ראוי שביבא רגמה
כללית לרברינו. לדוגמה ישמש לנו הקאים בצל פשע
מקטיניות. אני אומר, שבען שביבא להתרעם עד
מקאה עליון של הנמצאים. לעומת, לעומת, עד החומר הפללי
המושא את הכל ומאויה הפללית הירושאה על ידו.
שאלה הם פוליות קבוצה גנטום-טקטום של ניצורים
הণוכיים ומקטלפה מוגDOT-טקטו של היוצר. יתעלה
שם, גתובן במושך מקיזוני, זהות אומתית: בחומר בצל
פשע מקטיניות, ונמצא, שהוא מותאים לחומר הפללי
ושווה לו.

ה

תַּרְבָּה:
כאיתו אף נמצא, שצורת הפמות, הירושאה באים
זה, מתחמת לצורה הפללית, זהות אומתית: צורת השבל
הירושאה על ידי החומר הראשון טפלין. מקאה מיר
אכורה הוא בשפש וסיטר נמוד בקרוגינט-טקטום
בקטל-קעולם.

טפלמירות:
נא להסביר לי את הצד משונה שבשלבי מקצועות.
כי גפלא הוא אכן, שבו אסדת את מקצועות ומחברת
את מקצועים ביחסם עם קרחונים קיומרא.

וכשם שצורות החרmr נמננות למשגנת משכל, כך צורו^ת
העצם נמננות לחושים. אותו מינס ישבנו בין כל
הדומים שבין שני טמי הקיימות.

ט

טמאניד:
חביבומי מה שבררת לי בדרכך מקרבה שבין הקאה
המוחמן והקאה האלון של מנגאים, ובזה גראט לי
שמחה גודלה ועוג רב, כי יכולתי להתבונן בעצם
הנושא את תשע הקטיגוריות. עצם זה עם כל הצורות
הנשאות בו הוא רגמה מבקחת למה שנוספה, שמי'
העצם מהו הראשון מן העצים הטבליים. ואם
עליה להתבונן בעצם זה, פאיך תושב, שאצטרך להתבונן
גם בתשע הקטיגוריות, שכן הארץ הנושאה בעצם
זה ?

קובב:
כדי להבין את הארץ, שאליו אני דגמי, יתגיאז
להבטחת מהר ומצויה, איןך זוק לדיעת משע
הקטיגוריות, אלא רק — לדיעת המינים ומטוגים
וונגנים ותפלגות. וכמו כן לדיעת המשקף ונגדי^ל
שבקם, ולידיעת, שכלל אלה הם מינים של צורת העצם
הנושא אותם. אולם כלל תשומת לך אריקה להיות
מקוננת לעצם הנושא את כלל אלה והשפל כלל
וחוליך לנו את שכלה על עצם זה, כי הוא שכלי

החרmr קעלון, כך צורת הפמות עוטפת ומוקפת את
החרmr מתחתו, וכשם שצורת משכל נושא את כל
הצורות וכל הצורות נשואות בה, כך צורת הפמות
נושא את כל צורות הגוף ומכוון ומאיוות היא
לק בת. וכך שתקנית היא מכך צורת הפמות
ווגובל טקיף אותה, כך הידייה היא הפלחת של
צורת משכל ווגובל הפלקי אומה. ידיעת המשכל היא
צירה רק במקוון זה, שהיא ווגובל הפלקי את המשכל,
ובזה היא דומה לצורת הגוף הפלקפת אותה. פעם
שהגופ מתרגר לגוף אשר רק על ידי מבניתו, כך
משכל מתחדר עם שעל ווילתו רק על ידי ידיעתו.
וכשם שצורת הפמות שבה לנאה ויחודה, כך צורת
השלב שבה להמר ואחדות. וכך שחשכל, כשהוא
מתבונן לציירת הפמות, מזא, שהיא קעלונה בצדירות
וונקורובה לאצם ושאר מקרים ומאורות הם למטה
פמות, כך צורת משכל, בשתתבונן בעצמה, תפצע
שהיא קעלונה בצדירות וונקורובה להמר ושאר הצדירות
הן למיטה ממנה, וכשם שיש צורות מחרבות להמר,
שי-אפשר להפרידן ממנה, כמו צורות המשכל ומטוגים
תשיטים, ויש צורות בלתי מחרבות להמר — כמו
צורות מיסודות ומדומה לעם — כך גם בין צורות
העצמים ישנו בלתי מחרבות להמר, כגון: תגבע,
תקניתה ומינצת ותפקידים מודומים לעם. ויש צורות
מחברות להמר, כגון: צורת הפמות מדקחת לאצם.

בו פועלות הגזמים משכליים, מופיעה פעולת הגזמים המשכליים בוגרת, כי הם חזירים ומקפלשים אותו גם שמשם חזרת את מסין העומד ממולה ומפלשת אותו.

,

רבב: ולא רק היפות מונעת את הגזם מלפעל, אלא גם מהותו קשולות בתונוצה, מפני שהיא יומר מני רחותה בן תפקודו ובן תרש של מתונוצה. ובמונע שעל עצמו זה אינו נאצל כלום מן הדם הפועל ומתוניז כבל, שעל ידי כך קיה יכול לחששות גם הוא פועל ומתוניז, הוא בשאר נח לא מניין, אם גם הוא מתוניז, אז אומנת: נפוץ.

טפלמיהר:

מה פסקן, שיפות מונעת בן הגזם הנושא אותה
את מתונוצה?

רבב:

סמן זה תקאה בקדרים נקלויים לעיניינו, כל גוף, לקבל מה שגורלה במותו, הוא יומר בבד-תונוצה ובצל פשלק. כמו כן ברור הוא, שכל מה שמתגדר על ידי תוספת מזולתו מן. מתוניז הוא. שנות הקדרון הוא סבת גודלו. ובמונע שבד-תוניז של הגוף שמתגדר על ידי תוספת במות, ברור הוא, שיפות היא נשפה

ולא חושגי, וידיעתו קורמת ליריצה כל שאר הגזמים המשכליים, אולם למורת מה שצצט זה הוא שכלי, אין בו סנו תפישיות של שאר הגזמים המשכליים, מפני שהוא קבוע בזאת מתחזון של הגזמים האלה, ומפני שהוא נפוץ בעוד שאר הגזמים פועלם.

טפלמיהר:

מה פסקן, שצצט זה הוא נפוץ ולא פועל?
רבב:

כל פועל זולת היוצר קראשווין, זוקק לאיה חפר, שיקבל את פועלתו. ואולם למשה מעצם זה אין שום עצם, שיכל היה לקבל את פועלתו, מפני שבחצם הנה הוא הקדרון בגזמים ובגולם המתחזון ובכלו מריבו לשאר הגזמים המשכליים. זאת ועוד אחרת: היפות מתקפת את הגזם הנה היא נשפה ומונעת אותו מלפעל.

טפלמיהר:

באיה אפן?
רבב:

משמעות מפכחת את פונישתו ובזה היא מונעת אותו מלתקדים. כי היפות אופפת את הגזם וסתמונת בול. ובזה הוא דומה לשלהבת-האש, שהיא גששית בהה אם סדרה לתוכה רטיבות שגוזלת ממנה את קלות מתוניזה או לאויר מצען שאין הוא יכול לחדר לתוכו. אך מתקשרות לנו מתקפלות של עצם זה. ובמונע שטיבו רק ואפשר לקלל פעולות, למשל: בגין שיכולות לחדר

ריב:

האגודת ליבור-המפלקל מונה ומיה המונעת ממנה את
ההונזה.

הפלקיד:

מה תאמר, אם אמר לך, שאליו הפטמות הינה מפשעה
שהעבetta את העצם מלמעץ ולפעל, לא כיון אף גוף
אחד בעל-הונזה וגם עצם נשימים והיסודות לא כיון
מניע ופועל.

ריב:

אלמלא היה לך רומני ופועל חזר את הנוגדים,
לא כי פהנוועדים נאף לא פועלם. ראהך לךבר: תרי
אסטרים מן הנוגדים הם באחת במאוב של מנוקה וחסר-
פנזה.

הפלקיד:

גבר נתברר לך, שהעצם שהוא אינו פועל אלא
נעצל, אל ידי שמי מהחוקות שהבאתי. ביש עוד אפן
שלישי להוכים זאת?

ריב:

בנון שבל המציאות מסדרת בcourt היפכים, ורקראשון
במציאות הוא יוצר בלטינצ'ר, מנייע בלטינ-הונזע,
יוצא שטאפרון במציאות אריך להיות בהפק מפנה:
נעצל ולא פועל, פהנוועץ ולא מניע. — בכלל, אפשר
למגיא לדי תבר, שהעצם תהא אינו פועל, בראך זה
העצם הוא או רק נעצל או רק נעצל ולא נעצל
 Indeed או לא פועל ולא נעצל. ואם תיחס לעצם זה

64

את משלש האפשרויות ותתבונן מפשקות, תקצת.
שאינם מתקפות. ובכן לא משאר לך אלא האפשרות
הרביעהית, וכיון זו, שעצם זה הוא רק נעצל ולא פועל.

ריב:

הפלקיד: כיון רוזח לשאל מטה, מהו העצם פזה ומה
טיבו, אולם עוד קרט לבן רציתני שטסביר לך, מדוע
לפעמים אפה קורא לו עצם ולפעמים חסר?
ריב:

הפלקיד בין משומות עצם וחויר הוא שפנוי חסר
הולם מה שמאן לקבב צורה, אבל אידין לא קבב
אותה, בעוד שפנוי עצם מתאים לאותו החהיר,
אחרי שקבב צורתה וצל ידי הזרה נעשה לעצם
מידה.

הפלקיד:

אייה משומות אלה יותר מתאים לנושא צורת
העולם, שנמשפש בו בתקינותנו?
ריב:

השם המתאים בשבייל נושא צורת-העולם הוא
חויר או חפר היoli, כי אין אנו מתקבונים בו
אליא לאSTER ששללנו ממען את צורת קולם הבשורה
בו. ומכון שאנו מתקרים אותו בשבלנו בטור בנה.
כלומר: בטור מוקן לקבלה צורת-העולם, הולם אותו

תלמידי:
בקשה להסביר לי את בונתה, כדי שמשה לוי
יומר ברורה.

רבב:
זה ימברר לך אסרךך, לאמר שאוכים לך, שמתהוו
בכל נושא פון קעליןן. אולי פאן אסbir לך מה
ששאלפנץ זה עכשו ביחס למזל האזם סזה ואמר,
של מה שנושא מדבר אחר ציריך למתחאים לו בפה
שהוא ולפיקתך, אם קצצם נושא מעצם הטעג, הרי
בקבוצה יש איו תמצאה בינויןם.

תלמידי:
בן הוא בקהלת.
רבב:

וניס לסת-צטה, שעצם הטעג הוא היוצר את
המרקמים של דבררים במוקשים והוא משפייע אוטם
על קצצקים. אסרךך מתאמת לנו מנגה זו, כשותפה
בעצםם פשוטים.

תלמידי:
בניהם.

רבב:
ובכן אסדר את הוכחותי על-פי מנגה זו. אני
אומר: כל מה שמקביע ורושם איניה רשם באינה
עצם שהיא, יש לו לרשם זה מזיאות מה במקביע.
והנה משבע מקבע ורושם לבניות בעצם. יוצא מני,

פסים חמץ, כמו שבסקב מקשולן עדין את צורת
מחותמת, אבל יכול לקבל אומת, יקרה בשם חמץ
מחותמת. כל זוון שהוא לא קיבל צורה זו. ואולם לאפר
שබיל אומת, יקרה בשם: עצם. בשיתפנו אין לנו
לדאג לדודק בשמות. אנו קוראים לאזתו מדבר הנושא
את צורת-העוזם לפנים עצם, לפנים מדברים חמץ
ולפנסים חמץ היoli. אין לנו מדברים במנגן
האפקטי של פשימות האליה ואני מסמנים בהם אותו
מדבר, זאת אומרת: את העוזם הנושא את הפניות.

יב

תלמידי:
אמר לי, מה הוא עצם זה?
רבב:
זווח מדבר הנושא את צורת הפניות.
תלמידי:
אני שואל: מהו, ובczוני לדעת את טיבו ואת
מהותו של עצם זה, ולא: אם הוא נושא את הפניות.
ובכן, מה טיבו של עצם זה?
רבב:

טיבו של עצם זה נושא מעצם אחר יומר געלת
והוא עצם הטעג. בלאו: מהותו נובעת ממהות הטעג
או אם אפה רוזה מובל לומר, שהוא מדברה הפתחונה
של הטעג או הטעג היומר נמיין פחת הטעג.

הפלמ"ד: בקר ברוך לי את מהות העצם הזאת. עתה
ברר לי את איקותו.

רבנן: וכי אכן יודע, שאיקות העצם מיה היא במשוע
הקטינגוריות, פי' הן איזוני?

הפלמ"ד: בראתי גם ידעתני, שבקטינגוריות הן איקות העצם.
אולם אני שואל על זו, אלא על איקות העצם ביחסו
לעצמם.

רבנן: העצם בעצמו אין לו שום איקות, שהוא כל האיקות,
כללות בתוכה משע הקטינגוריות הנשואות בו. אולם,
אם מי שהוא יאמר, שפישות העצם ומה שהוא נושא
המקרים זהה בבר איקות יודעת, לא יטעה בברtha,
כי למרות מה שהוא דגון דגון על העצם המשולב כל בברtha,
אף-על-פיך לא יפלט. שלא תהא לך לטעם, חוץ בן
המקרים, גם צורה אחרת כל שהיא, שהיא מינה לו
ושבה נבדל בן המקרים.

הפלמ"ד: הסבירני, לך הנקaza העצם מה?

רבנן: אם אתה יודע את מהות העצם, בבר יודע לך

שמפקניות ונטענויות הפתחותם בעצם יש להם מאיות
מה עצם הטבע. — במודגן אני אוקרים, שבברכה
אריכה להיות מתאמה יודעה בין דבר נתקבל אמת
חרשם ובין קרושים. אולי העצם מתקבל מנגנות וצורות
מן הטבע. ובכן ברכה יש מתאמה יודעה בין העצם ומן
הטבע. ואם יש מתאמה יודעה בין העצם ומן
ברכה מהות העצם נובעת ממהות הטבע או גם מן
הטבע עצמו.

הפלמ"ד: נתברר לי על ידי הוכחה שモואה העצם הוא מן
הטבע כולו, מכיון שהמתאמה שבניינם. אני אומר
זהה, מפני שאין מנים את המונח שנקף ביחס
לפצע. אלו רצמי להתנגד לך, כייתי אומר, שאין
במציאות שום דבר חזק מן העצם בכלל משע הקטינגוריות
וחוץ מן פיווצר מעצמה ימברך, ושהבורא יתברך עשה
בראה את העצם הנה ואת כל מקורי וארוף בימד
במו' שם במציאות.

רבנן: מתקשה על זה ממש אפר-כfn, בשנעלק בתקירת
מציאות של העצמים הפתשוטים. עבשו שאלי על
העצם מהו מה שיעלה על לך.

כל אחות בגבולהויה ומכליויה מקובעות לה בול
ובכן, האירות מסדרות מטעם הרצון ומתאמות להר
ומן גם הן כפונות לרצון וקשרות על דרכיו.
ביב:

היטקף לךין. אולי פן לי דגמה, כדי שאראתה,
אם פדע להשמיש בפסקה זו?

perfleid: דגמה לזו היא החלוקת בין העמים היפות
והארכוב וכמו-כך חילקה עצם פשוט לשכל, גוף.
צורה וחדר היולוגי, כמו-כך חילקה מהרקב לאורגנו
ובליך אורגנו, גם לימי ולא-ימי, ובכלל כל הנוגדים
המקבלים את החרmr ונוננים לו מזיאות.
ביב:

היטקף לךין את עינן קרצון. אולי מה שאמרתי
לך אינו מספיק, כדי שתוכל לדעת את סוד קרצון
ואםתו ידיעה שלמה: כי לדעת בלילות את קרצון
אי-אפשר כל ידיעה מקיפה כל קללות מהר ומצוותה
כי קרצון הוא מזיג ותגניע של מהר ומצוותה
הימס שבע תורת קרצון לתורה מהר ומצוותה, והוא
ביחס של תורה הנפש לתרות הגוף, כמו היחס של
תורת השכל לו של הנפש, ובמסה, שתורת מהר
ומזורה בראשונים מתניתה לתורת השכל, ובכן שוב
אל הגדלה, שהם אמרת, זאת אומרת: שאל אותו
בניסים לעצם.

למה הוא, שברי ידיעת הפלחים נבלת בידיעת
המוחות. ועוד החקירה, למה קיימים במוחאים, אינה
בקבוצה לאבול פרירטנו בשאלה זו. הנה עסוק הפה עד
אל קרצון.

perfleid:

מדוע?

ביב:

מי שsspאל, למה קיים כל מה שקיים. מבקש את
השbeta, שגרמה ליציאת כל אחד מן המינים, הסוגים
וiperstems פן הכל אל הפלץ, ואת גבול קומו של כל
אחד מהם. ובנון שקרצון הוא המניע כל צורה משווה
בחדר והוא מוביל אותה עד הגבול הקהירון של
ההדר, ובנון שקרצון חזרה הפלץ ומכל את הפל
והצורה הולמת בעקבותיו ונכונת לו — מתחשב
שהתקדים בזורה, ככלmr: התקדים היוצרים את
המינים ומבדילים ביניהם יתרשו ויתקעו מתוך מהר
בהתאמאה למה שהם בראוי.

perfleid:

ברגה הוספה לי למכתת הסוד הגדול מהה ולידיעת
ענן נעלת, והוא: כל חמץאים כלולים בקרצון
ותלוים בו, כי כל צורות מוחאים מברחות
להתרשם מהר ולהטעו בו במדה מתאימה. ובכלל,
המקאה שבען נגידו הצורות מהר ושווים ממשקל
שבען באים פן קרצון, שהוא כולל אומן ומאידן

תכללו. אמונם הצורות המתחפשות בדרכיהם מתחומות נגזרות על ידי צורות הדברים שלמעשה מהם, אולם אין לנו בוחנות אותם הפרק שבעלזים. וזהו כל גודל גיטס לכל מה שבא מעליון לתחthon.

טפלין:

באייה אף צורת מקומות נובעת מן תיאליון לתחTHON:

ברבו:

מציאות כל הנקצאים היא בצלת פשע מרגות. מפוגגה בראשונה היא מציאות כל הדברים בידיעת הבורא: למיטה מזה מציאות הצורה הכללית בחומר הצללי; ולמיטה מזה מצאים העצמים הפשוטים אחד בשני; ולמיטה מזה מציאות המקרים הפשוטים העצמים פשוטים; ולמיטה מזה מציאות הפתמות בחומר; ולמיטה מזה מציאות משתחים בגות. קווים בשטח ונקודות בקו; ולמה מזה מציאות פשוטה אבאים ותקניות בשטח; ולמיטה מזה מציאות מלקי מגות, מדומים זה לעז במקצת, בחלקים אסרים; ולמיטה מזה מציאות גופים אסדים אסרים. והוא מפקלים. — לאינך רואה צל פיי זה. שבעה שדרהימה מפקלים. יורד מהPsiוט לארכט, הוא נשאה יומר דק ועדין?

טפלין:

זה ברור.

יד

טפלין:

אמר לי מה היא מציאותו של עצם זה ומה מקומו כי אדע?

ברבו:

לא כל דבר זוקק למקום גופני בשכיל קיומו או מציאותו. כי מה שאינו גוף, אלא רק עצם פשוט, מתקים רק בتوزע הסבה הנושאת אותו. ונטלה הזאת אריכאה להיות פשוטה ומתקיימת לו. העצם כשהוא עצמו אינו גוף שיקניה זוקק למקום. אלא הוא המקום לבמות, שברק בה ישנה מציאות מוחלטת למקום.

טפלין:

אם המקום אינו נמדד אלא בتوزע במות, איך יכול להיות העצם מקום במות, שלא מקומות אינו אלא אוסף של טה גוף אשר לשלט גוף האחר, והעצם אין לו שום טה שייצרך בו לבמות. מפני שהעצם כשהוא עצמו אינו גוף?

ברבו:

בשביל שתפקידו לעצמו את הדברים לאמתותם, אולי לחזיר שלא מהפיך ומבגל ומלחיף את מציאותם של הדברים מתחומותם אם מציאותם של הדברים שלמעשה מהם. באשר מכאן איו זורה בפרטם, או בסוגים, או במינים טקריםם לנו, אל פרשנב, שאותה מציאות גם בפה שלמעשה מתרפים ותסוגים ותמינים

חביב:

השטים וככל צבאים. ומובן הפקום בעצם זה הוא מציאות גוף בתרוף גוף אחר וחלקי גוף בחלקיים אחרים. אך גם פין עצמים פשוטים נתקן להתקל לסתות רביים העמידים אחד בשני, ובתגובה סוג דוע של עצמים פשוטים הוא מקום לוולתו, מפני שהוא נושא. ואם פרצה לציר לה, באיזה אף עצם פשוט קים בוגלו מהו ובאייה אף אחד ממשמש מקום לשני, ציר לך את מציאות העצים ותפקידיהם בשטחים וממציאות השטחים בגופים, ומה שעוד יותר דק — מציאות המקרים פשוטים עצמים פשוטים. כמו למשל: מקרים פשוטים בנטש, שהנפץ משמש מקום לעם מוקום רוחני. מקרים בנטש, עליך להתנגד לפני הכלל הנדרש שמשמעותם קלים ממעני. ככלומר, שהגלי בדרכם הוא רעה לנצר. לפי כלל זה הפקום מגלי הפתהון קושש רגמא לפיקום הנצר כאלוין. אותו דבר אפשר לומר גם ביחס לשאר הכרמים הבמאים באמצע בין שמי הקומות החל. עוד יותר יתברר לך זאת כשבדבר כל העצים פשוטים פשוטים.

טו

סתלמי:

לפי שעה מיטפיך לי בונדיטה, שהקוגים לי צל אמות מציאות עצם פשוטים עצם פשוטים פשוטים צם הרקמות שהבאתי לך, ואחר כך זה יתברר לי יותר. אולם עדין אני מבין את מציאותו של העץ שהוא נושא

פסיפים. אפוא, גם כן, שבען שעוגפים הקרקיבים נמצאים במקום. גם העצמים פשוטים נמצאים במקומות. אבל הגופים פשוטים של העצים אינם נמצאים במקומות שהוא כמו הפקום הקרקיבים אין מתחיה לה, אפוא, מזורה דעטנו, שהעצם הוא מקום הפטמות, ובכן מציאות כך בק מפני שהעצם הוא נושא הפטמות, ובכן מציאות הפטמות היא עצם. אין שום זרות בזיה שאמור, שהעצם שאינו גוף, משמש מקום לגוף, מפני שהוא נושא את גנות, כמו שילא מונע יהנה. אם נאמר, שהגוף הוא מקום למה שאינו גוף, פגון אבע וטבנית. קויים, שטחים ויתר המקרים של הגוף. למרות זאת, שבען קאמתי של הפקום הוא צורף-מה של שני גופים, והמקרים קאלה אינם גופים.

ספלמיר:
מה שהפטמתי מדבריך הוא, שיש שני מיני מקום:
גופני ורווחני.

טו

חביב:

כן הוא. כמו שישם גם שני מיני עצם: פשוט ופרק, וכך שוגפים הקרקיבים יכולים להתקל וקוגים אחד בשני, כמו למשל; ארכעת היסודות,

טפלמייד: כן, כי יתכן שחלקי הרים קנים אלה באלה עד האخرון שבקם. ובן כלם קנים ומהותם נמצאת מוחזקה להם.

רבבי: בצת אוכים לה, שמהות קנים נמצאת בתוך מהות הרים ובל חלקייה. נח את קאקר הבא ונגנה צליו את הוקטנו לצורה זו: כל ארבע ששהשל מלך אותו ומפרידו לאינה יסודות ארבע מאות היסודות. שמתפרק להם: זה המברך לך מרכני הקורדים. והנה השלב מלך את במות עצם העולם ומפריד אותה לחלקיה. יצא מזה, שמהות עצם העולם מרכבתה ברכבתה מחלקיה, ומפני שחלקיהם של במות עצם קעולים דומים זה לזה, אין ביןיהם שום הפרдел בבחינת במות. בשעה, אפוא, לפניו אחד מן החלקים הללו: מתוך לומר בנים לחלק זה — אחד מחלקים בלחם, אם הוא בלאי מלך לחלק זה — להתסלк בלט, אם גם הוא בלאי מלך בפועל, או מה שהוא בלחם הוא בלאי נחלק?

טפלמייד: אין חילק שגונה לפניו בני לדון צליו הוא מילית חילקה של הגוף, קלומר: באנדרט אם אפה מטהנו בחלק זה לאגדת, מרוי טיא בלאי מחלוקת, כי

ש בע התקן גזריות זאת קיומו בעצם הפשטות לפי בונתך. איך עצם זה מתקיים? האם מהות היא באנטצע בין הרים ובין עצם עצמו בעצמו, אבל שמהות היא מחוץ למאות ובכך באה ממהמות. כמו שהששים באים מן מיסודות, או שמהות היא במאות עצמה ולא מוחזקה לה?

רבבי: פן לי דוגמה לשאלת זו ואחר כך אשמייך את פשובתי.

טפלמייד: הינה לך דוגמה: אני רואה את הרים מטפשטה בשטח הגלgel הראשון וועוברת גלגל אחר גלגל ויסוד אמר יסוד עד קאה מרבו עולמים. בכל אחד מביט עולם גוף בינו אחד דומה למאות, שעובלו הוא השטח העליון של הגלgel הראשון שטח אמר ביט עצם של העולם. מה, אפוא, אמר ביט עצם של העולם, האם מהותו נמצאת בתוכו כל במות, מטפשת בכל חלק וטלק שלה, או היא מחוץ למאות, אז לא נמצאת מפנה כלום בתוכו גוף עולמי, ורק חלקה מפנה נמצאת היא בתוך הגוף העולמי, ורק חלקה מפנה מוחזק עצם מחוץ לגוף העולם?

רבבי: ביטכן, שהאטם יהיה מחוץ לגוף העולם, שבו נמצאת במות?

בגאלה ולא בטעו ולא לפיה מהות. כי בגאה היא מראה בגוף, ואינה שיכת לטבע, מផש כמו שמאבע נקרא סלק טהור במשמעות זה. שהוגוף נפרד לשתח, אבע ומנבנית ויתר מקרים הנשיינים בו, והמם אינם שכבים לשלבון. לא בן הוא חלק של פמות עצם קעולם, שאיןו תרבותו אליו, כי הוא חלק משבע פמות ורומה לה, כמו שאל חלק של פמים אינו נמצא מחוץ לבעה פמים.

ו

ברבו: ובן עליך לא לחשב על חלק מקרי, כי אם על חלק טבעי מחייב במות העצם של העולם. שבך לו התרבונו מה תארה, אפוא, על חלק זה, הקתולק הוא או לא?

טפלמיר: אם אגיד עליו, שהוא בלתי מתקלך, ברוי בתקבנה גם יוצר החקקים בלתי מתקלכים. ואם כלם בלתי מתקלכים, לא תקופה במות, ואם אין במות, אי אפשרי הוא הנטען בינו. הגני אומר, אפוא, שהחלק מתקלקי במות של עצם קעולם, שלאו אנו מדברים, אינו יכול להיות בלתי מתקלך.

ברבו: אמר לי על חלק המתקלך וזה, אם הוא עצם פשות או מקרה פשוט או מקרה ברקב עם עצם?

לו קיימת גאלה יכולה לחתול, לא קיימת חילק היותר קטן של הפמות.

ברבו:

באמרי "חלק הפמות" לא חפטונמי לגאה, כי היא בלתי מחייבת. כי לו חשבנו את גאה לחילק הפמות, וחלק הפמות הרי הוא בקבנה במות. כיון, אפוא, גאה במות, הרי היא מתקלקת. הוא כדי אם נגיד, שהגאה היא חלק הגוף, והוגוף חלק ארכеб מתקלקי. לעומת: מגדות לפני רבריה – יוצא בקבנה, שהוגוף בשלמותו בלתי מתקלך, מפני שחלקו הם בלתי מתקלקים.

טפלמיר:

אני אומר, שהוגוף מרכיב מתקלקים בלתי מתקלקים בפועל, לעומת: מגדות, שהגאה מזוהה היא, שהוגוף איננו מתקלך. אני אומר גם כן, שהוגוף נפרד בפועל לתקלקים אלה, אלא בכם.

ברבו:

אני רואת, שאי קהירות בשימוש המלים תסחה אויך ממעניין שאנו עוסקים בו ועברת לפרש אחרת: תשבת, שהשומות נאה ובלתי מתקלך (אטום) יש להם אותו חמוץן, מפני שאפרנו: חלק קטן בימור של במות. אולי אם כי שם העה משתק גם לבקה וגם לאטום. הפענה היא אהרת פה ושם. אנו אומרים, שהגאה היא חלק מגוף ושהוגוף נפרד לנקודות רק

טפלמְלִיד:

לְדַעַתִּי חָלֵק זה הוּא עַצְם הַשׁוֹת.

שְׁרֵבָה:

הָאָם לֹא אָמַרְתָּ, שְׂמַלְקָן תְּנֵה הוּא אֶחָד מְסֻלְקִי כְּמוֹת עַצְם הַעֲולָם, שְׁעַלְיוֹ אָנוּ מְדֻבְּרִים, הוּא מִקְרָה קְשׁוֹת קְלִי מִתְּהֻוָּה שִׁיחָה נֹשָׂא אָתוֹת.

טפלמְלִיד:

וְכֵבֶב: אָם אַמְתָּה אָמַרְתָּ, שְׂמַלְקָן תְּנֵה הוּא מִקְרָה פְּשׁוֹת בְּכַלְיִי מִתְּהֻוָּה שִׁיחָה נֹשָׂא אָתוֹת, אַמְתָּה אַרְיךָ לְפָגִים, שְׂמַקְרָה יָכוֹל לְהַמְצָא בָּמָה שָׁאַיָּנוּ עַצְם וְשָׁנוֹשָׂא אָתוֹת.

טפלמְלִיד:

אָם אַמְתָּה אָמַרְתָּ, שְׂמַלְקָן תְּנֵה הוּא גַּם עַצְם שְׂמַקְרָה יָכוֹל לְפָגִים, שְׂמַלְקָן זֶה הוּא גַּם עַצְם וְגַם מִקְרָה.

טפלמְלִיד:

כְּבֶב: אָם הוּא גַּם עַצְם וְגַם מִקְרָה, מִגְדָּה נָא לֵי, אָם וְהוּא בָּאָפָן אַחֲרָה אוֹ בְּשָׁנִי אָפָנים?

טפלמְלִיד:

אָם בָּאָפָן אַחֲרָה כִּי אָם בְּשָׁנִי אָפָנים.

טְבַבָּה:

הַסְּפֶמֶת, אָפָא, שְׂמַלְקָן תְּנֵה מְרַכְבָּה מִצְמָטָם וּמִקְרָה וְעַצְמוֹתָה הִיא מְחוֹזָן לְפָקְרִיוֹתָן.

טפלמְלִיד:

לְפִי הַנְּחֹותִיק יָצָא בָּרוּר, שְׂמַקְרִיוֹת מִינְדָּת לְמַחְלָקָה זֶה, מִבְּנֵן שְׂהָוָה חָלֵק תְּבָמוֹת. אָנוּלָם מִתְּשִׁים יְשַׁׁלְמִים, שְׂהַעֲצָמוֹת מִיתְּהֻרְתָּה לוֹ?

טפלמְלִיד:

וּמְדוֹזָע אִינָה אָמַרְתָּ, שְׂהַבְּמוֹת קִיא צְרוּף שֶׁל חָלְקִים, שְׁבֵל אֶחָד מִתְּמַמָּה הוּא עַצְם בְּפָנֵי עַצְם, וּשְׂמַלְקִים בְּחַצְטָרֶפֶת נְעַשְׂים לְמוֹחַשִּׁים, בָּעוֹד שְׁבֵל אֶחָד מִתְּמַמָּה בְּפָנֵי עַצְמוֹ אָנוּ מוֹחַשִּׁים?

שְׁרֵבָה:

אָם הַבְּמוֹת אִינָה אֶלְאָ צְרוּף שֶׁל חָלְקִים, שְׁבֵל אֶחָד מִתְּמַמָּה לְעַצְמוֹ הוּא עַצְם. אָנוּ בְּהַכְבִּיה בְּלֵל הַצְּטָרֶפֶת שֶׁל עַצְם לְעַצְם צְרִיכָה לְחַולִיד כְּמוֹת; וּכְמוֹ בָּנְיוֹת הַכְּרָחִי הוּא, שְׂהַבְּמוֹת בְּחַצְטָרֶפֶת עַם הַבְּמוֹת תּוֹלִיד אֶת עַצְם. זוֹאת וּעוֹד אַחֲרָתָה: לוֹ קִי חָלֵקי הַבְּמוֹת בְּעַצְמָם עַצְמִים, אָנוּ בְּהַעֲצָם נֹשָׂא אָוּטָם, וּבְהַכְבִּיה קִיה יָצָא, שְׁגֹועַ הַעֲולָם בְּלוֹ הוּא עַצְם חָסֵר בְּמוֹת, מִבְּנֵן שְׂהַבְּמוֹת אִינָה אֶלְאָ צְרוּף עַצְמִים.

מהו כתף קראשונה והשניה. אז גם נשאר פקופוק ידו
בלבי, מפני שרואה אונכי את הפתימות בשתי מתרפות
בקמות החלק מיה בלה, ואני רואה מקום בחלק
לרך אחר מלבד הפתימות.

ברב:
הענתק זו, שאיננה רואה מקום בחלק לשום דבר
מלבד לפמות, היא אכן חיית אופר, שתחלק היא
כלו במות. כי מה שאמתה רואה, שהפתימות מתרפות
כל החלק כלו, איןנו שולץ מפניהם את העצם הנושא
אותה. אף לך דגמה לכך מהצבע והפתימות. אלא אתה
ראה את הצבע מתרפות בקמות הפתימות בלה ונפוץ
בכל חילוקית, מספים אפוא, שאינך רואה כלל את
הפמות אלא רק את הצבע עצמו! כלום שולץ הצבע
את מציאות הפמות, מפני שהוא מתרפות על גנייה
באותו שהוא איננה נראית לחושים? מודע לא תאר
לי לסתך, שאפשר בכלל זאת להציג את הפמות באינה
חויש אחר מלבד חזש קראשה, מאחר שהסבוך, שאין
השגת הפמות אלא על ידי השגת הצבע בחוש קראשה
ואין לך לכך בחוש אחר? מזה יוצא, שגם שתרפות
הצבע בין כל שלקי הפמות אינה מפריעה בכך בשנות
הפמות בגאנזיות הצבע, הוא כדי בידם ביחס לפמות
המתרפות בקמות העצם בשלמותה, שאינה מפריעה
בצד השגת העצם בגאנזיות הפמות. ומפני זה אני
אומר, שהפתימות מתרפות לעצם כמו הצבע לפמות

הרב:
בם פשוטו הוא הנושא של פמות בחלק מיה והוא
העצם שלו, או, אם רוצה אפה, עתדרה היפות הנושא
את צורתו.

טפלמיר:

מה הוא עם זה, שאראם לו בשם חמר?

ברב:

הוא מהות פשוטה ממהות העצם הפלוי והוא נושא
את הפמות נפשותה באפן פשוט.

טפלמיר:

ומה תאמר, אם אתקשרות ואמר, שאינני רואה מחויז
לצורת החלק מיה שום דבר זולתו?

ברב:

אם פזינהmia היא הרבר תברור ותגלי שתחליך מיה
הגה היא זיקוח לחמר נושא אותה, אם גם בלתי
משמעותי כל ידי מחושים. ואם הפלוי ותברור שתחליך זה
הוא חמר, הרי בחלק קתרן צורה, ואם הוא גם חמר
צורה, איןו משג עלי ידי מחושים. ואם הוא גם חמר
וגם צורה ביסודו, יוצא בקבינת, שתחמר הוא חמר
ובצורה ביסודו, אם בחלק הוא צורה באשר הוא חמר.
ואם בחלק לא יהיה חמר באשר הוא צורה, ויתגיה חמר
בחלק בלי צורה, או בקבינה בחלק מרכיב מעצם ומקרת.

טפלמיר:

תחליך מרכיב מעצם ומקרה נתברר לי כבר

קבר: את חלקה של חלך זה עליינו להבין לא ביחס
לכמויות אלא רק כחדר חלקה לעצם ובמותה.
ובהתאם להזנה אנו מניחים את חלקה, שהיא מוגבלת,
שחלך זה מורכב מעוצם ובמותה. כי אין זה בלתי אפשרי
שהחלק הזה יהיה קטן שכלל מתקלים ביחס
להוחשים. אבל לא בשואה לעצמו. הוא נון לה חלק
מן שבלתי אפשרי הוא. שיחיה חלק של כמויות
ולא יתגעה מתקלאן.

טפלאייר: איך אפשר לומר, שהחלק הקטן שבחקלים מתקלאן?

קבר: מקרים לומר כן. כי אי אפשר למצא חלק בלתי
מתקלאן. מפני שביל שעורי הגוף מתקלים עד אין
סוף. ובהכרח כל שעורי הגוף מתקלים עד אין סוף.
כי מן הנגע הוא למלך ולמלךיד איזה דבר לפה
שאינו מפינן. כי אם חלק כמויות נתקלאר יفرد
לחקלים. שאנו מתקלים. בהכרח כל אסder בחקלים
או יתגעה עצם פשות או לא יתגעה במזיאות כלל, ואך
אסת משטי האפשרות טלו אותה מתקלאת על הרעת.

טפלאייר: הני מתקלא בכל זאת. איך אפשר לומר על
חלק המתקלאן, שהוא הקטן שבחקלים. שלא למצא
חלק קטן מפניהם.

ושפומות ומגביע מושגים זה להזנה דגמה, קפיצה
אליו אור ומארחת את מזיאתו.

יה

טפלאייר:

קצת ברור לי, שהחלק מתקלי כמות גוף קעולם,
שהלוי אנו מדברים. מתקלאן, וברור לי גם כן, שהוא
מתקלאן לעצם ומקרה. אולי מה מזגה לי, אם אני
אלך תלאה וגדי, שחלק זה שוב מתקלאן לחקלים
יומר קטעים מפניהם בכמהות?

קבר:

כלום מתקלאן. שאנו רנים אליו, איתו חלק היומר
קטן של גוף קעולם? לו היה במציאות איזה גוף יומר
קטנו מתקלאן זה או לו אפשר היה למלך את חלק
זה לחקלים. כי אן צדיק היה לומר בחקלים קהם כל מה
שהמננו קדם ביחס לחלק בכלל, ככל פרט, שישנו רק
אפשריות אלה: או שהוא מתקלאן או שהוא בלתי
מתקלאן שהוא או רק עצם טמי בלבד או מקרה צורתי
בלבד או מרכיב מעוצם טמי ומקרה צורתי בימד.

טפלאייר:

אםרי שהנתנו חלק זה הוא הקטן שבחקלים.
בازיה אף הוא יכול להתקלאן?

כזה. וכמו־זאת סבירתי הוא, שחלק סלקי נאסר נזקי מסתלקים. כי אי אפשר למצא חלק אשר שייח' בלטני מסתלק וזכה אין הקובל בין כל סלקי פגוף. — ואם פגימות. שסתלק סיומר קפן בקטאר הוא לא חלק, כי פגימת קינה למצא איננה חלק אחר גדול ממנו. כי לו אפשר קינה למצא איננה חלק אחר מסתלאר, שהוא קינוי מוצאים חלק כזה, או חלק מסתלאר, שהוא חלק סיומר קפן. קינה בקבינתי חלק פגוני, וכל חלק בגוף בצחצறטו לחלק אחר מסכים יומר גדול מפלטן אסיד מהסתלקים משושטים. שמהם הוא פצץ. יוכן חלק יומר גדול מסתלאק סיומר קפן בקטאר: הוא נמציא לא־נגמציא וזהו דבר שאין בעצת סובלתו. יוצא, אפוא, שסתלק סיומר קפן אינו לא חלק. ובכן הוא חלק, ואם הוא חלק, הרי הוא מסתלאק בקבינתי, כי שהותקנו לפצלת.

יט

סתלארי: נחבר לי כבר, שסתלק חמיגאלி מדורן אינו בלאי מסתלאק, מפני שאין במאיכות חלק בלטני מסתלאק, וכמו־זאת פרורו לי, שסתלק מדורן מסתלאק בעיות של עצם העולם מרכיב מצטם ומפרקתו.

רבב: מסקנה זו מבהיר לך באנן אחר והונני לטעינו לך: — כל צורה ווקאה פשוטיל קיומה לחומר גושה

רבב: נתאר לנו, אפוא, חלק בלטני מסתלאק, שהוא חלק סיומר קפן בחתולט. חלק מסתלאר מזו בחתולט יקינה או חלק או לא חלק.

טפליך: בן הוא.

רבב: אם הוא חלק, הרי ישנו עוד חלק, ואם זה יצטרף אליו, הוא יזכה יומר גדול מאשר קינה קודם לבדו; ומה תאמר על חלק שני שמאטרף לראשו: אם הוא מסתלאק או בלטני מסתלאק? אם תאמר, שהוא בלאי מסתלאק, כמו שבוט קראשון בלטני מסתלאק, הרי מה שמרכב מהתwo אי אפשר לו שייח' מסתלאק. ואם שני סתלקים המctrפים אינם יוצאים מסתלאק אחד, יוצא, שאין הקובל בין שני סתלקים הלאה ובין חלק אחד. נמציא שניים שאינם לבדו, מה שבטל מאלוי. היא כדי קביסת לסתלק פשלישי ותקיביצי, עד אין סוף. ואם מריבב מכל אלה הוא בלטני מסתלאר, זאת אומרת: שפרהה סתלקים שניים לסתלק אחד. ובכן גוף העולם יכול שעה לנור אסיד מסתלאק טפלטני מסתלקים: — יוצא, אפוא, שסתלאק השני למאנדרף לראשו אין יכול להיות אלא מסתלאק. ואם זה כן, בקבינה גם סתלק קראשון מסתלאק מאותו השפע עצמו, שסתלאק שניי בקרה לקויות מסתלאק, וכן הנמנע שלא יקינה

רבב: ובכן בקבינוח כל חלק וחלוקת של במות עצם
קעולם טבוע בחומר.

טפלמיד: כן הוא בקבורתה.

רבב: ומאמיר שפל חלקי במות עצם קעולם דומים זה
לזה בטבעם ומוחותם, יוצא בקבורתה, שמהות עצם
מת פשחת בכל מהות במות בשלמותה.

טפלמיד: כן מדבר בקבורתה, אולם קשה לומר, איך יכולת
מהות עצם להיות אמת ורצופת, בזמנן
שקיים מחלוקתם רביהם של גוף בועלם, ואנו הפתננו
שלכל חלק וחלוקת עצם הנושא אותו.

רבב: החלק היותר קטן של הגוף, שחלקיו אנו דנים, כמו
גם יתר המחלוקת, אינם נפרדים אחד ממשני בפועל
ולפיכך אין מקום למי שהוא למשיל ספק באחדותו
של האdam הנושא אותו, כי כל חלקי הגוף בשלמותו
מחברים ורצופים זה לזו בלי שום פרוד ביןיהם ולא
מקום ריק ופנוי: מה שמדוברה לנו תנוצת הגוף
בקוון העמונגד לתנועה בטבעיות שלהם, רק מנגנוני
שריריות בעבב אינה אפשרית. ובכן, אם כל אחד
מחלקי הגוף בשלמותו קיים בתווך עצמו ובל מחלוקת

אויה. ומגן ש晦נות היא צורת האלים, ומגן שסליק
היפות במות הוא, גם חלק הפומות הוא בקבורת צורת
האלים. נMISSיך את הוכחותנו לאפן אמר: חלק היותר
קטן של הפומות הוא צורה, וכל צורה זו קונה בשבייל
קיומה לחומר נושא אותה. יוצא אפוא, שגם חלק הפומות
היותר קטן של הפומות זווקק לחומר נושא אותו. לאויה
המקונה יש להגייע גם באפן זה: מצירה של מה
שאינו חומר אינה מוחשת, אולם חלק היותר קטן
של הפומות הוא צורה מוחשת. יוצא, אפוא, שהחלק
היאomer קטן של הפומות אינו יכול להתקיים במתה שאינו
חומר. ואפשר להוציא זאת גם כך: צורה, שאינה
טבעה בחוץ חומר, אינה גקלחת כל ידי מוחשיים. אולם
צורת הפומות היותר קטנה היא מוחשת, ובכן היא
סבירה בחומר.

טפלמיד:

כבר נזכר לברור קמו, שחלק הנדון משלקי
הפומות של עצם קעולם אינו יכול להתקיים באין חומר.

רבב: אין שום הקובל בין חלק הנדון של במות עצם
קעולם ובין יסגר תולקית בסיס לזקוקים לחומר נושא
אותם.

טפלמיד:
כך הוא.

שברא אַתְּ הָלֹמֵר: **שִׁקְדּוֹתֶךָ רַאשׁוֹנָה**: שׁוֹתָא
אֲתָּה בְּשִׁלְעָצָמָה, קִימָה תַּיְזֵרֶת שֶׁל **שִׁקְדּוֹתֶךָ**
שְׁלֵמָה מְמוֹנָה וּמְבָנוֹן שִׁקְדּוֹת זֶה גְּבֻרָה עַל יְדֵי
שִׁקְדּוֹתֶךָ רַאשׁוֹנָה **שִׁקְדּוֹתֶךָ**. שָׁאַי לְהָלֹא מְתַקֵּלה וְלֹא
סְוּר וְשָׂוִים שְׁנָיו וְחַלּוֹף אַינְם קְלִים בָּה — **קְבֻנָּה**
הַשִּׁקְדּוֹת, שְׁגֻרָה עַל נְזָהָה, יְשַׁלֵּה הַמְּפֻלָּה וְסְוּר וְחַלּוֹף
שִׁקְדּוֹת קְלִים בָּה, וְכֹה נְשַׁקְתָּה בְּלֹטִי דָּוָמָה לְאַוְתָה
שְׁנָיו קְלִים בָּה, שְׁגֻרָה אַוְתָה. וּמְבָנוֹן
הַשִּׁקְדּוֹת הַשְּׁלָמָה רַאשׁוֹנָה, שְׁגֻרָה אַוְתָה. וּמְבָנוֹן
שִׁקְדּוֹת הַזָּאת, בְּפִי **שָׁאַמְרָפִי**, עַמְּדָת בְּגַדְגָּדָל לְאַתָּה
הַשְּׁלָמָה **שִׁקְדּוֹתֶךָ**, וְתַלְיִם בָּה רְבוּי וְשְׁנָיו וְחַלּוֹופִים,
הַיָּא נְשַׁקְתָּה בְּהַבָּחָנה לְמַתְסָלָקָת וּבְאַלְתָּמָדָגָות שָׁוֹנוֹת,
כָּל אֲשֶׁר אַיְוֹן אֲתָּה תַּהֲנֵה יוֹתֵר קְרוּבָה לְאַתָּה
רַאשׁוֹנָה **שִׁקְדּוֹתֶךָ**. גַּם הַחֲפֵר מְנוֹצָר עַל נְזָהָה
יוֹתֵר מְאָמָר וְיֹתֵר פְּשָׁוֹת, וְלֹמַפָּק — כָּל אֲשֶׁר מְתַבָּק
מִהַּשִּׁקְדּוֹת רַאשׁוֹנָה, מְשֻׁלָּה בְּבֵית אַקְדִּים וּמְרֻגְבָּת יוֹתֵר.
לְפִי זֶה, **שִׁקְדּוֹתֶךָ** הַנּוֹתָנָת מְצִיאוֹת לְחַמְרָה מְשֻׁלָּת
בְּבִחְנִית פְּשָׁוֹת, וְאָמָר הִיא מְתַסָּקָת, תָּרִי זֶה בְּךָ בְּבִחְנִית
מְאָקָרָה. נְמַצָּא, אָפָוָא, שִׁקְדּוֹת זֶה הִיא יוֹתֵר פְּשָׁוֹת
וּמְאָקָדָת מִיּוֹתֵר **הַשִּׁקְדּוֹתֶךָ** הַנּוֹתָנָת מְצִיאוֹת לְיֹתֵר **שִׁקְדּוֹתֶךָ**,
כִּי הִיא מְתַאֵּימה לְאַתָּה **רַאשׁוֹנָה** שְׁזִיכָּה אַוְתָה.
וְלֹפְקִיךְ מְשִׁיג אָם **מְשֻׁלָּת** אֶת כָּל מְרֻבָּרִים עַל יְדֵי
אֲתָּה מְהוֹתוֹן, שְׁהִיא הַנּוֹתָנָת לוֹ מְצִיאוֹת, מְבָנוֹן שִׁקְדּוֹת
מְשֻׁלָּת מִקְיָה אֶת כָּל יוֹתֵר **שִׁקְדּוֹתֶךָ** שְׁהִן מְפִוּת אֶת

נְשַׁכִּים זֶה מִזָּה בְּרִצְיוֹת, גַּם קְעָצָם הַנּוֹשָׁא אָוֹתָם
יְהִיה בְּהַכְּבָחָנָה נְמַשֵּׁךְ בְּרִצְיוֹת אַחֲת,

בָּכָר נְמַבְּרָה לִי בְּנָדָאות רִצְיוֹתוֹ שֶׁל כָּל קְעָצָם
בְּשְׁלָמָתוֹ וְשֶׁל כָּל הַפְּמוֹת בְּשְׁלָמָתוֹ בְּאַת בָּאָר נָא
לִי, מְהִי הַפְּמוֹת הַזּוּ וְמְהִי אֲמָתוֹת מְצִיאָוָת
וּמְמַה נְזַלְּךָ הַפְּמוֹת בְּצָאת מִזָּה?

כ

לֹא קִיה פָּן הַצָּרָן לְזַבֵּר עַל זֶה עַבְשׂו, פָּגָנוֹן
שְׁלַהְבָּנָת קְעָצָן תְּבָנָה זְקוּק לִידְיוֹת מְבֻסָּת עַל הַצּוֹרָה
רַאשׁוֹנָה מְכֻלָּלית, שְׁהִיא מְפֻקָּר שֶׁל כָּל הַצּוֹרָה
וּמְמַה נְזַבְּעִים כָּל הַכְּבָלִי הַטוֹּגִינִּים, פְּרִידִיעָת הַצּוֹרָה
הַכְּלָלִית יְשַׁלֵּחַ לְשַׁאֲזָב אֶת יְדֵיַת כָּל הַצּוֹרָות, פִּי מְמַה
הִיא יוֹצָאת וְאַלְקִיה הִיא שָׁבָת, בְּאַשְׁר יְזַבֵּר עַל הַצּוֹרָה
הַכְּלָלִית, נְדַבֵּר בְּפָרְטָות עַל טִיקָּה וּמְהוֹתָה, וְאוֹ פְּגִיעָה
לִידְיוֹת מְבֻסָּת שֶׁל הַפְּמוֹת וְשֶׁל כָּל הַצּוֹרָה מְגַשְׁוָאָות
קְתוּזָה מְחַמָּה.

עַבְשׂו הַגְּנִי לְמַת לְךָ מְתוּבָת הַפְּמוֹת בְּקָסְפָּם
בְּאַר מְקַשְׁוָר קַמָּה שִׁיבְּוָא אָסָר בָּהּ, אֲנֵי אוֹמֵר, שְׁהִזְוָה
הַגְּנִשְׁוָאָה בְּתוּזָה הַחֲפֵר וּמְיִצְרָת אֶת מְהוֹת כָּל
דְּבָר וְזַבָּר וְשַׁלֵּל גְּנָה כָּל דְּבָר נְשַׁלָּה לְמַה שָׁהָוָא,
הִיא אֲתָּה מְבֻסָּת מְגַבְּעָת מְקַאָחָדוֹת רַאשׁוֹנָה,

לירידת החומר מלמצעלה למיטה והתרחקותו מהתדרגה
העלונה, כדי אשר פגיע לפרקנת החומר נושא הפתוח.
זאת אומricht: לעצם העולים מנה, בה אקדיות זו מתרכבה
והיא מתחדשת ומטפחת. מתחבה ומתחדשת בתוך
חומר הנושא אומricht, וכל זה מתוך שבדוד ומקצתה
לאחדות מילוארת. וכך חיקתה ונימגש עצם זה ונשלחה
לגופני ומרבו בתוך עצמו. העצם תחום מנה בעביון
ונסותו עומד בוגוד לעצם העליין בדקתו ופשטותו:
כי זה הוא נושא המתחלה והראשית של האקדיות, בעוד
שהעצם מהו האחר — נושא מסוף ומכבלית של
האקדדיות. והטוף אינו יכול להתחאים לראשית, כי בשם
סוף קוראים להתחאות עם הפתחלה וקאו. את זהה
נוכחים, באשר נדרב על רבי הגוונים של צורות
העצמים ועל הבוגדים שקדרגותיהם. דגמה למה
שאמורתי בוגוד לפשטוות העצם מראשיתו עד מטיבע
ולונגיותוحمل מטיבע עד הפרבו הקארון, יכולם
לשמש כבפים לשוטפים וזרומים במרקם ונגלים רוזפים
גילים. הם במתוך במתוך הם בחרירים ושקופים ולאט לאט
הם מתבגים לאגם ונעשהם אפלים. אפשר להשמיש
גם ברגמת העופרת. כשלוציאים אותו מהתנור היא
בחלקה בינה ושקיפה לעין הרואה ובחלקה מהפוך
מן. אך נוכל לראות ברור גם את הקדרי האקדמיות
בחומר הנושא אומן, כי אנו רואים את חלקי קאש
מאקדדים במקבילה ופושיטים ושורים זה לזו, אכן שצורתם

מהות כל הדברים. כלומר: מכון שפהיות האקדמיות
המתבקמות בחלקם חומר — אני אומר: אקדמיות — כי
אני מאמין לצורות כל היפיגים וכל הפטיגים ומקבלים —
מקבלות זאת בשונן ובאות קיומן בתוכך מהות האקדמיות
הראשונות. כי כל האקדמיות מתלבבות מהאקדמיות הראשונות
הנוצרת, וזאת רקעמת את מחיות כל האקדמיות הללו,
כי מחיות האקדמיות הקרקעם החקלאות היא מפהות
האקדמיות הייחוד. לפיקד מקובלות צורות כל הדברים
את ישון וקיים בՁנות השכל ובאה הן מקשאות.
צורת השכל נושא אומן ומטרתן, כי האקדמיות
הפשיטה של צורת השכל שהיא עצמה מאחדת את
כל האקדמיות, וצורות כל הדברים אין אלא אקדמיות
שנתרבו.

כא

פרק: והגה ראייה לכך. — כל גמצא שכלי או מוש
הוא או אחד או מרובה. מכון שהאקדמיות המתבקמות
בחומר השכל היא אקדמיות פשוטה, לפי האמור, ארכיה
האקדמיות המתבקמות בחומר הנפש להיוות פרטבת ובעלת
רובי, כי מדרגתם של אקדדיות זו היא למיטה מדרגת
האקדמיות שבחומר השכל. לפיקד מכרחי הוא, שאקדמיות
זו מספקת ומתקבלה ושימשו בה שנויים וחלופים לפי
הסדרגות השונות של חומר הנושא אומה בהתאם

נברקלים אלא בראציות ופרוד. מפנוי זה אין סבב בין לאחידות של המספר המתפרק ולאחידות של הavras. והאינימיות בהחרט אלא זה שאותיות המספר נפרדות, ואותיות המספר נפרדות. נמצאו אפוא, בעוד שאותיות הavras הן רצופות. נמצאו אפוא, בעוד שאותיות הavras הן נובעת אלא מהתפקידה, כי משוג שאותיות אינו אלא תרפקת הפרוד מן הנפרדים. על פי זה יוצאת שאותיות קראזיפה באה לעצם מתחדיות. ועוד הוצעה: כמו שהמספר המתפרק אינו נמצאו אלא בפנויו על ידו, כך גם הavras קראזיפה אינה נמצאת בעצם הנושא אותה. ועוד: הavras בקדיליה בין קאצימים ומונדרת אומם. כמו שהמספר בקדיליל בין מהנוים ומרדק. ועוד: המספר נפרד ליחסות והavras הושואה ומרדק. על ידי קאצים נפרד לנקדות. ונקודות הן אחוריות, הושאות בחחרט שלהן שהוא קאצם: אחוריות הקאה אונן מתקימות בחחרט, מפנויו שמן בק שכליות. ועוד: אפשר להשווות את הגוף בתרבבתו במספר בתרבבתו, פי תרבעת מספר מתקילה מיחודה ועל ידי תרבעת מתקפל המספר שניים ועל ידי תרבעת משניים מתקפלים ארכזאה ועל ידי תרבעת הקארבקאה מתקפלים שמנה — כף אני מתייחסים בגוף מתקאה שהיא דומה ליחסה, ואם נקשרה לנקדות, יצא מתקפלת הנקדות קו של שמי נקדות. ויתפרק שטח בעל ארבע נקדות. בעל שמי נקדות. ויתפרק שטח בעל ארבע נקדות. הדומה למספר ארכזאה: נקבע את השטח בעל ארבע

האש נראה את וינה גלי שום רבוי בתוכה, בעוד שטלקי האיר וטפים גראים לנו יותר שונים ונבדלים זה מזה וכךו שאלקיהם גאים לאין — מאנזיות הטענה. שטלק דברתי היא. שטב מותה מתקימת ב עצמי. נוצרה צל נוצרה על ידי ארויף אחוריות מtaboth. ופנוי זה נאמר, שטריבת קעולם נוצרה רק על ידי התבשנות המספרים ואחוריותם לאויר.)

כב

סמליך:

ברור נא לי את אפני הוכחתה, שפנויות שבחרט אינה אלא אחוריות מצרפת.

הרב:

אפני הוכחתה הם מרכיבים. הוכיחה במתוקונה ממתוקינות בחחרט מתקונות לקופה מהאורה הצליזה ממתוקינות בחחרט הקאצין. ובמונן מהאורה הצליזה אינה אלא אחוריות, גם מזינה הוכחונה היא כף. ובכלל — אינה סלק מהפנויות שטחת. יקרה בתקבינה או אחד או רביהם, ורבוי לא בא אלא מתקפלת מיחודה. ועוד, המספר הקארבקאב מיחסות מתקפל בחרט יוצר גם אם הavras קראזיפה. אפני שטמפרט ופנויות שיכים לאוור מפין ואין הם

6 זה ערך ספר יצירה.

הנאמר ביחס לזרה הרצויה בחומר, זאת אומרת: בלתי אפשמי הוא, שהזרה תפרד בפועל מתחמץ הנושא אותה — בונתי, לזרה עצמתית לא מתקנית — הזרה תתקנית תוכל להפריד מתחמץ הנושא אותה בפועל, בעוד שתקניות העצמות אין יכולות להפריד מתחמץ הנושא אותן, אם לא קיימת הפרדה (הפרקה) — וזה אפשרי, שהזרה שוניה מתחמץ, כמו שהובחנו לעם.

פתלמי: נתברר לי מדבריך, שהאחדיות הפרטנית ומקפלות נולדו ונבעו מתקבלי האחדיות הראשונה הפשוטות, ואולם באך לא לי מה הסבה שקדם מושות גזען מפשטות וריגניותיו ונתקף לארכיב וגוף?

רב: הסבה היא מהתבוקות ממקור האחדות ואילו האפשרות לעצם לקבל את האחדות בזרה אחרה מלבד ذاتה את הרגמא לעזה הבאנו למשלה: המשפטים והעופרת, ששלק מעם בגיר ושקף וסלק צבה ואפל. הוא מזכיר ביחס להקר נשא נושא הזרה, שפקעתו הוא רוקני ודק ומוגעתו גוף צבה.

פתלמי: בגין שאננו אוכרים, שאותה העצם, זאת אומרת, המפות מרכבת האחדות רבים, הנובל לומר גם כן.

הקדמיות ובקבכל גוף בעל שםונה נקדחות, מודעה למספר שמונה. אפשר, אפוא, להשווות את המספר המתרדר ואת הפומות קרצופה הן קרצפה ומן קרצפה מתנו שמתהנות כל אסיד מכם היא רק תוצאה בקבילות. בזיה בכר אמרנו, שרש שנייהם אסיד הוא, כי שנייהם מרכבים מדבר אסיד ושבים בחרקרים לאותו כרך. — ועוד: חלקי הגוף בכלל אשר יקיים יותר מאתדים ותקירים זה זהה, ישנה הגות יותר צבה ולבעל פמות יותר גדולה, כמו האגן, ולתקף — בכלל אשר חלקי הגוף יקיים יותר טפשים וגנדרים זה מטה, יקיה הגוף יותר בזקחות בפמות, כמו האור. הנה יוצא ברור, שתפומות אינה מופיצה בעצם אלא על ידי מהתסבירות ומהתכלדות של האחדות בזיה.

כג

פתלמי:

ברור לי כבר, שהפומות הפעם עצם פרטנית מאחדיות. אולם מה אמר לי בדבר האחדיות חלקו: במסן הן בעלות מציאות בפני עצמן וכן אסר בזקח ה萃ר בזקח萃ר פו והתכלדי בחומר? רב:

בזין האחדיות חלקו מעצימות בעצם מרכב ויוצרות את ישותו הוא בגין יתר האחדיות מעצימות בחמרי העצמים הפשוטים ויוצרות את ישותם ובכלל בגין

צורך קיצומים פשוטים מפרקיות מאחריות
ברבות?

וזרים את האחד — או שני דברים מתנגדים יעשו
דבר אחד, מה שבטל פאלין. — ישנו עוד אבן הוכחה
אחר: קהידות מזיקה כלל עצמה את מהר המאך
על ירצה, ודבר הרחק מזיקה מה שהוא כלל עצמו, אין
יכול לתרם לפניו. וראיה, שהקדימות מזיקה את
מהר המאך על ירצה היא בזה, שאם תסדר קהידות
מהר המאך על ירצה, יתאפשר שמהר יתרכז על יריurus
בליי מאך, ואפשר אפילו שההר יתרכז על יריד
הזרה, שהיא קהידות. — ועוד: מהר זוקק לאחדות
שביל אהודו, או למ כל מה שזוקק לאחדות שביל
אהודו, אין מאך כשהוא לעצמו. יוא, שההר אין
מאך כשהוא לעצמו. ובfcn שההר אין מאך
שהוא לעצמו, הרי הוא מתקדם כשהוא לעצמו.

כד

פְּלִמְדֵי:
ונדרר לי מזמן, שצום עולם מתרפסת בכל
ההומות מהקינמת בו ושהוא נמשך מתגבור קעילין של
תגלגול הרקיף את הכל ועד קצה מרינו. במודן
נתבררה לי בבהירות גמינה טביה של במות. קצת
אמר לנו לי, אם מתחצם בה נשר דבר-מה
קשה מוחיז לעולם בה שלא יכול את צורת
החותם?

כל צורה מצורה קיצומים פשוטים מפרקיות מאחריות
ואינה מקפתה תלתה, ובכלל כל אחדות אין תלתה
שליה בלה, וקיימים מוסלק ומייא בלבד דבר אחד:eria
היתה מתחלה גם בבחינות הנפות, לו לא קיצם הנושא
אותה. האינט רואה, שבל קאקיות, שהפות נחלקות
אליהן, מתחימות זו לזו בזינות קהידות ואין נבדלות
זו מזו אלא בנושן? היוא מזה הוא, שהקדימות
נותנות לשות להר ומפרט את מהר ומזיקה אותו.
באשר מהר הוא בז, פשוט ורשות מבל פרוד וגודים
פנימיים, מסתכל אליו קהידות ומתאחד אליו, ושניהם
קיים לדבר אחד בלי מוסלק בטל, או אם אם מהר
יתהanche ומלאה לאחד אותו ולטבר את מהותו. ואו
מהר יתفرد ולא מזוקכו קהידות, ואיתה מתרס
ביניים: וכך מתקף קהידות לבצלת רובי ומתחלה.
לחוכם זה אפשר כה: בל דבר פועל, שמתנגד
לפועל אחר, פעלו גם כן מתרס לפועל לאחר.
ההר מתנגד לאחדות, שquia צורתו, ואם כן גם פעלה
ההר עופרת בגודל לפאלת קהידות. אולי קהידות
יוצרת את האחד, ובכן מהר יוצר את הפרור, שהוא
הגיג לאחדות. ואם מתאר, שוגם הר מחהידות

איך יכול להזעא מה שהוא פשוט מחייב חוץ, שלא קיבל את הפמות, ונהלא הפמות היא צורה תמקיפה אותו והונחנת לו ישות ו邏輯ה אותו מבל יסער הצעדים? ואם לטעלה מן הכלול ימצא עצם פשוט, הוא יקבל צורה אחרת לא את הפמות. ובכלל צורה אחרת אפלמי אפשמי הוא, שהעצם גם ימצא מלמעלה לגלוול וגם יקבל את צורת הפמות. כי הכלול חוץ, בולם: השתח העליון של הכלול תמקיף הפל, הוא מתחלת הבריאה או הטבע ויסוד המציאות, וכי שיטקש ויאמר את הטעוף מזה, והוא יכול מתחזק לחשב את הארכאה לאורו ואת האירן לשמיים, מה שבטל מאליו.

פרק:

מכל מה שאמרת במשפט שיתחנו עד עתה למראך לדעת את העצם בעל פועל הקיוגיות נסיד עצם זה מצאתי מה שחשפנו ממתוך, שבاعتם הם מושגים בכללותם ובפרטום אין כלום חזר מכך וצורה — וזה מה שראינו לבאר.

פרק:

הסתכל בם שפלוים הכללים והפרטיהם, וגם כן לא מצא בהם כלום מלבד חומר ואורה.

טפלמיה: מה הם המשללים הכללים ומפרטיים?

כרוב: הם עציים רותניים טמולים את העצים נשא משע הקטיניות: ועם — לטבע ושל שוקשות ות Schul.

טפלמיה:
מן שאני גאנט לתקירה על מה שכא אטורי העצים בעל פועל מקטיניות, נחוין לנו לזרען, איך מתקים העצים בזה בתוך העצים טריוני בא אחריין, ובמו-בן נחוין לדעת, מהו תקurren בין העצים טריוני, וטוגני, מאמר שעזה האחרון אין לו מבלית גופנית, ואם אין זה ממש סתירה?

כרוב:
עליך לחשות את קיומ העצים הוגני הכללי בעצים טריוני טלאלי לקיום מגוון גשמה. לשם שתחשמה מתייחס את הגוון ונשאאת אותו, בכה העצים טריוני מפללי מזוקן ונושא את מגוון הכללי של העולם. וכשם שתחשמה נבדלת בשטיה לפצתה מן מגוון, שהיא מחברת לו אובל אליה מאורתה אותו, כך העצים טריוני בשווה לעצמו נבדל מגוון מעולם ונסדר עם זה הוא מחבר לו מקלי להיות מאחד אותו.

טפלן:

באר נא לי את אמתות הקשר שבין העצם הרוחני
והעצם הגופני.

ตอบ:

בדמיון הקשר שבין העצם הרוחני והעצם הגופני
ובכלל הקשר שבין עצמים רוחניים וקיימים אחד
בשני הוא בדמיון הקשר שבין האור או האש ובין
האור או בדמיון הקשר שבין האבע וഫכית ובין
היפות ובין היפות והעצם ובין הפקידים רוחניים
והעצם מוחניים. במלה אחת, אם בכלל אלו רואים
בדקרים טליילים דגמה לברורים הטעירים, הנה בחוץ
גם אין שקשר שבין עצמים רוחניים וקיימים אחד
בשני ישפיש דגמה לכך שבין טליים מוגנים מהופנים,
בماו האבע, היפכית והיפות והיקום אחד בשני.

טפלן:

הבריך יואים כבר מהתבהה שבעששים, הטליילים
ומפניטים, אין כלל חוץ מהפר וצינה. נא לסת לוי
ידיעה אמתית על זה וקיים כל הוכח לי את מכך אוטם
של עצמים שכליים, שהקטחת לי להוכיח
לי נרמתה, שמתוקינה הזאת היא קשה והנגי מטעון
בדומה, שבעל המזיאות גלה אין אלא עצם בצל
תשע רוחניות וסבורה שלו הנשב והנשלחה אולים
מציאות עצמים אחרים ממשיים בין מבואר הראשון

קדוש ומוצלה ובין העצם בצל משע רוחניות
וקוקה להוכחה רעה ולתוקינה ממשכת. כתה, גש לעזה
בשער השלישי הבא בזאת שם וסיעול.

הוחקוקות לאיכות עצמים פשוטים

א

מלמיד:

מה מה תקינה מוגנת רקינטנו בשער הרים?

טרב:

מכון ששאיםנו למי להוציא את מסאות המהיר והזרה בעצמים פשוטים, ואלה מפקפק, אם עצמים פשוטים ישים במאיתות — אלה ראיית פל בשער הרים להפנות את משומת לבנו להוכחת מסאות של עצמים פשוטים. בלומר: אלה לטעין לדי נאות מחלוקת של מסאות ואשר קיומם על ידי הוכחות הרכחות. אשר כן נאמר לעזין במסאות מהיר ומצויה בעצמים פשוטים, כמו שעשינו את זאת בדים לעצמים מרובים. זאת נעה בשער קרביצי, הבא אחרי זה.

נש אפוא, להוכחות המראות, שבין הפה אל שריאון מקדוש ומנצח ובין העצם בועל משע מקטיגוריות שננו עצם ממש. זאת נבעס על ידי האкар שריאון זהה כן: אם ראיית כל העצמים הוא מהפוץ שריאון מלפני נברא, וסוף,

הוא נברא, שעלינו לא נברא שום דבר, מכך לחיות פרח יודיע בין קראשית ומפטוף במחות ובקפוץ כי kali זה — קראשית תהנה סוף, וסתור — ראשית.

מלמיד: איך לEGIN את פרח הזה ש賓 הפה אל שריאון, ורקוש ומנצח, ובין אפרון טבראים?

טרב: עליינו להבינו כתור חסר כל דמיון וכל זהות ביניהם, ומספר מדויין ומחות פרחיק שם כל גשי וחתמה ביניהם, כי אין חתמה בלי דמיון.

מלמיד: באיזה אפן יברר, שבין הפה אל שריאון ובין העצם בעל משע מקטיגוריות נמצאים עצם אמצעיים, שהם יותר קרובים מני לפועל שריאון, אחרי שתכל נמצא בפרק מהפוץ שריאון, ואין דבר שיתה ראיי לחיות לו יותר קרוב מאשר דבר אחר?

טרב: מדוע לא משים את עצםים לאמצעיים כתור המשך ישר מהפה אל שריאון מקדוש ומנצח, כמו שמקף את העצם בעל משע מקטיגוריות. וכיודע אפרי שהעצמים האמצעיים הם פשוטים ורוכניים?

מלמיד: הוכחת מסאות של העצמים פשוטים קשה ביזמת. לשם יגנני, אפוא, קדם את קראיות המוכחות

שכין הפוֹצֵל קָרָא שׁוֹן וְהַנִּבְרָא הַאֲקָרְנוֹ נִמְצָא שֶׁ

מִתְוָךְ.

רבו:

אני אזכיר לך נייח את הראיות השונות, המוכחות את מזיאותם של האצומים לאמצאים. וכל אמת מתקן מוכיחה יסוד צם זה את מזיאותם של קצינים ממשוטים. אולי אני מבקש לך נייח לפניה את הראיות הללו בסדר, כי יש בזה בכך בקטט מוגבל לסדר את הראיות ולסגור כל אמת מתקן עם הפתאימה לה ביטר. אכן אפוא לשמר בזיכרונך את הטענות של ההגדרות בריאות אלה ולבירר את הקשר שביניהם? לפי תקי מחייבן, ואנו פגיע להבנת האמת שבעסקנות מיזאות מתקן.

ב

רבבו:

(1) הפוֹצֵל קָרָא הוא רָאשׁוֹן בְּדָבָרִים; רָאשׁוֹן בְּדָבָרִים רָחוֹק מִן הַאֲקָרְנוֹ שָׁבָת. האצם בצל משע מקטייגורייתו. — את תפסקנה הזאת נחוץ מהעצם בצל מקטייגורייתו. — את תפסקנה הזאת אני אזכיר בטור הנחה ואששיך: הפוֹצֵל קָרָא שׁוֹן רָחוֹק מהעצם נושא משע מקטייגורייתו. בין כל שני דברים רוחקים מכאן להמaza מה שהוא אמצאי, יוצא, שכין

הפוֹצֵל קָרָא שׁוֹן ובין האצם בצל משע מקטייגורייתו ישנו דבר מה אמצאי.

הפלאייד:

מה קראיה, שכין כל שני דברים רוחקים ישנו אמצאי?

רבבו:

ולא היה דבר מה אמצאי בין שני דברים רוחקים, שהוא מוחזק להם, הם קייו דבר אסף ולא היה רוחקים.

הפלאייד:

אם כי הפוֹצֵל קָרָא שׁוֹן נמצא במרקם מהעצם בצל משע מקטייגורייתו, אין זה הוכיח, שדבר מה יפגא ביניהם, כי הרי הטעש רוחקה מן הגוף, ובקל זאת אין בינויהם קמונה.

רבבו:

ולא קروم, שהוא ממונע בין מנטש ובין מגוית, לא קינה יכול לחייב קשור ביניהם. אותו סדר הוא אם הפוֹצֵל קָרָא שׁוֹן מרקם מהעצם בצל משע מקטייגורייתו, מוביל אמצאי ביניהם. קשר ברינויהם קינה אומן מגנותו, ובמקרה זה קינה האצם בטלרף צין קדל מלחתקם.

(2) כל עצם הוא או פשוט או ארכוב. פשוט קודם לארכוב, מנגני שהפשוט הוא סبط המרכיב. העצם בצל משע מקטייגורייתו הוא ארכוב. יוצא, שהעצם הפשוט קודם לו. — כל מרכיב ארכוב ממשוטים בשיקים לו. וכל המרכיב ממשוטים, באחרי ממשוטים, שאם

יוצא, שקורמים לו הצעמים, שהרכבתם המספרית יותר קינה ושהוא הפקים שלהם, עד אשר נגייע לעצם אהן.

(8) ככל אשר הצעם יורד הוא נעה יומר בעל רבוי, ולהעפָן – ככל אשר עולה, נעה יומר אחד. וכל מי שמקבל את הרבוי ביריקתו ואת האחדות בעלתו, ציריך במקורה לתגיאץ לאחדות האחתות. יוצא, שהצעם בעל הרבוי מגיע לעצם האחד האחתני.

(9) הצעם בעל משע מקטינגוריות הוא סוג בעל הקודלים מיחסים מקרים. כל סוג נבדל מינר הטוגים של אותו תמיון. יוצא, שהצעם בעל משע מקטינגוריות נבדל מכל עצם הנמצא במין ממשף לשוניים.

(10) קעולם תקען הוא לגמת קעולם הגדול בסדר. עצם תשלל, שהוא פשוט ונעללה מבל הצעמים שבעלם מקטען, אינו מקשר לגוף, כי הנטש וקروم מטוכם בגיןם. ומפני שפהונה נרמה לנו גם מספר ביעולם הגדול. יוצא, שהצעם יותר פשטוט ונעללה אינו מקשר לאגוּף, פלומר: לעצם נושא משע מקטינגוריות.

(11) אם אין שום דבר אמצעי בין הפעול בראשון ובין העצם בעל משע מקטינגוריות, בחרבה הפעול בראשון הוא בעצם הבורא של הצעם בזאת, ולוי קינה הוא בעצם הבורא של הצעם בעל משע מקטינגוריות. קינה העצם בזאת פקיד נמצא אצל קאלחים. אולם העצם בזאת לא קינה קים פקיד. יוצא, שהוא לא נברא

הוא מركב. העצם בעל משע מקטינגוריות מרכיב מפושטים. יוצא, שהעצם הנה בא אחרי הפושטים שבעם הוא מركב.

(3) הפעול בראשון לבודו הוא אחד האחתני, שאין בו רבוי. העצם בעל משע מקטינגוריות הוא בעל רבוי תגוזל בימור, ואין אפרי דבר בעל רבוי יותר גדול. אולם כל רבוי מרכיב שב ליחסה. יוצא בחרבה, שבין האחד האחתני ובין הרבוי המרכיב נמצא דבר קה באמצע.

(4) הרבוי הנמצא בעצם בעל משע מקטינגוריות שבבחנה ליחסה שהיא מפיננו. אולם האחד האחתני אינו מפיננו. אין הרבוי הנה, אפוא יכול לשוב אל האחד האחתני.

(5) כל יוצר אינו יוצר אלא דברים דומים לעצמו. העצם הפשוט דומה להפעול בראשון. יוצא, אפוא, שהפעול בראשון אינו יוצר אלא את העצם הפשוט.

(6) העצם בעל משע מקטינגוריות הוא בעל רבוי. כל רבוי מרכיב מידות. יוצא, שהעצם בעל משע מקטינגוריות מרכיב מידות רבות. כל מה שיש בו פחות רבוי קודם פמייד למה שהוא בעל רבוי יותר גדול. יוצא, שלווהם בעל משע מקטינגוריות קודם עצם אחר, שיש בו פחות רבוי מאשר בו.

(7) כל מה שמרכיב הרכבה מספרית בחרבה קודם לו במספרים. ש晦ם הרביב, עד אשר מגיעים ליחסה העצם בעל משע מקטינגוריות הוא בעל הרכבה מספרית.

על ידי הפועל קראשון בעצמו. הפעול קראשון אינו, אפוא, הבורא של עצם. ואם זה כך, בhubris ישנו דבר אמצעי בין שניים. — ואם יאמר אוקה שאין שום אמצעי ביניהם, הרי בhubris מהפוך מטפסונה סקולדת צריך לחיות נכון, כלומר: אם אין שום אמצעי בין הפועל קראשון לבין העצם בעל פועל מקטינגוריות, אין הפועל כזו בעצמו הבורא של העצם. ואנחנו כבר אמרנו קרט, שם בין הפועל קראשון לבין קראש אמצעי, צריך הפועל קראשון לחיות הבורא של העצם. יוצא, שהוא גם בורא וגם לא בורא בבח אמת. — מה שהוא בלתי אפשרי.

ג

(12) העצם הגופני מטען עז hubris לבר מהסכל לקללו ומקשור אליו. אולם הפועל קראשון אינו מסכל לגלל שום דבר ולא להתקשר אליו. יוצא, שהעצם בעל פועל מקטינגוריות אינו מטען עז בעוועל קראשון.

(13) הטענה של העצם נושא משע מקטינגוריות היא בפונן. מונן הוא למיטה מן הנצח. יוצא, שהעצם בעל פועל מקטינגוריות הוא למיטה מן הנצח. ואולם הפועל קראשון הוא למיטה פן הנצח. יוצא, שהעצם נושא באמצע בין שניים. אולם הנצח הוא גzech לגzech, וממזה באמצע. ובכן, ישנו אמצעי בין הפועל

קראשון ובין העצם בעל פועל מקטינגוריות. שאנחותו היא המקדלה. יוצא, אפוא, שהעצם בעל פועל מקטינגוריות אינו קשור עם הפועל קראשון.

(14) הפעם או העצם, שהודאות להם מטען עז העצם בעל פועל מקטינגוריות, הםhubris מקרים ומערבים בתוכו. הפועל קראשון אינו קשור לשום דבר ואינו מעורב עם שום דבר. יוצא, שהלט או העצם, הפוגע את העצם בעל פועל מקטינגוריות, אינו ממהותו של הפועל קראשון. ואם הוא אכן ממהותו זאת, בhubris ישנו אייה עצם אחר אמצעי, שהוא מניע את העצם בעל פועל מקטינגוריות.

(15) תנוועה במקום נובעת מהנטש. העצם בעל פועל מקטינגוריות תנוועתו היא במקום. יוצא, שתנוועת העצם היא נובעת מהנטש.

(16) פעולת הפועל קראשון היא יצירת יש מאין. העצם בעל פועל מקטינגוריות מרבב מיסודהנו נפשותים קמנן. יוצא, שהוא לא גברא יש מאין.

(17) בין כל שני הקדים ישנו אמצעי, מהו מה לשנייהם יסיד. הפועל קראשון הוא מהו מה העצם בעל פועל מקטינגוריות. מונן שהוא רק פועל והעצם מוה הוא רק נפלל. hubris, אפוא, צריך לחיות אייה דבר אמצעי ביניהם. שהוא גם פועל וגם נפלל.

(18) כל נMEDIA יש בוגדר דבר מתקנדל לו. העצם בעל פועל מקטינגוריות הוא בעל תנוועה אטית, כי

תקטיגוריית נוצר, אפוא, לפי דגמה, נחת את הטענה
הזאת בטור בסיס ונאמר: העצם בעל תקטיגוריות
נוצר על פי דגמה כל מה שנוצר על פי דגמה
הדעמה קודמת לו. יוצא, שעצם בעל משע תקטיגוריות
קודמת הדגמה שלו. ועוד: דגמת העצם קודמת לעצם
הנוצר על פייה. דגמת העצם היא גם כן עצם. וכן
העצם של הדגמה קודם לעצם של מה שנוצר על
פייה. יוצא, שהעצם, הקודם לעצם בעל תקטיגוריות,
הוא בעל מאפיינות.

(21) כל אמצעי בין שני עצמים יש לו גודות
מגע עם כל אחד מהם. עצם הנטש נוגע בעצם השכל
וגם בעצם בעל תקטיגוריות: יוצא, שהעצם הנטש הוא
אמצעי בין עצם שכל ובעצם בעל תקטיגוריות.

(22) העצמים הנטשיים קשישים צוריות לעצמים
המקבילים, כמו: הנטש והשכל. אולי כל צורה מכללה
את מקציר על יריעה. יוצא, שהעצם הנטשיים
מקבילים את העצמים המקבילים. העצם בעלי תקטיגוריות
הוא מרבב. יוצא, שהעצם הנטש מרביל אותו. כל
ונמעא, ככל שהוא יותר נעלאה, יותר הוא דומה לצורה
ובכן, ככל מה שהוא יותר נעלאה, ארוך לקויות צורה
לפחות נעלאה. העצם הנטש יותר נעלאה מהרבב.
 יוצא, שהעצם הנטש הוא הצורה של כל העצם המרבב.
אולי, העצם בעל תקטיגוריות הוא מרבב. יוצא,
שהעצם הנטש הוא צורתו של העצם בעל תקטיגוריות.

תנוצטו היא מזמן. יוצא, שאריך להיות עצם אחר
בצל פנוצה מוחרת, שתנוצטו אינה בזמן וither העצם
האמצעי בין הפעול הראשון ובין העצם בעל משע
תקטיגוריות.

(19) העצם נושא תקטיגוריות, הוא בעל כמ מגבל.
הולם הנה נובע או ממהותו בעצמו או ממקור אחר.
אולי אי אפשר, שתולם הנה יתירה נובע ממהות העצם,
מכאן שהעצם מוגע על ידי זלחו. ואם הולם הנה אינו
ממהות העצם, הרי הוא אריך להיות: או ממהות
הפעול הראשון או מאינה דבר אמצעי בינויהם. אולי
הולם הנה אין בא ממהות הפעול הראשון, כי אין קיתה
בהבחנה ממהות הולם בת התמלקות, מכאן שפהונה יצא
לכגבל. ומכאן שדבר אין סופי אינו מתחלה, אין
הולם הנה שבעצם בעל תקטיגוריות נובע ממהות הפעול
הראשון. הוא נובע, כאמור, בקבוכו מאינה דבר אמצעי
בינויהם. ואין לומר, שכחו של העצם האמצעי הוא
אין סופי. כי אם גם נבטים, שהוא אין סופי לרוגאי
פשטוותו של העצם, הרי מברך הוא להיות סופי ומגביל
בBOR פחו של עצם נברא. יוצא בהכרח, שהעצם
האמצעי הוא סופי. מכאן שהוא נברא, ובבראו הוא אין
סופי, כי, לשם שהם שונים זה מזה בוחר פועל ונפעל.
בר כם שונים בזו, שהוחדר מגבל ומשני אין סופי.

(20) העצם, נושא משע תקטיגוריות, הוא נוצר.
כל מה שנוצר נוצר על פי איזו דגמה. העצם בעל

(25) כל נפקל הוא בתקבנה נפקל בפועל. וכל נפקל בפועל בתקבנה מקבע את פשרון הפעלה. ובכן, מקבע כל נפקל בתקבנה את פשרון הפעלה. למסקנה由此 נסיף: כל הנוצר אל ידי הפועל הראשון kali אמצעי מקבע בתקבנה את פשרון הפעלה. וכל מה ש模范ל את פשרון הפעלה הרי הוא פועל. ובכן, הנוצר כל ידי הפועל הראשון kali אמצעי והוא פועל. ולמסקנה זאת יש לצרף: העצם נושא הקטיגוריות אינהו פועל. יוצא, שהעצם בעל הקטיגוריות לא נברא כל ידי הפועל הראשון kali אמצעי.

(26) העצם בעל הקטיגוריות מסגד לתונשה. וכל מה שמסגד לתונשה הוא נפקל. יוצא, שהעצם בעל הקטיגוריות נפקל. כל הפעולות יוצאה מהפם אל הפעלה. לדוגמה, גם הפעולות העצם בעל הקטיגוריות יוצאה מהפם לפועל. — נחח את המסקנה由此 בתרור בסיס ונאמר: הפעולות העצם בעל הקטיגוריות יוצאה מפם לפועל. וכל מה שיצא מפם אל הפעל הויאו. אותו אל הפעל בעל מאיות בפועל kali אמצעי ביןיהם. יוצא, שהפעולות העצם בעל הקטיגוריות הויאו מהפם אל הפעל על ידי בעל מאיות בפועל kali אמצעי אל אמצעי ביןיהם. נחח זאת שוב לבסיס ונאמר: יציאות הפעולות של העצם בעל הקטיגוריות מהפם אל הפעל נגרלה על ידי בעל מאיות בפועל kali אמצעי ביןיהם. אולם הפועל הראשון kali אמצעי ביןיהם לא בhem ולא בפועל.

הנשפש ומשכל עצמים פשוטים הם. כל עם פשוט מוביל בקרבו את המרכיב. יוצא, שהנשפש ומשכל מובילים את העצם בכלל הקטיגוריות. כל מה שמקביל אליו דבר, עולה אליו. יוצא, שהנשפש ומשכל בעליים על העצם בכלל הקטיגוריות.

(23) העצם נושא הקטיגוריות הוא מרכיב. בין מרכיב ופשות אין אמצעי. יוצא, שבין העצם נושא הקטיגוריות ובין העצם פשוטות אין אמצעי. אולם כל דבר, שבינו ובין דבר מה אחר אין אמצעי, מכוח לו על פי הסדר. יוצא, שהעצם בעל הקטיגוריות מכוח העצם פשוט.

ד

(24) אין בתקבנה הוא שפעלת הפועל הראשון מהיה שלמה ב całלת ובבלתי מלאה בזמן. וכל מי שפעלתו שלמה ב całלת ובבלתי מלאה בזמן, הכרחי הוא, שמה שנוצר כל ידי kali אמצעי יקח שלם בתרור נוצר מחוץ לזמן. יוצא, שהנוצר כל ידי הפועל הראשון kali אמצעי הוא משלם בתרור נוצר מחוץ לזמן. — למסקנה זו יש להזכיר: העצם בעל הקטיגוריות אינו מטוגן נוצר משלם מחוץ לזמן, כי תונעת העצם בה היא בתרוך בזמן. יוצא, בתקבנה שעצם בעל הקטיגוריות לא נוצר כל ידי הפועל הראשון kali אמצעי ביןיהם.

היא בעלת רבייה, מכאן שבל סלק וחלק מפניהם מתקנו עצם תמים בשני מקומות. למשל: מתקנים הם האחד לשני ומה שני שלישי, וכךו שתקנים הם השניים מתייחס לשישי כמו הראשון לשני, וכן הלאה עד התקום השלישי. מכאן שאתרי תנועת הנפש משוטה באה תנועה בעלת שנייות, והצעם בעל הקטיגוריות מתקנו עצם תנועה בעלת שנייות, יוצא. כאמור, שאתרי תנועת הנפש משוטה באה תנועת העצם בעל הקטיגוריות. — וננה אפן הוכחה אחרת: תנועת העצם נושא קטיגוריות היא בעלת שנייות. וכל מה שטען לנו היא בעלת שנייות לא לפי הסדר אחרி מה שטען לנו פשטוטה. יוצא שתקנים הם בעל הקטיגוריות בא לא לפי הסדר אחרי העצם בעל תנועה פשטוטה. — נkeh שוב את מסקנתה לכך לבסיס ונאמר: העצם נושא הקטיגוריות בא לא לפי הסדר אחרי העצם בעל תנועה פשטוטה. הנפש היא בעלת אחרי העצם בעל תנועה פשטוטה. כאמור, שתקנים הם בעל תנועה פשטוטה. יוצא, שתקנים נושא הקטיגוריות בא לפי הסדר בטור שניי אחרי עצם הנפש. — וננה אפן אחר: אם תנועה בעלת שנייות, שהיא תנועת השניות, שהיא תנועת העצם נושא הקטיגוריות, הכרחי הוא, שתקנית העצם מעה מהנה תכוונה לתנועת הנפש או גם תנועה עצמאית. ובכן תנועה עצמאית של העצם הפשטוטה. ואולם תנועת הנפש, המתקנו עצמה בלבנה בעלת שנייות, ואלה תנועה עצמאית ריאוונית, היא פשטוטה. ובכן תנועה עצמאית באה אחריה היא בעלת שנייות. ובכן שוב את מסקנתה לכך לבסיס ונאמר: אהרי תנועת הנפש פשטוטה באה תנועה בעלת רבייה. כאמור, אהרי תנועת העצם נושא הקטיגוריות

יוצא. שהפעלות העצם בעל הקטיגוריות לא היוצאות מפה אל הפלען על ידי מפועל הראשון בלי אמצעי בינוים. (27) הנפש מתקנו עצם בוחן עצמה, לא במקומם. כל מה שמקנו עצם בוחן עצמו, לא במקומם — תנוועת היא פשטוטה. יוצא, שהנפש מתקנו עצם תנוועה פשטוטה. נkeh מסקנתה זאת לבסיס ונאמר: הנפש מתקנו עצם תנוועה פשטוטה. אחריה כל דבר פשוט בא דבר בעל שנייות. יוצא, שאתרי תנועת הנפש משוטה באה תנועה בעלת שנייות. — זאת אפשר להוכיח גם באפן אחר. אם הנפש מתקנו עצם כלם עצמה תנוועה ראשונית, ומתקנו עצמה הריאוונית היא פשטוטה. יוצא, שתקניתה הנפש היא ברכה פשטוטה. שתקניתה הפשטוטה היא הריאוונית, ברור הוא, כי לו לא תנוועה הפשטוטה, לא קיימת גם תנוועה בעלת שנייות ולא יתיר הטעויות. ומפני, שהנפש מתקנו עצם תנוועה עצמאית ראשונית, תנוועתה היא ברכה פשטוטה. נkeh את מסקנתה זו את מסקנתה הפשטוטה. כאמור: אם תנועת הנפש, מתקנו עצם תנוועה עצמאית בראשונית, היא פשטוטה, תנוועה עצמאית הכרחי היא ראשונית, הכרחי היא פשטוטה. נkeh את מסקנתה שבאה אחריה היא בראשונית, ואלה תנוועה עצמאית ריאוונית, היא בלבנה בעלת שנייות, ובכן תנוועה עצמאית ריאוונית ריאוונית, היא בעלת שנייות. ובכן תנוועה עצמאית באה אחריה היא בעלת שנייות. ובכן שוב את מסקנתה לכך לבסיס ונאמר: אהרי תנועת הנפש פשטוטה באה תנועה בעלת רבייה. כאמור, אהרי תנועת העצם נושא הקטיגוריות

מאתהר איזה דבר כל' אמצעי יותר מסכל לkapלן, מאשר לו קיה מקבלו על ידי אמצעי. יוצא, שם חלק של דבר אינו יומר מסכל לkapל מה שהוא, מאשר כל אשר מינר חלקו, הוא יותר מסכל לkapל, אם חלק כל' אמצעי, מאשר לkapל מה שהוא. — נסיף את הקטל פה: העצם מרבב באפנ' אמצעי. — שחלק מהו יומר מסכל לkapל תנווה מאשר שחלק בעזה, שחלק מהו יומר מסכל לkapל תנווה מאשר שחלק בעזה. נסיף להז מהמה שלילית ואנו נקבע את התקשרות הגיגוניים פה: העצם מרבב באפנ' בעזה, שחלק מהו יומר מסכל לkapל צורה שלוק אמר. וכל מה שחלק מהו יומר מסכל לkapל מה שהוא, מאשר כל אשר מינר חלקו, יומר מסכל לkapל מה שהוא. — ופה נסיף את הקטל: כל מה שמקבל איזה אמצעי. — ופה נסיף את הקטל: כל מה שמקבל איזה דבר כל' אמצעי, מתקבלו יומר צורה כל' אמצעי. איזה דבר כל' יומר צורה, מאשר לו קיה מקבלו על ידי איזה אמצעי. — ופה נסיף את הקטל: כל מה שמקבל איזה דבר כל' אמצעי, מתקבלו יומר צורה, ול_kbבל מהו נסיף תנווה שלילית: מקבלו על ידי אמצעי. — ופה נסיף את הקטל: כל מה שמקבל איזה דבר כל' אמצעי, מתקבלו יומר צורה כל' אמצעי. איזה דבר כל' אמצעי, מתקבלו יומר צורה כל' אמצעי. — ופה נסיף את התקשרות הגיגוניים פה: כל מה שמקבל איזה דבר כל' אמצעי, מתקבלו יומר צורה כל' אמצעי, מתקבלו יומר צורה כל' אמצעי, אולם העצם מאשר לו קיה מקבל על ידי אמצעי, לא מתקבלו קיה מקבל איזה דבר כל' אמצעי. איזה דבר כל' אמצעי, מתקבלו יומר צורה כל' אמצעי, מתקבלו יומר צורה כל' אמצעי, אולם העצם מאשר לו קיה מקבל על ידי אמצעי. — יוצא, שהעצם איזה דבר כל' אמצעי, מתקבלו קיה מקבל על ידי אמצעי. חראיה לפסקנה הזאת מתקבלת, אם צורה כל' אמצעי.

העצם נושא הקטיגוריות המכופה לתנווהה הנפשית שמשמעותה. — נקח שוב את המסקנה הזאת לבסיס ונאמר: אם תנווהה העצם נושא הקטיגוריות המכופה לתנווהה הנפשית, בתקבנה גם העצם הזה בעצמו המכופה לתנווהה הנפשית. — ולפי זה הכרחי הוא, שהעצם בעצמו המכופה לתנווהה הנפשית לאצם תקבנה. כי אין אמצעי בין תנווהה ובין העצם. אלם תנווהה העצם נושא הקטיגוריות באלה אחרים תנווהה הנפש: יוצא, שהעצם נושא הקטיגוריות בתקבנה המכופה לעצם תקבנה.

ה

(28) כל מה שיכול לקבל מאיזה דבר בשלמותו, יכול אמצעי יותר מסכל לkapל מאשר לו קיה מקבלו על ידי אמצעי. יוצא, שהשלם שב חלקו, איזה דבר כל' אמצעי. — ופה יומר מאשר דבר כל אשר מינר חלקו, מקבלו מדבר יומר, כשהמקבל אותו בלי אמצעי, מאשר לו קיה מקבל כל' ידי אמצעי. — אם נהפל את תנקודות של המשקונה הזאת, מקבל קחש הגיגוני זה: כל מה שמקבל בשלמותו איזה דבר, יכול אמצעי אין בו חלק אשר יומר מסכל לkapל, מאשר דבר כל אשר מינר חלקים. ואפשר להפוך גם באפנ' דלקתן: — כל דבר, שחלק שלו איזה דבר, יומר מסכל לkapל איזה דבר, מאשר כל אשר מינר חלקו, הוא כל' אמצעי. — ופה נסיף את ממשפט הקטל: כל מה שמקבל איזה דבר כל' אמצעי.

מפני שהוא גם נושא וגם נושא. בבחינתו, אפוא, מרכיב מהpecificים כל מה שנובע מיסודו הינה. ואם ישנו עצם מרכיב, בבחינתו ציריך להזאה בוגוד לו גם עצם פשוט. והרוי ישנו עצם מרכיב. יישנו, אפוא, גם עצם פשוט. ואם העצם הפשוט ישנו, הוא או למעלה מהעצם המרכיב או למטה ממנו. אם העצם הפשוט הוא לפניה מהרכיב, אז הפשוט נברא על ידי הרכיב. אולם העצם המרכיב נברא על ידי הפשוט. יוצא, אפוא, שפשוטות איננו למטה מהרכיב. ואם איןנו למטה ממנו, הרי הוא בבחינתו למטה ממנו. מתקבלים אנו, אפוא, רקש קניוני זה: העצם הפשוט הוא למטה מהרכיב. העצם נושא מקטיגוריות הוא מרכיב. יוצא, שעצם הפשוט הוא למטה מהעצם נושא מקטיגוריות.

(31) העצם הפשוט והעצם המרכיב מתחדרים מבל שתבטל צורתו של כל אחד מהם. בין שני דברים. המתחדרים מבלו שאורט העמד מהם תבטל, יישנה התחדרה. יוצא, שעצם הפשוט והרכיב מתחדרים זה זהה. שני דברים המתחדרים זה זהה שכירים לאוטו הפניין. כמובן, שעצם הפשוט והעצם המרכיב הם מאותו הפניין. כל פרט במנן הוא למטה מהפניין. יוצא, שעצם הפשוט והרכיב הם למטה מהפניין שליהם. ובכן יש למעלה מהם עצם. שהוא יותר פשוט מהם וקשה להם. אם הפעול הראשון פועל מוחוץ לוּמן, בבחינתו.

נבהיר את המונחים מחייבותו לשיליות: כל מה שמקבל מה שהוא בלוי אמצעי, מקבל אותו יותר, מאשר לו קיה מקבל כל ידי אמצעי, ואת המשפט הינה יש להסביר: כל מה שמקבל מה שהוא בלוי אמצעי יותר, מאשר על ידי, מסכל לקללו בלוי אמצעי — והרוי לנו מכך קניוני זה: העצם אינו מסכל יותר לקבל צורה בלוי אמצעי מאשר עמו; כל מה שמסכל לקבל מה שהוא יותר בלוי אמצעי, מאשר על ידי אמצעי, מסכל לקללו בלוי אמצעי; — יוצא, שעצם אינו מסכל לקבל צורה בלוי אמצעי. — את זאת יש לתקן את באפן אחר: העצם בעל מקטיגוריות מרכיב באפן בינה. שחלק ממנו מסכל יותר לקבל צורה, מאשר איננו חלק אחר. וכך מה שחלק אחד ממנו מסכל יותר לקבל ובר-מה מאשר חלק אחר, אינו מסכל את בקר בלוי אמצעי השונה ממנו. יוצא, שעצם נושא מקטיגוריות אינו

(29) אם כל הנמצאים מסדרים ביצור דבר ותוכנו, ואם העצם נושא מקטיגוריות הוא גם המssel לקלל את צורת עצמו — יוצא בבחינתו, שיש במשהו מהנו המssel את כל הזרות, וזה חי סגלה חיצונים הפשוטים.

(30) אם היסוד המשף של כל הנמצאים מרכיב מהpecificים, או כל מה שנובע מיסודו הינה ברכה להיות מרכיבים. אולם יסוד כל הנמצאים מרכיב מהpecificים.

מחוץ לזמן אין אחריו נפסקל שני לו. יוצא, שאחרי הצעם נושא מקטיגוריית אין נפסקל שני לו. — ונהנה אותה קראיה בסדר קוצר: הצעם הפשט והו נפסקל מחוץ לזמן, והצעם המרכיב הוא נפסקל בזמן. אולם אין שום דבר קודם קודם לנפסקל מכיון, וכמו כן אין שום נפסקל אחריו הנפסקל בזמן. יוצא, שאין נפסקל קודם קודם להצעם הפשט וכמו כן אין נפסקל אחריו הצעם המרכיב לנושא מקטיגוריות.

1

(34) כל מה שמתנויע פדריר במקומם, נפרד בלי הרף מתנויצה בקודמת והוא מוקן לתינועה שאחרינו. וכל מה שמתבוחק מתקדם ומתקרבר לשני, יוצא מהלט אל הפעל. אחריו זאת נאמר: הצעם נושא מקטיגוריות מתנויע פדריר תינויצה מקומית. וכל מה שמתנויע פדריר במקומם, יוצא מן הפלס אל הפעל. הצעם בעל מקטיגוריות יוצא מן הפלס אל הפעל. כל מה שיוציא מן הפלס אל הפעל אינו שלם. — ועוד: אם הפעל הוא בעל מקטיגוריות אינו שלם. — ואולם, גם הנפסקל ממענו בלי אמצעי הוא שלם. האולם הפעל הראשון נושא מקטיגוריות הוא נפסקל בזמן. יוצא, שהנפסקל ממענו בלי אמצעי הוא שלם. ונאמר: כל הנפסקל בלי אמצעי על ידי הפעל הראשון נושא מקטיגוריות אינו שלם. יוצא,

גם הנפסקל הראשון שלו הוא נפסקל מחוץ לזמן. אולם הפעל הראשון פועל מחוץ לזמן. יצירתו קראשונה, אפוא, ארכאה לחיות בקבביה מחוץ לזמן. נkeh את המסקנה הזאת ליסוד ונאמר: הנפסקל הראשון הוא בקבביה מחוץ לזמן. הצעם נושא מקטיגוריות אינו נפסקל שמחוץ לזמן. יוצא, שהצעם בעל מקטיגוריות אינו הנפסקל הראשון של הפעל הראשון.

(33) הफאלות כל נפסקל היא בקבביה או בזמן או מחוץ לזמן. גנים קדם בטור הנקה את הכלל הנה: כל נפסקל מחוץ לזמן קודם לנפסקל בזמן. נפסק את הכלל הנה: כל מה שקדם לנפסקל בזמן הוא נפסקל מחוץ לזמן וליהנוסיף את הנקה: כל נפסקל מחוץ לזמן אין נפסקל אחר קודם לו. — יוצא, שבל מקודם לנפסקל בזמן, אין נפסקל אחר קודם לו. — עכשו גנים את הנקה שנגינה: כל נפסקל בזמן הוא שני לנפסקל מחוץ לזמן. נפסק את הנקה הנה: כל מה שבעה אחריו הנפסקל מחוץ לזמן. נוסיף ליה את הכלל מחוץ לזמן הוא נפסקל בזמן. אין אחריו נפסקל שני לו. —旃שניג: כל נפסקל בזמן אין אחריו הנפסקל שעני לו. — יוצא, שבל מה שבעה אחריו הנפסקל מחוץ לזמן, אין אחריו גנטעל שעני לו. — לאסקנה לכך נושא נסיף אורתה: הצעם נושא מקטיגוריות הוא נפסקל בזמן. כל נפסקל בזמן בא אחריו הנפסקל מחוץ לזמן. יוצא, שהצעם נושא מקטיגוריות בא אחריו הנפסקל מחוץ לזמן. למסקנה זאת נסיף את הנקה: כל מה שבעה אחריו הנפסקל

יפכן, שתנוועת היוצאת ממנה תקופה סופית. ותנוועת העצם היא סופית. יוצא, שצמחות המנייע אותו אינה אינ-סופית. ואם הוא מניע אותו על ידי מקרה, צממותו אינ-סופית. ובתו לאינ-סופית, כי פקרה אינו של ברابر אין גם אין אינ-סופית. בירא אין סופי אינו משפטה. כל סופי, הוכחקה היא: דבר אין סופי אינו משפטה. כל מה שמקורה כל בו, משפטה. יוצא, שנות פקרה אינו כל ברابر אין סופי. לא יתכן, אפוא, שתמניע של העצם בלי אמצעי היה אינ-סופי. לפיכך הוא סופי. — נצא מוה ונאמר: המנייע את העצם נושא הקטיגוריות בלי אמצעי הוא סופי. הפועל הראשון אינו סופי. יוצא, שהפועל הראשון אינו המנייע של העצם בלי אמצעי. — ובסדר אחר: אם המנייע העצם בלי אמצעי הוא אין סופי, גם תנוועת העצם היא אין סופית: ואולם לא יתכן, שתנוועת העצם היה אינ-סופית. פבון שעהם המהונע סופי הוא. יוצא, שאי אפשר שמניע העצם היה בלי אמצעי היה אין סופי. — למסקנה מזאת נסיף גם את המשפט הזה: הפועל הראשון הוא אין סופי. יוצא, שבאמת אפשרי הוא שהפועל הראשון הוא המנייע העצם בלי אמצעי.

ז

(38) תנוועת העצם נושא הקטיגוריות אינה יכולה להיות אלא או טבאיות או רצוגית. אם היא טבאית,

שהעצם בעל הקטיגוריות אינו נבעל בלי אמצעי על ידי הפועל הראשון.

(35) הצורך, מקומות בעצם נושא הקטיגוריות, יוצאות מן הכלם אל הפעל. כל מה שמתפקידים באחר בתורה יוצא מן הכלם אל הפעל, מוציאו אותו אינ-הו דבר הנמציא בפועל, והמושיע אינו אלא חמוץיא בלה. יוצא, שהצירות המתיקימות בעצם נושא הקטיגוריות אינן מוצאות מן הכלם אל הפעל אלא על ידי צורות קימות בפועל והרשותות הן החרונות בלה. — נסיף לה: מהו הפועל הראשון מיא מסרת צורה. יוצא, שהצירות המתיקימות בעצם געל הקטיגוריות אינן מוצאות מן הכלם אל הפעל על ידי מהות הפועל הראשון.

(36) כל מה שמקבל דבר מה מואתו בלי אמצעי, אין יותר ראוי שהוא לך. אם העצם נושא הקטיגוריות מקבל את צמותו מן הפועל הראשון בלי אמצעי, אין עצם אחר עולה עליו בבחינת העצמות. ואולם העצם הפושט, כמו הנפש והשלל, עולה בבחינת העצמות על העצם נושא הקטיגוריות. יוצא, שהעצם נושא הקטיגוריות אינו מקבל את צמותו מהפועל הראשון בלי אמצעי.

(37) המנייע את העצם נושא הקטיגוריות בלי אמצעי אינו יכול להיות אין סופי. כי המנייע מה: או שמניע אותו על ידי עצמותו או על ידי פקרה. אם הוא מניע על ידי עצמותו, והוא אינ-סופית, לא

יכולת מתנוועה. — בהוחכחה השניה, שמניע העצם, מפענין
סגולת מתנוועה לעצם, הוא בעל יכולת מתנוועה. היא זו
משמעות העצם מעונק לעצם את סגולת מתנוועה. כל מה
שמוסיף דבר-מה לו לתוכו יומר ראוי להיות בעצמו
בעל אותו פרך, מאשר המקובל אותו מפונו. יואר,
שמניע העצם, מפענין את סגולת מתנוועה לעצם, יומר
ראוי להיות בעצמו בעל הסגלה הזאת, מאשר העצם
שקלל אותו מפונו. מנייע העצם באפן בלתי אמצעי
הוא אפוא, בעל תנוועה. נא מתחזקנה הזאת ונאמר:
העצם, המנייע את העצם נושא הקטינגוריות באפן
בלתי אמצעי, הוא בעל תנוועה. אולם הפועל הראשון
אינו בעל תנוועה. יואר, שפועל הראשון אינו המנייע

של העצם באפן בלתי אמצעי.

(40) העצם נושא קטינגוריות הוא גוף. כל גוף
בשווה לעצמו הוא משולל תנוועה. יואר, שהעצם נושא
קטינגוריות בשווה לעצמו הוא משולל תנוועה. כל
הענק אמצע קינהה תכליתו היא מתנוועה. יואר
שהעצם נושא קטינגוריות תכליתו מתנוועה. כל מה
שתקלתו מתנוועה, המתנווע קודם לה. אולם כל מתנווע
הוא עצם. יואר, שהעצם נושא קטינגוריות קודם עצם
אחר מתנווע.

(41) העצם הגפל כל ידי הפועל הראשון הוא
או מתנווע או בלתי מתנווע. ולא יתכן, שיתה בלתי
מתנווע, מפני שפועל הראשון הוא מנייג, ולו היה

אין הפועל הראשון ממניע שלו בלי אמצעי, כי הפועל
הראשון אינו פועל בלי אמצעי פשוטה טבעיות. אם
מתנוועה היא רצוגית, והעצם בשהוא לעצמו אין לו
רצון, הוא מלי, אפוא, בהכרח בעצם אחר, מפענין הזה
יהה הפועל הראשון. כי הפועל הראשון הוא חסר
תנוועה. יואר, שעצם מפענין את מתנוועה
לעצמם נושא קטינגוריות הוא מחוץ לפועל הראשון.
ובכן הפועל הראשון אינו המנייע הראשון של העצם
בלתי אמצעי.

(39) העצם, המנייע את העצם נושא קטינגוריות,
אינו יכול להיות אלא או מתנווע או בלתי מתנווע.
אם הוא בלתי מתנווע, אין העצם נושא קטינגוריות
יכול להיות מונע על ידי. כי העצם קאמרון מונה או
יכול להיות מונע או לא. אם יכול — הוא מתנווע.
ואם אינו יכול להתנווע בעצמו, לא יוכן, שיוכל
להתנווע. דבר אחר. ותוך כדי לא יכולות, שמניע
העצם יהנה בעל יכולות להניע. ועוד שהוא בעצמו לא
יכול להתנווע. היא זו: נהיה, שמניע העצם אינו יכול
להתנווע. אולם כל מה שאינו יכול להתנווע, אינו
יכול להניע וולתו. יואר, שמה שהוננו בתרור מנייג
העצם אינו יכול להניע. יואר, אפוא, שאיד-אפסר,
שמניע העצם יכול להניע אותו מפליל להיות בעל
יכולת מתנוועה בעצמו. מנייג העצם הוא, אפוא, בעל

ונאמר: המונע על ידי המנייע הראשון אינו מטען עצם ביחסו ה zweck. הקצט נושא מקטיגוריות מטען עצם ביחסו zweck. יוצאת שמתנווע על ידי המנייע הראשון אינו נושא מקטיגוריות.

ח

(44) שמתנווע בעצם נושא מקטיגוריות עליולה מההנוגות. כל מה ששלול להשתנות יכול להפוך. יוצאת שמתנווע בעצם נושא מקטיגוריות תוכל להפוך. אולם מהות הפעול הראשון אינה יכולה להפוך. יוצאת שמתנווע בעצם נושא מקטיגוריות אינה באיה ממהות הפעול הראשון, אלא ממהות עצם אחר.

(45) כל דבר, שמתנווע בתבאה מפניו נפעלה, גם מהותו נסכלת. שמתנווע בעצם נושא מקטיגוריות היא נסכלת. יוצאת, שהעצם הגורם למתנווע גם הוא נפעלה. — אפשר לומר עוד גם כך: מගרים למתנווע העצם נושא מקטיגוריות הוא נפעלה. הפעול הראשון אינו נפעלה. יוצאת, שהפעול הראשון אינו גורם למתנווע העצם נושא מקטיגוריות.

(46) שמתנווע, המהפשעת בעצם נושא מקטיגוריות, אינה אלא: עצם או מקרה. אם היא מקרה, הגורם לכך הוא עצם, ועם עצם כזאת הוא סופי או אין-סופי. לא יתכן, שהינה אין-סופי, כי הרי הוא מאחר שם העצם מסומי. ואולם, אם הוא סופי, הרי אינו הפעול

הפעול על ידו בלאי מטען עצם, לא כי הוא מביא. יוצאת, אפוא, בנסיבות, שהפעול על ידי הפעול הראשון מטען עצם. במקרה: או שהוא מטען עצם בזמנן או מחוץ לו זמן, ולא יתכן, שהינה מטען עצם בזמנן, מפני שמניע שלו הוא מחוץ לו זמן. בהוכחה לנו היא: המנייע הראשון מנייע מחוץ לו זמן, וכל מה שמתנווע על ידי מביא מחוץ לו זמן, מטען עצם גם כן מחוץ לו זמן. יוצאת, שפל הפעול הראשון מטען עצם נושא מקטיגוריות אינו מטען עצם מחוץ לו זמן. יוצאת, שהעצם והוא איננו מונע על ידי המנייע הראשון.

(42) אם יש דבר מה מטען עצם בזמנן, בנסיבות ציריך להיות דבר מה מטען עצם מחוץ לו זמן. כי אם אין דבר מטען עצם מחוץ לו זמן, גם המנייע הראשון אינו מביא מחוץ לו זמן אלא ביחסו ה zweck. כל פה זה כי יוצאת, שהמניע הראשון מביא גם ביחסו ה zweck וגם מחוץ לו זמן מה שהוא בלאי אפשרי.

(43) אם הפעול הראשון בלאי מטען עצם, גם המונע על ידו מטען עצם בנסיבות מחוץ לו זמן: כי אם הוא מטען עצם ביחסו זמן, בנסיבות קודם לו מביא מחוץ לו זמן. אולם, אין קודם לו חוץ מהנייע הראשון. יוצאת, שהמניע הראשון מטען עצם מחוץ לו זמן. אולם המנייע הראשון אינו מטען עצם כלל. לפיכך המונע על ידו אינו מטען עצם ביחסו זמן. — נרא מפסוקה זאת

הקסגנזה: מוקם פונקציה העצם נושא מקטיגוריית אינ'ס-פועל קראשון. (48) העצם נושא מקטיגוריית הוא סופי. אולם עצם סופי אינו יכול להתנווע בותך עצם אינ'ס-סופי. יוצא, שעצם נושא מקטיגוריית אי אפשר לו להתנווע בותך עצם אינ'ס-סופי. — לפקסנה זאת נסיף: הפועל הוא אינ'ס-סופי. יוצא, שעצם נושא מקטיגוריית אי אפשר לו להתנווע בוטל קראשון.

ט

(49) כל עצם פשוט, המתייחס לשוהו לעצמו עם עצם אחר, הוא מגבל, ובבollo הוא בינו חבר שבייהם. כל מה שנזכר אצל דבר אחר, מהותו מגבלת. יוצא, שכל אחד מהעצמים פשוטים מפשוטים, המאחד עם עצם אחר, מהותו מגבלת. — נזא מזה ונשיך: כל אחד מהעצמים פשוטים, המאחד עם אחר לשוהו לעצמו, הוא בעל מהות מגבלת. אולם מהות הפועל קראשון היא אינ'ס-סופית. יוצא, שהמות הפועל קראשון אינה מתחדר עם שום עצם מהעצמים פשוטים בסופיים. — ושוב נזא מפסקנה זו ונסיף: מהות העצם נושא מקטיגוריות היא סופית. יוצא, שהמות הפועל קראשון אינה מתחדר עם העצם נושא מקטיגוריות. לו לא היה בין מהות הפועל קראשון והעצם נושא מקטיגוריות שום דבר אמצעי, כיימה מהות של הפועל קראשון

הראשון, ואם הטענהmia היא עצם, נכון ביחס אליו מה שאמרנו ביחס לצא מוגנים. כלומר: הוא סופי או אין-סופי, אינו יכול להתEMBER לצא מופועל קראשון. ואם הוא אינ'ס-סופי, אינו יכול להתEMBER לצא מופועל סופי ולא לגרם לפולחלה סופית. אולם עצם המנייע מארך עם עצם סופי ונורם לפולחלה סופית. כי כל הטענות שבעצם סופיות הן. יוצא, שעצם המנייע את העצם נושא מקטיגוריות אינו אינ'ס-סופי. ואולם הפועל קראשון הוא אינ'ס-סופי. יוצא, שעצם המנייע את העצם נושא מקטיגוריות אינו הפועל קראשון.

(47) כל מה שמנוע עצם במקום אינ'ס-סופי, לא יתכן. שייבר את המקום אינ'ס-סופי בזמן סופי. העצם נושא מקטיגוריות עובר את מקום פונעטו בזמן מגבל. יוצא, שאי אפשרו פקסנה והוא, שעצם נושא מקטיגוריות אינ'ס-סופי. — נזא מזה ונאמר: העצם נושא מקטיגוריות אינו מתקנן מגבלים במקום אינ'ס-סופי. ואולם הפועל קראשון הוא מקום אינ'ס-סופי. יוצא, שעצם נושא מקטיגוריות אינו מתקנן בפועל קראשון. — ובספר אחר: העצם נושא מקטיגוריות עובר את מקום פונעטו בזמן סופי. כל מה שעובר את מקום פונעטו בזמן סופי, מקום פונעטו הוא סופי. יוצא, שמקום פונעטה העצם נושא מקטיגוריות הוא מגבל. לפקסנה זאת נסיף גם את המשפט: הפועל קראשון אינו מגבל, והוא מתקבל

מתקיימת עם העצם נושא הקטיגוריות. אולם מחות הפעול הראשון אינה מתחדר עם העצם נושא הקטיגוריות. יוצא ש賓 מחות הפעול הראשון ובין העצם נושא הקטיגוריות יש אמצעי.

(50) כל מה שהוא פשוט, או מרובב, אבל מוגבל לפי מהותו, איןנו מתחדר עם דבר אחר אלא בקצתו. וכל מה שמתאחד עם דבר בקצתו, לאחר מכן מתחדר אותו בקצתו הוא. יוצא, שכל מה שהוא סופי לפי מהותו גם מה שמתאחד אליו מוגבל הוא. וכל מה שמתאחד אליו דבר סופי, גם מה שהוא שבא אחריו סופי הוא לפי מהותו. אולם עצם נושא הקטיגוריות סופי לא פה לפי מהותו. יוצא, שגם העצם הפא אחריו הוא סופי לפי מהותו.

(51) אם העצם נושא הקטיגוריות נקרא מוביל לבא מעצם אחר, אין עצם שלם וחזק מפננו. אולם, הלא יש עצם יותר שלם וחזק מפננו. יוצא, אפוא, שהעצם העה לא נקרא מוביל לבא מעצם זולתו. אונחה קנאיה בසך אחר: — אם נמצא אינה עצם יותר שלם מעצם נושא הקטיגוריות, האחרון נובע מהרשותן. כל מה שנובע מהשניהם, גם יכולתו שניה ליקלוטו של מה שהוא נובע מפננו. אולם כל מה שהוא שמי לאחר ביקלוטו אינו שלם ביקלתו. כמו הראשון שמננו הוא נובע. יוצא, שכל מה שנובע מן השני, אינו שלם כמו הראשון שמננו הוא הראשון שמננו הוא נובע. — ועכשו נזה מזה ונאמר:

כל מה שנובע ממשני, אינו שלם כמו הראשון שמננו הוא נובע. וכל מה שאינו שלם כמו הראשון שהוא שנובע ממשני, דמותו פחוימה. יוצא, שביל מה שנובע מדבר אחר הוא בלתי שלם. ביחס לכל מה שנובע מדבר אחר הוא בלתי שלם. נוצר שלם מפננו. יוצא, שביחס לכל דבר בלתי שלם נמציא יותר שלם מפננו. וכך, שביחס מדבר אחר מה שנובע מדבר אחר אפשר למצא דבר יותר לכל מה שנובע מדבר אחר אפשר למצא דבר אחר לאפשר למצא דבר אחר יומר שלם מפננו. נחפץ את התקלל מזה: כל מה שאפשר למציא דבר אחר שלם מפננו, נובע מדבר אחר. וזאת למציא דבר אחר שלם מפננו, יושם יותר שלם מפניהם נושא הקטיגוריות. נוטר: יש עצם יותר שלם מעצם נושא הקטיגוריות מדבר אחר. — יוצא, שהעצם נושא הקטיגוריות נובע מדבר ואפוא אחר: העצם נושא הקטיגוריות שיך למין אותו אחר. כל מה שנובע מדבר וולתו שיך למין אותו מדבר. יוצא, שהעצם נושא הקטיגוריות שיך למין אותו אחר. מכאן יוצא לנו: אוחז בדרכו, שמשמעותו הוא נובע. — מכאן יוצא לנו: העצם נושא הקטיגוריות שיך למין אותו בדרכו, שהוא נובע מפננו. אולם העצם נושא הקטיגוריות עצם הוא. יוצא, שגם מה שהוא נובע מפננו, הוא עצם. יוצא. שחו אצם. שחו לא מצלחה מן העצם נושא הקטיגוריות, ומפננו זה נובע.

(52) עצם משכל נושא כל האזורות. וכל מה שנושא את כל האזורות אידך בתקבילה? רקות קודם למה שנושא רק צורות אסידות ונעללה מפננו. יוצא, שגם השם השכל קודם למה שנושא רק צורות אסידות ונעללה מפננו. —

הנמצאת בעצם נושא מקטיגוריית באפן מקרי, נמצאת בוגרמו באפן מהותי. נצא מהנחה זו: הatrixה, הנושא בעצם נושא מקטיגוריית באפן מקרי, נמצאת בוגרמו באפן נושא מקטיגוריית באפן מקרי, נמצאת בוגרמו מהותי. כל מה שנמצא באפן מהותי בוגרמו הוא בוגרמו מקרי. מתקה מתקאים לוגרים. יוצא, שהatrixה הנושא בעצם נושא מקטיגוריית היא מקרה מתקאים לוגרים של. ואא מזה ונוסף: במחות הפועל בראשון אין שום פקלה. יוצא, שהatrixה מקיימת בעצם נושא מקטיגוריית אינה במחות הפועל בראשון. — נצא מזה ונאמר: הatrixה, מקיימת בעצם נושא מקטיגוריית, קיימת בוגרמו באפן מהותי. יוצא, שהפועל בראשון אינו תוגדים של האatrixה הוא על ידי פעולה מהותו. אינו אפוא עצם אחר, שהוא תוגדים לעורו וזהו ישייה פעולה מהותית, ובו ישנה מאיות לצורה של ידי פעולה יצירתיות של הפועל בראשון.

(55) הפועל בראשון הוא תחתלת כל פרברים. וכל מה שהוא תחתלת פרברים נגודו הוא אטטורן פרברים. יוצא, שיש דבר אטטורן, שהוא נגודה של הפועל בראשון. — נצא מזה ונוסף: העצם נושא מקטיגוריית הוא אטטורן פרברים. יוצא, שהעצם נושא מקטיגוריית הוא תגודה של הפועל בראשון. נצא מזה ונאמר: כל מה שהוא אטטורן לדאורן — יש בינוים דבר אטטי. יוצא, שבין העצם נושא מקטיגוריית ובין הפועל בראשון ישנו אטטי.

למסקנה זאת אני מוטיך: העצם נושא מקטיגוריות נושא רק אטען מהצורות. יוצא, שעצם השכל קודם להעצם נושא מקטיגוריות ונעלה ממנה.

(53) עצם השכל הוא נסכל מחוץ לנו. וכל מה שהוא נסכל מחוץ לנו קודם לנסכל בזמן ונעלה ממנה. יוצא, שעצם השכל קודם לנסכל בזמן ונעלה ממנה. — למסקנה זאת נסיף: העצם נושא מקטיגוריות הוא נסכל בזמן. יוצא, שעצם השכל קודם לעצם נושא מקטיגוריות ונעלה ממנה. אם יש עצם קודם לעצם נושא מקטיגוריות ונעלה ממנה אין העצם נושא מקטיגוריות ונעלה ממנה אין יידי הפועל בראשון בליל אטטי, אבל עצם השכל קודם לעצם נושא מקטיגוריות ונעלה ממנה. יוצא, שהעצם נושא מקטיגוריות אינו נסכל על ידי הפועל בראשון בליל אטטי. — נקבע את המשפט הזה: אם העצם נושא מקטיגוריות הוא נסכל על ידי הפועל בראשון בליל אטטי, אין עצם נעלה ממנה וקונס ל. אבל עצם השכל הוא קודם לו ונעלה ממנה. יוצא, שהעצם נושא מקטיגוריות אינו נסכל על ידי הפועל בראשון בליל אטטי.

(54) הatrixה, הנמצאת בעצם נושא מקטיגוריית, נמצאת בו באפן מקרי. וכל מה שנמצא באחר באפן מקרי, נמצא בוגרמו באפן מהותי. יוצא, שהatrixה,

יש בהכרח דבר מה קודם, בקדרא הכרחי. ואולם הקאפרשי ומקרכתי שיכים לאוthon מein, כי שאמורנו יוצא שעתם נושא מקטיגוריית הוא מein עתם קודם קודם לו. — ובפרט אמר: **העתם** בקדרכתי קודם לעתם הקודם לו. האפשרי. אולם העתם נושא מקטיגוריית הוא אפשרי. יוצא, שעתם בקדרכתי קודם לעתם נושא מקטיגוריית. ובאופן אחר: **העתם** בקדרכתי קודם לעתם בעל מקטיגוריית. ועתם בקדרכתי שיק לאוthon מein כמו **העתם** אפשרי. אולם העתם נושא מקטיגוריית הוא אפשרי. יוצא, שעתם מוקדם לעתם בעלי מקטיגוריית שיק לאוthon מein.

יא

תגובה קראינו לפניו כל מה שאפשר היה מהריאות הומוכיות, שעתם נושא מקטיגוריית אין מוקע על ידי הפועל קראון kali אמצעי; וברור הוא, שישנו עצם אחר, אמצעי בין הפועל קראון ובין עצם נושא מקטיגוריות.

תמליך: באמתה, מיטקפת לוחכים לי זאת על ידי החותמות שהרצית לפני. אולם רצתי, שפסכם את כל מה שאמרתי ותקבעו כל בקביבות מאיות עתם החקצתי ביני הפועל קראון וברורו ויבין עתם נושא מקטיגוריות.

(56) כל מחדש, קциותו לפני שנטהך קימה אפשרית. וכל מה שקייה אפשרי לפני שקייה, נאשנה להכרח, אחרי שקייה אפשרן. יוצא, של מה שנטהך גשלת להכרח, אחרי שקייה אפשרי. — ועכשו נצא מזה ונאמר: כל מה שהוא אפשרי לפני הנותן, הכרחי והוא, אחרי שקייה קדם אפשרי. וכל מה שקדרכתי הוא, אחרי שקייה קדם אפשרי, ונשפטה מאפשרויות להכרחיות. יוצא, שכל מה שאפשרי, שהוא יוניה אחרי שלא היה עולר מאפשרויות להכרחיות. נשפטש בכל מה שמקילה השפעה זואת בכל ונאמר: האפשרות להיוות של כל מה שקדם לא היה משפטה להכרחיות. וכל מה שמשפטה לדבר אחר שיק למין אותו בדרכו. יוצא, שאפשרות היה מאותו מein כמו מה שקדרכתי. — ננית את ההנחה זואת ונאמר: סלקי עתם נושא מקטיגוריית גמצאים במקום, שקדם לא קוי בו, ותו לא בושץ לצורה ידועה, שקדם לא היה לבוש אותה. וכל מה שנשכח אחרי שלא היה, הרי קיה אפשרי. יוצא, שעתם נושא מקטיגוריות הוא אפשרי. — אמר פה נאמר: בקדרא עתם נושא מקטיגוריות בקדרא אפשרי. וכל מה שנקרה אפשרי, בקדרכתי יש דבר קודם לו, שאנו מצינים אותו בתורת הכרח, כי ה-ה-כ-ר-ח-י קודם לא פ-ש-ר-י. יוצא, שעתם נושא מקטיגוריות, נשפטן בתורת אפשרי, יש דבר מה קודם, בקדרא בשם הכרחי. ועכשו יצא לנו ה証據 בנה: לעתם נושא מקטיגוריות, בקדרא אפשרי,

האפן הראשון, לפניו שמתחיל לברר את קריאות ליפוי האגן השני. ותתני שואל ממה שמתפקיד לי את הפעק ביחס לאבן הראשון: אני יודע, שכלל מושגים במשמעותן קריאות מוגדרים הם: או סוגים, או מינים, או גזים, או פרטיהם, או סגולות, או מקרים — ומפני שאף אחד מהם אינו קל על פועל הראשון — אינה בוחון ישנו בבדיקה קריאות שהבאתי?

כברינו בחגדנת המושגים של מהותם בחוקחות היא בקידיעות המושגים, ואות ידיעות הפועל הראשון ליפוי סגולותיו ונשיג דבר על ידי אסיד האגנים, אם גם הוא בלתי מוגדר; — לפיכך, מפונן שכבר אין יודעים דבר מה כל אודומי, אין לנו גניציות להגדיר כל מושגי מהותות של קריאות כלו. ואולם מוגדרות מהותות של המושגים בחוקחות של קריאות לקוחות או מסקנות מהות, או מפעלות הנקראות על עצמו, או מסקנות הנקראים מהמצאים למיטה ממנה, שאין לייחסן לו. וכך אשר נתר את הפועל הראשון על ימי סגולות מיחסות לו, תצא לנו בונח חיובית; ובאשר נשלט ממנה אמת הסגולות, שאין לייחסן לו, מתקבלי בונח שלילית. ואולם אמונות הפועל הראשון היא קוררה בראיות שללו, ואמ שמי מהות. ממסדרות בצורת הקש היגייני, הן פיאולוגיות, מקשר ביוגן בחיוב או בשילחה, הוא כמו מקשר שני שני מושגים בכל אמת מהן

אליך לדעת, שחייבים קאמצאי בין הפועל הראשון ובין הגאים נושא מקטיגוריית איינו אחד כי אם עצמים רבבים.

לחקיר על העצים קאליה האנטזאים בין הפועל הראשון ובין הגאים בעל מקטיגוריית אסיד בשני אגנים: לאפן הראשון הוא בתבוננות במקוננות הפועל הראשון וכמה-כון בתכונות העצים נושא מקטיגוריות: לפי לאפן מזה קי כל קריאות שהבאנו לציל. לאפן מזו הוא: לחקיר במציאות העצים האנטזאים בין הפועל הראשון ובין העצים נושא מקטיגוריות לפי פאלת העצים האנטזאים קאליה ומשעוטיהם ולפי מזבר לחומריהם סאיד לשוני. הגני קורא בשם פטלות ומעשים את המקניות המופיעות בעצים נושא מקטיגוריות ומקאות העצים הנפשוטים, ובמו כן את מקומץיהם שבעל אסיד מהמצאים הנפשוטים, שהם נפאלים אסיד מושגini. השבד בין שני האגנים מלול הוא זה: הראשון הביא אותנו לידע עת מציאות העצים קאמצאי בקהלת בין העצים האנטזאים נושא מקטיגוריית, והוא שני הגאנון יראה אותו מפלטי:

קימתי רוזה להיות בטוח באמנות קריאות לפי

החותם אמתיות וסדוון לפי حقי הצורות היגייניות. וכן היא גם הוכחתה מטיאולוגית. זאת ועוד אחרת – קראיות בהוכחה מטיאולוגית הן: או ראשונות או שניות. אם הן ראשונות, הן שנות לראיות הראשונות במשפט בלתי מיאולוגי. ואם הן שניות, אי אפשר שלא מהינה לקויות פאוחו המקור, שמננו שאבות קראיות בשניות במשפט בלתי מיאולוגי. ואם זה היה חרי מן שנות. לפיכך שנות הוכחתה מטיאולוגית ובבלתי מיאולוגית ביחסן לראיות קראיות שביהן. ועל כן אין שום אי התחאה, ולהיפך, נחוץ הוא שמהוכחה מטיאולוגית פרט קראא בשם הוכחתה.

טפלמיד:
ומפני מה אמר מי שאמר, שבקירה אליה אין מקום להוכחות ?

שביב:
אם הוא רצה לאמר בונה, שאין שם מקום להוכחה תיגיונית בחקיריה אליה. שקר דבר; ואם הוא רצה לומר, שבקירה אליה אין ממשים בהוכחות בלתי מיאולוגיות. הנדרשות ממשיכים קגיגניים, אמר את האמת ואני מתנגד לו.

ג

טפלמיד:
ברורה לי בעת מאיות העצם האמצעי בין מפואל

בחויב או בשלילה. ואם משפט אחד הוא מיאולוגי והשני לא, הקשר ביניהם בשלילה יתקה כמו נקשר בין שני משפטיים של מהנהה מטיאולוגית בשלילה. ואחרי בשלילה איזו סוגה בלתי אליה מaal יתקה. ואז אפשר, שמי מהוכחות טתקשרנה בחוייב, מפני שי אפשר לתר את קאלהים בסגולות בלתי מיאולוגיות.

יב

טפלמיד:

מה שיש לךין מזריך זהו, שיש מהות שניים בינו: מהנהה מטיאולוגית ומהנהה בלתי מיאולוגית. אולי אני מבקש, אם מהוכחה מטיאולוגית רואיה להזכיר אבשם הוכחתה, מבחן שאין בה לא סימן ולא הסוג, ובכלל שום דבר משמות שסתורת היגיון. קרבן:

אחרי שיתפרק לך תקשר שבין משפטיים מהנהה מטיאולוגית, פדע שאם גם אינו מתאים לך תקשר שבנהה הבלתי מיאולוגית. ככל וזה כל הנקה מטיאולוגית דומה לבളתי מיאולוגית בסדרה ובמרקבה, וזאת אופרת: בסדר המשפטים לפי حقי הצורות היגייניות. לפיכך אין שום נורו בונה, שמהוכחה מזאת קראא בשם הוכחתה היגיונית, ולא עוד אלא שגוז שינהה גוז: כי מהוכחה הוכחתה הבלתי מטיאולוגית אינה אלא ארוף

השאלה: ל מה ה השפעה זו? יש לאונות: — זה געשה על פי ה השעה העילוּת והפללית קיימר; הפל שעה את הכל ותגניע את מפל עלי ידי עצמו פועל בכל פעם שמדובר בית-קבול לשלומו זו. ומפני זה הכרחי הוא, שגם תיארה הפללית, שנוצרה על ידי הפל השעה, מכאן גם היא פועלת על ידי עצמה. ובכן גם תיאורה הפללית יוצרת ופועלת. וב모-בן נחוץ, שהתרMER הפללי יקח מסגד לקובל את השפעה על ידי עצמו. ומסגדת מדברים הפלליים הוא, שטיקם מתקבש בכל חילוקיהם. ומפניו שחלקיהם מתקבלים את טיקם מפתחותם של מדברים הפלליים, גם חלקים מסוימים מטיקם של מדברים יתקבלו זה לאלה. ולפיכך הכרחי הוא, שהחלקים יתקבלו זה פועלם שלהם. מוה יוא ברכבת, שבל הזרות — הזרות. וכל החררים — נפערלים. — ביטס לאורה הטעקה היא בקש זהה: מזינה הפללית פועלת בהכרח. כל מה שהוא כליל ופועל ברכבת, גם חלקיו ברכבת פועלם. יואו, שחלקיו האיניה הפללית הם ברכבת פועלם. — ומהו ביטס להפר היא זו: מהפר מדברי מסגד לקובל את פעולת האורה. כל מה שהוא כליל ומסגד לקובל פועל האורה. גם חלקיו מסגדים זהה. יואו, שבן חלקו מהפר מדברי מסגדים לקובל את פעולת האורה.

טפלמייד:

מדוע בקראת האורה הפללית פועלת ברכרת?

הריאשון ובין העצים נושא מקטיגוריית לפי האפן של התפקידים בסוגיות הריאשון והאטירון. זה מתברר לא אל ידי מהותה. שhabat לפי קאפן מוח, ועל ידי זה גטמאלק משפק מיפוי וברור לי, שהן אמתיות. אולם עכשו היבח נא לי את קציאות העצים האטם האטמי בינו לבין הפועל הריאשון ובין העצים נושא מקטיגוריית לפי המושגים והפעולות ולפי מעבר לחומריהם מחד לשני.

ברבו:

מספרים אלה מסקנה גמורה, שהדברים משפיעים אחד על השני, או לא?

טפלמייד:

איך לא אסכים. אם גם העבדות וגם התקין מאשרים את מציאותה של השפעה זו? אולי אני יודע מה היא ואיך היא ולמה היא.

ברבו:

מהות השפעה זו? שאיה דבר נומן את צורתו לך אחר נבניל מיפוי, באשר כל אחד מהם מסגד לו. — בנווגע לשאלת מה איך יש לומר: לחברו בין מדברים נעה או בליל אמצעי או באמצעי, או במלחוף ומחנות צורת המשפיע, או למperf. בILI שום מהיות האנות של המשפיע; או על ידי תרומות סגולת הפועל בperf. מוחן לזרן, או רק בדמיוון ובמירה בפעלת האהוב על האהוב. — ועל

הപועל הראשון, הנטיב ומקודש, הוא פורן על מה
שייש לו, וכל הנמצאים נאכלו מפניהם. ובפניו שהפועל
הראשון מפור את הזרה שieszנה אצלו, אין הוא
מעבב שתהיה נאכלת; ופה מפקיד ברכינה את כל
הנמצא. מKİטו ומתיקו, לפיקד ברכינה כל קצאים,
שיושם במציאות. משפטעים לפלתו והולכים בעקבותיו
קטענתק צורומיים ובפוזר לחותיהם. כשהם מוציאים
המר מוקן ומקשר לקבלה. ובשם ורם קצאים יש
לקין את פנוים ושיאפסם להעניק פעלה, ובזהם
מסקיים את הפועל הראשון. נקלים הם מאנן נק
ביחס לשלוות וחסר שלםות של הפעלה, כי אחדים
מהם זורמים מחוץ לזמן, ואחדים — בתוכו זמן. ויחס
של כל אחד מקדאים תשבחים לעצמים יותר גמוקים
בנגוע להאצלה הוא כמו היחס של הפועל הראשון
לעצמים יותר פחותים או נצלים באהצלו אליהם, אם
בי אף להאצלה שוגה בכל אחד ואחד מקדאים.
ובמו-בן יש להשות את יחס הקצאים היוצר אליהם
לפועל הראשון בקבלת האצלה ממנו ליחס בין קצאים
הגומוקים ובין יותר גבוקים. ובכלל להאצלה בראשונה,
המחלשת על כל קצאים, גרמה ברכינה ליה. שביל
יך רחצאים יאצלו אחד על השני, לזוגות אפשר
לקחת את השם, שאיןו מואיל את קרני עלי ידי

צמו ונינו פזון אלא מפני שהוא עוד פט
השפת האצלה בראשונה ונכגע לה.

יד

ואם נתבונן בסבה המכrichtה, שעצמים אסדים
יאצלו על אחרים, נמצא לנו עוד סבות אחרות וחז
ההנפרות. אמת השבות היא. שהזרה יותר דקה
מפחדר. ומפני שהՃר בדק פולש ועובר דרך כל מה
שעווד לו צל ורפוי, גם הזרה ברכינה חזקה ועוגרת
דרך כל מה שעומד נכתה ולעומתה. ועוד — קשע
הזרה הוא, שהיא מתאחד עם החדר, אם נק מהדר
מיון ומקשר לקבלה. אולם כל מה שמתאחד עם פשנ
המקשר לקבלה, נמנן לו מעצמו ומצורתו. מזה יוא
בקרכינה, שהזורה נוטה מזקמה ומזרקה למה שਮונ
ווקשר לקבלה. וזהי ראייה בברכת. שהזרה נובעת
מהפועל הראשון ונכונת לו, بيان שהיא מטבח
נדחת למקומם ולמת מצרתה. אם נק מזאת
הדר מסלול לקבלה. ועוד — הזרה היא תברואה
הראשונה ונעם פצלה היא כזאת ועל כן ברכינה
הברואה הוא והאצלה הזאת פולשות הכל עד שאין
מה שמסלול לקבלה.

טפלין:
כעת נזכיר לי, מה היא האצלה ואיך היא ומדוע

היא נמצאתן. אבשו באך נא לי פמה חם פרברים
הנפלו.

רבבון שהפוץ הוא או חסר או צורה, לא יתכן
אחרת אלא שפצעתו דומה לו ולצערתו נסיד, או לצערתו
בלבד. ואין אפשרות אחרת אלא שהאוניה היא: או
כשרון הפעלה, או צורה גופנית, או מנוזה. ומכון
שהה כה, מוכן מאלית, שננטעל הוא: או עצם בעל
צורה, או כשרון הפעלה, או צורה גופנית, או
תנווחה.

טפלתי: נתקברר לי קבר מצל קאמור, כי כל מה שטתקים
בטור פעול צורה פועל ביחס לעצמו ולמייננו, אם מזא
חסר מסgle לקבלו.

טו

רבבון אם ישנים עצמים פשוטים מחוץ לעצם בנושא
הקטיניות. ואם לא תברתי הוא ש? קיינו
פועלים כלפי עצם וצורתם?

טפלתי: כך הוא, כי אחרי שנודע לנו, שכל מה שישנו
במיציאות מופיע פחות ונור, נחיז, שם עצמים
הפשוטים יעצשו זאת.

היא נמצאתן. אבשו באך נא לי פמה חם פרברים
הנפלו.

רבבון שהפוץ הוא או חסר או צורה, לא יתכן
אחרת אלא שפצעתו דומה לו ולצערתו נסיד, או לצערתו
בלבד. ואין אפשרות אחרת אלא שהאוניה היא: או
כשרון הפעלה, או צורה גופנית, או מנוזה. ומכון
שהה כה, מוכן מאלית, שננטעל הוא: או עצם בעל
צורה, או כשרון הפעלה, או צורה גופנית, או
תנווחה.

טפלתי: נתקברר לי קבר מצל קאמור, כי כל מה שטתקים
בטור פעול צורה פועל ביחס לעצמו ולמייננו, אם מזא
חסר מסgle לקבלו.

טו

רבבון אם ישנים עצמים פשוטים מחוץ לעצםנושא
הקטיניות. ואם לא תברתי הוא ש? קיינו
פועלים כלפי עצם וצורתם?

טפלתי: כך הוא, כי אחרי שנודע לנו, שכל מה שישנו
במיציאות מופיע פחות ונור, נחיז, שם עצמים
הפשוטים יעצשו זאת.

רבבון: ולא עוד, אלא שגוזן, שמחיות אומם עצמים
הפשוטים וצורותם פיצייה את עצמן יותר מאנש
אליה של עצמים אחרים, סיבת קיטן ודקוקם ואולם.
בי מזאנו, שהעצם בכלל אשר יהיה יותר זך וסוק
ומאייר, פצלתו מתינה יותר חזקה וייתר פליש מהז
לזמן בכלל דבר.

טפלתי:
מה מהו קחחה לזה?

רבבון: ההאצלה באה אל ידי רחיקת ומדיחת נובעת מז
הפה. וחדרה, שעטוף ומדקמת מאצילים, היא בזאת
שההמאות והמבנה אין מטעימות את חוממן בפה
שנקבש על דרכן, גם אם הוא יכול לנקבון; וזה בא
אך וכן מפוגי חילשת הפMOVות וגיטחת במובן הפלוש.
אוthon מכך אפשר לומר עז הפקרת. שכל מה שהוא
יותר חזק, זך ומזהיר, יותר עצולל הוא לפולש.— משש
האריות הנайл נגייף, אפוא, ליני מסקנה זו: עצמים
הפשוטים מנגינים בלבבך את עצם
ונזחניים את צורותם. ועוד: מכון שההמאות
ותקביגים הנאנצילים מן הנוף רוקניים הם, בירור, שגם
העצמים הרוקניים מאנצילים. זאת ועוד אמת: אנו
רואים, שהעצם הוגני, שאינו יכול לנעניק את עצמו
בגעל עבי במוותו ואפלוליתו, בכלל זאת פמוותו נזחנית

בזה, שאותה העצם פשוטה היא אין-סופית. ואם מסתכל בALTHO של העצם פשוטה, ומשים לב' לפלישו בכל דבר הנגash לו ומקשר לקלון, ומשנה אותו לאצם הנופני, תמצא, ש^ה אצם הנו^ה והוא חסר יכולת ליהות נמצא בכל מקום ומולש מלהר בדרכיהם וולחו. וכמו-בן פשוט, ש^ה אצם הפשט שוט. בולם: אצם פשוט ה

- ה
- כ
- ל
- ל
- י
- ת

 נפוץ בכל עולם ומוחזק אותו במלל בקומו ושטותו. וכמו-בן פשוט, ש^ה אצם פשוט ה

- ה
- כ
- ל
- ל
- י
- ת

 נפוץ בכל עולם ומולש אותו. ומשמעותה זהה היא ביות שני עצמים האלה ולחתם ואורם. ובגלל זה מתרחש השבל וחדר לפניהם הדררים, לפי זאת יתסביר. שבל אמת פה וכמה גדרל فهو של קאל יתקודש לחור את הפל, להתקדים בפל ולפעל בפל מהו לזמן.

טו

טפלמי: בבר נתברר לי שבל עצם פשוט מעניק את עצמו לנוthin את צורתו. אולם מה היא המסקנה מזה?

רבבי:

זה יוצא, שהעצמים פשוטים מעניקים את עצם ונוחנים את צורומיהם לעצם נשא כתטיבויות. כי כל עצם רוחני, כפי שאמרנו פועל על ידי עצמו את הפעלה המתאימה בפה שנפשו לו, וזה בגין האצלת

את אלה לגופים הנפוצים לה. ואם מוגש בגוף מואר, הוא נוחנת לו את צורתה — בקה יומר הרוחני הוא לפי זה, שהעצם הרוחני, משולל הפמות, יאנצל מהותה, בזו ואו זו!

טפלמי: מה הייטב לבראות לי את פעולת העצמים פשוטים ואמ פשרון פרדרם?

רבבי:

כל אשר העצמים פשוטים יותר דקים וחוקים וטובים, יותר הם מסוגלים לפעול ולחתם את עצם ואות סגולותיהם. וזה מתקבר מחר פשרון בקדירה של העצמים הגופניים: כי, אם נדונן על האחד כל פין נשגי, נמצא אותו הספנינים והאותות. ובאמת, אם נגיד, שהעצם הגופניינו איבנו מסgal להעניק את עצמו בגול עביו ואפלוליותו, וכל מה שהוא יומר רחוק מעצבי ואפלולית, יותר קרוב לילת הענק עצמו — בהכרח נושא לידי מסקנה, שהעצמים פשוטים נוחנים את עצם ואת חומריהם ואת צורומיהם. כי מכאן שההומיות היא המבetta את העצם מלחנק את עצמו, אין מה שיכول להפריע את העצמים פשוטים מלהת את צורומיהם ולחנק את חומריהם. ולהפח, אם בינה, שהעצמים פשוטים מעניקים את עצם ואת צורומיהם, בחקנה נושא לידי מסקנה. שהעצמים הגופניים אינם יכולים לחתם את עצם ואת צורומיהם. ואם מתקבון

הפשוטים ונוקעים מאחד לשני ואינם נראים לחוש בוגל דקוחם ופשטותם של הצעדים האלה. אולם כאמור חירינת האורות מגייה עד סחmrת הגופני, מושיע והוא ונגלת לחוש בוגל האבי של סחmrת הגוף. לפי מעלך והעינונות הנה נבוא לדרי הפטרה, שפל צורה, הנושאה בחומר הפליל, יש לה בעזם של הדם תפעניך אותה כלומר, ברצון, מציאות יותר פשיטה, מאשר בחומר הראשון סמקבל אותה. ומאר שסחmrת הראשון שונת בטענו מהות הרצון וייתר דומה לנור פאשר לרצון, תקופה בהכבה פעלתו על התקף נראית לחוש, כמו שפעלת הצעדים משקלים של התקף היא מוחשת. במילן נחוץ, שהרצון יוציא מה שיש קמחותיו ויאליק אותו לחמר, כמו שעצמים משקלים השליכים מוציאים מה שיש בם הומם ומניקים אותו לגופים: אלא שהרצון פועל kali ומן, kali תונעה, kali אמצעי, kali מקום — ועוד שפעלת העצמים משקלים היא בהף מטה. ולפיכך ישו העצמים הפשוטים, ובכלל כל העצמים הפשוטים, כל מה שמדובר עלי פיי שפעלה בראשונה הרגינה הפל וחוורית כלל. — לפי זה נדע את התפשות הפל הראשון וטפילה בראשונה הכל בגופאים, כי אם בחות העצמים הפשוטים, ובכלל מה שיש — על אחת מה מתחשיים וחזריים הכל מה שיש — על אחת מה וכמה, הפעם של הפל הראשון יתעללה שם. ומפני

עצמם, שבה הוא עולה על כל העצמים, ובכללו שימצא נושא המטול לכבול את פעלו. לפיכך הכרחי הוא, שתחזם הפשוט, הבא אפרי המרכיב, יפעל בעצם המרכיב מה שהוא מסמל לפועל, ומפניו שתחזם מה הוא גור מוחש ומרקם, גם פעלת העצם הרווחי צליו מתקה ברכבה מוחשת. אולם תפצלת הוצאה איננה גיבית בוחלת ואף לא רוחנית בוחלת, כי אם בבר-הה אמצעי בי שמי הצעדות כללו, כמו הגדול, והחוצה והגונזה והאמצעים וה騰ניות, שהם פרי פעלת העצם הפשוטים על המרכיבים. הפעלות כללו אכן גוניות בוחלת ולא רוחניות בוחלת, כי הן גוניות על בי הוחשים. וכך אמצעי, לפי מה שאמרנו, של הוצאות המוחשות העצם הגופני מן בקבוכו פרי פעלת העצם המשכלי הרווחי. ו诙ירות מללו כן מוחשות אך ורק מפני שסחmrת הפל אונן קרובה בטענו לגופיות, והזרות הלאה במוחשות יומר פשנות העצם רוחני שכלי, מאשר חמץ. — ו诙ימת להאטם מצורה ונטקתה העצם הפשוט הרווחי ולפעלה בחומר גוףני היא אויר המשמש, שהוא מטפשט באוויר וחוור אויר וכלל זאת אינו נראה בוגל דקותו, כל ומן שלא ימצא גוף מוצק, כמו הארץ, שאנו נשלחה אחר מיש, מפני שאיןנו יכולים לחדר בכלל חלקיהם ולהתפשט בהם, כי אם בשאר על השטח החיצוני ומתרבו שם, ואנו מתפרקת טקרהנו בימר חזק. אך חזרים קאוות של העצמים

זה נאמר, שפהועל קראסון נמצא בבל ושורם
דבר אינו יכול להיות בלשינו.

ו

תפלמיד:

נרצה לי, שחווץ מאי לאןראות ולהוכים על
ידי ראיות מקיפות והכרחות, שהצורות בעצם נושא
הקטיגוריות נפלו על ידי העצמים הפשוטים
ונזקנותם מכם.

רבב:

היטב לךvir אומי על הנוח. ברבי לך ראיות
המוחיכות. שפיאות פשוטות בעצם
גופני נפלו על ידי העצמים הפשוטים
וקורחניים ונזקנותם מכם.

(1) פעלת כל עצם פשוט פשוטה היא. ונטלות
בעצם נושא הקטיגוריות פשוטות הן. יוא, שנפלות
המתיקימות בעצם נושא הקטיגוריות נפלות על ידי
עצמם פשוט.

(2) הלוות, הצורות והצנעה, הנמצאים בעצם
הגופני, יותר פשוטים ונימ, מאשר העצם עצמו. וכל
מה שייתר פשוט ודק מהעצם הגופני עומד על גביו
העצם פשוט. יוא מז, שהלוות, הצורות והצנעה
בעצם הגופני עומדים על גביו העצם פשוט. —
ונסיך לה: כל מה שוגבל בטיב העצם פשוט הוא

או ממהות העצם פשוט או אסיד מהמקרים שלו.
אפשרות אחרת אינה. יוא, שהלוות והצורות
והצנעה בעצם הגופני שכבים או למחות העצם פשוט
או לאסיד המקרים שלו. ואולם הם אינם ממהות העצם
פשוט, כי אינם עצמים. יוא, שהם מהמקרים של
העצם פשוט.

(3) כל עצם מרוב מסוגל לקבל צורות. וכל מה
שאפשר לקבול צורות אינו מקבל אלא מופיע על הנורם
לען בו. יוא, שעצם המרכיב אינו מקבל צורות אלא
מופיע על הנורם לען בו. נסיך לה: העצם פשוט
פועל על העצם המרכיב יוא, שעצם המרכיב מקבל
צורות מהעצם פשוט. — אם דבר מה מקבל מה שהוא
מאלהו, מקבל נפלא במקובל על ידי הנורם. יוא,
הצורות שמקובל העצם המרכיב, נפלאות אל ידי העצם
פשוט, וכל מה שמקובל בדרך אחד אל ידי משגיא בש
פשוט, וכל מה שמקובל בדרך אחד אל ידי משגיא בש
לו מזאות בדרך פשוט. יוא, השצורות שמקובל
העצם המרכיב, נזאות פשוט על הנורם לען, ואולם
הנורם שלען הוא העצם פשוט. יוא, שהצורות.

שמקבל העצם המרכיב, נזאות בעצם פשוט.
(4) הצורות, הנשאות בעצם הנורם, פוליה הן. כל
פולה נשנית אל ידי פועל הצורות נשאות. יוא,
הצורות, הנשאות בעצם הגופני, אין נשאות אל
ידי העצם נושא הקטיגוריות. — נסיך לה: כל מה
שאינו נשאה אל ידי מי שהוא, נשאה אל ידי מה

הדבר הוא בבחינת-אחת גם פעול וגם נפקל — מה שבליי אפשרי. ואם איןנו גורם ביה בנסיבות שהוא מקבל, לא יוכל הקצטם כלו את צורתו אלא מתקופר שנותן לכלו את צורתו. יואצה, שהכרת הייא, שהקצטם יהיה פועל בנסיבות שהוא נפקל ממנה. ואם הקצטם אינו מאשר בנסיבות שהוא נפקל ממנה, כי אם הוא יותר פועל מאשר נפקל, יואצה בהכרת, שהקצטם פעם יותר טוק מעצמו — וזה אם הקצטם הוא אחר. ואם הוא אינו אחר, כי אם חלק ממנה הוא הופיעל, וחלק ממנה הנפפל, או חלק הופיעל יהייה בנסיבות חסר צורה, בעוד שחלק הקצטם יהיה כבר בעל צורה. יואצה, שהקצטם יהיה גם בעל צורה וגם חסר צורה, מה שהוא בלתי אפשרי.

(2) בכל דבר הפרק פשוני דברים כל אחד מסללה יכול להתקיים בפנוי עצמו. מוגף מרכיב מעצם וצינה. יואצה, שהצינה יכול להתקיים בפנוי עצמה בלי הקצטם היגוני. ליה נסיפה: הצינה תוביל להתקיים בפנוי עצמה בלבד. אולם צינה אינה בלי נשוא אותה. בלי הקצטם היגוני. אולם צינה אינה בלי נשוא אותה. יואצה, שהצינה נמצאת בנשוא אותה, שאינו עצם נופני, נסיף עוד: מחויז לעצם היגוני אין שם נשוא מלבד הקצטם הפשוט. יואצה, שהצינה נמצאת רק עצם הפשוט.

(3) כל פעולות מקורה קרויניות וכל קבלה פעלה — בגווניות. ואם הקצטם פועל בנסיבות שהוא נפקל, היה

שלו. יואצה, שהצינה, נשואה בעצם היגוני, נעה על ידי מהפוך שלו. נסיף ליה: העצם הפשוט הוא מהפוך מהקצטם המפרק. יואצה שהצירות, נשואה בעצם היגוני, ועשה על ידי הקצטם הפשוט.

(5) אם הקצטם המפרק אינו מתקבל תנוועה, פחות וצורות מהקצטם פשוטות — או הקצטם פשוטות או שאינו בנסיבות או שאינו פועל. אולם הקצטם פשוטות הפשוט הוא בעל מזיאות והוא פועל. יואצה, שהקצטם המפרק מקבל מהקצטם פשוטות צורות, פחות ותנוועה.

(6) מזרות, הפחות ותנוועה של הקצטם המפרק באו לו בהכרח או מהפועל קראסון, או ממהותו עצמה, או מאייה עצם אחר אמצעי בינייהם. לו בא ממהות הופיעל קראסון ובין הקצטם נושא הקטיניות: כי אין כל מה שהוא בנסיבות הופיעל קראסון היה מחד עצם מהות הקצטם. ועוד: הכרחי היה אן, שבנסיבות הופיעל קראסון היה רבי, בגלל קרבי של הפחות, בתנוועות קראסון היה רבי, זה וזה בלתי אפשרי הוא. יואצה, שהצירות, הפחות ותנוועה של הקצטם נושא הקטיניות לא באו לו ממהות הופיעל קראסון. — ולו באו ממהות הקצטם הנושא אותו עצמה, היה יואצה בהכרח, שהקצטם היה ייה בבחינת-אחת גם גורם לצורה וגם מתקבל אומחה; בהכרח היה הוא צדיק או לרבות או גורם ביה בנסיבות שהו מפרק, או לא. בפרקיה קראסון היה יואצה, שאו

וחזירה הם בעלי יכלת לשאת את שם קצם הפטשות
וاثת תגדרתו. ואולם קצם הפטשות גקרן ותגדר קשם
עכש. יוצא, שהחדר והחזירה שווים בתר נושא שם
קצם ותגדרתו.

(13) כל עולול על ידי עלה מפרק בחשואה עם
עלתו. אם חזירות מגופניות עוללות על ידי חזירות
חרוטניות, הן מכרכחות לחיות מפרקות. אולם הם
פרקיות. יוצא, שהן עוללות על ידי חזירות חרוטניות.—
כל עולול קנים בפועל בעצמן, ובכם — באלהן. אם
חזירות קצם הפרקיות עוללות, הן ארכיות להתקנים
בעצמן בפועל ובאלתנן בכלם. אולם הן עוללות בפועל.
יוצא, שהן מתקינות באלהן בכלם.

(14) חזירות מגופניות הפטשות בתחום קצם
מתאדרות אותו. ותקאמדים אין בכלל אחד מהם כל כה
פרקיה כם ושלמות, כמו הצורך פשרה פשרה לאצטם.
יוצא, שעזרה, הפטשתם בעצם. אינה שנה בפל
ובשלמות לצורה הפטשה קשיה לאצטם.— נחח זהה
בתר נקחה ונאמר: כל מה שאין בו כל כף טרפה
לט ושלמות כמו בזולתו, הוא דומה לו. לפיקד חזירות
הפטשתם בעצם, דוקה לצייה פשרה בפני עצטם.—
נחח זהה בתר נקחה ונוסף: כל מה שדומה לאני
הוא רבקתנו. יוצא, שעזרות, הפטשותם בעצם. וכן
הנחת חזירות חרוטניות.— נסיף גם זאת: כל מה
שמশמש דגמת חזני עשי ברכותו וצלמו. יוצא,

רוכני וגופני בבחמת אמת. ואם כך חלק מפניו פועל
וסלק אחר נפץ, או חלק מפניו רוכני וחלק גופני.
אילם קצם נושא רקעינוויות כלו גופני הוא. יוצא,
שאין בו חלק פועל.

(9) אם קצם בגופני מקבל את החזרות, בנסיבות
בז, מאיזה עצם אחר בכלל מפנו, אותו קצם בבחנה
עליה אזי. ואולם קצם הפטשות מקבל עלה על קצם
הפרק. יוצא, שהקצם בגופני מקבל את החזרות
בנסיבות בו מעצם פשוט.

(10) הקצמים הפטיטים אינם מוחשים אלא בוגיף,
ומזרות הנמצאות בעצם הפרק גם כן אין מוחשות
אלא בוגוף. יוצא, שהזרות הנמצאות בעצם הפרק
באות מצירות הקצמים הפטיטים הפטיטים.

(11) החזרה, המוחשת בעצם הפרק, משלימה את
הויתו, וכל מה שמשלים את הוית קצם הוא עצם.
יוצא, שעזרה, המוחשת בעצם הפרק, היא עצם.

יח

(12) קצם הפטשות נחלק לחדר וצורה לפי חלוקת
המין לסוגי. וכל מה שנחלק לפי חלוקה זו סוגיו
הם בעלי יכולת שווה לקבל את שם המין ואות תגדרתו.
יוצא, שהסוגים של קצם הפטשות הם בעלי יכולת שווה
לקבל את שם המין ותגדרתו.— ליה נסיף עוד: החרmr
וחזרה הם סוגים של קצם הפטשות. יוצא, שהחדרmr

שחצורה, ממתפשת בעצם, עשויה ברמותה וצללה
של האורה פרוטגנית.

(15) האורות פשוטות. היפות קודם למפרק. יוצא
שחצורה קוזמת לכל מה שפרק מון.

(16) האורות הנושאות בוחר נבדלות בבחירות
ושלמותibi הגדל כהרווח ואלמותו של החרmr
המקבל אונן. וכל מה שהבדלו באים מהבדלי וולתו,
איך צורתו מלאה באוטו בעלי החרמלים, שהוא
בשפע פנוי. יוצא, שחצורה פרוטגנית, הנושא בחומר,
פליה בהבדלי החומר. שעיל פיהם נראים גם בה
הבדלים. נסיף עוד: כל מה שאירתו מלאה באחר,
אין צורתו כורה בשהיא עצמה. יוצא, שחצורה
פרוטגנית, הנושא בחומר איןנה כורה בשהייה עצמה.—
לוּה נסיף עוד: כל מה שאינו מתקים בשני בשהייה
לעצמם, הוא נפסל על ידי דבר אמר, שמתקנים בשהייה
לעצמם במה שהוא. יוצא, שחצורה הנושא בחומר
נכאלת על ידי דבר אחר, המשפט כורה בשהייה
עצמה ומה שהוא.

(17) כל עצם רותני הוא בעל צורה. כל עצם
רותני הוא דבר. וכל דבר רק מקרים את צורתו. יוצא,
שהעצם רותני מקרים את צורתו. נשים את מסקנה
מי בטור ברכה ונאמר: העצם רותני מקרים את
צורתו. כל מה שמרקرين את צורתו, ה兜ה הוצאה
משתקפת במה שנפשע לה ומסגל לקובלה. יוצא,

שחצורה חרוטנית של העצם משתקפת כמה שנפשע
לה ומסגל לקובלה. — לפסקנה זאת נסיף: כל צורה,
משתקפת במה שמסגל לקובלה. פולשת את המקובל
אליה ומקיפה אותה, אם העצם שלו הוא דבר. יוצא,
שצורת העצם חרוטם פולשת את העצם נושא
הקטיגניות ומקיפה אותה. — ועוד: צורת העצם
חרוטני פולשת את העצם נושא קטיגניות ומקיפה
אותו. ה兜ה הנושא בעצם נושא קטיגניות פולשת
ומקיפה אותו. יוצא, שחצורה הנושא בעצם נושא
הקטיגניות, היא צורת העצם חרוטני.

(18) כל עצם גוףני מגבל בALTHOT. כל מגבל
בALTHOT אינו יכול להתפשט עד כדי להיות בכלל
מקומות. יוצא, שמהות העצם הגוף אינו יכול
להתפשט עד כדי להיות בכלל מקום. ומהך מונה:
העצם חרוטני אינו יכול בALTHOT, כי אין לו במוות
ולא סוף. וכל מה שאינו יכול בALTHOT, מהותו
מתפשט ונמצאת בכלל מקום. יוצא, שמהות העצם
חרוטני מתפשט ונמצאת בכלל מקום. נשים את מסקנה
הזאת בטור מונחה ונאמר: כל מתפשט זורם ואיןו
בנה. יוצא, שהעצם חרוטני זורם ואיןו בנה. נסיף לאוּה
העצם חרוטני זורם ואיןו בנה. כל מה שהוא זורם
ואינו בנה, צורתו בנה. כל יונן שלא יפגש בגוף,
שמפני תזרור צורתו ופעלו, כמו שאור השם תזרור
בגוף. יוצא, שהעצם רותני מזורה נסה ותזרור ב-

מגופו. נסיף לזו: מזורה, הנושאה בצעם המוגני, נתה בו ומקשו היא חזרה. יוצא, שמזורה, הנושאה בצעם המוגני, היא מזורה שנבנתה מתקאים קורנים; כל מה שנובע למה שהוא ממה שהוא יש לו בסגלה למ��就越 על גבי שטח של אותו דבר, אליו הוא נובע, ולבסוף צלוי, שלא גראה לחוש. מזורה, הנושאה בצעם המרכיב, מתקאית על גבי שטח הצעם וממנה אותו עד שאנו גראה לחוש. יוצא, שמזורה, הנושאה בצעם המרכיב, נובעת אליו מৎומים שוגה מאנו. — נסיף לזו: כל מה שנובע לאין דבר דבר אחר אחר שוגה מטען, מתקים באנו דבר, שמנעו הוא נובע. יוצא, שמזורה, הנושאה בצעם המרכיב, מתקימת בצעם, שמאנו היא נובעת.

יט

(19) כל מקומים ומטבניות שבקאים המרכיב נקבעו בו על ידי סתמו. הצעם הפשט הוא סבת המרכיב. יוצא, שבן מקומים ומטבניות שבקאים המרכיב נקבעו בו על ידי הצעם הפשט. — נסיף עוד זאת: כל מה שנובע באין דבר על ידי אחר מתקים בעקביהם. יוצא, שבל מה שמופיע מקומים ומטבניות בצעם המרכיב נבא במטבעו אותו. נסיף לזו: הצעם הפשט מטיב את מקומים ומטבניות. יוצא, שבל מה שמופיע מקומים ומטבניות בצעם המרכיב נבא במטבעו אותו. נסיף לזו: מטבניות הצעם המרכיב נבא בצעם המרכיב.

(20) המבניות, תגוניות ותקומות, המופיעים במרקם פרטיים, נגרמים על ידי עצם פועל. עצם נושא כוורת ארכעת הבסיסות אנו פועל. יוצא, שמטבניות, תגוניות ותקומות, המופיעים במרקם נושא כוורת הבסיסות. נגרמים על ידי עצם פועל מוחות. המבניות ותקומות, המופיעים במרקם נושא כוורת הבסיסות, נגרמים על ידי איזה עצם פשוט. המבנה ובקון הם נגרמים על ידי מוחות עצם פשוט. המבנה או נגרמות על ידי מוחות עצם פשוט. או לא על ידי מוחות. אם כן נגרמות לא על ידי מוחות, אפשרי הוא, שהם נגרמים לא על ידי פועלן. אולם בלתי אפשרי הוא, שיקיו נגרמים על ידי לא פועלן. יוצא, שבתי אפשרי הוא, שיקיו נגרמים לא על ידי מוחות עצם פשוט. ואם הם נגרמים על ידי מוחות, הרי נכון, שימצאו במחות זו. — הוא מדין בינו לבין, שימצאו במחות זו. — נסיף בזאת בפרק,

שגם הם נמצאים במחות עצם הוגרム לכך. (21) מיחסה היא שיש קרבוי. הצעם הפשט הוא ייחסה. יוצא, שבקאים הפשט הוא שיש קרבוי. בזירות, הנשיאות בצעם המרכיב, בבותה הן. יוצא, שבקאים הפשט הוא שיש קרבוי.

(22) קרבוי הוא חבר של יחידות. מתיידות המתחקות מתחקלות בהתאם לחלקת משלם לחלקיה, וכל מה שנחלק באינה דבר,طبع מחלק נבא בכל אחד מחלקיו. כל ייחסה היא חלק קרבוי. יוצא, שطبع קרבוי נבא ביחידות. ייחסה היא חלק קרבוי./output>

שהבמויות מרובבת מתייחסה של העצם הפשט. מתייחסה
בעצם הפשט היא מקרה פשוט. ומקורה מרובב
מרובב מהמקורה הפשוט. יוצא, שהמקורה מרובב מתייחסה
מתייחסה של עצם פשוט. ועוד: במפורות מרובבת
מייחסות. מתייחסות מרובבות הן מקרה מרובב. יוצא,
שהבמויות היא מקרה מרובב. נסיף לה: המקורה מרובב
מרובב מתייחסה של העצם הפשוט. יוצא, שהבמויות
מרובבת מתייחסה של העצם הפשוט.

כ

(26) הנהו אומר: סגולות העצם הפשט ורשותיו
נמצאים בזורה הנשיאה עצם המרובב. — ומחוקמה
היא זו: העצם הפשט אינו מוחש אלא בוגוף, ומהירה
גם אין אנה מוחשת אלא בגוף. העצם הפשט הוא
תייחסה פשוטה בשטיה לעצמה. ומצורה היא גם אין
תייחסה פשוטה בשטיה לעצמה. העצם צורת העצם
צורת העצם המרובב, וכמו כן המצורה היא צורת העצם
המורכב. העצם הפשט נותן שלמות למזה שהוא צורתו.
וכמו כן גם המצורה נתנת שלמות למזה שהיא צורתו.
העצם הפשט פולש את העצם המרובב, וכמו כן גם
ה嵫ירה פולשת את העצם המרובב. העצם מפשט מכך
את העצם המרובב. והוא הדין גם בזורה. העצם מפשט
מבדיל את נושא מוחלה, וכמו כן גם המצורה מבדילה
את העצם המרובב מוחלה. העצם מפשט מקשר

בעצם המרובב. מתקינות בעצם הפשט.
בעצם המרובב, מתקינות אמת בעצם הפשט.

(23) העצם הפשט יומר דומה לתייחסה, מאשר
העצם המרובב, ומזורה שבעצם המרובב יומר דומה
לייחסה, מאשר העצם המרובב. יוצא, שהעצם הפשט
דומה לצורה שבעצם המרובב, כי שניהם דומים哉
לייחסה. בכל שני דומים דמיון הוא או במין, או
בסוג, או במרקחה, או באיכות.ולים מצורה ובעצם
הפשט אינם שכדים לא לאותו הפין, ולא לאו
הטוג, והעצם הפשט במחווה מושלן מקרים. יוצא,
שהצד השונה שבhem אין אלא בנה, שהזורה והעצם
הפשט דומים בפין פצלתם.

(24) במפורות וקהילות שמי צורות הן. וכל צורה
באה מצורה. יוצא, שהבמורות וקהילות אין באות
מקצתם מנשלא אותן. ועוד: במפורות וקהילות באות
מצורה.อลם חוץ מהעצם המרובב והעצם הפשט אין
צורה ב_mAיות. יוצא, שהבמורות וקהילות אין באות
אלא מהעצם הפשט.

(25) במפורות היא רבי. ורבבי מרובב מיחסות.
יוצא, שהבמורות מרובבת מייחסות. היחסות מרובבות
מייחסה פשוטה. יוצא, שהבמורות מרובבת מייחסה
פשוטה. ומייחסה פשוטה נמצאת בעצם הפשט. יוצא,

העצמים המאחדים שוניה מطبع כל צורה וצורה לחוד. אוטה חרואה בסדר אחר: כל מתנוגדים, במשמעותם, נעלים דבר מה אחד. השניים שונים מהאחד. יוצא, שכל שניים ממתאחדים נעלים דבר מה שונה מהאחד. — לפסקנה זו את נוטין: שמי האורות מתאחדות. יוצא ששמי האורות, בשטחאותה, תשיניה לרבר מה שונה מכל אמת מהן לחוד. אוטה חרואה בסדר אחר: הצורה המתבקלת מהאחד של שמי צורה מהיה בהכרה או אמת מהן או לא מהיה אף אמת מהן. ואולם בלתי אפשרי הוא, שתהיה אמת מהן, כי אין אפשר. שצורה אמת פלו' לאבודו. יוצא. שטחabel צורה שונה מכל אמת מתיאות מלולו. שאינה אמת מהן. — אחרי שנטחמה הנטמנו, שבאחד שני עצמים בלבד, מתקבלים צורה שונה שורה עצים שניים מתנוגדים בטיביהם מתקבלים צורה שונה שורה עציםثالו, נאמת את ההנחה השניה, שהעצם הפישוט מתאחד עם העצם המורכב. אמתות הנטה זו ברורה באפנ מוששי, כי אנו רואים את רשותי מطبع ותבשלה בעצם המורכב מhim. בזו מתבאים האחד וטרכבל של עצמים הטעני לאלה. באפנ הטעני נוכחים זאת כך: העצם הפישוט הוא מתפין של העצם המורכב. כל מה שהוא מתפין של דבר אמר הוא מתאחד אותו. יוצא, שהעצם הפישוט והעצם המורכב מתאחדים. — אוטה חרואה באפנ מוששי. באפנ הטעני אפשר להוציא זאת כך: צורות שני עצמים מקאדים הם שפים. בער משפטים שונה בין טבע האחד. יוצא. שטבע שמי האורות של

ומאחד את פעלקים המשוגים של נושא, ובמונע גם הצורה מפרקתו את העצם המורכב. העצם הפישוט אינו בעל מקום, ובמונע גם הצורה. העצם הפישוט מנייע ופוזל, וכך גם הצורה. גנים זאת בתואר הטענה ונאמר: כל סגולות העצם הפישוט וירושקיו גמורים בצדקה. הטענה בעצם המורכב. בכל מקום, שמדוברות בו הסגולות של העצם הפישוט, הן נטבעו על ידי העצם הפישוט. יוצא, שהזורה של העצם המורכב נטבאה על ידי העצם הפישוט. — אוטה חרואה בסדר אחר: אם הסגולות וחרשומיהם של העצם הפישוט גמורים בצדקה, סגולות בעצם המורכב, אריך, שהזורה הטענה פקיעת אמת סגולותה לפני פרך של העצם הפישוט. באפנ בזה גנים את התוצאות האלה ביחס לכל אמת מסגולות העצם הפישוט וביריתם לשגלה הטענה מה לה של הצורה ונוטין בחוכחות, עד שנבוא לידי מסקנתה, שהזורה נטבאה על ידי העצם הפישוט. מספר החוכחות בזה היה כמספר הסגולות, שעיל פהן הגנו את הצדוקינו.

(27) שני עצמים מתנוגדים בצדוקינו. אם יתאחדו ממקבל מהאחד מזה צורה נברעת מתירות טריטיות של שני העצמים. אמתותם ממשפט זהה ברורה באפנ מוששי. באפנ הטעני אפשר להוציא זאת כך: צורות שני עצמים מקאדים הם שפים. בער משפטים שונה בין טבע האחד. יוצא. שטבע שמי האורות של

מה שיש לו ביטן, פאלותו איננה מתגלית אלא בנושא. יוצא, שפאלתו הקצתם הפשוט מtgtglit בנושא. כל מה שפאלתו מtgtglit בנושא מתאחד אותו. יוצא, שהקצתם הפשוט מתאחד עם הנושא פאלתו. ואולם הקצתם המרכיב הוא הנושא פאלתו של הקצתם הפשוט. יוצא, שהקצתם הפשוט מאחד עם הקצתם המרכיב. — אחרי שנטבריה הנטבריה, שהקצתם הפשוט וmprkib מאחדים, נסיף לה את הנטבריה זו: כל שניהם שהתקבלה מתקבלה את הנטבריה זו: כל שניהם מכוורת כל אחד מלה, מה שהוכחנו מאחזרם צורה שונה מכוורת כל אחד מלה. יוצא, שמאחד הקצתם הפשוט והקצתם המרכיב לעיל. יוצא, שמאחד הקצתם הפשוט והקצתם המרכיב מתקבלת צורה שונה מכוורת כל אחד מלה. ומה שנטבריה, הנטבריה והנטבריה הנטבריה בנטבריה נסיף: שצורות נבדלות מכוורת הנטבריה בנטבריה המרכיב הם צורות נבדלות מכוורת הנטבריה של הקצתם המרכיב הם צורות נבדלות מכוורת הנטבריה של הקצתם המרכיב. יוצא, שמאחד הקצתם הפשוט ומצוות הנטבריה של הקצתם המרכיב עם הקצתם המרכיב נתקבלו הנטבריה, הנטבריה ומצוותה בנטבריה בנטבריה בנטבריה.

כא

(28) מצורות בנטבריות בנטבריות המרכיב יוצאות לפועל ונגלוות לחושים. כל עצם פשוט המאחד עם עצם מרכיב, יוצאות מצורות המיחדות לו מן הפל אל הפלול ונגלוות לחושים. יוצא, שמצורות בנטבריות בנטבריות

שייש עצם פשוט המאחד עם מקובל את פאלתו. נסיף לה: הקצתם המרכיב מקובל את פאלתו הפשוט. יוצא, שייש עצם פשוט המאחד עם הקצתם המרכיב כוורת הקצתם המרכיב. ובאופן אחר: כוורת הקצתם הפשוט שוטפת המרכיב. וכל מה ששוטף בהכרח מתאחד עם דבר הנטבריה. מה שנטבריה לה. נשים את המטנקה הנטבריה בטור הנטבריה מה שנטבריה לה. יוצא, שכורית הקצתם הפשוט מתקבלים מתאחדות עם הקצתם המרכיב. — אומת הראייה באופן אחר: הקצתם הפשוט מכיל את הקצתם המרכיב. וכל מה שכלל דבר אחר בקרכבו מאחד אותו. יוצא, שהקצתם הפשוט מתקבלים עם הקצתם המרכיב. ובאופן אחר: הקצתם הפשוט הוא בעל מהות בלתי נקבעת. וכל מה שהוא בעל מהות בלתי נקבעת מהותו מתחששת. יוצא, שמהות הקצתם הפשוט מתחששת. — נסיף לה: כל מה שמהותו מתחששת היא נמצאת בכל מקום. יוצא, שמהות הקצתם הפשוט נמצאת בכל מקום מחד עט, וכל מה שמהותו נמצאת בכל מקום מאחד עט כל מה שמהותו נמצאת בכל מקום. יוצא, מקום מאחד עט כל מה שמהותו נמצאת בו הוא מכליל. אולם הקצתם המרכיב הוא כל מה שמהותו נמצאת מכליל. יוצא, שמהות הקצתם הפשוט מחד עט מהות הקצתם המרכיב. — ובאופן אחר: הקצתם הפשוט שואף להוציאו המרכיב. כל מה שואף להוציאו לפועל לפועל מה שייש לו ביטן.

- (31) צורת כל שילול נמצאת בצלתו. קיצמים הפשוטים הם עלות הקיצמים המרכיבים. יוצא, שצורות הקיצמים המרכיבים נמצאות בקיצמים הפשוטים.
- (32) התאים הפשוטות הוא הצלחה הפוזלת של התאים המרכיב. כל מה שהוא עליה פוזלת לאחר מטיביע בו מה שיש במוחותנו. יוצא, שהחצים הפשוט מטיביע בקיצם המרכיב מה שיש במוחותנו. — בכך את הפסקנה הזאת בתרור מוחה: החצים הפשוט מטיביע בקיצם המרכיב מה שיש במוחותנו. החצים הפשוט מטיביע בקיצם המרכיב פגניות, פחותות ותונעה. יוצא, שהמבחן, הפלחות ותונעה נמצאים בקיצם הפשוט.
- (33) הטענה באיה במשפטה הנפש. הטענה נמצאת בקיצם המרכיב. יוצא, שהשפטה הנפש נמצאת בקיצם המרכיב.
- (34) חסר נברא על ידי חלקם. החצים המרכיב הוא חסר בטענה עם עצם פשוט. יוצא, שהחצים המרכיב נברא על ידי עצם פשוט.
- (35) הנפש היא בעלת תונעת. בעל הטענה הוא סבתה הנח. יוצא, שהנפש היא סבתה הנח. החצים המרכיב הוא נח. יוצא, שהנפש היא סבתה החצים המרכיב. החצים המרכיב והצורה נשואות בו מאחרים נח. יוצא, שהנפש היא סבת החצים המרכיב ימד אם מצורה נמצאת בו.
- (36) החצים הגוני הוא רק נפאל וביק מרכיב, והוא

המרקם יוצאות לפועל ונקלות לחושם. כאשר התאים הפשוט מתחדר עם התאים המרכיב. כל עצם גופני מוחש הוא. כל קרשומים הנמצאים במוחש מוחשים הם. יוצא, שכל קרשומים של התאים הרגשי מוחשים הם. נסיף לה: רשמי התאים הפשוט נמצאים בקיצם הרגשי. כל קרשומים הנמצאים בקיצם הרגשי מוחשים. יוצא, שכל קרשומים של התאים הפשוט בקיצם המרכיב מוחשים הפה. נסיף את החקש לה: כל מה שהוא מוחש בקיצם הרגשי הוא רשוינו של התאים הפשוט. כל הצורות, הנמצאות בקיצם הרגשי, מוחשות הן. וכל מה שמוחש בקיצם הרגשי הוא רשוינו של התאים הפשוט. יוצא, שכל הצורות, הנמצאות בקיצם המרכיב, הן רשמי התאים הפשוט.

ככ

(30) החצים המרכיב הוא שילול. כל הצורות המופיעות בצלול נטבעו בו על ידי עצתו. יוצא, שכל הצורות וחרושים, המופיעים בקיצם המרכיב, נטבעו בו על ידי עצם עלה. כל הצורות וחרושים, המופיעים בקיצם המרכיב הוא עלה החצים המרכיב. יוצא, שכל הצורות וחרושים המופיעים בקיצם המרכיב, נטבעו בו על ידי החצים המרכיבים. המופיעים בקיצם המרכיב, נטבעו בו על ידי החצים המרכיבים. המופיעים בקיצם המרכיב, נטבעו בו על ידי החצים המרכיבים.

כל מה שאין לו נק פגנית אמת, מפנדירה או ח'ר. אפשר לצורו אותו לקבל מני מנגנות. כל מה שהוא אפשר לצייר אותו בקהל מני מנגנות. כל מה שהוא אפשר לצייר בקהל מני מנגנות. בקהלות גנטהו כל צורה או לם את העצם הנסייט אפשר לצין בקהל מני מנגנות.

ווצא, שעלה צורה נמצאת במחות העצם הנסייט. (38) כל מה שמקבב צורות רבות אין לו צורה אחת מינית לו. העצם הנסייט, כמו תבש, השבל, הטעו ותטבר — מקובל צורות רבות. ווצא, שאין לאחד

מאליה צורה אמת קיימת לו. (39) העצם הנסייט הוא יותר מסקל לרבי בקרבו צורות נבות. מאשר העצם הנסייט המרכיב. והעצם והגבנית הגוננים מרבנים צורות וمبرינות רבות.

כג

(40) כל מה שנמצא בפועל באיזה דבר, היה כבר בלם לפני שיצא לפועל.อลם הצורות של העצם המרכיב נמצאות בו בפועל. ווצא, שהן כי כבר בלה לפני שייאו לפועל.

(41) החפש הכללית. מפרקנות את כתות הנקש. יותר מסקלות להיות נשאות מרובה צורות, מאשר איזה שהוא מלחות. מפמ, בגראה לעין מלחות החפש, נשא קרבנה צורות. ווצא שתוּפָש הכללית יותר מסקלות להיות נשאות מרובה צורות מאשר שמו. אם כתוש הוא הلم מפרקנו את מגורנות ממותשות.

שהצאים הרוחני הוא גם נפץ וגם פועל, פשות במניח ידועה ועם זה מרכיב במניח ידועה. וכל מה שהוא פועל ונפץ פשות ומרקבה, מקבל. צורות מרבנות. כל מה שמקבב צורות מרבנות נמצאות בו הציגות הכללה בלם. ווצא, שהצאים הנסייט נמצאות בולם צורות מרבנות. כל מה שנמצא בו צורות מרבנות בלם, הוא מוציאן מהם אל הפעל. ווצא, שהצאים הנסייט מוציאן מן הפעל את הזרות הנמצאות בו.

(37) כל אלה מטבחה בתקבילה את מבניותיהם ואת צורותיהם באלול שלה. שום נטבע אינו שנה לטבח בתקבון ושלמות. ווצא, שהצלחה היא בתקבילה בעלת יותר מבניות וצורות מאשר הצלול. העצם הנסייט הוא עלת העצם המרכיב. ווצא, שהצאים הנסייט בתקבילה בעל צורות וمبرינות יותר מרכיב משרות העצם המרכיב. — ובסדר אחר: העצם המרכיב אלול על ידי העצם הנסייט. הצלול הוא בעל פחות טבניות וצורות מאשר הצלול. ווצא, שהצאים הנסייט מכיל פחות פגניות וצורות, מאשר העצם הנסייט. ועוד בסדר אחר: לו היה העצם הנסייט רק בעל מבנית ואירוע אמת. היה הצלול שלו בעל הרכבה צורות ומרקבה מבניות. אילם הצלול אינו יכול לעזות בעלות צורות ומוגנות יותר רבות מאשר הצלול. ווצא, שהצאים הנסייט אינו בעל מבנית אמת וצורה אמת לבד. —

עצם. יוצא, ששהל ותנפש משלגים את צורותם הדרברים על ידי צורות עצם, וידיעם את צורותם הדרברים מתחנה על ידי אחד צורתם עצם. יוצא שהשהל ותנפש משלגים את צורתם הדרברים. ואולם כל מה שמתאחד עם זღתו עצם צורותם הדרברים. ואולם כל מה שמתאחד עם זღתו דומה לו. יוצא, צורותם השהלה ותנפש דומות לצורותם הדרברים.

(45) הדרברים במוחים נמצאים בתנפש מציאות פשוטה. פלומר, צורתם נמצאות בה כלים טריהם. כמו כן נמצאות צורותם הדרברים בשלה מציאות עוד יותר פשוטה וילמר פוללה. יוצא, שהצורות השקלות נמצאות בלאן באורות העולנות מחרגה אסר מדרגה, עד אשר מגיע מחרגה עד מצורה תכלית. שבת האקציותות כל הצורות: אלא שצורות אלה אינן בפקולות והן — בפקום. וקדושיםות מתקדות באחדו של העצם קויחני ועוד שחשניות נפרדות בפרקיו של העצם הגופני.

כד

(46) תנפש החושנית משיקה את הצורות במוחים מחייב לקלט את הקדרים המושאים אונן. וזה אינו נשלח אלא מפני שהחדר הוא מוחן לתהות תנפש וצורות נמצאות ממשות התנפש. ננים זאת בתרו הפתחה ונאמר: תנפש אינה משיקה את מהר נשא

תנפש היא בחלקיה העצם המרכיב את הצורות. ואולם גם בחוש הוא המרכיב את הצורות המוחשות. יוצא, שצטם התנפש מרכיב את הצורות. — כל עצם, בכלל אשר יהיה יותר פשוט ודק, יתמר והוא מרכיב צורות, כמו, למשל, התנפש, השהלה ותנפש קראסון. ואולם עצם התנפש יתמר רק ופשוט מהעצם המרכיב. יוצא, שעצם התנפש יתמר מרכיב צורות מסויר העצם המרכיב. — כל עצם המשיג את קבוץ כל הצורות, כל הצורות נמצאות במהותן מציאות פשוטה. החרmr והשהל ותנפש משligים את כל הצורות הנושאות בעצם המרכיב. יוצא, שכל הצורות נמצאות במוחות התנפש.

(42) אם השהלה משיג את רוחניות הדרברים, נעשה מהשגה זו את מסכת מדמיון שבניו ויבגיהם. יוצא, אפוא, שהוא דומה לכחו של כל דבר. — ואם הוא דומה לכחו של כל דבר, נמצאת בו מצורה של כל דבר. אותו מדבר ביחס לנפש.

(43) השהלה ותנפש יודעים כל דבר. הידיעה היא קיומ צורתה מדבר הידוע בתנפש ובשהלה. יוצא, שתנפש ובשהלה קיימות צורות כל הדרברים. ואולם קיומ הצורות ביהם הוא על ידי אחד. יוצא, שכל הצורות מתאחדות עם השהלה ותנפש. האחד געשה על ידי דמיון. יוצא, שכל הצורות דומות לשלה ולתנפש.

(44) השהלה ותנפש משligים ידיעת מצורות הדרברים. כל המשיג דבר מה אינו משיג אלא על ידי צורת

(50) אם השכל ותבונת מפרידים את האзорות הנשואות בזמנים הפרקבי וטוחנים אותן בזמנים פשלן כשלולות את הנושא אומן, הכרתי הוא שazarות תפאנה בזמנים השכל ותבונת. אולם התבונת והשכל מפרידים את האзорות הנשואות בזמנים הפרקבי. יוצא.

האזורות נמצאים בזמנים כל אחד מכם.

(51) אם תזרה הפרקטי, הנושא בחרט פרטיא קיימת בזמנים התבונת הפרקטי משוללת את החרט הנושא אותה, גם תזרה הפללית הנושא בחרט הפללי. פלומר: תזרה הנושא בזמנים הפרקבי, אריכה הפלקים בזמנים התבונת הפרקטי משוללת את החרט להפלקיין. פלומר: את העצים הפרקבי הנושא אותה, אותו הפלר הפלליך. פלומר: צדקה לאמר גם על צורות הנושא הפללית, הנושא בעצים אמר יומר נעליה מהו הוא ער אשר נגיא לעצם הראשון בטחזוק את הכל: כי, אם תזרה הפרקטי היא כך, גם תזרה הפללית דומה לה בזאת.

(52) אם הכל ישנו חסר רוחני וצורה רוחנית, הם אריכים להפצעה כל דבר ודבר. ואם הם נמצאים בכל דבר, אריך שבכל עצם גשמי יהיה חסר רוחני ובכל צורה גשמי צורה רוחנית. יוצא, שבכבר גשמי נמצאים אבע רוחני ומבנית רוחנית. וב모"ן הכרתי הוא, שמאבע רוחני וטבנית רוחנית יהיו קיימים בעצים רוחניים.

(53) האзорות המשניות נקבעות מזרות הנשואות רוחניות.

האזורות, מפני שהוא נמצא מחוץ למזהות התבונת, שהיא משינה את האзорות, כי הן נמצאות במחותה. אולם התבונת אינה משינה את החרט. מפני שהוא מחוץ למחותה. יוצא, שהיא משינה את האзорות הנמצאות במחותה.

(47) LOLA HIYU HAZOROT UMOTSHOT DUMOT L'TBONAH, LA KIYMAH HATBONAH MESIGA AVONU VEN LA KIYU MTKIMOT BAT. ALOM HATBONAH MESIGA AVOT HAZOROT KEHLA VEN MTKIMOT BAT. YOTZA, SHEN DUMOT LAT.

(48) האזורות ומושות שבעצם הפרקבי נמצאות בתבונת מציאות פשוטה. כי הן משוללות בה את חמיריקן. במובן זה נמצאות בשכל מציאות עוד יותר פשוטה. עצם התבונת יותר נעלם מהעצם הנושא את האзорות הממושות. יוצא, שהאזורות השפלות נמצאות בעצים יותר גבולים.

(49) האзорות שבעצם הפרקבי הן ללבש מושות בפרט. וכל מה שהוא בפועל קיה לך כלם. יוצא, שהאזורות שבעצם הפרקבי בפועל היו לך כלם בעצים התבונת. כל מה שהוא כלם הוא רוחני ביחס למה שיש בא. לפועל. יוצא, שהאזורות נמצאות בעצים התבונת. אולם האзорות רוחניות הן ביחס לאזרות שנן בפועל. יוצא, שהאזורות שבעצם התבונת בעצים הפרקבי הן רוחניות כלם הן רוחניות ביחס לאזרות שנן בפועל. יוצא, שהאזורות שבעצם התבונת בעץ הפרקבי הן רוחניות כלם הן רוחניות ביחס לאזרות שנן בפועל. יוצא, שהאזורות בעץ הפרקבי הן רוחניות.

העצמים הרכוניים. יוצא, שעצמים הרכוניים הם
מקור הorzיות המוחשות.

(59) כל מה שהוא מקור לאיזה דבר מכך אחד הוא
אחד מהותי. הorzיות המוחשות מackson מאחדות הרכוניים
אחד מהותי. יוצא, שעצמים הרכוניים הם מקור
hzיות המוחשות.

(60) הorzיות המוחשות מackson עצמים הרכוניים
אחד מהותי. כל מה שמתארדים בו אחד מהותי הוא
מקור סדרירים טמאות. יוצא, שעצמים הרכוניים
הם מקור הorzיות המוחשות.

(61) העצם נפשו. כמו הנפש והשלל משיג על
ידי עצמו את מהות הorzיות המוחשות. וכל מה
משיג אל ידי עצמו מהות איזה דבר, מהותו קאדרת
אם מהותו אותו הדבר. יוצא, שמהות העצמים הפושטים
מאדרת עם מהות הorzיות המוחשות. בכך זאת בטור
הנחתה: מהות העצמים הפושטים והorzיות המוחשות
מאדרות הן. כל שני עצמים, מקאדרים באנן בנה,
הם פלאו דבר אחד. יוצא, שמהות העצמים הפושטים
ומהות הorzיות המוחשות הן דבר אחת. בכך זאת
בטור הנחתה ונאמר: מהות העצם הפושט ו_hzיות
המוחשות היא אחת. כל מה שנובע מכך, מהות
זההות הדבר. שהוא נובע מכך, אמת היא. יוצא,
שהorzיות המוחשות נבעו ממהות העצם הפושט.

(62) אחד הorzיות של סדרירים הוא פרגה יותר

כל מה שנובע מכך דגמת זה שפנוי הוא
nobע. יוצא, שהorzיות הנשכחות הן דגמת הרכוניות
לפוך, וכל מה שמתפרק ממנה, הוא מתקף. הorzיות
המוחשות מackson עצמים הרכוניים ומפרדות עצמים
הרכוניים. וכך, שהorzיות המוחשות באות מהעצמים
הרכוניים וגמצאות יותר קרובה למקורה עצמים
הרכוניים מאשר ברגשיים.

(55) הorzיות, המפרדות עצמים גשים מackson
הרכוניים. וכל מה שמתפרק איזה דבר מתקף
סימך למקורה. יוצא, שעצמים הרכוניים הם מקור
hzיות המפרדות עצמים הרגשיים.

(56) העצמים הרכוניים מרכזים צורות מוחשות.
כל מקור מרכז את כל מה שהוא מקורה. יוצא,

שעצמים הרכוניים הם מקור הorzיות המוחשות.

(57) כל מה שנובע מאייה מקור, מכך סימך
למקורה. הorzיות המוחשות מackson עצמים הרכוניים,
יוצא. שהorzיות המוחשות נובעות מהעצמים הרכוניים.

(58) הorzיות המוחשות מתקדרות. כל מה שנובע
מאייה מקור מתקדר. יוצא, שהorzיות המוחשות נובעות
מקורה. כל מה שנובע ממקורה הוא מכך בקרבת
המקור הזרה. יוצא, שהorzיות המוחשות מackson בקרבת
מקורה. אולם הorzיות המוחשות מackson בקרבת

עצמים פשוטים מקשרים לעצם המרכיב ומטעיים בו
את בניו ותמיוניו.
תכליה:

כבר יצא לנו מכך מהותה מקודמות, שהזרות
המוחשות, הבשואות בעצם המרכיב, נמצאות במוחות
העצם הפשוט שמתביע אונן. וכמו כן אמרנו כבר
שהזרות מחדות במוחות הנפש ומשכל ונובעות
מהם. השגת האירות הכללה על ידי הנפש ומשכל
שמה לנו הום להז. בסירני עצה, אפוא, איז
אפשר, שהזרות חמישות, כמו היפות קרצופת
הטנית. האבע וקאייות הראונות מחדות במוחות
העצם פשוט. ובאר לי, באיזה אופן נשגת כל הזרות
הכללה על ידי העצם הפשוט מושפעות מוחה וקימות בו. כי לפי
הלו מחדות בעצם הפשוט מוחה ומושעות בו. וזה
דעתי אין דבר חחות מתבקש על הדעת מהמשפט
האומר, שהזרות שפעולם חמיש מוחה בפה שמן
גודלות ורבות, נמצאות כלן בעצם הנפש ומשכל.
ברר לי זאת. עד כמה שאפשר לך להסביר את
תדבר פה.

כבר:
אם ברור לך מהוות מקודמות, שהזרות
המוחשות נקבעות על ידי עצם פשוט
תכליה:
זה ברור לי לנדרי.

ודול בזורת השכל מ於是 ביטר חיצות. כל מה
שנובע מאייה מקור הוא יותר מאשר קרבת
מקורו מארך ברחוק מקום מפה. יוצא, שזרות השכל
מייא מקור הרפו של כל האורות.

(63) כל צורה, הנטבעת באיזה חומר על ידי תפיש
אייה יכול להטיב, אם לא התקינה קרם באון רוני
בנפש; וזרות מגוניות נשות על ידי חיצות
שרוחיות. הנפש היא תפטיבעה את הזרות ומוגנויות
הגופניות המשוואות בחזרה. יוצא, שהזרות ומוגנויות
הכללה קימות בנפש באון רוני.

כה

אמר קרב:

מהת הצעני, עד כמה שאפשר קיה, את ההוות
המראות, שהזרות הבשואות בעצם המרכיב
בשלמות בו על ידי העצם ממשoot. שהוא
יותר בעלה ממנה ומראוות אידות מתרגרר,
שהזרות הכללה יש להן מזיאות במוחות העצם הפשוט
המתביע אונן, ושנן נובעות ובאות מהעצם מוחה. זאת
הסבירני בדרכ שפרק זה; אמרך נוכים וזה גם
בדרכ שפרק זה, זאת אומרת, שנפיר את הרשומים
שבעצם המרכיב ונשפן בשכל כל אידר מכם את העצם
הפשוט המהאים שהטביעו. אחרי זאת גדע, כמה

קבר:

אחרי שהעוצם מהו שהוא מטביע את האירות האלה, לא יתכן אלא או שהוא מטביע רק מה שנקרא בAPHOT, או שהוא מטביע מה שיש בAPHOT ובAPHOT הנקאים המרקם, או שהוא מטביע מה שאינו בAPHOT. אלם הוא אכן מטביע מה שאינו בAPHOT, אין אם הוא מטביע מה שאינו בAPHOT, אין בעיה. שהוא מטביע מה שנקרא בAPHOT, אין בעיה. כי שמייניק למטבע רבר מה MPHOT. זאת ועוד אurther: לו היה קעאים MPHOT מטביע מה שאינו בAPHOT, לא היה פאלתו MPHOT, אלא אחד — הפועל הראשון באנלה ומקודש.

תלמיד:

בניהם, אפוא, קעאים MPHOT הוא מטביע כל מה שיש בAPHOT המרקם.

קבר:

מהות קעאים המרקם מפרקן מיא מסרת צורה ומפני זה היא מטבעת אל ירי קעאים MPHOT, כי לו קימת לה צורה, קימה היא או מסגלה לבקלה או לא. לו קימת מסגלה לבקלה — ואיאפשר שפרקן אותה מעצה — קימה מן תוקבת. שפרקן את צורה מסולמת. ולו לא קימה מסגלה לבקלה, כי הוא ומתחו דבר אחד. ואנו קעאים קיה צורה ומוארה עצם, מה שאינו מתקפל על מרצת. ובכלל, קעאים אינם אלא נושא ומרקם, ולפנינו

שהיותה בו צורה, לא קיה בו כלום חזן מן לא אפשרויות לקבל אותה מזולתו. — אבל מחותחת מהו תבטל גם הונחתה שקשהים הפסות מטביע מה שיש גם בAPHOT וגם בAPHOT העצם המרקם. ובאשר תבטל הונחתה, שקשהים הפסות מטביע מה שאין בAPHOT וכמו כן זו, שהוא מטביע מה שיש בAPHOT ובAPHOT העצם המרקם, פביאה הוחcka מזאת בתקבנה לאמר, קעאים MPHOT איננו מטביע אלא מה שיש בAPHOT בAPHOT לבד.

תלמיד:
שים נא לב, שאם אהיה מכוון על ידי הוכחתה להוזרות, שהזרות המוחשות בAPHOT העצם MPHOT. לא מכךני הוכחתך לאמר, שהזרות הלו MPHOT בAPHOT העצם MPHOT מפוש קאודה האפן, כמו בAPHOT המרקם.

קבר:
אי אפשרי הוא, שזרות MPHOT. מפוגית MPHOT וארכעת קאיךיות תמצאה בAPHOT העצם MPHOT ממשות מפוש. כמו שהו קעאים MPHOT, כי או היה יואר, קעאים MPHOT דומה בצרתו לעצם המרקם. ואולם מהזרות הלו קימות קעאים MPHOT המרקם. קיום אחר לנדרי, יותר דק ופוש. מז קימות בתר צורות נפרדות מהחומר שלתוכו, משנות כל ירי בפוש ומשוללות את קעאים שלתוכו. כי הזרות הלו יואר

הנבר: אל מתפללא על זה. כי, אם העצם פשוטה מפרקתי,

וזאת אומרת: בגוף הפרקתי מושגתו את העצם טפרקתי, הצללי עם צויתנו כליה וטפזיקה אותו בתוכה מהוספה, על אמת פמה ובמה בן קראי הוא. שעה עצם פשוטה הצללי, זאת אומרת: בגוף הצללי, מתקפס את העצם הצללי, וזה גודל צוראות הצלליך עם צויתנו כליה. אולם רוחה אני, שכל צוראות העצם בפרקתי עם כל גודלו והחפתשותו אין אלא כמעט גודלה בצללי נחלקה בדים לזרמת העצם פשוטה. לפי זה יש לומר, שאם האירה הזאת, אם כל גודלה שקויה בחלק הצללי מחק של העצם פשוטה מצללי, זאת אומרת: בגוף הפרקתי, לא צריך לתמאות לנו מזורה, שהזינה הזרמת שקויה בתוך העצם פשוטה הצללי, וזה אומרת: בגוף הצללי. כי, אכן, שהצירות של פרקרים במוקשים נמצאים בגוף הצללית, מזירות פשוטה, וזה אומרת: מושלות את שפירין, אל גראה לנו מזורה, שהצירות הצללו נשלחות בעצם הפשוט הצללי, העוללה על העצם מהו, בולם: בעצם הצלל, כי צורות כל הנמצאים קיימות בעצם הצלל קיומ יומר צללי וקסות. כי הצירות בעצם יומר אלין יומר מזירות ואינן תופסות מקום, ולעפנ — מזירות בעצם הצלל נפרדות ותופסות מקום. וזה כי רק מהצירות המוקשות והחפתשות של העצמים פשוטים הצללי, הצירות

ובקוט ופשטות מהצירות הנשאות בחריין, מכאן, שגם נשאות במחות הגוף, מושלות חומר גוףנו ומגן שצירות הצללו הפשותה הן פועלות בחוץ זרים, הבלתי הוא לפיו הוכחנו מוקדמת, שבאשר הן ממשיכות על גבי העצם בגוף להן ומחדרות אותה, נולדות מהশפכון והחדרותן את הזרות המוחשות, הנשאות בעצם המרכיב. וסבת הניתן של הצירות המוחשות הצללו היא המלבדות עם העצם השוגני. מפאי זה הן שונות מחראות פשוטות, הנשאות בעצם פשוטה. וכמו שצלידי החדרות גופים פשוטים ועצמים פשוטים פשוטים נוצרת צורה שונה מזו, מזרות כל אחד מהם. הן גם העצים ממשיכים מהפרקטיים, נולרת מהודרים ממשיכדים עם העצים מהפרקטיים. נולרת מחרודים צורה שונה מזו כל אחד מהם. וזה דומה לחדרות אור משמש עם גופים שונים זה מזה בעוצמתם ובצקם, מהחדרות זו נולדים אורות שונים מאור המשמש ונברלים אמר מהשוני.

כו

פרקמי:

אין אובל למארא לי, שהזירה במוחשת, היבשאה בעצם גוףני עם חיותם כל צד גודלה ומתקימת בעצם פשוטה?

השלכות נכללות בזרות קוליות. עד אשר כל
בזרות פגעה לאורה חרואונה הכללית. מכאן
בקשה את כל בזרות וכן נכללות בה. ומפני כן
צורת השכל הרגיל היא הנושאת את כל בזרות
וכלו קימות בה, כמו שאוכית לך אמרך, שגדון
בשלה, מה היא צורת השכל ובאייה אף היא משיגה
את כל הזרות.

כו

טולמי:

אם גם ברור לי כל פין הזרות הלאה, שהזרות
המוחשות קימות בזרות השכלית. אולם בשאר לי
עוד ספק זה: אם כל בזרות מוגניות קימות כתוך
הזרות הרווחיות קאפן יומר פשות מאנשר בזאת
הוגני, ובקל הפתחון הוא רגמת קאלין ובאים בו —
איך יכול לחייב, שאשר מQUITיגוריות
הגופניות קימות בזאת קרוותינו?

ברבי:

הסתפל בזאת הפתחון של המזיאות, כלומר: بكل
סוג וסוג מלאה בממצאים בזאת הפתחון ותספב במלוי
בו בזאת הצלין שלה, ומכיון, שבעל אמת מאנשר
מקטיביות, הממציאות בזאת הפתחון, יש לה מקביל
בזאת קאלין. מכיון את החרmrה בכללי מקביל
לזאת, ובה מות מקבילה לזכות השכל, כמו שהובח-

מהאמור: וכך מקצת בו מקביל לכל אחד מהמושגים
בזרות הצעם. מכאן, שבגע מקטיגוריות הפשיות
שלו מקבילות לשבעה הצעמים הפשיות: מהמר, פאורה,
השלל, שלוש חפשות והשבע, ומקבילה להספר הלחנות
של כל אחד מצעמים קאלה. מכאן, ש לא ניתן
מקבילה לגננים שבעאים קאלה ובצורותיהם. ומכאן,
שהיחס מקביל למאירות בטור אלה וצלול, שמן
מקביל לגנצה, ומה קום מקביל לפרט הצעם קאלה
בגיטס לקדימה ואחור. מכאן, שהיחס מקביל לנשיאותם
אחד בשני, שהפועל מקביל לפועל ההפתקה, מהעקה
וניציה של הצעם קאלה. ותמונה, שבע אל מקביל
למתרשים ומטען על ידי הצעם קאלה. ובקונו
מקביל למצוות השורה הפללית בחמר הפללי ולמצאות
כל אמת מציאות הצעם פשוטות בחמר הנושא אותה
ולמציאות הלחנות המסתאים בצעם קאלה בעאים. —
האם אין רוזה, אפוא, מההזרות הנוספות הלאה,
כלומר: מהתקלה שבין צורות הצעם תאריב ובעין
צורות הצעם פשוט, ברור הוא, שחרואשות נבעי
מקאערונות ?

כח

טולמי:

אם גם בזורה מה שאמרת, יומר ברור נושא
לי קיום הזרות מוגניות בעאים פשוט, אחרי שאמרת

תפלמידו:
אננו רואים, שהנפש אינה משינה את הזכרinos
המוחשים בכלל שעה ובכלל אופן, אלא לפתחים כן
ולפתחים לא, וגם לא בכלל תἀפננים.

רבב:
הנפש נמנעת מלהישג צורות על ידי עצמה
לפוחמים, רק מפני הנסיבות שלונן, שכן שנות מלאה,
שבעון משינה הנפש את הצורות. ומחוקה לנו היא:
לו הינה הנפש נמנעת על ידי עצמה מהישג לפוחמים
את הצורות. הינה ההשנה הזאת בלאי אפסירית
טמיה, ואנו הנה יוצא שהנפש משינה וגם לא משינה
אוון על ידי עצמה בבחת אמת, מה שאינו מתקבל
על הדעת. צוות מחוקה היא זו: אי אפשר, שהנפש
משיג את הצורות על ידי עצמה ונבדם שם זה לא על
ידי עצמה. אולם הנפש משינה אוון על ידי עצמה.
יוצא מלה, שאי אפשר, שהנפש משיג את הצורות
לא על ידי עצמה. נסיף לזה: מנחת השגות הצורות
מייחסת לנפש. ומשמעותה מתחה: אין מניחה לפוח
להישג את הצורות על ידי עצמה. יוצא מלה, שמשמעות
הנפש היא בקשרה על ידי עצמה. ובכן ברור הוא,
שהנפש משינה את הצורות על ידי עצמה.
תפלמידו:

אם הנפש משינה את הצורות על ידי עצמה, בן
הראוי הוא. שטמאנונה בה תמיד בפעלה. ואולם

לי, שהorzות האהלה אין מתחשנות ומקבלות את
דמונן זו אלא מפני התבוננו לעצם הטוננו. הן
דומות בלבד לבן, אך זכר, מוחר לגוף שחור או
אלו, שהוא מצטבע באביו ומשתגה ביטח לחוש. אבל
בשאר kali שני כל שהוא בשווה לשווה לצאמו. ואולם נא
לברר לי, איך מוכיתה ה翔מת הזרות
המוחשות על ידי השל ונטש. שהorzות
האהלה קיימות במחות משבל ותוקש ונכויות
ונרמי מעם?

רבב:

אם אתה מסביר, שאם הנפש ומשבל הוא עצם
פשוט ומשיג את כל הצורות, או לא?

תפלמידו:

זה סביר.

רבב:

העצם פשוטו, המשיג את כל האורות, משיקן או
על ידי עצמו או לא על ידי עצם.

תפלמידו:

נכון הדבר.

רבב:

לו הינה מי אומר, שהעצם פשוטו משיג את כל
הזרות לא על ידי עצמו, כי יוצא מלה בקשרה
שהוא אינו משיג בכלל את ובכלל שעה.

אינה משגגה אומן בלי מקשריר, כמו שהשכל משיג את הרברטים בלי מקשריר?

רביב: הצורות שבקשות הנפש אינן הצורות הנשאות בוגדים, כי אלה הן צורות גופניות בפועל, ומפני כן ווקהה הנפש למקשיר במשגמת הצורות האלה. והשכל גם כן אינו משיג את כל הרברטים בלי מקשריר, כי גם תוקף למקשיר במשגת הצורות המוחשות.

טפלמיך: אני מברך להסבים, שעצמם הנפש משיג את הצורות על ידי עצמו; אולם מה תאמר ביחס לעצם השלוי.

רביב: אם עצם הנפש משיג את הצורות על ידי עצמו במלל פשוטו ורוחניתו, על אמת פה ובה. שעצם השכל משיג את הצורות על ידי עצמו, כי עצם השכל הוא בעל פשטות ורוחניות יתרה, מאשר עצם הנפש, ומפני כן הוא יודע את הכל לעצמו.

כט

טפלמיך: כבר נתקבר לי מכל מה שאמרת, שעצם הפשט מшиיג את כל הצורות על ידי עצמו. אולם מה יוציא?

מצורות אין פheid ב نفس בפועל. יוצא מזה, שהוא איה משגגה אומן על ידי עצמה.

רביב:

לו קי הצורות בنفس בפועל, הן קי מוחשות פheid, בשוגם היאות על ידי הנפש אינה מחייבת, שהן תפאהנה בה בפועל, כי אין שם מצור, שתהיינה, בה כלם בלבד ושמשיג אומן אשר כן על ידי עצמה, כשהתמצאה מה כלם אל הפלל.

טפלמיך:

מייפכן, שצורות מתניינה במחות מ نفس כלם ואמר כן מתניינה שם בפועל?

רביב:

מדובר זה לא יכול להיות, מפני שהוא בשני זמנים שונים?

טפלמיך:

אם היאות הן במחות הנפש בכלם, איך יכול היה להפעל עליון ולהתבצע בתחת?

רביב:

הצורות שבקשות הנפש אינן אומן היאות, שעליון היא פועלתו, כי אם היאות שבוגדים הן בפועלות במחות הנפש. ואין שם צפוב לנו, שצורות האלה מפצלות במחות הנפש, מפני שהם שונות מהנפש.

טפלמיך:

ובכן, אם היאות הן במחות הנפש, מדובר ב نفس

אחד. ואם מוחות הצורך ומחות העצם נפשוט מארחות,
מן קראוי הוא, שהצורך מעצמאן במחות העצם
נפשות.

(3) אזת אפשר להוציא עוד יותר על ידי הוצאות
אללה: — כל מה שהוא בעל חייזניות ופעימות הוא
עצמ מרכיב; כל עצם מרכיב בש לו פנימיות וחייזניות.
ואם נוטך לאמת מן הטענות הללו את העצם הנפשות
הנפשות אינו מרכיב. מכאן משקנה: העצם הנפשות
אין לו פנימיות וחייזניות. יזא, שאין דבר שינה
בgenesים מהותו או מהוות לה. — למסקנה הזאת נסיף:
כל מה שאינו בgenesים וולתו ומהוות לו ובכל זאת
הוא נקאה בו, מהוות ומהוות הדבר שתוארו בו אמת
הייא. יזא, שהצורך, הנמצאות בעצם הנפשות, ומהוות
הנפשות.

(4) ליתר ברור נסיף עוד את הטענות האלה: —
העצם הנפשות משיג את הצורה על ידי התקשרות
אתה. התקשרות העצם עם הצורה נשנית על ידי
תנוועה. יזא, שהעצם הנפשות משיג את הצורות על
ידי תנוועה. כל תנוועה היא בזמן. יזא, שהעצם הנפשות
משיג את הנפירות בזמן. כל מה שמשיג דבר מה
בזמן, שגתו דברים מרבים ומפלדים נשנית כיומר
ומן, מאשר השגתו דבר אחד. יזא, שהעצם הנפשות
משיג את הצורות המפרדות בזמר ומן, מאשר משיג
צורה אחת. וכל מה שמשיג צורות מרבות ומפרדות

ברוב:
יזא מעה, שהצורך קיימות במחות בעצם
הנפשות.

טבלט:

באייה און תוכים לי זאת?

ברבו:

שורת הטענות בינם זהה היא זו:

(1) העצם הנפשות משיג את כל הצורות על ידי
עצמ. וכל מה שימושו אליו דבר כל ידי עצמו, אין
אמצאי בין אותו דבר. יזא מעה. שמי העצם
הנפשות ובין הטענות שהוא משיג אין אמצעי —
אחריו זאת נאמר: הטענות, שהעצם הנפשות משיג על
ידי עצמו ובלי אמצעי, או קיימות במחות, או קרובהות
לה. אולי בלתי אפשרי הוא, שתתקינה קרובהות
למחות, כי הן וקוקות לנו שא שייש אומן, ואני נושא
אחר, מלבד מהות עצם הנפש. יזא, שהטענות קיימות
במחות הנפש.

(2) זה מתרבר עוד יותר על ידי הטענות מהאה:
העצם הנפשות דומה לצורות בזאה, שהצורך בזאה
לצאתן הן פשיות ורוחניות, ואני נושא גוף אלא
מפטת חמץ הגופני לנו שא אומן. ומפטע מזומים
הוא, שיתתקרי ויישו לבר אה. משקנה קהילתית
זה היה, מני הצורות ומהוות העצם הנפשות הן דבר

שהצורות המרבות. שהעצם פשוט משיגן, קיימות בךבר המאחד אחד רוחני. העצם פשוט הוא בךבר היחידי, המאחד אחד רוחני. יוצא, שהצורות המרבות.

שהעצם פשוט משיגן קיימות בעצם פשוט.

(6) נביא אוד הוכחה זו: העצם פשוט משיג את כל הצורות על ידי עצמן. צורת הךבר היא עצמה. יוצא, שהעצם פשוט משיג את כל הצורות על ידי עצמן. נסיף לה: העצם פשוט משיג את כל הצורות על ידי צורתו. משגנו זו של הצורות על ידי צורתו נעשית על ידי התמורות צורתו עם אונן הצורות. יוצא, שהעצם פשוט מתחדר על ידי צורתו עם כל הצורות. — ועוד: על ידי צורתו מתחדר העצם פשוט מהצורות. צורתו היא כללית ביחס לכל הצורות, שאותה היא כללית ביחס לכל הצורות. שאtan היא כללית ביחס לכל הצורות. שאtan היא מתחדרת. — למסקנה זו נסיף: פאוורה של העצם פשוט היא כללית ביחס לכל הצורות. שאtan היא מתחדרת. כל מה שהוא כלל ביחס למראה וברים, כל אותו מראהים הנכפים, שהוא כלל ביחס אליהם, נמצאים בו. יוצא מנה שבעלות העצם פשוט נמצאות כל הצורות שבסיט אליהם היא כללית. נביס זהה בטור הנעה ונאמר: כל הצורות נמצאות בעלות העצם פשוט. צורת העצם

ביומר זמן, מאשר צורה אמת, اي אפשר לו להשיג את הצורות המרבות ומפרידות במת כלן. יוצא, שאי-אפשר לאצם פשוטות לשיג צורות נבות מפרידות במת אחת. — למסקנה מזאת נסיף: הצורות המושגות שבaczem הוגנים מפרידות הן. יוצא, שהצורות המושגות על ידי העצם פשוטות במת אמת. אונן הצורות שבaczem הוגנים. — אוננה הוכחה בספר אמר: הצורות המרבות, העצם פשוט משיגן במת אמת, אין נמצאות אלא בנסיבות העצם פשוטות לכך. יוצא, שהצורות המרבות, אונן מפרידות, שאין מפרידות. אונן נמצאות בנסיבות העצם פשוט משיגן במת אמת. — ועוד בספר אמר: הצורות שעצם פשוט משיגן במת אמת, ארכיות בהכללה לקויות מאחדות. צורות מאחדות נמצאות רק בעצם פשוט. יוצא בהכללה, שהצורות, שאtan מתחדר העצם פשוט, אין נמצאות אלא בעצם פשוט.

ל

(5) עוד יומר מתחדר עגנון על ידי מהוחותה לכך: — הצורות המרבות, העצם פשוט המשיגן, מתחדרות עם מהותו אחד רוחני. מהות העצם פשוט מתחדרה אחד רוחני. יוצא, שהצורות, העצם פשוט משיגן, מאחדות אחד רוחני. כל מראים מקודמים אחד רוחני, קיימים בךבר המאחד אחד רוחני. יוצא,

הפלמ"ר:
אפשר ש היפט לאמר, שפחות העצם משינה את
הצורה, אולם נשארה רוחקה ממנה, אך היא משינה
את הצורות המוחשיות במשמעותם תפליגן, בעוד שهن
נשארות רוחקות ממנה פכילת פרטך, כי מחות העצם
מצאת אומן מציאות תברית ומשמעות וקיירתו אומן
לה, אבל קייו נוכחות.

רב:

המובן של משגת הצורה הוא המבשימות מהות
העצם על ידי הצורה. מהתברשות אינה געשית אלא
על ידי חיבור מטיבע ורשם עם התפקיד. יוצא, שהצורה
אינה משנתה על ידי העצם אלא על ידי הת��גורות
והתאחדות ביניהם לבין עצם.

הפלמ"ר:

אם הצורה מתחדרת עם מחות העצם הפניות, או
הצורה מזאת היא בהכרח או בזורה הנשיאה בחומר
או אקלת. במקרה הראשון בלתי אפשרי והוא, שהצורה
הזאת מתחדר עם מחות העצם מגלי להפוך מסתירה
היא. ואולם היא אינה נפרדת מתחמר שלה, יוצא,
שהיא אינה מתחדרת עם מחות העצם. ואמ' הטענה,
מתאחדת עם מחות העצם, אינה מצורה מושואה בחומר.
או לא בזורה מתקנתה, שהצורה, מושואה בחומר.
היא אותה מצורה, שנמצאת במחות העצם הפניות.

הפשות היא מהותו, יצא מזה, של הזרות נמצאות
במחות העצם הפניות.
(7) ועוד הוכח אפת ליר ברור: הזרות המוחשות
עלולות על ידי צורת העצם הפניות. כל עlol נמצאת
באלתו. יוצא מזה, שהזרות המוחשות נמצאות בזרות
העצם הפניות. צורת העצם הפניות היא מהותו, יצא,
שהזרות המוחשות נמצאות במחות העצם הפניות.

לא

הפלמ"ר:

מכל הטענות שלך נקבע לי, שהזרות
המוחשות נמצאות במחות העצם הפניות.
סבוני שהעצם הפניות מישג את כל הזרות על ידי
עצמם. אולם בשארבי עוד ספק אשר: אם אפה רוץ
לומר, שהעצם הפניות מישג את כל הזרות על ידי
עצמם, בעוד אומרים: אם העצם הפניות
נמצאות בו, אז אומרים: אם העצם הפניות
ברצותו לצייר לעצמו את הזרות על ידי
עצמו, או בה Franken אמן בעצמו, מישג אומן
במו שhn במצוות, למראות שאין נמצאות בו?

רב:

איך אפשר, שפחות העצם מישג צורה, מגלי
שהמאות נאסמת מתאפסת עם מהותה השניה לדבר
אך ?

רבבו:

קחאחד של הזרה, מושואה בחומר, עם מהות העצם הפשוט, אין אחד גוף נקי באחדה עם החומר, ולכן אין זה משבה מלהתקיים עם מהות העצם פשוט, אבל שטרנד מחקה. באחתה הקחאחד מזוהו רוחני, לעומת זאת צורת הזרה מתאחדת עם מהות הזרה, שמנצאת בכם בAPHOT עצם פשוט, ובזה עבורת הזרה עצמה מפסיק אל הפעול.

לב

ספלמייד:

ת;bבר לי כבר, שי אפשר לו לעצם פשוט לחשיך את הזרות, אם אין נמצאות בו, אולם בשני מקרה יוכלה להשלים עם הבזעון, שיישנו דבר אחד והסתגל לכל ונעשה בעצמו הכל, וכן שא הכל, לקבל כל דבר מוביל למוגשים ולהתעבות. חנני רוזה, אפוא, שתבואר לי, קאיניה אפוא דברים בביבים קיימים בך בך פשוט אחד, כדי שאיגע לדידעה.

רבבו:

משאלת, איך מתקנים דברים מרים מרכיב בך בך אחד פשוט, תבר לך לשנבר על צורת השכל בכללי הנושא את אסף כל האורות בקרקה. אז פדע, איך הוא קיומם של מרכיבים הפתוחונים בעליוניות ושל

הקלקים בשלים שלהם, ואמר כך מתרומם לידישה, אין נמצאות כל האורות בחומר הפללי, ובאותה אופן אין נחומר הפללי בזרה הפללית, עם כל מה שנבל ברצוינו של הפעול הראשון, מקודש ומגושם, מה לעצמו הזרות אחותות לאיזות לקיום דברים מרים בך בך פשוט אחד.

(1) האורות המרבות, מרבבות, בחומר פשוט, הן פשוטות ורותניות. כל מה שהוא פשוט ורונייני אינו תופס מקום. יואא, שהזרות המרבות, מרבבות, בחומר הפשוט, איןן תופסות מקום. אנית זאת בטור הנטה ואוסיפ: כל מה שאינו תופס מקום, היחיד והרבבים שלו שווים ביחס לרוכום בך בך אחד, הנושא אותם. יואא, שהזרות המרבות, מרבבות, בעצם פשוט היחיד והרבבים שלהם שווים ביחס לרוכום בך בך אחד והיחיד והרבבים שלהם נוטף ליה: כל מה שהאחד והרבבים שלו הנושא אונן. נוטף ליה: שווים ביחס לרוכום בך בך אחד, אין דבר מוגע. שרוכינו שווים ביחס לרוכום בך בך אחד, יואא, שזרות נבות מרבבות בעצם פשוט ואין שם דבר מוגע, שרוכינו הינה רקינה בעצם פשוט.

(2) העצם פשוט והעצם המרכיב הרכיבים הם, בכלל שני הרכיבים, מה שמתאים לאחד — מהף פשוט מתאים לשני. יואא, שפה שמתאים לעצם פשוט הפשוט מפנו מתאים לעצם המרכיב. אנית זאת בטור הנטה ואמר: העצם המרכיב הוא מקום גוף נקי לזרות

מקריםות בעצמו. אחד העצם מפשות בָּא מהאחדות הנטענת בו. יוצא, שאחדות שבעצם מפשות היא הנטענת ההבריהה את רכוו צורות הבריות בעצם מפשות. — ננים את מפסקנה זאת בBOR תנעה ונאמר: האחדות היא טמליבות צורות רבות. וכל מה שהיא מברין צורות רבות, צורות געריות בו. יוצא, שאחדות ישנן צורות רבות. גוח זאת בBOR תנעה ונאמר: צורות רבות ישנן באותן צורות. אחדות העצם הפשות היא צורותנו. יוצא, שצורות הבריות הבריות געריות בצורות העצם מפשות.

(5) הצורה, בכל אשר תנעה יומר מאחדת, יומר תרבו צורות רבות. אולם צורות העצם הפשות יומר מאחדות מאשר צורות העצם הבריבב. יוצא, שצורות העצמים הפשותים הם יומר מקום רכוו לצורות רבות, מאשר אליה של העצמים הבריבבים. צורות העצמים הן אתניות. יוצא, שצורות האחדות הן יומר מקום רכוו לצורות מאשר צורות העצמים הבריבבים.

לג

(6) היחידה היא מקור הרבי בשהיא לעצמה. בָּל מה שהיא מקור דבר זילתו בשהיא לעצמה. בָּל אותן. יוצא, שיחידה ונשאת על ידי עצמה את הרבי. בָּל מה שנושא על ידי עצמו את הרבי, הרבי גערני בשהיא לעצמו.

גערניות. בָּל מה שהוא מקום גערני לאיזה דבר, אי אפשר, שהרבה דברים ישבנו בו בבב אתה. יוצא, שי אפשר, צורות רבות טמיינה קיימות בבב אתה, יוצא, שי אפשר, העצם הבריבב. תלהף מההזקקה זהאת הוא: העצם הפשות הוא מקום רוינו לצורות רוייניות. ובָּל מה שהוא מקום רוינו למה שהוא. אין דבר מצב שתחיינה בו בבב אתה פרגה צורות. יוצא, שאפשרי הוא, שבעצם הפשות קיימות בבב אתה פרגה צורות.

(3) הרבי בָּא 邏輯. בָּל מה שבא מהשנוי גערני בבב. במה שהוא בָּא מננו. יוצא, שהרבי גערני בבב 邏輯. אנים זאת בBOR תנעה ונאמר: צורות העצם הפשות פרבות הן. בָּל הריבוים גערניים בבב 邏輯. יוצא, שצורות העצם הפשות פרבות גערניות בבב 邏輯. צורת העצם הפשות אחת היא. יוצא, שצורות פרבות של העצם הבריבב בצורות הפשות.

(4) העצם. בָּל שייהה יומר פשוט ומאחר, יומר יהיה ברבו צורות, וצורות רבות טמיינה בו, ובכל אשר העצם הוא יומר מגשם ובעל רבי, הוא בעל צורות מעטות יומה. משני הכללים הלו נו ציא את הפסגה: הריבו של צורות רבות נעsha בתכנית הודות. לאחד העצם וthon מספליק בחספליק האחד הנזה. ושבשו נו נסיף לזה: בָּל מה שנשלה בתכנית הודות. לשני ומספליק עם החספליקות, משני הוא ספת קיומו. יוצא, שאחד העצם הוא טפה הבריביה רפו צורות.

אפשר, שדבר אחר יתפס אותו מקומו. כל זמן שהוא תופס אותו. יוצא, שסיגלות הנסיבות היא, שיש דבר שאין תופס את מקומה כל זמן שהוא תופס את מקומו וכל מה שאינו אפשר, שאינה דבר יתפס את מקומו כל זמן שהוא מופס אותו. אי אפשר, שהוא מתאחד עם דבר אחר במקומות אחד. היא איזה אפשרות למתאחד עם דבר אחר במקומות אחד. נניח את המשקונה הזאת בתור הגעה ונוסף: צורות העצם היפות משלולות בנסיבות. יוצא, שהצורות שבעצם היפות מתאחדות במקומות אחד. העצם היפות אינו מקום גוגני. סיגלות התקום הוגני היא. שדברים רבים אינם יכולים להתבלבבו בקבות אחת. יוצא, שבעצם היפות יכולים תרבה וברבים להתבלבב בקבות אחת.

(10) מכל אגנו קיימים בעצם גוגנים, יותר מאשר הוא אף נקיים בעצם קרוינגים. רפוא צורות בנות בונשא אך ישלו מצעיות בעצם הפרקבי, כמו למשל צבע, פגנית, כו. שטח, המתקבדים בעצם הפרקבי. יוצא, שעצם קרוינגי יותר ראוי שרכינו זה יקח בו.

(11) הפרטים ומטוגנים רבים הם. הפרטים ומטוגנים נכללים במוגנים. יוצא, שדברים רבים יש להם קיום במוגנים. מהין הוא חיקת. יוצא, שהרבוי ישלו קיום ביחסה.

(12) אם מתחthon בא מן קעלון, יש למתחthon קיים בauledון. אולים מתחthon בא מן קעלון. יוצא, שלא מתחthon

נמצא ביחסה. מהות האחדות היא מיחיקת. יוצא, שהרבוי נמצא במחאות היחסות.

(7) כל צורה מאנדר את טמפרה על גיריה. כל מה שמאחר אין דבר אין מרפה אותו. יוצא, שצורה איננה מרפה את הטמפרה על גיריה. ואם הצורה אינה גורם רפואי, אין טמפרה הוא. שטחן הוא הגודם. נוח יותר מנגחה ונוסף: רפואי מצורה בא מן החומר. בעצם היפות אין חומר. יוצא, שבעצם היפות אין צורות מתרבות. ישנו, אפוא, רק צורות מטאחדות. — נוח יותר מנגחה ונוסף: צורות מרבות מטאחדות בעצם היפות. כל מה שמאחד, אפשרי הוא. שימצא בעצם היפות אחד. יוצא, שאין אי אפשרות לצורות מתרבות, שטחן בה עצם היפות החומר.

(8) בעצם היפות אין תופס מקום. כל מה שאינו תופס מקום, מהותו נמצאת בפרק שווה מפהל. כל מה שנמצא בפרק שווה מפהל, משיג על ידי עצמו את צורות כל הדברים כאחת. כל מה שמשיג על ידי עצמו את צורת כל הדברים כאחת, הorzות נמצאות במחאות. יוצא, שצורות כל הדברים נמצאות במחאות העצם היפות. אולים צורות כל הדברים נמצאות במחאות העצם היפות. וכך, שצורות בנות נמצאות ביחסה העצם היפות. לה. כל מה שסיגלות הנסיבות היא לתופס מקום שונה לו, אי

קיימים באלילון, האלילון הוא אחד. יוצא, שהרבנים קיימים
באחד.

לד

אמור קרוב:

— הצענו לפניכם כל מה שעה אפשר מלהוכיחות
הפריאות, שברבוי יש לו קיום באחד. זה
מוכניס מה שתקדמוני, שצורות הניות ב证实ים
הפרק, יש לנו קיומם ב证实ים הבלתי. ובזה
גם ראייה למה שרצינו להוכיח. זאת אומרת: מציאות
אתמים פשוטים, הפתיעניים אט קויקם
וاثם מבניותיהם ב证实ים הפרפקט.

תפלמיד:

אם כי נפטר לי הפקק ביחס לקיום דברים רביים
מאחדים בברוך אחד, אולי שני ספקות אמורים התעוררו
במי, שאינם נופלים מקראשון, וهم: אפשר לשאל, איך
צורות הרווחיות נשות גופניות, ובמה-בן,
באינה אף נוצר טקורה בגופני על ידי עצם
רוחני?

רבנן:

במsha שיתנו כבר דבר על זה באפן מספיק, וזה
הנני רוצה רק לחזור על האמור בקיצור. הנהני אומר:
כאשר שני הנפכים מתלכדים, יוצא מעתה איונה דבר
אחר, שאינו אף אחד מהם, כמו שהוא קיימת

עוד כל אחד בפני עצמו. ומפני שהעצם פשוט הוא
ההפק של העצם המפרק, הכלורי הוא, שמתהלך במם
זאת דבר חיש, שאינו אף אחד מהם. בדבר זה הוא
הצורה הנושאה בעצם המפרק, צורה זו איונה רוחנית
בוחלט, בוגל חיומה נשואה בחומר הגופני, ובמו-בן
אננה גופנית בוחלט, כי היא יומר פשوطה מהחומר
ולפניהם יכולת להיות נשואה ב证实ים מושלמת את
החומר. — ועוד: טהיר בגופני הוא מגבל ומיוזק. כל
מגבל ומיוזק, הצורה, המתפשטה בו מעטים מתנגד לו,
מתפשטה על שתו וקempt בו. יוצא, שהצורה,
המתפשטה מעטים פשוט עלי החומר בגופני מתפשטה
על שתו וקempt בו, כי הצורה הולכת בעקבות מהחומר
ביחס לקיים ותבניתו. ולפיכך, מכאן שמתהיר בשתיו
לעצמיו גופני הוא, גם הצורה, הסוכה צל'ו מעטים
הרוחניים, אריקה להיות גופנית. ועוד: משפט מצורה
הוא לחדור את מהיר הקמקבל אותה, כשהתהיר מכך
לקבלה, בוגל, תדריטה של הצורה קראשונה, שהיא
מקום רכוון כל הצורות, והמתפשטה בחומר קראשון,
כמו שהראינו לעיל. וחגתה, אם מהיר הוא אך, מתפשטה
בו הצורה ונשכחת ונעלמת ואינה מופיעה לחושים.
ובכל אשר יהיה מהיר יומר עבה, טהיל'ש הצורה
מלחר ומלמתפשט בו. והוא מתאחד מהות הצורה ולא
廟דר, ומתיפוי לחושים בוגל המתפרקה, כי בתמאנד
מהות דבר, הוא מתגשם ומופיע לחושים. ולפיכך,

הגוף. פניו הופיעו נושאות בראם את מהות האבע. יואא
בתוכה, שכאור מתחבר לפניו מתחבר לאבע
בהתלבדו עם פניו הגוף, והכרתי הוא, אפוא, שהאב
ויפוי בחריגות שאור; — צוינה מתוקחת של משנת
האור עם האבע היא זו: אור ראיינו מתחבר לאור
השמש בגלל פרטיו שביניהם, אור שימוש מתחבר
לאבע. יואא, שאור הראייה מתחבר לאבע. — ועוד
הוכחה נוספת: שאור מתחבר לאבע, הנושא בפני הגוף.
האור מופיע בחריגותה זאת. יואא, שהאב מופיע.

בעת הפלדיות שאור עם פניוörper.
ולפי מהותה חריגה את תכין, באנורתה, את התופעות
הצורה חריגת על גבי חמוץ הגוף. משונה את
את הצורה חריגת שבעצם הפשט לאור השפש. ומשונה
את הצורה המסתפקת על גבי חמוץ לאור שצל גבי
פני הגוף, ומשונה את האבע לצורה הגוגנית הנמצאת
בחומר הגוף בכלם. כי האבע גם כן נמצא בגוף בכלם.
ונמצאה את פשוין בין כל אמת מהירות קאלת.
נ哉 לה, שמה שהצורה הגוגנית, הנמצאת בחומר בכלם,
מופיע לחושים בצתה שמתלבשת אפתה הצורה, הנסוכה
עליך העצורה חריגות. זהו ממש כמו שאבע הגות
המצאה בו בלם, נעשה מוחש במלבד אותו שאור
תסוךן כל הגוף מאור האשפ. כמו כן יואא לה, שהצורה
הנסוכה על חמוץ מהצורה חריגות, מופיעות לחושים
בהתלבשת עם האורה הגוגנית, הנמצאת בחומר בלם.

אם מהות דבר מתררת, נעה מדבר אך כיומר
ומתעלם ומתקדם מן חווישים.
הרכבה, שעל פיקח פדור על התופעות נוצרות
חריגיות על גבי חמוץ גוףני ובזקם זה התגלות
הצורות הגופניות בחרם גופני, היא התופעות שאור
על הגוף וחותמת צבעם בזקם זה.

לח

סמליך:

ברר ורבה לי זאת.

רבב:

ברור הוא, שהאבאים משגים במציאות הגוף
ובחזרם אינם משלגים. הספה היא זו: שאור, בשחו[א](#)
לצמלו, הוא רוחני ורק: מפניהם זה מתוון, זאת אומתת:
צורתו, אינה נראה לזמן אלא בחתופה לגוף המגביל
בשתחים; ואם אינה מתחברת לגוף המגביל בשתחים,
היא עצמה ואינה מופיעה לחווישם. גם את שאור הזורם
באוויר, שצורתו אינה משגת על ידי החוש, עד שהוא
נופל ומפסיק על גבי גופו מזק כמו האדמה, וכן
האור מופיע ונענשה מוחש. וכהופע צורת שאור על
גבי פניו בגוף, מופיעה גם צורת האבע הנושא בגוף,
כי בלתי אפשרי הוא, שתופיע צורת האור מבלתי
האור אינה מופיעה אלא אם היא מתחברת לפני

מפני שזו נסילה דבר אחד, כמו שאל
המחלפת כל דבר שתחזק מופיע לחושים בהתקדשו
עם פניו בגוף, והוא מהבע נעלם אחד.

לו

תלמיד:

ברור לי כבר, איך הוצרה הרוחנית נשלית
גופנית במתלכדה עם חומר גוףני, על ידי ארבע
הוחחות שהאט. ברור לי עבשו, איך אפס ר
צורה מקרית תוצר מעצם רוחני?
רב:

לשאלת恁א יכולות להיות שתי תשיבות. בראשונה
היא: הוצרה גופנית קשיה לנצח איננה מקרה,
כי אם עצם, כי הלא היא משלימה את מהות החומר,
שבו היא נשואה; ואם היא בקשר לשם מקרה, הרי
זה רק ביחס לחומר נשוא אותה. — מתחובה בשבייה
היא: הוצרה恁א, אם כי היא מקרה, אינה נובעת
ממוחות העצם הפשוט. לעומת: אין חומר נשוא את
צורתו, כי אם נובעת מארתו, שהיא מקרה בחומר
הנושא אותה; ובכל זאת הצורה恁א היא עצם, כי
היא משלימה את מהות העצם הפשוט. ומפני זה
אקרים על מצורה, נשואה בעצם המרכיב. שהיא עצם,
כי היא נאצלת מנות העצם הפשוט. שהיא עצם,
ויא, שם מקרה נשואה בחומר העצם הפשוט היא

עצם פשחיה לעצמה, ומרקחה — בוגל חיותה נשואה
בחומר העצם הפשוט — אין שום זרות בזאת, שהזורה
הנוכחה מפנה על גבי העצם המركב, גם היא עצם
פשחיה לעצמה, ומרקחה בוגל חיותה נשואה בחומר
העצם המركב.

לו

תלמיד:

מדוע קוראים לצורה בראשונה צורה עצמית
ולא סתם עצם, למראות זאת, שהיא יוארת את מהות
החומר, שהוא עצם?

רב:

מן אי-אפשרות קיומה אלא בחומר, שבו היא
נשואה.

תלמיד:

ובכן, אם מצורה, מקומת עצם המרכיב עצם
היא — הרי שקר הוא, שישנו בכלל מקרה
בקשיחות?

רב:

אי אפשר לומר באפן מחלוקת, שהזורה היא פקינה,
כמו תפומות וסוגים אחרים של הקאות. כי במומtot
היא צורה בלתי נפרדת ממהות העצם ומשליקת אותה,
במונען ארכיות אחורות פן גנונים עצמים, מנוגדים
קשיחות למוחות העצם. שבו הם נמצאים, ואולם ביחס
ליין מסתיגויות אי אפשר לומר, שכן עצמים.

טפלים:

כבר הוכחתי לי, שהאזורות, הנושאות בעצם המרכיב נזקנות מחייבים מפשטוט, והרטקע את הנסיבות שחיי לי בזיה. אולם, מה פגידי, אם אני אמר להפוך, שלעצמם פשוטו, כמו טבנש, אין צורה בעצמו? ואם תשיבני מהאזורות הבלתיות בנסיבות הפוך אמור לה, שהאזורות הללו הן מקרים, הטעירים על פגויים עצם הפוך. כמו צורת האור, עוברת על פני הארץ, ואני קbowות עצם הפוך ואין נשנות מהותה. כי האזורות הללו אין מאיות לפוך, אלא מהامر מרבב: כשהוא נמצא מול הפוך, הוא מלמד אפה את קני, ומטביע בה את פגנתו, בכלל דקוטאים הפוך פועליא? עצמה; והמגניות חזרות וולברות כה, כמו שעוקרות פצורות, החזרות מגופים מלבושים, כל גפי הגוף הלאה עצם. ואם הזרות הלאה אין אקריות בשבייל מגופים ואני אלא מקרים מסתומים בגופים, מתחילה מנגנון, שהזרות המוחשות הלאה נזקנות מצימים רוחניים.

קרב:

סבירני את התנדותך זאת וברר לי אומה יומר, ואן אשמייך את פשובי.

טפלים:

סבון של ידיעה ותקש היגוני אין נזקנים אלא מהמשגים הבלתי מרכיבים, שהם אשר רקטייגריות,

יו札, שבל מה שמציר בונש וכל בדברו הוא בהכרה הרקבה של אותם המשגים פשוטים, לפי האפקטים השוגים של אחודם ואנוני הרובם מנוגדים וסגולות עצימות ומקריות. ובנון שלדעת את המשגים הבלטי מרכיבים הלאה זאת אומת, שצורת כל אחד מהם מזקיא בונש — כי היא נושאיהם ממש כמו שמחפר נושא את צורתי — יו札 מות. שמידעה אינה אלא התהווון ומציינן של התוויות הלאה בונש, ואטר בך ארפן וחלפן לפי גוננים וסגולות עצימות ומקריות, ובזה הן דומות למקרים שבעצם. מתחפשים בו וחולפים זה אחרי זה. ואם זה כך, ומשגיגים פשוטות, שמאירועים נזקנות תידיעות ומכם נבנה בדבר, מרכיבים מהחפר הטבעי ומהפרקרים שבו, בלוור: בן קצם בעל רקטייגריות, ובנון שפה שפה נסרגת בונש מיא לעלה שפה רגנת החפר מות, ובנון שפה שפה נסרגת בונש ידיעה, איןו אלא התפרקוטן של התוויות המוחשות, זאת אומת: של המקרים, הקאים בצעם במון חושני אומת: של מדרקיון, והתרשיםון וקלטן בונש והמשן לכם מדרקיון, והתרשיםון וקלטן בונש מהעשותן בקוט וערינות שניים במובנים: בחושני והשלבי — מתברר, שאין בונש שום ידיעה עצית, ושום צורות עצימות, אלא שמייא מסגדת לבקל צורות, בשן נפשות לת, משפט ודקות ופשות קצם שלה וערינותו. ידיעה באה לאט בק אפשר היה עלה על החפר והפרקרים שלו ומוחשת מתחפה עם צורת

הלו הן מהותיות לנפש, ואין נפרדות מעצמם שלה, יש צורך בחרצאה ארcta. מtruth נא את חרצתה לפני היסוד שמצוות, בולם, שמצוות קמושות יש לנו קיום במחות עצם הקשוט.

לה

רב:

אם המבוקש בוחחותי לפרטך, שבין הידיעה חמש כלת ובין עצם הנפש, בולם: בין השגת הנפש על ידי עצמה ובין האורות מושכלות, הרי זה לא יוכן מפני הראות, מוכחות. שהנפש היא בעלת ידיעה פשה היא לעצמה. והנה לך בקשרו עברי תרבות: מפונן שעצם הנפש מסגד את רשותי מברברים וצורתיהם, הם נמצאים בנפשיכם, ואם הם ישנים בה בלם, הרי הנפש היא בעלת ידיעה בשטח לאצטקה. ועוד: מפונן, שהנפש משיגה את מצורות כתוע עצמה, בלי שום מקשר לריה לה, הרי הן קימות בה בלם, ועוד: מפונן שהארם יכול למסר לרעהו את ידיעתו לאיזה דבר. הרי פידיעה נמצאת במוחותם. ועוד: מפונן שהנפש יודעת מה שיש לפניה חיותו, הרי כייא יודעת אל ידי עצמה. ועוד: מפונן שהנפש משיגה ומרגישה מראשית התמוךורה לגוף, היא בעלת ידיעה על ידי עצמה. ואלאה ישנן עוד ראיות, מוכחות אותו דבר.

האקרים, גטבאים בוגדים לעם כל פגניות המקרים וקווים, בוגל קרבתם וקשרם אטה. הם מטבחים בוגד את קדרשם, שעל ידו נוצרת בה וריאות האורות, מטבחות בחשוף האורות המוקשות על החושים, וקליטמן על ידי הנפש, כשהן תקוות ורבקות כפהותה, עוברות פועלות בטה. ומפני של צורה מצורות מקרים עוללה להקלק בקיומה ארבעת ולא פשטטה בהחלט, הן מטבחות גם במחות הנפש ונפרדות אשת מהשניה, ומטטרות צורה בלבד במחות הנפש. מפני זה מתאים, שהטבחות האורות במחות הנפש תקרה בשם משפל, פי משפלות הן בنفس ומתקימות בטה. ומפני, שהנפש היא אקזטי בין עצם השבל ובין החוש. מן קראי הוא, שבאשר היא מטבחה לחוש, מטבחה באה מה שנות מה שהוא בשל. ובמונע אם היא מטבחה לשבל נשלחת ממנה השגה מה שהוא בחוש. כי כל אחד מטבחות האלה עומד בגודל לשונו, ואם הנפש נועה לאחד, היא מטבחה מהשני וביניהם האורות עוברות דרך מהותה וחולפות זו אחוריו זו, מפונן שהן אין עצימות, אלא רק כמו צורות מוחשות, העוכרות דרך חוש הראית. ואם הנפש נטבחה מצורה לזרה, היא מטבחה אוטן ואין להן מציאות בטה. זה הוא מה שנראה לי ביחס לצורות, שיש לנו מציאות בנפש. — ואולם כדי להגיא לדי נראות, שהאורות

בפועל, אחרי שעון התפקידו אמתה ונמצאות בה בכלל. לפि זה, אין לנו לשאל את המאפייניות של ברורה צורות מרכזיות בזיכרון אחת, מה שהסבירנו כבר קדם. ומה שאמרנו ביחס לזכרות מוגענת זו מה שאמור מרים ביחס לזכורת הנפש השכלית וביחס לזכורת השכל, שזכורת כל אחד מכם מרכיבות בזיכרון את כל מצוראות המשכלות. הבדל הוא רק בכך, שזכורת השכל יומר מרכיבות בזיכרון את מצוראות מאשר זורת הנפש. ובאמתנו זאת, אין פגנומני, של אמת מצוראות כלל נמצאת בכלל אחד מהעצמים האלה לחוד ולא לא — שמצוראות כללו נספות אל העצמים מבחן. פגנומני היא רק, שזכורת כל אמת מבחן, כשהיא עצמה, היא צורה כללית, כללית, שבטיבה ומהותה היא משיגת את כל הצורות ונושאות אמן, ולא תיינו יכולם לומר של מצוראות קיימות צורה אյו שתהיה מצוראות של העצמים הכלליים, המרכיבות אותן, לו לא היה הצורות כללו קיימות בה בכלל.

לט

ספלאייר:

באר לי זאת עוד יומר.

רכבי:

אם העצם מהשוו משיג ברורה צורות, אין זה אלא על ידי צורתו הוא, כי אם צורת העצם מהשוו משגה

ואם בונמןقيה נימה לרוחקה של ידיעת המוחשים מעצם הנפש, כלומר: של השנתה כorzות המוחשות בכלל מכך, אפשר אולי לתגify בלה על ידי אחד מאפנוי החוץ. אין אני מ�אים לנו, שchezorot המוחשות קיימות בעצם הנפש, מכך שטאולן לaczmaה על ידי מקשרי החושים, העשויים להשגת מצוראות הלאה בכלל מקשרי וכן מפניו שלדים השיגנו על ידי מקשרי הכרזין, ועוד: אין אנו חושבים, שchezorot מילו קיימות בנפש, גם אחרי שנכנעו בה ואחרי שהשיגנו, כמו שמתיקימות בונשאן, כי אם אנו חושבים, שchezorot המוחשות נמצאות בנפש בכלל, ושען דומות לצורות המוחשות אמן, ומפני זה הן מתקשרות ומתחזרות אמן. ובונגע ומה שחשנו לפי מילל שלונו, שchezורה המוחשת נמצאת בעצם הנפש בכלל, הגמוק הוא, בעצם הנפש עשויה לקבל את מצוראות המוחשות, והצוראות המוחשות עשויה להיות נטבעות בנפש ומחזרות אמן. ואולם בשאמרנו, שבכל מצוראות המוחשות נמצאות בעצם הנפש בכלל, לא משנו בזוז, שבכל מצוראות האלה נמצאה בעצם הנפש לחוד, כמו שען נמצאות בונשאים הנקנים שלחן, בונמןci הימה רק לאמר, שזכורת הנפש עיטהmia היא צורה אמת פשווות המרכיבת עצמה את כל מצוראות המוחשות, כי הצורה הזאת יש לה מיללת למזוק את כל מצוראות המוחשות

מחזרות, כי איןנו מושיג את הצורות אלא על ידי צורהו. ואם הקצם היפות הוא בעל צורה מינית לו, הוא או מס' של קבב את כל הצורות, או אף צורה אמת, או רק אמת. ואם הוא מס' של קבב בקבב רק צורה אמת, אין תבדל בין צורת הקצם היפות ובין צורה היפות המרקב, כי הקצם המרקב אינו מס' של קבב יותר מאשר אמת, בעוד שקצם היפות יכול לקבל רמות. ואם הוא אין מס' של קבב אף צורה אמת, אין הקצם היפות יכול להציג כלום במציאות וההוכחות מראות את ההפוך מזה: בשארת, אפוא, רק הנטה, שהקצם היפות משיג את כל הצורות. ועוד: מכאן שהקצם היפות הוא בעל צורה, היא או אינה דומה לשום צורה או דומה לכל הצורות. אם אינה דומה לשום צורה, היא אינה יכולה לקבל שום צורה. ואם היא דומה לכל הצורות, הרי היא מס' של קבב את כל הצורות. ואם זה כך, כל הצורות נמצאות ב-

מ

טפלאיו:
מדוע אין עצם הנטה כמו הקצם נושא הקטיגוריות, שהגוי מתרו לי בתור מסויל כל צורה?
ברבו:
חיות הקצם הזה, מסויל בחירה, היא רק באנטבל ולא במציאות. ואין אני אומרם כי הם לא יכולים

ברבה צורות, הרי היא משליקת או במה שיש בה או במה שאין בה. אם היא משליקת במה שיש בה, ישנו ב מה טרבה צורות. ואם היא משליקת במה שאין בה, ישנו ב מה האפשרות, שעצם אחר מאשר עצם הנפש מושיג אותו — וזה שקר. ועוד: אם צורת הקצם היפות מושигת את הצורות על ידי מה שאין בה, לא יוכל ב证实. שמי הוצאה מהיא ובין הצורות הבלתי ניתנות על ידי מה שהיא איזו הטעמה. ואם שום הטעמה אינה בינויה, לא מתארכה בשום אופן. אולם הגמור להטעמה בין שני היותר הוא כדי שארת הקצם היפות מושיגת על כל קבב את הצורה המתאגדת אתה ומברשה להתקaddr אפה.

טפלאיו:
אם אמד מקריםינו שבפעם לא קינה תגינוי, כל ומן שלא חפסס, שבפעם קיה באלת צורך מה שישב לי, אם אמר, שנטה אינה בעלת צורה?

טפלאיו:
הקצם היפות הוא או בעל צורה מינית לו, או אינו בעל צורה בכלל, ואולם בלתי אפשרי הוא, שלא מהיה לו צורה מינית. כי במקורה זה לא קינה נמצא, כי כל מציאות של דבר נובעת מצורתו. ועוד: אם הקצם היפות לא קינה בעל צורה מינית לו, לא קינה סוג אחד נבדל מהשני. כי כל הקבב אינו אלא בציה. ועוד: אי אפשר קינה, שהקצם היפות ישיג צורה

ביחס לקיים כל הבעיות המוחשיות בצדota הנפש הוא: אחד כל הבעיות בצדota הנפש. כי צורת הנפש לפי טבעה ולפי הניתנה היא מהות מרובעת את מהות כל הבעיות רפוי מהות, וכל הבעיות מאנדרות במשמעותה הזרה, כי על כן צורות הן, ובכן, ממש הזרה הן דבר אחר: ממש הזרה מאנדר עם צורת הנפש. כי שניהם צורות הם; ובעיותם המוחשיות. לעומת: כל הבעיות המוחשיות, מאנדרות בזרה כללית המברשת את כל הבעיות. הזרה בכללית זאת מתחדרת עם צורת הנפש. יוצא, שהבעיות, שהיא מרובעת, קיימות בצדota הנפש.

מא

מהלך:
רואה אני, שלא השארתי לי מקום להנגן לרבקה,
שכל הבעיות קיימות בנפש. אולם מה מהיה תשובה
להעתרתי נגרה, שnidiyah שבאם טופש באה
לה מה מקירים הבשואים באם טופש טרקב
ומקרים הק אלה אינם נקאים בנפש מאיות
מהותית, כי עצם הנפש שיך למטרקה יומר
גבוקה מאשר באם טרקב?
רב:

מה שאצם הנפש שיך למטרקה יומר גבוקה מהאים
טרקב אינו שולל את קיום הבעיות בזאת בנפש.

זהו אינו משולל צורה במשמעותו, כי אם בנסיבות
ובנסיבות במשמעותו, גם בנסיבות בין חומר תונש
ובנסיבות. ועוד: אם יאמר מי שהוא, שעצם הנפש
חסר צורה, וזה ישולל את מציאותו כל הבעיות באה.
ויאמר, שנסיבות רק עבורות על פניו נפש, כדי מה
הבעיות העוברות על פניו קראי — אם גם נמי. זהה
למרדי כן, אבל אף הוא זאת אינו מחייב את
הדמיון. שבין צורת הנפש ובין בעיות העוברות על
פניה. ואולם מה יכול לומר על מרכיביהם של מושגי
הנפש: ואיך הנפש יכולה לומר למד, אם אין קה צורות
קיימות? כמו כן מה יכול לומר על צורתה השכל, שביל
הבעיות בשלה ליצahn נמצאות באה, כי הלא שום איש
אינו יכול לאמר, שידיעת מרכיבים אליה שייכת ומהו
השלב? הרי אין בנסיבות אcum השכל בלתי יודע
את הנסיבות. ואם אלינו להסבירו, שאותה השכל
مبرיבות בקרבה את כל הבעיות וכל הבעיות נמצאות
באה מציאות יומר פשטה מאשר בזאתן, מדובר נחמייש
שאותה הנפש מרובעת בקרבה את כל הבעיות ההבדל
הוא בק באה, שאותה הנפש שייכת למטרקה יומר
גמוכה מאשר צורתה השכל, מפני שאותה השכל יומר
שלמה ונכח מצוות הנפש: אבל הבעיות הלו נמצאות
בזאת הנפש מציאות יותר דקה מאשר בזאת נושא
הבעיות המוחשיות. — לפיקך מה שאין ארים?

המפני והאגנו עם מהוותה. ואנו משים ה'יא יד'ימה שלמה את מפרקת פנוייה, זאת אומרים: משימה את מגדרתו.

מב

תלמיד:obar li, ain kia maziotn shel meshu hakatigoriot hamotshot shebeatzm haferakab nemanot bo maziot gavniyah, kapurdot vomehalot, kmzo shahashim misigim otznun beatzm haferakab; vomeziaotn beatzm hagash es kia yotzer peshotah, mebon shanen motshot mazatzim hanosha auotn; vish l'hon maziot gam beatzm shel beul haetziaot peshotah yoter, pi k'l asot mehan magdarta beatzm shel ul yedi magdara kiyadrah la. yozaa afava, shatzionah shelalit kia matzuk matzarah hakdamat beatzm haferakab, ki horasvona uzamit tahorah, veshonah gavniyah zohora. olim hazorah gavniyah ein la he binah machzon leshag hazorah kerutginiyah, ki mazorah kerutginiyah choldut mebanim at hazorah gavniyah. vomeziaot ha'igut kia amatzai bin sheti chotrot ha'aleh vomefqaft b'k'l atmat mehan: pi kia rochinate b'no, sheineh b'shiyah beatzm haferakab, v'hia gam gavniyah, mafni shehia k'shemia la'atzma

במו שהן קיימות בעצם הפרקב. מפרש הוא רק בז'ה שהירות מלול נמצאות בעצם הפרקב מחרדות ומחקלות, בלתי מארחות, בעוד שבעצם הנפש הן מתחרות לא מתחלות, כי אם מארחות. ומן הרבה יותר גדול הוא קאהוד שלhn בעצם השבל, כמו שאספיר לה, קשישק בצוות השבל הפללי. כי הוצאות חללו שבעצם הנפש הן אמצעיות בין הוצאות הוגנויות, הנטאות בעצם הפרקב. ובין הוצאות הוגנויות שבעצם השבל, קראיה זהה היא, שעצם השבל משיג את מונת כל הדברים, זאת אומרים: את תזורה המאהרת הפשוטה, בלומר, את המינים והסוגים. בעוד שעצם הנפש משיג את אידעה, זאת אומרים: את הגן ואות הפלגות הפרטיות ואת מקרים, כי כל זה נתון לחושם; ומפני זה, באשר הנפש לשבל ומתחדרת מזיאתו של דבר, היא מתחדרת לשבל ומתחדרת אותו כדי שעלה ידו משיג את המזיאות הפשוטה; ובאשר הנפש מתחדרת לשבל ועם מתרדים נמת, גם צורתיים מתחדרות ונמשות לדבר אסף. ומגון שטמיין קים בצוות השבל, כי מפני הוא בוניה, ומגון קים בצדמת הנפש, כי הוא מחוץ למבנה וקראשון הוא פעיל לשני, זאת אומרים: מפני, בקיט בשבל, הוא מעיל לנו, בקיט בצדמת הנפש — משיגה הנפש את דבר פניותו לבגדי מתחדרון של מוניות הפשוטות:

עצמיות בנפש, לא קי מתקשרות אטיה ולא קי יוצאות מכם אל הפעל. ומחוכמת לאמת מה שאמרתי ביחס לארונות קאלה היא בנה, שעצם הנפש מקבילה את האירה השכלית מצטט השכל בחלומות באפן נפשי, זאת אומרת: באפן דמיוני, וכעכבר מוחלום, חשה הנפש אומנת: באפן דמיוני, וכעכבר מוחלום, חשה הנפש אומנת העצמות השכליות באפן גופני וקמרי. ולפי פרגמה הזאת נקיים ממהות השלפל אל הכבוה מפנוי, עד אשר נגיע לחרmr הראשון הנושא את הכל. ואולם כל זה יתברר לך, פאשר נדע על החmr הראשון הפלילי ומצורעה מראותה השכלית.

mag

טפלמיד: כבר נתקבר לך, שלזונה השכלית ישנה בהכרה מציאות עצם הפשט ונגזרו כל הפסוקות עשו לי בנה. כלומר: איך מתקימות העצמות המוחשות בעצם הנפש, ואיך הכרתי הוא סקיים בנה, מפני שהוא משיג אותנו, ובמונען, איך מתקנים מדברים בךך אחד. כמו כן הסתלק הנטפק, שהצורות המוחשות מידיעות על ידי הנפש עוזרות על פניה, כמו שהאור עוצר על פני הארץ. ובכן אם ברורה לי עכשו דעתה, שהצורות המוחשות שבעצם הרקע נטעות כל ידי העצמים ממשוטים. זה נתקבר לך ליפוי קראיות בדרך מהרבקה. ואולם הטעחות לי להראות זאת גם

דומה לאורה תנשואה עצם הפרק, וכן שיצא לנו בהבנה, שמצוות הנשואות בעצם הפרק נמצאות בנסיבות הנפש מציאות רוחנית, באה אריה, שהצורות קאלה מפצאננה בנסיבות השכל מציאות הרבה יותר רוחנית. ובמונען אריה, שבל הצורות קאלה, גם קרווניות וגם טנווניות, מצאננה במקור הצורה והתקלה, זאת אומרת: ברכzon, כי כל נמצא ישבו בנסיבות של שלמות ופשע. וכל אשר מעצמים הוא חזר נושא למה שלפעלה ממנו, ופוץ במא שליטה ממנה. כמו שהחmr היחולי הוא עם מה צירות הרצון, ומה שאחת משור, שהנפש בשחיה נועה לשכל, כי ממשינה כל מה שאצלו, ובהיא במסרת לחmr הגופני, כי ממשינה מה שאצלו, משארטך בכונת, מפנוי שהנפש בהמסרה אל מהvr הגופני, ממשינה את העצמות העשאות בו בשגה גופנית בפועל ומשנה אותן בצעקה טשנה רוחנית בלהם. ואולם כאשר הנפש מתוורם עד למדרגות השכל, היא ממשינה את העצמות מכלו השגה שללית. כלומר: על ידי ידיהם בגדרון וטיב מגנן. כל זה אינו מאמין אומנו לחשב, שמאכבר העצימות על פני הנפש דומה למצבר האור על פני הארץ, זאת אומרת, שהצורות אין נמצאות בה מציאות עצמית. כמו שתשפט. כי לו לא קי העצמות

שלכם, ברור, שתנוישטן איננה ספה מפככת, שפואו.
פְּשָׁתַּחֲוָא לְעַצְמָוָן, יִתְהַיֵּה נָח וְלֹא תִּהְיֶה בּוֹ שָׁוֹם פְּעַלָּה.

טַּפְּלַמְּדִיר:
מֵה קָרְאֵיה, שְׁתְנוּעָתִים הַיְסּוּדוֹת אַינְתָּה בְּאָה מִזָּה שְׁתָם
גּוֹפִים?

רַבָּבָי:
לוֹ קִינְתָּה פְּנִיעָתִים הַיְסּוּדוֹת בְּאָה מִזָּה שְׁתָם גּוֹפִים,
לֹא קִיְּמַת פְּנִיעָות שְׁנוּתָה וְנוּתָה.

טַּפְּלַמְּדִיר:
מְדֻועַ זֶה?

רַבָּבָי:
לוֹ קִיְּמַת בְּאוֹת פְּנִיעָות פְּנִיעָה, קִיְּמַת אוֹתָה אַתָּה אַתָּה.

טַּפְּלַמְּדִיר:
מְדֻועַ נְגֻוף קָאָדר אַינְנוּ יִכּוֹל לְהַתְנוּעַת פְּנִיעָות
שְׁנוּתָה?

רַבָּבָי:
פְּנִיעָות שְׁנוּתָה אַינְנוּ בְּאָה אַלְאָ פְּנִיעָות שְׁנוּתָה.

טַּפְּלַמְּדִיר:
מְדֻועַ זֶה?

רַבָּבָי:
הַתְנוּעָה קָאָתָה פְּלִוִיה בְּפְנִיעָות קָאָתָה, וְאַינְתָּה יִכּוֹלָה
לְהַפְּרָדָה מִפְנָה אַלְאָ בְּהַקְּפָלָה הַמְּהֻוֹת. כְּמוֹזָן אַינְתָּה יִכּוֹלָה

בְּזַרְזָרָה טַּפְּרָדָה, בְּלֹופְרָה: עַל יְדֵי מִפְּרָדָת קָרְשּׁוּפִים,
שְׁגַטְבָּעוּ עַל יְדֵי אַסְרִים מִקְּצָצִים הַפְּשּׁוּטִים
בְּעַצְמָם מִפְּרָקָבָב וְצַל יְדֵי מִקְּצָצִים מִקְּצָצִים
הַפְּשּׁוּטִים בְּאַסְרִים, בְּנֵי שַׁגְלִי יְרִי וְהַמְּפָרָר
לִי גַּמְבָּן פְּמִוּת קָאָצִים הַפְּשּׁוּטִים וְאִיכִוּתָן.
מִתְחִילָה נָא, אַפּוֹא, לְחוּכִים זוֹאת.

רַבָּבָי:
הַגְּנִיגִי לְבָרָר לֹךְ אֶת זַדְיַת מִצְיאֹת קָאָצִים הַפְּשּׁוּטִים
לְפִי אָפָן מִתְבְּשָׂוֹתָם של צָצִים אַסְרִים בְּאַתְּרִים
בְּלֹרָר טַּפְּרָדָה, אֶם פִּי כֵּל זֶה נִמְבָּרָר בָּכָר בְּלֹרָר
הַמְּפָרָבָה, וְאַלְמָן אַשְׁאָל אַוְתָּה קָלָם עַל שְׁנִי דְּבָרִים
בְּחוּצִים לְהַבְּשָׂבֵיל מִפְּרָקָה.

טַּפְּלַמְּדִיר:
מָה גַּם?

רַבָּבָי:
תְּמַסְּכִים אַפְתָּה שְׁגֻוף נָח בְּשַׁתְּחָוָא לְעַצְמָוָן, וְאַין בוֹ
פְּעַלָּה כֵּל שְׁהִיא?

טַּפְּלַמְּדִיר:
קִיְּמַת מִסְטִים לְזֹאת, אַלְאָ שְׁהַנְּוִי רֹאשׁ גּוֹפִים
פְּשּׁוּטִים, כְּמוֹ אַשְׁנָוֵר וּמִים, שְׁפֵל אַחֲד מִקְּהָם מִתְהַנוּאָזָע
בְּמַקּוֹם.

רַבָּבָי:
מִבְּנוֹן שְׁתְנוּעָתָה כֵּל אַחֲד מִקְּהָם אַינְתָּה בְּאָה מִזָּה שְׁתָם
גּוֹפִים, אַלְאָ מִפְנִי שְׁתָם אִיכִיּוֹת יִתְדַּע עַם קָאִיכִיּוֹת

לעתה
הראשונה.

תפקידו:

הביבותי כבר מה שאמרת לי, שתנועת היסודות
אינה באה מזעם שום גוף, ובברור לי, שהגוף,

בשזהו לא עצמו, הוא נח ואין בו שום פגיעה. זהו
בדבר אחד ששאלת עליין, ומה הוא בדבר השני?

ברבו:

אני שואל, אם שפה עליה זוקה לפועל או לא?

מד

תפקידו:

מן שפה אלה היא מקרה, שאינו קיים בפני עצמו,
פרקחים לו מה שפה עליה זוקה לפועל, שעל ידי יש
לה קיום ומציאות.

ברבו:

יש, אפוא, בהכרח להסבירם, שהפעולות בגוף יש
לון פועל מחוץ לגוף.

תפקידו:

כז הוא בהכרח.

ברבו:

הגורם הוא תרפלת רצופה מתקלים. לפיקד יש
לומר במקבילה, שלגוף יש רזץ ו;br>פריב את התקלים.

תפקידו:
כן הוא.

ברבו:

הרכבת מתקלים של ברבר מפרק וஅחינטם מחר
אין באות אלא מטעןיהם ומשיקתם אחד לשני ועל
ידי אהינית כל אחד מכם במקומם. שימוש היבואו
הטענה והפרשנה.

תפקידו:

פהו הוא באמת.

ברבו:

ובכן ארייך, שיקנית עצם מחוץ לגוף, שפגלותו למשך
את חלקי הגוף בקהלת ולשקרים.

תפקידו:

זה נכון. אולם הוכח נא לי צל ידי הוכחות
ברורות, שהגוף מפרק מתקלים.

ברבו:

שהגוף מפרק מתקלים, אתה יכול לדעת מזאת
שאפשר לטלכו במתחשה לפני אפן התפקידו לשbatch
תקלים*, ולפי הנסיבות הגוף לאצם ומדעה ותקנית.
ונם מזאת שהוא עמוק בחילק תמתקנד לתוכנותו בטבעיות.

תפקידו:

הוסף נא באור, אם גם מה שאמרת מספיק.

* שבעת מתקלים הם: לפיקד אחריו ימין, שמאל, מעלה, מטה,
אמצע, ראה רשיית החנויות, ערוך גוף (העור).

בן זיקוק הוא לכת, שיקשך את חלקי תחומר זההו
אליו ויספר אוטם אם חלקי הגוף שלו. ובמונען הוא
זיקוק לכשרונו בתקות החלקים בסקרו אוטם אל עצמו.
ובמונען זיקוק הוא לכך שהוא את אפי חלקי תחומר
ומטמיע אוטם עם החלקים. שאוטם הם מתחדרים. ואי
זיקוק הוא שוב להם ודוקף בחוצה את חלק הגוף
של תחומר. יוצאת מות, שאריך לחיות גם באלהים וגם
בחיות עצם הפעול את כל הפעולות הללו על ידי
החותם הנוראים.

תפלמיד:
בן הוא. אולם מה מקרים אותו לומר, שהפעולות
הלו נשות על ידי עצם אחד, ולא על ידי
עצמים שונים. ועל ידי כחות רבים ולא על ידי
כם אחד?

רבנן:
לו קי הפעולות האלה נשות על ידי עצמים
רבים, ונראה אי אפשר שאחד מהם יהיה יותר נעה
ושלים מהשני, מפני שפעולותיו אין שונות מלאה של
השני — אם כן ברור הוא, שעצם הפעול וגבורם לקם
אחד הוא. ועוד ראייה: הפעולות הללו הן מאותו סיבין,
כלומר: מפעלה המושכת היא מאותו טעם במו מפעלה
הודחתה בחוצה ומצעלה. וההנאה היא עצוב הפעוצה.

תפלמיד:
ברור לי כבר, שהפעולות האלה נשות על ידי?

רבנן:
היחס בין גוף מפזר ודק לגוף מגבש ועבה הוא
כמעט כמו היחס בין האם שהלוי לאם המוחש,
ועבי הגוף בא מהתלבדות החלקים במפרבים והתגשיהם.
ובנה הבואר למה שאלאם אליו.

תפלמיד:
הbinomi זה בבר וברור לי, שישנו עצם אשר
ש הוא ממוקב ומהמאנדר את חלקו בגוף
הפטוט.

רבנן:
מה יוצאה מזה?

תפלמיד:
מה יוצאה, שתצטט זה הוא המרכיב את החלקים
משנים שבוגדים ומזוקים אוטם מוד, כמו למשל:
הרקבת בסודות ותמצאת חלקים באנטם
באלהים ובחיות.

רבנן:
תתבונן באלהים ובחיות. ותמצא בהם את פעולת
האums הזה יומר חונקה וגולית.

תפלמיד:
בארא לך זאת ביטר באור.

רבנן:
כלום אינך רואה, שבל אחד מהאלהים ובחיות זיקוק
לחומר, שבו הוא מ מלא מה שנفرد ויוצא ממנה ובמו

אֲצָם אַתָּה.

אוֹלֵם הַוְכָחָה לִי,

שָׁהָן וְעַשְׂוָת עַל יְהִי

לְחַזְׁוֹת שׁוֹנִים.

קְרֻבָּה:

לו קְרֻבָּה פֶּלֶם שֶׁל קָאָצָם בָּהָה אַחֲרָה, גַּם פָּעַלְתָּה קִימָה

בְּקָאָתָה.

סְפָלָמִיד:

מִפְנֵי מָה?

קְרֻבָּה:

שִׁפְנֵי שְׁמָחוֹת הַפְּאָצָלה פְּלִוִיה בְּמָחוֹת הַפֶּלֶם; וְעוֹד,

בְּלָא אֲסֹת הַפְּאָצָלוֹת קוֹדְמָת לְשִׁנְגִּתָּה.

מָה

סְפָלָמִיד:

כָּרְרוֹר לִי בָּרָה, שְׁהָעָצָם, הַמְּרַכְּבֵב אֶת חַלְקֵי הַאֲקָחִים
וְמִסְׁמוֹת, אַפְּרִיד הוּא, וְהַפְּעָלוֹת, הַגְּעֻשּׁוֹת בָּהָן, נְגֻרְמוֹת
פָּלִי יְדֵי כְּחֹות, שְׁבָקָם פָּוֹאֵל קָאָצָם בָּהָה אֶת כָּל
פְּעַלְמָנִי הַטְּבָעִיות. אוֹלֵם מה תֹּאמֶר אֵם יִשְׁבִּי לְהָנִיחָה
שְׁהַפְּאָצָלוֹת הַלְּלוֹי נְאַשּׂוֹת עַל יְדֵי אַרְבָּעָת
סִינְזֹדוֹת?

קְרֻבָּה:

בְּרִי אַפְּרָנוּ בָּרָר קָרְם, שְׁהַגּוֹף, קָשְׁהָוָא לְעַצְמָו, נָה
וְאַיִן בָּוּ מְשׁוּם פְּצָלָה כָּל שְׁמִיא.

סְפָלָמִיד:

זֶה נְכוֹן בְּנִיטָּס לְגֹוֹפִי הַיְסָדוֹת, אוֹלֵם אַוְלִי. עֲשָׂוֹת

זֹאת קְאַיְכִיּוֹת?

קְרֻבָּה:

מְפֹנוֹן שְׁהַאֲיִכּוֹת זְקוּקוֹת לְמִנְגָּע, בָּרוּר, שָׁאַיְנָן פּוֹעַלְוָת

עַל יְדֵי עַצְמָן.

סְפָלָמִיד:

קְנִיטִי לִי כָּבֵר אֶת סִינְדִּיעָה, שִׁינְשָׁנוּ עַצְם הַמְּרַכְּבֵב

אֶת טַלְקִי תְּגֹוֹף הַפְּשָׁוֹת וְהַמְּרַכְּבָב וּמִזְוִיקָם יִסְדֵּר. בְּמַמְּדָ

נִתְבְּרָר לִי, שְׁהָעָצָם הַפּוֹאֵל בְּשָׁעֵי הַגּוֹפִים הַאֲלָה אֶחָד

הָוּא, מִפְנֵי שְׁשִׁתִּי הַפְּעָלוֹת מְאוֹתוֹ הַפָּגָה תְּנִ. בָּרוּר לִי

גַּם כֵּן שְׁפָחוֹת הַעָצָם הַזָּהָר שְׁוֹנִים בְּגַלְלָן שְׁנִי הַפְּעָלוֹת.

קְרֻבָּה:

הַיְתָבְּתָה לְהַבְּנָן, אוֹלֵם מָה עוֹד יוֹצֵא מִזָּה?

סְפָלָמִיד:

מִזָּה יוֹצֵא, שִׁינְשָׁנוּ עַצְם בְּלָלִי הַמְּרַכְּבֵב אֶת

חַלְקֵי תְּגֹוֹף הַכְּלָלִי וּמִזְוִיקָם יִסְדֵּר.

קְרֻבָּה:

מַאן מִסְקָנָה זוּ?

סְפָלָמִיד:

מְהַגְּמוֹק הַזָּהָר: תְּגֹוֹף תְּכֵלִי דָוָמָה לְגֹוֹף הַפְּרָטִי

הַפְּשָׁוֹת וְגַם לְגֹוֹף תְּפָרְטִי הַמְּרַכְּבָב מִיסָּדוֹת קְמוֹבוֹן

הַמְּרַכְּבָה וְהַמְּנַקְתָּה. יוֹצֵא, אַפְּוֹא, שְׁהַגּוֹרָם שְׁלָלָם הוּא

אַפְּרִיד בְּמַשְׁבָּל.

זה, שהכרחי הוא, שגם מנוסחות הפרטיות וקוקות
למעטות הכספיות ולשכל הכספי כוונת
באים לזו בוניה וקיים.

רבב:
תוסיף עוד ידידה בזיה, בשפטים לב, מה הנעלה
מהם מאניך לשפל ממנה.

הפלמירות:

באיה אפן?

רבב:

השללים שבצמים מקבלים את האור מהיור
נעלים, וכל מקלט אור מהפואל הראשו, הנעלה
ומקדוש, כמו שבר נתברר לנו פשדרנו על נביעת
הצמים זה מזיה.

מו

הפלמירות:

בר לי את קרשמים, שבצמים הנעלים
מטבעים בשפלים מלהם וכמו כן את מתארים
וחתניות הנגרמים באחד מהשניים, לפי סדר תפארת
כמו שהבטחת.

רבב:

אם אין רואה באתרים את פניהם הגדול והונגה
וחתניות? ואם אין זה מוכים לך כל צעדים הגורם
לכל תפצלות פלו, זאת אומרת: מפש שפוץ מטה,

רבב:
אמנים זה מתאים לאמת. אולי מה יצא מזה?

הפלמירות:
ישא. שטעמים הכספי בזיה, הפועל בגוף הכספי,
מציניק לעצם הפרטיא הפועל בגוף פרטיא את מהותו
ומחו. יוצא, אפוא, שהצמים הפרטיא מקביל לעצם הכספי,
וכמו כן מקבילה הנעלה הפרטיא לשללית.

רבב:
ובכן, אם ישנה אייזו פעללה פרטיא ברורה בגופים
פרטיאים, מהאה מצטם פרטיא, האם לא הכרחי הוא,
שהמקרה גם פעללה כללית ברורה בגוף הכספי, מהאה
מצטם הכספי, לפי מנגנון מוחשבותיק קראושן?
הפלמירות:

נדמה לי, שאמה רומי לעצמים הכספיים, שקראות
לשם קדם בשם "שלש נפשות", "ונשבל". את
הצמים הללו מਸמנים העצמים הפרטיאים שבאתרים
ובבעל חיים.

רבב:
באמת ההפונמי נק לזה, אולי אם הכרחי הוא
או לא?

הפלמירות:
בשאני מתחבון בזיה, שהויף הפטרי זוקק לגוף
הכספי, וכמו כן השבע הפטרי לשבע הכספי
מנון שמננו באים לו בוניה וקיים — עני רואה לפני

כמו שנטרכבת חלקי חייו ומרקםם יסוד לפדת לרעת

את חזם הגורם ליה, ذات אומת: את מטבח?

טפלין:

ברור, זהה לך.

רב:

כמובן מtbodyן בקבינה פשניות בחושים ובמנזע
המבחן והבראה והאגיון, ותפקיד במציאות החזמים
מגורמים לפנאותו כללו, למשל: מה שיש בחינות
וחפש החוש בת מה שבלית.

טפלין:

מה היא הוכחתה, שחזם הגורם לכל הפעלה
האלה אינו אחד, וחתכים משכליים שבארם שונים
אחד מהשניים?

רב:

משמעותנו מזאים אחדים מחותמים האלה נפרדים
מאחרים. כי לו כי עצם אחד, לא קיה מצמת מינון
בגדול ובכלי פמיים בחוש ובמנזע ובגיאורים ב מבחנה
ובבראה.

טפלין:

נתברר לי כבר, שחותמים האלה שונים זה מזה
לפי הוכחת המפרדה, שהבטחת לי לך. אולי באר
לי, באיזה און מאניק השם קאץ חד לשני
ומראני נא, באיזה און מפעלה של
חותמים האלה שנמסוג אחד ודומות זו לזו?

232

רב:

ידיעת פעלה החזמים האלה אחד בשני נחלקה
לשנים: ידיעת הפעלה ומהפעלות, וידיעת ספת
הפעלה ומהפעלות. על מה שני אלה אפתה שואל?

טפלין:

כפונ שרצוי לדעת את חווית החזמים האלה,
ובאייה אף אקרים מהם נזקאים מאחרים אייגי זוקן,
אפו, אלא לדיעת הפעלות. כי אני רואה שברור
ספת מהפעלות הוא יותר כדי גאלה ונשגב בשבי
וכוחני זה.

רב:

אם גם לך הוא. וכך התבונן לך מה ששאלתי
אתה סברת חזקריםיהם המקרים.

טפלין:

כבר התפונתי לזה. אולי מה הם חזקריםיהם
המקרים?

רב:

אחד מחזקריםיהם המקרים הוא, שפדע, שני
דקים דומים זה זהה קאייה מיקן משך לשוויהם
המוחן מעת, אם גם מציאותו שונה לאחד מאשר בשני
הוא בהכרח אחד. לדגמא תשמש מציאות חום כאש
ובאזור רחוק לו. אם אין זה הכרחי, שהחומר שבקויר
הוא אותו שבקאש, אם כי הוא נמצא בקויר ב.epsilon
שונה?

תלמידיך:

אי אפשר, שלא יהיה כן.

רבנן:

ובכן, אין זה אי הינו, אם נאמר, שמהם שפאויר בא מהם שפואש, אלא שאריך לומר, שהוא גבע

אויר על ידי מהם שפואש.

תלמידיך:

כן הוא.

רבנן:

אחרי שפצתה, שפצעים ופצעותיהם גם שונים בבחינה ידועה וגם מקאיםים אחד לשני במיון ידוע, אולי להודאות, שהמוקן שבו הם מתאיםים אחד הוא.

תלמידיך:

וכן.

רבנן:

אם אמת הפעילות הלאה יורם משלמת משנינה, הain תמשלמת סבת משנינה?

תלמידיך:

כן הוא בברית.

רבנן:

ובכן, אם אפה רואה, שנפעילות הטעויות שיכות לאוינו הטעוג, כמו פעילות הנפש האומנת ודוモת להן, ונשען על הטעויות נפלות מפעילות הנפש האומנת,

כלום אינו אריך להסכים, שונפיש האומנת היא סבת השבע?

תלמידיך:

כן, מחייבים להסכים לזו, ולא רק כי הם לגוף האומנת ולשבוע, אלא גם בינם לכל החיצמים.

רבנן:

ובכן תקשיב נא לבורי, באיזה אופן הפעילות של החיצמים הלאה הן מאותו סוג ודמות אמת לשנית, ואנו פודע, איך נובע הẤיף מהשוני.

תלמידיך:

הנני מksamיב ותאב לשמע, כי לא מאמת עבון בעיון פעה אצל שום חכם, והנני חושב, שאין דבר יותר מועל ועוזר להגייע לשליםות דעתית פגנין מעת.

רבנן:

מאין פעה יודע זאת?

תלמידיך:

אחרי אשר מאמת, שנפעילות של החיצמים הלאה הן מסוג אסיד ודומות זו לזו, ואלתי במחשבתי מהגענו לגביה קפנו על פי פרקינו שביביהם, היה לי אפשר להגייע עד המצוינעה על הכל, ומאמת גם את תתקלת הפעונטה.

רבנן:

אמות. אולי אז מאמת גם את הסבה, שעליך דברנו לך. בלויר: סבת הפעילה ומפעילות וראים

חלקי פגוזון מונזה מקומית בכוונים מוגנים. וכן
המשיכה וпродילה ארכיות להיות מאוות פשוט, כמו
מנוע חלקים מוגלים מהפרקן לקצונות.

טפלמיר:

בן הוא בחרת.

רבב:

לשנות, זאת אומרת: להפוך את צורת גוף הפגוז
ולזרמתה לצורה מה שגוזן מפננו יוצא, אפוא, שבס
הפעולה מזאת ארכיה להבנש לסוג אחד עם פעולה
מוחלצת.

טפלמיר:

בן הוא בחרת.

רבב:

אם כן, סברתי זה, שאסיד העצמים המפוזלים את
הפעולה הק אלה יטביע בזעם המשני גם אסיד מאוקם
הלהות, שביהם הוא פועל מה שהוא פועל.

טפלמיר:

אריך שיתהה כן

רבב:

מיומר משלם פועל על הפתחות משלם ומתקיע בו.

טפלמיר:

בן

רבב:

פעלת מטבח פחותה מפאלת חזקה.

גם את סדר מפאלות, ונובחף, שמלל נקבע לאורי
האלחי ומטבר לה שטוב הוא שמניע
את הפל.

מן

טפלמיר:

מלא נא, מורי הטוב, מה שתקטע ביטס לבירור
קאנון האמק מהו וחונן פעול ישלם לו כगמולו.

רבב:

איו פעלת ידועה בתור באה בן השבע?

טפלמיר:

המשיכה ומסתנה, השני ומדינתה.

רבב:

מהי הפעולה הבאה מהנטש האוממת?

טפלמיר:

הגדיל ומהוילת.

רבב:

מה זה גדול ומה הולך?

טפלמיר:

להוליד, זאת אומרת: לייצור דבר כדיומה לצאמו;
לגדיל, זאת אומרת: להניע את הפלקים הגדלים
מחפרנו לקצונות.

רבב:

אולם למשך ולדרות, זאת אומרת: להניע את

הפלמ"ר:

מה קראיה?

רב:

הראיה היא בתרנית הנפש האומת סביב מגוף לכל קצוטין השבע אינו כן. ועוד: כל דבר, שבו פועל השבע לבה, אינו כל כך משלם, כמו דבר, שבו פועל הנפש האומת.

הפלמ"ר:

בקינומי כבר הודיע לך שמקצתן הכליה הן מאותו סוג. אולם אף אם מבין את הלא מחייב בנטש האומת?

רב:

ההנאה היא עצוב בתנואה וחלשת?

הפלמ"ר:

מה קראיה לזה?

רב:

הראיה היא, שבתנווה יותר חתקה מהטנוחה. יוא, שבמקום התנווה שם כם ובמקום הטנוחה שם חלשה.

הפלמ"ר:

ומה מסקנתך כל חוכום היה?

רב:

ההנאה היא, שהנפש האומת פועלת על השבע כי היא יותר שלמה וחוקה ממנה.

כח

הפלמ"ר:

ברוח לי כבר את פעולת הנפש האומת על השבע ותנווה לי, וכיו אפן פעולותיהם שיקות לאותו הסוג.pear לי עוד את פעולת הנפש בחיוונית אל הנפש האומת, וכיו אפן פעולותיהם שיקות לאותו הסוג.

רב:

מי השפעה של הנפש בחיוונית על הנפש האומת?

הפלמ"ר:

תנווה כתלקים גדלים לאותות.

רב:

מי פעולה הנפש בחיוונית בבעלי חיים?

הפלמ"ר:

תנווה ותנווה.

רב:

אם לא ברור, שישי תנווה הכליה שיקות לאותו הסוג, כי פעולה כל אמת מunk היא תנווה מגוף מפרקום?

הפלמ"ר:

ברור, שכן הוא.

רב:

מכאן שפעולה הנפש בחיוונית היא תנווה טהורה בלבד ועתיקתו מפרקום למקום, ופעולה הנפש האומת היא

טפלמידו:
קוצר נא, אפוא, ברבריה ורמו על הענין בכלל
הקסוף, לפי מנגנה.

רבב:

פעלה הנפש חיונית היא לחוש את צורות הגוף
הנסים בכךן להנתנוاع במקום ולמשמע הכרות וקולות
כל הפה. תפראה על פעלת השקל. ועוד שפעלה
הנפש חשלית היא לתפס את הצורות השכליות
הבדוקות ולהתנווע בין המשקלות. מבחן לוון ולמונט
ולמשמע הכרות וקולות בסדר ובBOR, תפראים על
פעלת השקל. ופעלה השקל בעצמו היא משנת כל
הצורות השכליות מחוץ לוון ולמונט. ככל תקינה,
כלי כל צור אחר וכלי כל ספה אחורית מלבד מהותו
בעצמה, כי הוא שלם במקלית השלמות.

טפלמידו:

מה ההוכחה, שצאים השקל שונה מעוצם הנפש
השללית?

רבב:

קדם כל קיה עלייך לשאל, מה ההוכחה, שהשקל
הוא עצם. אבל זה לא שיק לענין שאין עסקים בו
עכשו. אולם מהוכחה, שצאים השקל שונה מעוצם הנפש
השללית, היא ממש כמו ההוכחה, שתנפש השכלית
איימת הנפש חיונית והנפש חיונית. ועוד הוכחה:
הנפש השכלית מושפעת את החזונות. ועוד שהשקל

מנועת חלקו בגוף מכך שיצתק כלו ממקום למקום
כלום אין פעלת הנפש חיונית במכרה יומר חזה
מו של האוממת?

טפלמידו:

כף אדריך להיות.

רבב:

וודוד דבר. הנפש חיונית עולה על האוממת. כי
הנפש חיונית מתקדמת עם צורות הגוף, מתקדמות
לה בדקות כן קרכטה והן בפרק, ופושטם את
צורותיהם ממשימות. ועוד שהנפש האוממת מתקדמת
עם מהות הגוף, כי מתחילה להם בבחינתו, וזה, רק
בקרכטה וכשאין מפסקה ביניהם.

טפלמידו:

כף הוא.

רבב:

ראו, אפוא, שהנפש חיונית מהיה פועלת על
הנפש האוממת, מכון שהיא יותר שלמה ונקייה ממנה.

טפלמידו:

כף הוא.

רבב:

מה שהריאתי לך ביחס לשלשת העצמים. אפוא
לומר גם ביחס לנטש מה כליה ולשכל. וכי
שלא נאריך במלים, ומדבר יתברר, אבאך לך בקיצור
את הענין פה.

קבר:

קבר:

קבר:

קבר:

תופס את מהות. ומחאות יותר פשוטה ממחזיות.
יוצא, שאורת השכל יומר פשוטה מאורת הנפש.

מט

התקרבה לה, אפוא אם הביבום חייטב, שאלת השבל
בגופש השכלית ופעלה בוגוף השכלית בוגוף החינית,
ובאייה אף פעלות האצמים האהלה שכוכת לאוות
הטוגן ודוגמת אמת לשניה.

נדמה לי, שהבינתי זאת הוות לה. אולם חנני
למראותך את הבנתי זו.

אמר, אפוא, קאייה אף כל זה נאש.

אני יודע, שעצם השכל הוא יותר רק מעצמים
শשלים והוא שלם חלק. והוא אני, שעצם השכל
מוחיק ונושא כל צורה, ומסתגל לכל דבר, וחותפס
ומכבר כל דבר, ובמו-kan מזמי, שהגופש השכלית
נופלת מעצם השכל בזה, שהגופש מוחיקה רק צורות
אמירות ואני מסתגלת לכל דבר ואני מביבה כל
דבר; במו-kan, יודע אני שהגופש מוחיקות יותר נמקה
בזה מהגופש השכלית. ומכאן שהפעלות של כל אמד
מעצמים הללו שכוכת לאוות הטוגן ודוגמת אמת

קבר:

טפלמייד:

מה יוציא, שביל מה שיש בזמנים התקנות יישנו
בעולויים, אבל לא כל מה שיש בעולויים יש גם
בתקנות: למשל, הגדיות ומתרבות ישן בוגוש
חכינית, עוד שמתוחשה ומונואה מסרות לוגש
הזומת, וממו-kan ישן מתחשה ומונואה לוגש
השכלית, עוד שידיחה ותפרק איןן לוגש החינית.
ונראה לי, שהשכל בזמנים מגיע עד לדיicut החמר
תכללי והזרה תכללית. תכונות את כל החירות. מה
מתברר, שעצמים כל האורות יומר נעלם, יומר
מקצים הם את כל האורות וומר כללים הם ומקיפים
יומר, וכך אנו מגעים לחומר הראשון תכללי, הנושא
ומוחיק את כל.

קבר:

בדאי שמתפקיד בידיעת הפעלות של העצמים
האהלה אחד על השני, כמו שאנו רגילים לעשות במשה
ונתקנו זה.

טפלמייד:

להה אפה מתקון בזה?

לשנה, נוכחות לדעת, שעצם יומר שלם וחוק הוא
סבה פוזלה על הפלש וחותם שלם, כמו שאמרנו קדם
ביחס לעצמים אחרים.

קבר:

היטב לךין. אולם מה יוציא מה?

מה יוציא, שביל מה שיש בזמנים התקנות יישנו
בעולויים, אבל לא כל מה שיש בעולויים יש גם
בתקנות: למשל, הגדיות ומתרבות ישן בוגוש
חכינית, עוד שמתוחשה ומונואה מסרות לוגש
הזומת, וממו-kan ישן מתחשה ומונואה לוגש
השכלית, עוד שידיחה ותפרק איןן לוגש החינית.
ונראה לי, שהשכל בזמנים מגיע עד לדיicut החמר
תכללי והזרה תכללית. תכונות את כל החירות. מה
מתברר, שעצמים כל האורות יומר נעלם, יומר
מקצים הם את כל האורות וומר כללים הם ומקיפים
יומר, וכך אנו מגעים לחומר הראשון תכללי, הנושא
ומוחיק את כל.

קבר:

בדאי שמתפקיד בידיעת הפעלות של העצמים
האהלה אחד על השני, כמו שאנו רגילים לעשות במשה
ונתקנו זה.

טפלמייד:

בנתיי, שתרכנו את מנגנון בתקה, שישנות עצמים אלה, ובחקירות הפלחות של כל אחד מהם, ובסימון הפלחות של כל אחד מהם, ובמשוואת הפלחות של כל אחד מהעצמים עם פולות האחרים, ובתגלחת הפשעות של האחד על השני, ובמציאות המשפע וושגנה שביהם, ובכל תחקירות הנכונות בסוג השאלות ההייניות, כדי שיתגלו לך מדריכין ותשטו שביבים, מה שנורם שהם שיכים לאוthon הטע. ואנו מתברר לך פולות העצמים האלה אחד על השני, ומפיר את שלמותם המוחדים מתחזק ששלותם של האחרים. ומה שאליך לדעת הוא, שהבנת העצמים הפשוטים והשגת תידיעת האפשרות לנו מכם, גורמות את הספיקת הנזול ביטר ומטענו בכירעת העצמים הפשוטים, ותפקידו סוקת הנפש בידיעת העצמים הפשוטים, ותפקידו סוקת כוונת צורתיים וסגולותיהם, ותפקידו פולותם והפאלותם מהיה גם ממד סוקת בידיעת האלהות ורבוקותה בה. אליה, אפוא, להשתדל מאי בחקירת העצמים הפשוטים ולשוד כל מארך ובייחור בחקיקת עצם הנפש ומשכל, כי הם נושאים את הכל וביהם כוונת כל דבר.

פרק:

התבונן בפורה המוחשת, היומר קרויה לה. נעללה בסוד למצלחה, ותמצא שהגמלים, ככל אשר ימי יומר

טפלמי: אחרי שפתחתי לי את מתקירה בזמנים הפשוטים והARIOתני על דרך המובילה לדיינעם, נשוב למקום שטרנו בו, כלומר: להוכחת מציאות ח'ר וצ'ר ה בפ' ט' ל'ם, כמו שפצענו זאת במוחשים.

ברבו: באשר ידעתה את תוכנת העצמים המשכליים מהיה מבססת, מתברר לך כמעט מלאיה מציאות מהר ומיורה בהם. ממש, אפוא, בקיום מציאות העצמים האלה ועל מהר לעבר לזרירים, שהם תוצאה קמציאות זו, כי לפי מה שתקיף את ידעתם העצמים המשכליים. מהיה גם ידעתך ביחס לזרירים היוצרים ממנה, ולמה.

טפלמי: מתבררת לי כבר בנסיבות מציאות העצמים האלה לפי אפן החסתכלות בפועליהם השונות ולפי אפן משמור והדרמן, שבין הפעולות האלה. אולם קיימי רוץ, שתקין לי כל אחד קinesis לכל אותו קצמים בכל לוותם, מה שירבה את ידעתם בענן זה.

פרק:

התבונן בפורה המוחשת, היומר קרויה לה. נעללה בסוד למצלחה, ותמצא שהגמלים, ככל אשר ימי יומר

טפלמיד: מה הראית, שטחות הגופים היא אמת?

רבב:
שטוּפָם בְּתַנוּעָה.

טפלמיד:
אף חושב, שטוח בין הספרות קעלינוות
וונוכות בתנועה גורם בהכרח לשתוון במתוות?

רבב:
שים לב למתקדם ומישך קיומו של תקופות, כי
בזה הן נבדלות זו מזו.

טפלמיד:
אם כל גופים מתנווצאים רק בגלגול תנועת הגוף
הכללי, מדויק פנוות הגוף קאלה שנות בכוונה;
שטוּנָה מנגנון הכללי היא תמיד ותמיד אחת?

רבב:
מזה יוצא ברור, שטונעת הגוף הכללי אינה אלא
על ידי עצמו.

טפלמיד:
מדוע זה?

רבב:
לו היה הוא עצמו בגופים לטענתו, לא היה
יכולת להיות שינה מפינה בכוונה מתנווה של שום
גוף המנווץ על ידי.

עליזנים, יהיו בעלי גוף יותר מקיף ומגוון יותר ובקשה
ופעללה יותר חזקה ומנוגה יותר פשוטה.

טפלמיד:
הקבונתי כבר בזאת ומצאת, שדבורייך נכונות.

רבב:
הקבונן מטעמת הגוף הכללי ושים לב לתנוות כל
הספרות שלמטה מטה.

טפלמיד:
הטפלתי כבר ומצאת, שהן כלן מטעמותם בכלל
שטונאה בראשונה, מאוניה את הגוף הכללי.

רבב:
מה אף חשב ביחס לטעמת הגוף הכללי, האם
הזכרים לה הוא הגוף או איו טה אמת?

טפלמיד:
נדמה לי, שהגוף הכללי מתנווץ על ידי עצמו.

רבב:
האפשר, שיתר גופים, שהם לטעמה אין פנו
הכללי, יתנווצו לא על ידי עצמו לפחות מעתה, בעוד
שಗוף הכללי מתנווץ על ידי עצמו?

טפלמיד:
מדוע זה בלתי אפשרי?

רבב:
לו היה זה אפשר, קיימת מהות הגוף הכללי יכולת
לחיות לטעמתו אשר הגוף, תנווצאים למטה מטה.

טפלמיד:

אי אפשר, שחלק מפניו יהיה רק מנייע וסלק בך
מטעןוצע.
טפלמיד:
מדוע לא?

ברב:
באיזה אופן יכול חלק מפניו להיות בלתי מטעןוצע,
אם פלו מטעןוצע על ידי עצמו? ואם הוא מטעןוצע
על ידי עצמו, הוא כלו בהכרח גם מטעןוצע וגם מנייע
מה שאינו אפשר.

נא

טפלמיד:
הופתף לי כבר את אידעהון שבדרכו, אם אומרים,
שהגוף בכלל מטעןוצע על ידי עצמו כלו.
ברב:
זהו היה יוצא גם כן. שטענות חלקי הגוף אין
עוקבות זו את זו, והטענה קראשונה אינה נובעת
דוחפה לשנית, ושיכולה להיות נסכל כליל פועל.
טפלמיד:

נתפרק לי כבר קארבעה אפניהם, שאי אפשר
שהגוף בכלל ? מטעןוצע על ידי עצמו, הרי הוא
קיים עוד אףן להופכים זאת?

ברב:

החו"ב אמרה שטענה צל תנוועת הגוף הגללי
שהיא איננה באה צל ידי עצמו, אינה מחייבת לאמר
שכל מטעןוצע יש לו מנייע, עד אין סוף?

ברב:

החו"ב, שכל מטעןוצע יש לו מנייע, עד אין סוף,
מתבשלת על ידי העברת, שאין מטעןוצעים בקאה
במאיזות חכמי מחthon וגם על ידי קראיות, הקבשות
את הטענה, שהטענה באה על ידי עצמה, או שפטת
הטענה היא טנוועה.

טפלמיד:

ומה פשיב אם אני לטען, אני, שתנוועת בגוף
הקללי באה על ידי עצמו?

ברב:

ברור כבר משקר שטענה זה, מתחזק טנוועות
שהקדמונו, וזה מתברר עוד יומר על ידי מהנדלים
שאין הגופים בכללו הטענה או במאיזותה וחסרוניה.

טפלמיד:

הוסף נא ברור לאניון זה.

ברב:

אם הגוף בכלל מטעןוצע על ידי עצמו, הרי הוא
בקרכח גם מנייע וגם מטעןוצע ביסודו.

טפלמיד:

מדוע זה?

רבב:

אם נס ייש עוד אףן, מחוץ לקודמים, וויהו: לתביא
בחשפונן, שלגלאלים קיימה מחלוקת ואינם נצחים.
תלמידיך:

הבינומי זהה. אולם אם תגללים אינם
אתנו עדים על ידי עצם, לא אפשר שבתוא
תנוועה ישר מהפניע קראשון בלי אמצעי?

רבב:

לא חשבתי, שאיפה יכול לפקסם, אם הגלל, שהוא
עצם נושא מקטינוריות, מתנווע באפנן בלמי אמצעי
על ידי הפניע קראשון, אתני מה שהקדמון מתחזחות
מקוינוות לפני שני האפננים, שהחדרנו אותו בתור פלל
לאשור מציאות עצמים. בלוומר: אףן מהתבוננות
במחורי הפלל קראשון ובתאורי עצם נושא מקטינוריות,
ואף מהתבוננות בהשפעות והפעלות של אותם
עצמים על אחרים. ראיינו גם כן, שהעצם נושא
מקטינוריות בא ממאות אונת, שהוא נובע ממנה. וכך
יתברר לך מפלל קאמור, שהעצם הנה אינו נובע
מהפניע קראשון. ועוד אני אומר: בגין שהעצה אינו
מלבד צם בדק אלא אמצעים דבר מה דומה לשתי
מקצחות ואני מקבל את השפטתו אלא על ידי אמצעי
כמו שוגוף האדם אינו מקבל את השפעת הנפש
פסכלית אלא באמצעיות הנפש חמיגית, וכן שהאדם
איינו מקבל שככל אלא באמצעיות הנפש נשכלית, וכן

שלם קראינה איינו מתחדר עם כנופים אלא באמצעיות
אישונתניין והאורן בזק, וכן שנטפש סקללית איינה
מתחדר עם הנוגדים אלא באמצעיות הגלל שהוא
אמצעי בין הפשיות וחרוטניות – יוצא מנה באפנ
ברור, שגם בין עצם נושא מקטינוריות ובין מפועל
ישנם עצמים אמצעיים.

תלמידיך:
איini חושש, אתני הוחזות פברורות שתקומת
לאשר את מציאותם של עצמים אמצעיים
בין העצם נושא מקטינוריות ובן מפועל
קראשון. אולם רציתני, שתרחיב את ידיהם גם בס
למציאות העצמים האלה. ובכן, הוסף לי ברורים.

רבב:
האם איינה מונה שאחד מן המוחשים יותר גאליה
מאחר, ועתילוון מהם הוא למתלה מתחזון?

תלמידיך:
מדוע לא?

רבב:
מה היא השפה זהה?

תלמידיך:
השפה היא המפרק של מתחזון עתילוון: מפני
זה אי אפשר, שימצא בפירושו.

רבנן:

שבמוֹחָשִׁים לְמַתְחָתוֹן שֶׁפְּמַשְׁלֵלִים, וְזֹה מוֹקִימָה, שִׁישְׁנָם
עֲצָמִים פְּשׁוּטִים אַמְּצָעִים בֵּין הַפּוֹעֵל הַרְאָשׁוֹן וּבֵין
עֲצָמִים נוֹשָׂא הַקְּטִינָגוֹרִיות.

רבנן:

סְפָלְמִידָר: נִתְּנָתָתָה לֵי כָּבָר הַנוּיִתָּם שֶׁל הַעֲצָמִים
הַפְּשׁוּטִים עַל יָדֵי הַהְוָכָחוֹת שֶׁהָבָאת.
אוֹלָם נְשָׁעָר לֵי עַזְדָּה סְפָק בִּינָס אֶלְيָהֶם: אַנְיִ מְבִין
אֶת מִסְקָנָמָנוֹ שְׁהָזְרוֹת, הַבְּשָׂאוֹת בָּעָצָם נוֹשָׂא
הַקְּטִינָגוֹרִיות. נְטָבָעֵי עַל יָדֵי הַעֲצָמִים הַפְּשׁוּטִים וּנְבָעוּ
מְהַם, וּבְמַשְׁקָלָל קָל לְשִׁלְגָנוּ לְהַשְׁגִּיא אֶת זֹאת, וְאַנְיִ
מְפַקְּפָק לְמַסְפִּים לְזֹהַדְתָּה לְהַחֲזָה שֶׁהָבָאת הַמְּאַמְתּוֹת
הַגְּנָחָה זוּ: כִּי חָזְרוֹת הַלְלוּ פְּקִירִיות הָן, וּבְכֵן אֵין
עֲכֹוב לְהַסְּפִיט, שְׁהָן נְבָעוּ מַעֲצָמִים מַפְּשָׂמֵשׁ וּמַתְּאַחֲד
אֶקְסָם דְּגַמְתָּה זֶרֶם אוֹר הַשְּׁפָשׁ, הַיְּצָא מַפְּשָׂמֵשׁ וּמַתְּאַחֲד
עַם הַגּוֹפִים. אוֹלָם אַךְ אָוֶל לְאָמֵר, שְׁעַצְצָמִים
הַפְּשׁוּטִים עֲצָמִים נוֹקָעִים אֶחָד מַפְּשָׂגִיא, וּשְׁפָה
הַעֲצָם נוֹשָׂא הַקְּטִינָגוֹרִיות בָּאָה מַעֲצָמִים מַפְּשָׂוט, בָּעוֹד
שְׁתִיָּא קוֹרְבָתָה לוּ לְפִי תְּפִידָר?

רבנן:

מִהִיוֹת הַעֲצָמִים הַפְּשׁוּטִים אַיִן נוֹקָעָות,
כִּי אִם בְּקַחְוּמִים וּקְרָנוּקִים כֵּם מַזּוֹרָתִים
וּמַשּׁוֹפְצִים. כִּי תְּמִיהָוֹת שֶׁל כָּל אֶחָד מַעֲצָמִים

253

252

רבנן:

שָׁאָם אִינְךָ מְזֻהָה, שְׁקָעָם הַשְּׁכָלִי נַעַלה וּרְקַמְעָם
הַמְּזֻחָשׁ ?

סְפָלְמִידָר:

אַנְיִ אָוֶרֶר אַחֲרָתָה.

רבנן:

הָאָם אִינְךָ מְזֻאָה, שָׁעָצָם שְׁכָלִי אֶחָד יוֹמֶר גְּבוּם
וּדְקַמְשָׁנִי ?

סְפָלְמִידָר:

מְדוֹיעַ מְכֻרָה לְהִיוֹת כֵּן ?

רבנן:

סְפָלְמִידָר: שְׁבִין הַמְּמוֹחָשִׁים הַאֶחָד יוֹתֵר גְּבוּם וּדְקַמְשָׁנִי.

וְמַה יוֹצֵא מִזָּה ?

רבנן:

יוֹצֵא מִזָּה, שְׁלִילָנוּ לְאָמֵר, שָׁאָם אֶחָדִים מַהְמוֹחָשִׁים
יוֹתֵר גְּעוּלִים מִהְאָחֳרִים, וּטְבָבוּם יוֹתֵר נַעַלה מִזָּה
שְׁלִיפָה מִמְּנָה הַכְּרָחִי הוּא, שְׁהַעֲלִילָנוּ בְּאַלְיוֹגִים הוּא
יוֹמֶר נַעַלה וּסְקַן וּמַתְחָתוֹן שְׁבַתְּחָתוֹנִים — יוֹתֵר גָּס.

סְפָלְמִידָר:

אֵי אָפָּשָׁר אַחֲרָתָה.

רבנן:

וְבָקָן, הַיְּמָס בֵּין פִּיּוֹד אַלְיוֹן שְׁבַמוֹחָשִׁים וּבֵין
פִּיּוֹד אַלְיוֹן שְׁבַמְשָׁלִלִים הוּא כָּמוֹ מִינָס שְׁבִין תְּמַתְחָתוֹן

הואר, הווים מעליון למתהנו, אינו ראוי למשג העצמות באמת ובשלמות ביחסו עטם קראשון שהוא סבתו. לפי זה יש לומר על העצמות הכליל, שהם שונים בדרגת משג העצמות, ומעליהם בהם, אפוא, יותר ראוי לשג זה מהמתהנו. — ואולם לאורות זאת יומר ראוי לשג זה מהמתהנו, שמהם איננו שמתהנו איננו שונח לאלוין במשג העצמות, אינו נמצא מחו ז' לגרור ממשג זהה, כי מפניו נובע לפה, שהוא בבחינת עצם למה שנובעשוב מפניו. לפיכך עצם המתהנו הוא בבחינה ידועה כלס שבעצם העצם המתהנו הוא נובע, והוא שוב עצם בבחינת הכלילוֹן, שמאנו הוא נובע, והוא שוב עצם בבחינת מה לבני הכלם חזורים מפניו, ולפיכך אין אכוב בדבר, שעצם אחד יהיה נובע משני, ובלבเด שעצם, מפניו הוא נובע, יהי היטה פשות.

גג

טפלאייד:

ברר זאת יותר.

רבבי:

מן מאליו, שבל מה שנובע מאחר שיעץ לטוג שלו, אם כי שונה הוא מפני במדרגתו, ומפניו שעתם הפשות הוא עצם שופע, גם כל מה שנובע מפניו הוא עצם, אם כי שני עצמים אלה שונים במדרגתם. ועוד: מכון שדבר שופע לא מתווך וזה שהוא מקרה, אין אפילו, שעצם יהי נובע מעצם. ומהותה, שמנכיה

האליה מגבלות וקיצימות ולאין מתחששות עד אין סוף, ובכך קרגניום ורמות מלהם, פורצות את גבוליהם וחורגתו פנטגרומיהם, מפניהם שען נכללות פורות בראשון הנובע מתרצון. כמו שכאן השופע מהשמש בתוך קאויר, עבר את גבולות המשם ומתחששת בתוך קאויר, בעוד שהשמש בעצמה מעולם אינה עוצרת את גבולותיה; וכן שמלט מהיון הנובע מהקשרון בשלל, שוקום שבתו הוא המה, מתחששת בעצבים הנוגת, בעוד שעצם הנפש, כשהוא לצמלו, אינו מתחששת ושירירים, כי חלט מהו חזר ומתיישט בכל טליי הנוגת, בעוד שעצם הנפש, כשהוא לצמלו, אינו מתחששת והוא שופע. — בכה כל אשר ואחד מהעצמים הפשוטים שלו איה קריין ואית אוור ומפניו אומם ככל מה שונמץ' לפלת מפניו, וכי אם זה שופר עצם כל קצבו הקבוע ומעולם אינו עבר את גבולותיו.

טפלאייד:

ובכן לפי משפטך זה יוצא, שמה שזורם מהעצמים הפשוטים הוא רק פחות ואיביות, אבל לא עצמים ממש.

רבבי:

אני אוכס לה, שפרקונים הנובעות מכל אחד מהעצמים הכליל, אם כי הן פחות, אינן פחותים לשג העצמות שלהם, כי הן נובעות מהעצמים שלהם. כאמור, שפעלה בקבלה יותר ראייה לשג העצמות מצלול, ואם זה כן, תהה כל

קafkaיות ה

אַלְיוֹנִים
. הן עצמים. ועוד: כמו שהצורות
ה

אַלְיוֹנִים
 מצורות, בכה גם

אַלְיוֹנִים
 —

אַלְיוֹנִים
.

נד

טולפלייד:
תסאיירני נא שאליה זו: אַמְרָנו בֵּיטֶס לְבָשׂ. שמייא
nobutz משלכל וגמצעאת או מחויז למחות משבל אל
קתוֹת ולהת, אם היא מחוץ למחות משבל, הרי אינה
nobutz פָּנָגָן, ואם היא קתוֹת, אין הבדל בין הנפש
ובין מחות משבל.

רבבי:
גביעת הנפש ממחות משבל היא בבחינת גביעה
על מדבר טוק, וכי היא איתה בקשרת קתוֹך ממחות
קאות. אולם מכך אתה מחויז למחות משבל איך
אצטבעת שתהיה nobutz פָּנָגָן, כי כל מה שנובע מאייה
דרך נבזא מחויז למחות, ובשעה שהוא נובע, הוא
חולך ומטרך פָּנָגָן. קמוֹן nobutz הפשט משלכל
ובשעה שהיא nobutz פָּנָגָן, היא מחויז למחות משבל
והגביעת זאת של הנפש משלכל בבחינת גביעת פָּנָגָן
מדבר טוק, אינה משבצת. שנובע מעצמה תקינה עצם.
כי כל מה שנובע משלכל הוא עצם בשחוֹא לעצמו,
אם כי הוא גם מקרים, בקיומו נובע מעצם אחר.

טולפלייד:
שים לב,

אַלְיוֹנִים
 מעצימים פשוטוֹת, מכאן שהם נובעים

איןנה סגולה בפאה מתחזקה זה

אַלְיוֹנִים
 מקרים, כי
בזה שטזרבר שהוא כבר מקרה איינו שופע. זה מראת
שהגביעת איה בא משבצת בקוחה אוור ולchan.
 ועוד: אם מקרים מעצימים את מהיומיהם והם הבלא
יומר שלשים מעצימים. על אמת פה וכמה מן הרואין
הוא,

אַלְיוֹנִים
 מעצימים יונקיו את מהיומיהם. ועוד:
חיות ומשבצת, שבגללה אין הגופים נובעים מהנופים,
מייא זו, שפה, גויהות גפה ומגבלה, איננה נובעת
לאcum למאניק את מהותו, אין, אפוא, שום עכוב,
שעצימים מעצימים פשוטוֹת, שהם טרי במות, יקי שופעים
עצימים אחרים. ועוד: שלא במלות ומרקדים נובעים
מעצימים, פמו אוור ומחות ומידומים להם, אולם
nobutzים אלא ממחות ומרקדים מעצימים, מעצימים,
ולא מהיומיהם. ברור, אפוא, של נאצל דומה
לפראציל ושומ דבר אינו נובע אלא מהדומה לו.
 לפיכך גם מה שנובע מעצים פשוטוֹת אריך להיות
העלויונים מעצימים את מהיומיהם למתונות, לא כי
nobutim להם את שם ואת גדרותם. ואולם הם נובעים
לهم את שם ואת גדרותם. יוצא, שהם מעצימים
לهم את מהותם. ואולם, אחרי

אַלְיוֹנִים
 מעצימים ה

אַלְיוֹנִים

nobutim את מהיומיהם לעצימים ממשותונם, ומהיומיהם
עצמים הן, ברור,

אַלְיוֹנִים
 מעצימים ממשותונם, שנובעת

מקצתם הפסיקים, גם הימים פחות מדבר שמספרנו הם נזקאים וקרני, בכל זאת עצמים הם, והם נקראים עצמים בגל סגולתם שלהם לנצח ובגל זה, שניהם מהם שוב נזקאים לחות אחרים. ובזה נסמלת הספק שתקיה לי קבוס לזו, וכיtin הסבירני נא בברכתה המשASIC את רוחי, אם כי אין שיק לו כוונות נזקאי. מצאתי, שחלקם משפטוים, כל מה שהם יורדים מטה, מטבחים וחתכים, עד אשר נזקאים גשמיים ומוגלים. כמו כן מצאתי, שגם חלקם המרכיבים הם בך, וממצאי גם כן. שאלת קצת מהחלקם של אחרים יותר בלילה מאשר פגלה עצמים אחרים. ובכן נשאלת השאלה: איך יכול להיות, שהם האליה, חלש וישתחוו ויתGES, ושפלה הפוך קראשו וקדוש תהיה אך אם איד יומר גלויה מאשר קארה, ומלה הלאחי ברי הוא מלחת כל עם ותשאלה ישלהות לכל יכולות ורמות?

כבר: אי אפשר, שהם הלאחי יהלש, אלא שמתוך השתווקות אלו התווכחו הלהות ויחילו אל בטחוניות. טולמי:

מדוע זה?

כבר:

מןני שאל, אם, הנבע מאייה דבר, יומר טוק קראת אותו דבר. יצא. שגם הפעם הנבע מפהziel

אחד מן השני, הרי האלונים שבקום חולבים ופוחדים בזקם, מכון שARTHOGIM נזקאים מלהם. כרב:

מכון שחלקם בטחוניות נזקאים מפחים קצתם חלקונים בבחינת נביעה מכם מדבר טוק, ולא בבחינת יציאת מהות מפהיה, הרי ברכבה לא תפתתנה מבניוות קצתם קאלויגים בغال להטבות הצלחות קצתם מכם. וכמו כן אין מפהיות הלאה (הצתם השפלים) נבדלים מפהיות שלם, אם כי נאכלו מלהן. תרגמה לעזה הוא חאש, שאינו נבעת ואינו נבדל מפאה, אם כי מולד פרוסק החאש, שאינו מחם והוא פאואר. כי גם אם מפמי השחתה נזקף לאויר שוניה מפהיהם, הנמצאים שבין, ומפני שחתם נזקף לאויר שוניה מפהיהם, הנמצא באש כלת. וכמו כן פאואר אוր השמש מפהיש צל פנוי הדרמה, לא גנער פאואר לשמש הנושא בפהותה, אם כי האויר היה נזק פאואר לשמש. וכאור בפוץ על פניו הדרמה אינו האויר הנושא בפהותה. הראייה לה הוא פתקדיל בין נושאיהם וכמו כן תקדיל בין האורות בחוק וחלשת.

נה

טולמי:

נתברר לי כבר, שהוחות, הנזקאים מכל אחד

ומכשך לקבלה צורה שלמה אמת בלי שם קבדלים
בתוכה, לא ימנע הכל מעשיות זאת.

תלמידיך:

ומדוע, אפוא, אמרת, שהם הנאצל מפהועל בראשון,
כל שיקחה יותר קרוב לו, הוא יותר חזק?

רבנן:

אליך לך מהר, שלא ליחס את הקבלה שבעם למוחות
הפה, אלא רק למוחות הדבר, המקובל את פעלתו.

תלמידיך:

באיזה אפן?
רבנן:

בנון שמחמר, מקרוב לרגע ספתן, יותר מכך לקבע
את פעלתו מאשר שמחמר ברחוק ממנה, גם גלי הפה
במחמר קרוב יותר חזק מאשר במחמר רחוק. אולי כל
השאלה מזאת אינה שיכת לענינו, כי היא נכונת
لتורתך צו.

נו

תלמידיך:

קאמור מספיק, כדי לסייע את מציאות האצחים
הפשוטים, אולי חזר נא על הונאהר ונסכם
אותו; כדי שיקחה יותר מובן.

רבנן:

אם רצונה לציר לך את פרבר בפצעם אמת, עליה

הראשן ומקודש יותר חזק בסביבתו, בכל שיקחה יותר
קרב לו — ויויר סלש בכל שלא יהיה בקרבתו ויתפרק
בפצעו.

תלמידיך:

הקבלה תה בhem שבקבר אין אפשרי אלא באשר
ההסήמה אין מחייב בשבייל מזבב, ובאשר הוא מגבל.
ואולם הכל של הפהועל בראשון הוא מחייב ובלתי
מגביל. יוצא, שאין אפשר שבעל תה בינה יומר טוק
בסביבתו (של הפהועל בראשון). מאשר בקהנות רחוק
מאנו, אולי תה נכונים משגינים בלתי מוכנים לי
ועם: באיזה אפן אפשר להזכיר לדבר אין סוף או
לתרחק מפניו, והוא אין מגבל במקומות, כי אם נמצא
בכל וophysical נמצא בו באפן שונה?

רבנן:

אמנם נכון הוא, שטח הפהועל בראשון ומקודש
מחמי הוא ובלתי מגבל; הפל תיזכר בעצמו אין
משגינה ואינו בעלה מגבל מפני הבדל בין המזרות
בגדל ופחות.

תלמידיך:

מדוע לא?

רבנן:

משמעותה קזירה מהלך הפהועל על ידי בחר
אייה אלא לפי הינתן מהלך לנו. כי, אם בחר מוקן

261

רבב: שים את חומרו הראשון לאחת העצם נושא כל צורות גוף, כי חומר נושא את כל הçıורות. ושים את עצם משכל לאחת הטעמות, כי לשכל שני כחות ועל כן אפשרית בו חילקה. ושים את עצם הנפש לאחת הtekנות המכילה את הטעמות. וՄעריך את עצם השבע לאחת האבע. שהוא הקטורן בחלאי הגוף, כמו שהבע הוא הקטורן בין העצמים פשוטים. וכל אבע מתחנה על ידיו. ובשם שלם קראיה, הכל אשר יחולר יותר באבע וישקע במקנית ובפמות ובעצם. תצלם ממנו טמציותות ומסתור בגל דיקותה. וליחס — כל אשר יחולר וניצא מהעצם אל הטעמות. ומהפמות אל הtekנות. ומחבקנית אל האבע. משלה הטמציותות יותר גלויה בגל גסומה ועביה — בכה הכל אשר יחולר משכל למה שאחרי העצם נושא הקטגוריות. כלומר: לאעצם קרוונאים, עד אשר נגייע לחומר הראשון, שהוא לאחת העצם. פצלם ממנו טמציותות חරואון, וחגלה לאחת העצם. גל דיקותה. וליחס — הכל אשר יחולר ותשופור בגל דיקותה. וליחס — תחולת ויצא מן תחזר אל היומך קרוב מהעצמים. תחולת לו טמציותות ותשופור בגל גסומה ועביה. ותרגמה הזאת. שהנני מציע לך, פקל אליך את הנטה סדר העצמים קרוונאים לפי תדרגותם. ובכללם אם רצונך לצידך לך את העצמים האלה ואת האפן, שבו מתקבשת מהותך בהם ומקיפה אותם.

מתהתו אל האליזון, ומהצעה, שהוא יותר דק ופשוות וסנק ומאחד, אמת היא מה הוא, אם חומר — חומר, אם צורה — צורה, אם תנוצה — תנוצה. וישמש לך הגלי ראהיה על הנטה, וטמראב — על הטעמות. ראהיה על הצלת. ואם מלא כל זה, מגיע להבנת קאנון תמקבש.

תלמיד: נספֶת לי ספוק בזאת אולים באיזה אופן אזכיר לך את סדר העצמים האליה ואות קיומם אקדמי בשני?

רבב: ושב פמיר את תרקרים טמוחשים לדגמת המשלבים ואנו כל ייחיה לך לציר את המשלבים בדקינה.

תלמיד: מה עלי לסתות כתור דגמה לסדר העצמים המשלבים?

רבב: קח לדגמה את הגוף הכללי המחלט. כי זהו מתהון המשמש דגמה לאליזון. ובתגובהך למלכבות הגוף חמילט וסדר חלקיו כל ייחיה לך להכיר את סדר העצמים הטעמיים.

תלמיד: הסבירני נא את דקינו, שבען העצמים הטעמיים ובין חלקיו הגוף הכללי.

ביב: מיטבת לראות ולמבחן. אולם, אם מתרומם עד מהחרר הראשון סכלו ומחסה קאלו, פראה פלאים הולמים על כל השtopic, אפוא, זהה ושאף, כי זאת היא השיטה שבעלה נוצרה הפשח האנושית ונזהה ענג גדול והאשר הנזול ביזה.

טפלheid: חוריינני נא, אם לחות העצמים הקאלה מגבלים הם או בלתי-מוגבלים, ואם מוגבלים — איך הגיעו את פאייהם מהם הבלתי-מוגבל, ואם הם בלתי-מוגבלים, איך ייא מכם אל תפעל דבר מגבל.

ביב: קרצונג שהוא חלם היואר את העצמים הקאלה הוא מגבל לפי פאי פאלו ובלתי מגבל לפי מהותו, ומפני כי פאלו מוגבלת. אולם קרצונג אינו מגבל לפי פאלו אלא מפני שיש לכל בעלה מתחלה ועל כן היא חולכת געבות קרצונג, ורק צוין הוא בלתי מגבל לפי מהותו, כי אין לו מתחלה, ולהיפך, על עצם שהוא יש לאמר, כי לו יש מתחלה, כי על כן הוא שלול, ואין לו אחורית, כי הוא קשוט ואינו مليוי בזמנן.

טפלheid:

ברוך תהית. אך נא לי, אפוא, באיזה אפן יצא

אליך לעלות שכלה עד האחרון שמשקלים ולנקות ושתהר את שכלה מכל מחלת המוחים ומלצוו משב הטעב ולהגיע בכל שכלך עד הגבוי מקיצוני של מה שאפשר לך להציג מאמנות האzem המשכל, עד אשר סוף סוף במעט מהערTEL מתקצצם המוחש, אבלו אין פיר אותו כלל. ואנו אבלו תבל את כל עולם טנוני בתוך מהותה, ומשימו כלו אבלו באנחת מפנות נפשה, ובאשר פ羞ה את זה, פבן את קطنות המוח שעתה גדר המשכל. ואנו ייחיו העצמים הרוחניים אבלו מוחים בידיך ומספצל בהם פאלו הם לפניך עיניך כמו שום. מקרים אותך ונצלים מפח, ותראה את מהותך אבלו אפה בעצמה מאולם תעצמים. ולפעמים מוחשב שאפה רק סלק ממע, בגין בקהל שבניך ובין העצם המוחני, ולפעמים ידעה לה, שאפה תנע סכום כל העצמים הללו ואין הקבד בינה וביניהם, בגין האהוד בין מהותך ובין מחיותיהם ודקות צורך בצורותיהם.

נו

טפלheid: צשית מה שאוית אליך, ועליתי במדרגות משקלים וטילתי בפרדייסיהם הנחמדים. ומצעתי את המוחים בסבואה עם משקלים סלשים ואיד-שלמים במקלחת, ורק אמרתי את כל עולם טנוני שש בהם כמו טירה בים וצפור באיר.

לעוצמי את הנסיבות העצמים קרטוגרפים
בגופניים, ונסיבות אקדמיים מקרטוגרפים

אם שאסרים?

רבבו:

הסתכל בנסיבות Körperה אויר, ובBOR הנטש אל
הארה, ומשאל אל הנטש, ואירוע סלקי מופיע כאירועים
במו התרבותית, האבע, במותם, קעצם וסודם באחריהם
ומקש לפי זה, שאחד מקרה עם הגוף ואחד מהגוף
עם הנטש ואחד הנטש עם הגוף הוא דגמה לאחד
העצמים הרווחיים אמור עם השמי. ומה שאחד
מתגדלים, פקל אשר הגוף הוא יותר דק, וזה גם כן
ראיה לזה.

רבבו:

לעתים קרובות שטחתי את המMESSים קוראים לעצמים
הרווחיים האלה אגולים וגלגליים, וברור הוא,
שמטיגיות קעגול או הגלגלי מתאימה אף ובכך לאゴף.

רבבו:

אל יתירה תדבר נר בציגיה. קראו לחים עגולים
וגלגליים אך מפני שאקדמים מכם למן אל ה
מתקדרים ומיכילים אותם.

רבבו:

מה מובן קעלו מזה או מקהלת זו?

רבבו:
היא כמו נקלת הנושא את הנושא ועה את
העלול והוא יודע את הידוע.

רבבו:
האפשר למצו דגמה להקלת זהה העצים הפרטיטים
כמי שעיל ידי זה נוכל לומר לא-אליה מסקנות?

רבבו:
הסתכל במעט הטעוי ותמצא, שהוא מכיל את הגוף,
כי הוא פועל בו, והגוף נפצל ממשנו ועתוף בו. כמו
בנ התבונן בנפש החומרה. ותמצא, שהוא פועל
בטבע ושליטה בו, ותמצאו שטהבע הקוף ונפצל על
זהה. וכמו כן התבונן לשכל ותגש השכלית, ותמצא
שפל אחד מהם מכיל בקרו בו כל מה שזקעא למשה
מהעצמים האלה, והוא היודע ותודר בו ומשולט עליו.
ויתמר מיל הוא עצם השכל בובל דקתו ושלותו.
ועל פי דגמת העצים הפרטיטים האלה רבין, שגד בין
העצמים המכליים אקדמיים מכילים את הקדרים, וכולם
מכילים את העצים המרכיב לפיה האבן המתואר, ככלומר,
כמו שהנפש מכילה את הגוף ותשכל את הנפש, והוא,
שהמתהון מהעצמים קנים בעליון, כי הוא נושא
וירען. ותגש המכליות נשאת את כל העולים הפגוני
ומציגות העצמה ורואה כל מה שיש בלב, כמו שהנפשות
שלנו הפרטיטות נשאות את גופינו וירעות ומציגות
עצמן ורואות כל מה שיש בגופים. וביתר הקוףousse

לו, אך אשר מגייע לתנועה לעצם השכל. ותפקידו שפְּשָׁכֵל הוא המסדר את הפל, ותשולט בפל, ותמצא, שפל העצמים, המניצים את גוף האדם, הולכים באקבות השכל, ונקבעים לו, ושהכל הוא המושל עליהם ומשופט אותם.

טפלמיד: גלימת לי סוד גדול ואגנון עמוק, והוא: שמתנווחה

מתנתונה של העצמים הפליליים באח בפל בפל, תנווחת העצם הלויוני. ומה נובאים הפליליים שפְּרֹודם ומכוניהם, עד אשר מתנווחת מגייע לעצם העצם העצמי. ופה נמצאת, שפל העצמים פשעדים ונקבעים לעצם העצמי והעדיין וצערדים עזקבותיו ומתקונו עצים לפי רצונו. ונדרמה לי, שהנחתת הנפש שפרטית הולכת בעקבות הנחתה הנפש שמקלה. ואם מפל הנופות זה לא מהנה מוצאה אחרת אלא זו, דינור, כי היה מיכולת את הנפש נקבע של הפרטלה מהפעלות הפלליות. שנן פלאות מתכמה.

רב:

ניתבת לך בין מדברי, שעצמים מתנתונים משעדרים לאילו ניטים שבקם. אולי קבן גם את זאת, שכן טרם המוביילה לשאר השלם ולמהgent הטענו האמת, שאלייהם אנו שואפים.

טפלמיד:

ברך לך בשער משליishi הנה את

זאת השלב הפללי לפי תלמידו וההפשטוו ואצלות עצמותו. ועל ידי זה מתגה לך טיב הידיעה של הפועל הראשון יקצלה ותקקש ביטס לפל, וmben, אין הפל ביטם בידיעתו, וmben, שפְּשָׁם שמהות העצם המוקני וצורתו היא לאמת העצם הרווחני וצורתו, כמו כן גם הפלת העצם הרווחני היא לאמת הפלת העצם המוקני, כמו ששפט פבר בריה פאמים, שהתקהון משפט הדמת הפלין. ומפני זהה כה, ברור הוא, שמדובר הפלת העצם הרווחני את העצם המוקני הוא. שמציאות העצם המוקני בעזה בעצם הרווחני ונכללה בו, כמו שמציאות כל הנופים בפל בעזה בנוו' הפל בפל ובלת בו. ותורת העצם הרווחני על עצמו בראיות ותמיהה היא כמו מונעת מגלגל כל אירן במחפקה ובסבוב.

נה

טפלמיד:

הוסף לי הסברת,

רב:

אם רצונך לצייר לך את פרטת הפל, פלומר: הגוף הפללי והעצמים הרווחניים המכילים אותו, הסתפל בבן גוף האדם. שיישמש לך דגמה: גוף האדם ממעדים לגוף הפללי, והעצמים הרווחניים, המניצים אותו, הם לעצמת העצמים הפלליים, המניצים את הגוף הפללי, והמתוון שעצמים הפללי נקבע לעלויו ומשעדר

שער רבי עקיבאי

עקבירה גורגר מחרר ומזרקה עצומות הפתוחותים

א

שְׁרֵבָבָ:

מזה אמר בשער האתרון נתקרעה לך בדור מאיות
מחפר ומצורקה בצעמים המרבקים. וכמו כן
הקרעה לך בשער שלפני האתרון מהותן מחלות
מאיותם של העצמים הפתוחים. ואם יש ברצונך
להנחות גמאיות חפר ומצורקה בצעמים הפתוחים,
ולך מה שאמרנו על העצמים המרבקים. כי דרך
השגנת מידיצה על חומר ומצורקה אמת היא באלה
ובאלת.

תפלמיד:

באייה און?

שְׁרֵבָבָ:

אם מתחthon גאנצל מנטליון, כל מה שיש במתחthon
אריך לחיות בעליון.

תפלמיד:

נראמה לי, שטנקו רומז על זה, שהגמלים הגופניים
הם דגימות קרווניגים וקוראשוניים גאנצלו מנטליוניגים.

שְׁרֵבָבָ:

לא המתבונתי אלא לזאת.

מציאות הפתוחלים, מה שאף אחד מבלעדיך לא היה
יכול לעמוד, והשוגמי את זריזתם לפוי יכלתי, כמו
שלא השיג מי שהוא מבלעדיך. בשער הנה תקופה
מתחלת פרקייתנו. זאת מתחילה בשער הרבי עקיבא
לחקיר בחרר ובצורה, שהם מכלית פרקייטני הסבירני
נא מה שאמרתי לך, שפתוחלים אין כלום מלבד
חרר וצורך, כמו במקושים.

תפלמיד:

מהר ומי ישב ליה, אם אפרה, שְׁקָצִים קַאֲלָה
איןם אֶלְאָ חֹמֵר בְּלֹבֶד?

רבבו:
לו קי הצעמים קאלה רק חומר, לא קי שוגים זה
משה וקי באמת דבר אחד ולא קי פוצלים כלום. כי
החותר של דבר קית אחדר ולא בעל שנויות; והפעלות
שיקות לאורות, ולא לחדרים, כמו שוה נראה ברור
במוחשים.

תפלמיד:
ואולי הצעמים קאלה הם רק צורה?

רבבו:
איך אפשר, שתקינה צורות נשאות כל' נושא?

תפלמיד:
מדוע לא? הרי עצמים הם.

רבבו:
אם העצים הללו, הפחותים, הם בעלי צורה אמת,
איך נאשו לשוגים?

תפלמיד:
אולי הם שוגים בצעם?

רבבו:
לו קי שוגים בצעם, לא קי מתאים אחד לשני
לעוזם.

תפלמיד:
החוושב אתה, שכמו שישם חומר וצורה בגלגולים
הנופנים, כן ישם גם ברוחניים?

רבבו:

כן הוא בחקירתן.

תפלמיד:

מה קראיה?

רבבו:

הראיה, שעצים הרוחניים משפטים בחומר ובבדלים
בצורה, היא זו: מבון שפצלותיהם שונות, אין שום
ספק, שצורתיהם גס-בן שונות, ואյ אפשר, שטוהריהם
יהיו שונים, כי כלם פשוטים ורוחניים, והשנוי אינו
בא אל' מהצורה והחותר הפשות אין בצעם צורה.

תפלמיד:

מה מענה, אם אשיב לה, ש עצם סבב הוא
חומר ועצם השלב הוא צורה?

רבבו:

אי אפשר, שעצים בנفسם הוא חומר, מפני שהחומר
ברקב ומפני ששלב נאלה כלו ומפני שהוא פועל.
במו-בן אי-אפשר, שעצים השלב הוא צורה, כי גם
הצורה ארפה. הוכחתה לנו הוא שתווי העצים
קאלה בצעמותם עם ימר העצים הפחותים, ומהבדיל
ביניהם בסקמה ובשלמות.

טפלמירות:

ונאם כן שוגים הם ביחס לשלמות או אי-שלמות.
ברב:

לו קיוו שוגים בשלמות או בא-השלמות, ארייך קיה
לקיות מי שהו, מושוא את השלמות ואת א-השלמות.
טפלמירות:

הצורה היא נושא שלמות ומושא א-השלמות
גם הוא צורה.

ברב:

לפי זה יוצא, שהצורות הן חומרית, כי הם נושאים.

ב

טפלמירות:

מתקיימור הכנומי בבר, כי אין מים מים שוטים
רקבבים מהמר וצורה, או לא חסף לא מסירה.

ברב:

אי אפשר גם כן לאמר, שהעוצם מסמל הוא דבר
אחד בלבד. גם כן אי אפשר, שיתה בעל שני חפירים
או בעל שתי צורות, יוצא. שהוא אינו אלא חמר וצורה
בלבד.

טפלמירות:

אין אפשר, שהעוצם הרוחני יתבה מרבב,
ומכל הוא רוחני?

ברב:

אם הכרחי הוא, שטשוג הרוחניות הוא מחויז לא שוג
הנופניות, ושםשוג כזו נשיא בذرר אחר המגדיר
אותו, גם העוצם הרוחני מפרק אפילו אףונו זה. חלקת העוצם
הרוחני לשכל ונפש, ומחלוקת בין משכל ונפש בגופים
ומפרדים מעוצם. כל זה הוא גם כן הוכחה על
הפרדרת מהמר מהצורה. לפיכך, דמיון כל אחד
מהעצמים הפחותים, בהפרדו מן העוצם הרוחני, הוא
קדמיון מהמר ומהצורה בפחותים. במקודם פגעה
הנופני, ועוד: עצורה, אחד מהעצמים הרוחניים
הוא יותר פשוט ושלם מהשוני, היא הוכחה, שלפעלה
מהרוחניות, הולכת בעקבות הגוף, ישנה רוחניות
אחרת יותר שלמה ממנה.

טפלמירות:

ברור הוא, שלו קינה הרוחניות סבה, המעכבות
את חלקת, اي אפשר קינה, שהנפש תבדל מחשש.
ובם לא שונש אמת קינה יותר רוחנית ממשנית
מחלקה בין נפש ומשכלה היא, אפוא, הוכחה, שהרוחניות
אינה אמת, ואם היא אינה אמת, נופלה מהחלוקת
וועל זה השינוי.

ברב:

אוסף לנו הסברה ואמר: כמו שהכרחי הוא, שוגוף
אחד יהנה יותר פשוט מהשוני, ושהמר והצורה שלו
יהיו יותר קרוביים לרוחניות יותר מאשר פשוטים — בכה

בלבד. ככל שעהomer יותר קרוב לשלהבות, הוא יותר דק, ואנו גם האזורה הנושאה בו היא כמעט פשוטות וקרובנית. ולהפוך, וחתך לך דגמה פואר משם. כי אוור השם, בשווה לעצמו, אחד הוא, ואם ייפגש באoir דק ונוח, הוא חזר בז. וכאן אוור מופיע לאפן אחר, מאשר באoir אבה ולא בהר, אותו פרבר גינס לזרה.

ג

הפלמ"ר:
מה ממשיב לי, אם אמרה, שעצם רוחני אינו נבדל מאחר בגיל האזורה העצמית. כי אם מתחילה לו הפעלות בגיל תבגדלים בגופים המקבלים את פעולתו, וכך חל מהבדל על הפעלה ולא על העצם, בשווה לעצמו?

רב:
לא תשפטני, שמצאה נגידי בספק ממיין זה, א停产 הוחחות מ_tAשרות את תבגדלים עצמים פשוטים. אבלו לא קיימה ברור לה, שצורתה בטבע שונה מזויתת, הנפש הנטה, וצורה זו מזונה תבgesch מהיונית, ומזרחה היו שום סוגה מצורה תבgesch משכליות. וזה מזכות משכל.

הפלמ"ר:
אם גם ברורים לי תבגדלים בין עצמים פשוטים,

בם בין העצים קרוונאים הכרחי הוא, שהאחד יהיה יותר פשוט ממשני, ושיקיו בו חמר וצינה בעלי פשוטות יותר חזקה ורומנית יותר גודלה.

הפלמ"ר:
קשה לי מאי לצורך לציר לעצמי, שעצים מרכבים מהבר זכר וזכר, ובבד לי לצורך את התבגדלים ומהשנאים ביניהם, לבון שכם רוחניים פשוטים.

רב:

אם קשה עלייך לציר את עצמים קרוונאים בתורה מרכבים משנים, התפונן בהבדל שביניהם ובין עצמים המרכיבים ובתבגדלים שביניהם לבין עצם. אז בבחנה פשוטים, שינוי שניים, שבhem הם נבדלים מהמרכבים וביניהם לבין עצם, וגזרמי שניים מן האורות.

הפלמ"ר:
אם גם היה נחוץ למסרים להבדלים, שבין עצמים קרוונאים, בכלל האורות, הגזרמות להם, מדוע מקרים למסרים להבדלים בין האורות, וכלא כן במקבילות קרווניות?

רב:

עליך לחייב נזחר בגזירה זו, כי הטעות מה גודלה, מה ששליך לציר לך מהזרות קרווניות הוא זה: כל הזרות קרווניות צורה אחת הן, ואין שום הקדיל בינוין עצמן, כי כלן הם רוחניות בתקלת, וישום הקדיל אינו טל בון אלא בכלל מהמר, מנושא אותו

לפייך הצורה עצמה ווקה לנושא שהוא צורתו. ומדובר על הצעם קרוינגי, שתפקידו את צורתו בשלך וטבע מה טיבו ולמה הוא נוצר באופן שיש לו חומר, לנושא את צורתו.

ד

הפלמיאיד: גתבנרי לי כבר מתחזחות שמאזם, ש $\frac{1}{2}$ א' מ קרוינגי מרכיב מחרר וצורה. אולם, היה עוד מוחזחות המאפיינות אל זה יותר או?

ברבו:

מה שמראה עוד יותר, שעצמים פשוטים. מועלם על העצים המרקבים, גם הם מרכיבים מחרר וצורה, הוא מה שאמרנו כבר פעמים בעבר, שמתהונן לא מהעלין והוא דגמה שלו. כי, אם מתחזון בא מעהליין, צוריך שמאבדת העצים במוגנים תקיה דגמה של מערכת עצמים הירועניים. לשם שעצם בגני מסדר בשלש מרכיבות, פלומר: מנגנון מס. ומנור מסך, ומחרר וצורה, שמעטם הוא מרכיב, אך גם עצם קרוינגי מסדר לפי שלוש מרכיבות: ראשונה היא עצם קרוינגי, מאה מס' מכוף אחריו העצים הגוגני, שנניה היא עצם קרוינגי. שהוא יותר רוקני ממנור, ותשישית – מחרר וצורה, שמעטם הוא מרכיב.

אבל אולי יתעורר בלבך עוד איזה שpek בינו לבין אליהם. איך מפן ספק לנפשי ביטס לשאלת מהבדלים שבעצם קרוינגי, אם שאיפתי חקרה בioter לדעת זאת. ברבו:

בשיטונר בקרוב שpek ממש וצר פמה מקרים רוחניים רואים לשבח ישותם בעצם הנפש, ואו ממא, שמקרים הללו משנים את הנפש פמה שהיתה קדם, והנפש נמשת אחרת בגללה. מפנוי הופעתו אומה הוצאה בדקה בה, בלומר: מפרקתו, ובאשר עלה על לבך קבazon מטה, מפנה בו לרבון מוגרים לפקסוקה, ובראשו גרש את האתרון ויתיב נגדו. ספלמיאיד:

ברגה שpek נensus ללבך גם ביחס לחלקה בין החמר הסילוני ובין הצורה בעצם השוט, ובמורגן ביחס לעבדלים שבין העצים האלה עצם, בה במדה, שאני מאמין באפשרות חלקת מרכיב קרוינגי. כדי לסייע את שpek מטה, נא לחת ל' באורים מספקים. ברבו:

בנוסף שpek הראשו המבונן בהבדל בין העצים קרוינגי ועצם בגני ובבדלים בין העצים קרוינגים ביניהם לבין עצם. ועוד שpek השני כח את מהבדלים בעצים הנפש בעצמו בגלל המקרים המתוחים בו, וביתר הקף שכח נא כל זה, שמה עצמה משיג בחוש או בשכל, אין אלא הצורה היוצרת את מהות דבר.

המקיר:

הוכב נא, ש-עליו יש לו מזיאות בפתחון
בראות ברורות, טקומות את ברzion מנה.

רבבי:

מהו, שבל האצמים והזרות של חמץבים, זה אומרת: מינויים ופעליםיהם, יש להם מציאות במצאים היגניים, היא בינה, שבל מה שמשם לצלות הדברים נמצאת בהם. ומפני, שהשאלה הצלונה נמצאת בזמנים, כלום לא הכרחי הוא. שבל מה שלמטה ממנה תמצא גם בן ה' ובכלל, מה שנאמר בתורת המקרא, שהלויים נוטן את שמו וברגנו למחiouן, גם בן מוכים את זאת.

טבלאי:

בונאי לך הוא.

רבבי:

מראה זאת גם בן האבה, שהשל מפריד את האзорות מתוגדים. זה מוכית, שארת השכל מטה מה כל האзорות. כמו שמתפרק ממחוזות מקודמות, בכלל: שאותות בעצםם מרכבים, נאלו מהעצמים פשוטים.

טבלאי:

הסביר לי כבר, שאי אפשר, שעצמים קריינים יחי חמר לב, או צורה לכך, ואולם באיזה און

אחוּב, שָׁם פְּשׂוֹתִים, כַּשְׁהֵם אֲרָכִים
מְחֻפֶּר וְצָוָרָה?
רבבי:

זה נתקבר לך כבר מפה שאמרנו, אבל זאת אוסין
הסבירה ואמר: שם שאינו מן הנמנע, שהמרבב יהנה
פשוט, כמה אפשר שפותחות יהיה מרבב, כי המרבב
פשוט ביחס למה שלמטה ממנה, והפותחות מרבב ביחס
למה שלמטה ממנה.

טבלאי:
שים לב, אמרי שהחדר עצמים פשוטים אינם
הצורה שבען, אם יכול מהדר להתקנים בלי
צורה רגע אחד, בהיותו נקל מצרה ומתקנד
לה במוחות, או מהדר איננו יכול להתקנים
אף רגע קלי צורה, כי איך אפשר להוכיח, שישנו
הבדל בין מהדר וצורה, אם אף אחד מהם אינו
יכול להתקנים בלי שהוא אף רגע?

רבבי:
מה מעט ולא תפחר לשאל, עד אשר נדבר על
החדר הבלתי, בשואה לעצמו, ועל הצורה הבלתי.
פשהיא לעצמה.

טבלאי:
ועל מה דברנו אפוא עד עכשו?

רבבי:
אם שאליך לא קימה ביחס לה, שבספק אין

ה

טפלמיון:
ובכן מה גע שעה עכשוו?

ביב':
אחרי שהתקאה, שבל אחד מהצאים הפסוטים מרכיב מהמר וצורה, ותתקאה, שגמ' שבל ארבע מעם — אליינו להתבונן במדרגת החמורים של הגזאים הצללים הائل והסדרם אחד אחריו בשני במו-בן אריך להתבונן במדרגת הצורות של הגזאים היאל והסדרם אותו אשם אחריו בשנית, במו שעניינו בצורות והחמורים של הגזאים הטעותם, עד אשר חמורים וצורות של הגזאים השכליים יקחו מסדרם וצורך וטלקי מהפר מרווקני והזורה הרוונית יהיו מאדרים אצלנו ואנו נחקר בחבור מהמר מרווקני ומהמר מגופני, ובארור הזרה הרוונית עצם מצורה היגונית. ובאשר גאשה זאת, יתאמדו לנו טליינו מהפר תכלילי וטלקי הצורה הפללית. ובאשר ישלם הקאוד של מהפר תכלילי ושל הצורה תכללית, נתבונן בכל אחד מהם בבח אמת.

טפלמיון:
ברוך שבחורת נבונה היא. אוילם קדם נגמר את קענין שעליו צמינו, שאין שום סגלה כלל רק מהמר, כי אם כלן יכולות מהפר ואורה יטה. קבר נא ל', אם קימה פעם להחפר מציאות קלי צורה וכן רק אמר כך קובל את מצורה?

מלבד חמר וצורה, גםו שגמ' במושש אין כלום בעלזדים? הוכחתי לך, שהצאים משכליים מרכזים מהמר וצורה, מפוני שם שוגנים במו-בן ידוע ודומים במו-בן אחר. את זאת הראיתי גם באגנים אחרים. במידה, שם רק חמר או צורה, בטעות יסדק. אך נפתרה לך השאלה, אם גם בצעמים מהוות הפסוטים ישנים חסר וצורה. ואמרך ספנו מהוות כל אצם ועצם וחקרנו, בפה נקבע חד מהשניים. ואנו רפשת לך ירצה במציאות העצמים קאלה, ומה טיבם. ובאייה אן הם קיימים. אולי שאלה, למה מהם, מתקבר או פון הם קיימים. ואולם שאלה, למה הם, מתקבר לך מאיכות מהמר תכלילי ומקרה תכללית, כי בחיקרנו זו לא נגענו בחמר ובצורה תכלליים: בוננו לא קיתה, אלא לטפל בחמר העצמים הרווקניים. ולכך לנו לדגמה, שפל פית נקיש על מהפר ומקרה תכללי אחד מהצאים הרווקנים — את חמר תכליל הפרט וצורתו. אותו נחת בטור דגמה גם במאור עצם השכל תכלילי וינטר העצמים הצללים שלמטה ממנה.

טפלמיון:
באייה אן?

ביב':
ובכן שהשל תפרט מרכיב מהמר וצורה, מתקבר, שגמ' השכל תכללי מרכיב מהפר מהפר וצורה. ובזה אנו דנים מהשל תפרט של השכל תכללי, כמו שדריו קדם של מציאות השכל תכללי של פי מציאות השכל תפרט.

וירב:

מה בפרטך בשאלת זו?

טפלמִיד:

רואה אני לרצעת, אם מהמר, פשחוא לאצמו, יש לו מזיאות או לא.

קרבו:

דע, שאין חמר יכול לחתקים קליזרתו, כי מזיאות מדבר אינה אלא בזקנותו.

טפלמִיד:

מה קראינה ליה?

קרבו:

הראינה היא זו: ממזיאות היא או מוחשת או שבלית, ומחוש ומשכל אינם מתחברים אלא לנוראה מוחשת או שכליות.

טפלמִיד:

מה הפעה ליה?

קרבו:

הפעה היא, שפניות ממיוחשות ומשלויות חזaceous בין צורתה להשכל ובין מהמר, הנושא את הצורות המוחשות, ומחוש, הנושא את הצורות משכליות — ולפיכך אין מזוירות מתאזרחות אלא עם צורה בלבד, כי בק מזוירות מתאזרחות אמת עם נשנית, ונפשות, ומתאזרחות קיומך אמת לשגנית, ונכנסות לאותו בסוג.

טפלמִיד:

בקינותי כבר. אולי לא שאלטיך כניסה למחות מהמר לגביו משבל, כי ידעת, שמשכל אינו משיג דבר אלא כל ידי אחד צורתו עם צורת הדבר. שאלטיך על דבר מציאות מהמר, בשחווא לעצמו; כי אם מציאות דבר, לפי דבריה, אינה אלא בזקנותו בלבד, באינה אף אפשר לתמוך על מהמר שהוא נמצאת?

קרבו:

ספה מעט ולא מהר, עד אשר נגייע לחיקירה בלבך החמר הבלתי לבדו; או נדבר גם על טיבו ועל מה שאפשר לתמוך על אודוטיו. עכשו ושוב אל הנאות, שבת אנו נמצאים, ככלומר, שבמשכליות אין מלבד חסר וצורה, ובכן נאמר כי בבר מתרבר, שמתהנו יוצא מתקלון, ומתקיב מות, שփרות המוחשות נאצלות מהשכליות. ובכן סברתי הוא, שגם בספרות משכליות תהיננה מרכבות מהמר וצורה, כמו שמדוברות מרכבות מהמר וצורה, וחתבאר מעה, שבכלאי اي אפשר, שהצטט מרווחי הוא חמר בלבד או צורה בלבד, כי אם מרבב הוא משגיניהם.

טפלמִיד:

בזה נתברר לי תאנין.

פרק:

אפשר להוכיח זאת היפך על ידי העברה, שהדברים
אינם לוגריו שוגים אחד מרגעיו ו גם לא לוגרי
מתאים, ועל ידי העברה, שביל דבר משקל גוף
לשנים, לצורה ולמה שמקבילה כורעת, ועל ידי העברת
שהשקל אינו משיג שום דבר אלא בתור פעול חסר
וכורעת.

טפלמיר:
מה הוכחתי, שהשקל אינו משיג שום דבר אלא
בתור מרובה מהר וצורה?

פרק:
זה הוכחתי היא, שמקבילה האחרונה, שהשקל מגיע אליו
בהת恭תו הוא השגת המין ונגנוו. זאת היא מהוכחתי
שהחומר והצורה הם קבועים בפניאותו. ועוד: השקל
בשהוא משיג אותה דבר, הוא מופיע אותו, והוא אינו
מקיף אותו אלא מפניו שהוא מגבל. ומדובר אינו מגבל
אלל צורתו, כי הדבר טפלמי מגבל אין לו
צורה, שבגללה נזsha להתקה ונבדל מזולו. ומפני
זה עצם הנציגי הוא אין-סופי, כי אין לו צורה.

טפלמיר:
הנני מסיק מדבריך, שביל נוצר, בהיותו מגבל,
הוא בעל צורה, שבת הוא מגבל.

פרק:
היפך כמובן. אולם אולי לחייב גם כן, שבגלל זה

הוא יתבאר לך גם באפן אחר: פגן שמאזינים
השלגים בלם אחד משפטים בצד ירוש ורבילים בצד
אחר, יוצא, שגם משפטים בחומר, ונבדלים בצד

טפלמיר:
זה ברור לי על פי הוכחה זו.

פרק:
זה יתבהיר לך גם באפן אחר: פגן, שבואר הפל
בהת恭תו הוא אחד, ובראותו אדריכלה להיות נבדלת ממנה
יצא שלו קיטה הברהה או חומר בלבד או צורה
 בלבד, קיטה נטעת באחד, ולא קיה אמצעי ביןיהם.
ביין רק בשניים באים אטורי האחד.

טפלמיר:
אם מי שהוא יאמר, שהחומר הוא אחד או שמאזינה
היא רק אמת, מה פהיא תשובה?

פרק:
איך יכול מהר להיות אחד, והוא מרכיב עם האזנה
וקלים בו שנויים ורבילים, או איך יכול להיות
להיות אמת, וכי היא מרכיבת עם החומר ועוזרים עליה
שנויים ונבדלים?

טפלמיר:
נתבררה לי בבר מקרים החומר והצורה על ידי
ההוכחות השונות שהבאתי. אולם קיש עוד אף
אחר להוכיח זאת בינו ברור?

בררכמה אחר, מפננו. שאינו חומר ולאינו צורה, כי מהווים לפועל קראשון אין אלא חומר וצורה. — אם כל פרכרים נקיים למفرد לינו טר מזker אסder, העקררים הם שניים או יותר. אם עקררים הם שניים, אין אפשרות אחרת אלא או שהם רק שני חפרים או רק שתי צורות, או אף מדם חומר ואחד צורה, או שניים שאינם לא חומר ולא צורה. וכי אפשר, ששניים מהם יקיו חפרים בלבד או צורות בלבד, כמו-כן אי אפשר, ששניים מהם יקיו לא שני חפרים ולא שתי צורות. נשארת, אפוא, רק האפשרות, שהאחד מדם הוא חומר ומשני צורה. — ולו קי יומר קשין עקרים, היה סוכם או מתקדר עד לשנים או לא. אם הוא מתקדר עד לשנים, משנים הלאה הם עקררים. ואם אינו מתקדר עד לשנים וטבעו מתגדר לשנים, או יוא שיאשנו דבר מה מהווים לפועל קראשון הנגלה ותקדוש, שאינו לא חומר ולא צורה, ואולם מהווים לפועל קראשון אין כלום מלבד חומר וצורה.

ומה שמוסכמים עוד, שבל הגמצאים מרכיבים מהוים וצורה, הוא, שהנוף המוצג בקאה מתקthon מרכיב מהוים וצורה, בלומר: הוא עצם בעל שלשה אמדים. ואם כל תמציאות היא רצופה ונמשכת מתקאה האלין עד תקאה מתקthon, ותקאה מתקthon מרכיב מהוים וצורה ברור הוא. שבל הגמצאים מתקחת האלין תקיזוני עד מתקthon התקיזוני גם כן מרכיבים מהוים וצורה.

מהוים הוא בעל צורה, כי מוגדר אריך להיות מגבל ואין יכול להיות מגבל, אם אין לו צורה. ועליה להבין יסוד אם זה, שביל עצם משלו הוא בעל צורה ותפר. ובכל משער מזה הוא; אם חלקו אינו אלא חלק מהשלם, סלקי מדברים שיכים לשלם שלם בלי ספק, ומפניהם שתקלים מרכיבים מהוים וצורה, גם חלקם מרכיב מהוים וצורה.

ובזה נתקבר לנו עוד יותר, שביל מרכיבים נפרדים להוים וצורה, כי אני אומר: כל מה שמתפרק אי אפשר, שלא יתפרק, עד שיגיע או לעזיר אחד או ליום רעבך אחד. לו קי כל מרכיבים מפרדים עד לעזיר אחד, לא קיה הבדל בין עזיר השם ובין מפוזל השם. והוא קיה הבהיר, שעצර ביחסו הצעיר מעה בזאתו נהייה או רק חומר או רק צורה לו קיה בק חומר, לא קיה אפשר, שהזרות הצעיר ממנה, ולולא הזרות, לא קיה לדברים מציאות. ولو קיה עזיר מעה בק צורה, לא קיה יכול לתקנים בפניהם עצמן, וכמו-כן אי אפשר קיה, שיתהו עזירים ממש. ועוד: אין אפשרות אחרת אלא שעזיר ולא צורה. לו קיה חומר בלבד או צורה או לא חומר ולא צורה, קיה יוזא מה שאמרו ואם אינו לא חומר ולא צורה, הוא הפועל קראשון או דבר מה אחר. אולם בלתי אפשרי הוא, שיקיה פועל קראשון. וכמו-כן בלתי אפשרי הוא, שיקיה

טפלני:

נתברר לי כבר בנסיבות שגם בנסיבות אין
אלא חומר וצורה, ולא עוד אלא שני
במלית טבוחן, שבלם פבריאה אין אלא שני
אליה – חומר וצורה.

רב:

נמדד אם זה עלי למלא את הבקשתך, לנפטר לך
את פארוף של חמרים ופוצרות השכלים
אשר אם שהני עד אשר יתברר לך, שנם פרברים
המשכילים הם בעלי חומר כלבי וצורה כלית.

טפלני:

סתול נא, אפוא, מות.

רב:

האם נתברר לך כבר, שבלם חמץם המשכילים
ארubb חמץ וצורה?

טפלני:

זה נתברר לי כבר בחרגה אפניהם.

רב:

אילם כל אלה חמרים ופוצרות המשכילים משפפים
במיון חמץ וצורה, הם נזשים, אפוא, לכללים,
כמו שזו נזשה ברקרים מוחשיים, זאת אומרת: מיון
שיאוים חמרים פרטניים המשכילים במיון חמץ, כי
כלם הם חמרים, מתחיב. שמהشمץף להם הוא חמץ

כללי, ובמו כן, אם הצרות פרטיות משפטות במיון
פרוטניות, כי אכן הן צורות, אין חראוי היה שפה
משמעותו ל�ין הוא צורה כללית. יוצא, אפוא, שבספל
ישנו חמץ כלל, הנושא את הצרות המשפטות וצורה
כללית הנושא אתם בפן את הצרות המשפטות. וכי
ארוף טלי חמרים ופוצרות המשכילים עם החמורים
ונפוצרות במוחשיים ולפי ארופיהם אסיד בשני, עד אשר
יששה מהם חמץ חמץ כלבי מוחשי וצורה כללית מוחשת
וחומר כלבי משכלי וצורה כללית משכלה, הוא גם
ארוף חמץ תפלו משכלי משכלה עם חמץ חמץ הכללי חמוץ
ונצורה תפלו תפלו משכלה עם הצורה תפלו חמוץ.
שניהם חמרים נזשים, אפוא, לחומר אסיד וצורי הצרות
לצורה אסיד. ואם חמץ המשכילים מתאים לחומר
המוחשיים והם חמץ אסיד וצורה המשכילים מתאים
לצורת המוחשיים ונעשות לצורה אסיד, מה יצא מזה?

טפלני:
יוצא מזה מה שאמרך קודם, שכן המשכיליםthon
במוחשיים אין אלא חמץ וצורה, אלום, בשכלי שעשיג
גידעת חצונן הנה בטהוחן גמור, גלה נא את מובן
הארוף ומקשר בין כל אסיד חמרים ופוצרות
האלו וגלה נא לי כמוני, מדוע הם הקרים? אני
שואל זאת מפרק אלא, בקשר לתקין תיאב את דבריך.
רב:

אפה חושב, נדרה לי, שבל אמת מהצורות האלה

המפליגין
הוא דברו. אולם מה פגید כל חומר העצמים
המשכלים, אם יוצא, שמהדר מזה אחד הוא פגיד?
רבב:

מפני שאינך מבדיל בין חומר תגלגים וחותם
השבע כמותם, אם כי צורות חומרים ייחדים שונות
הן לפיה הבדליהם או איד-הבדלים משמרין — לא
מבידיל גם בין כל אחד מהם ובין חומר העצמים
המשכלים.

המפליגין:
מדוע לא אבדיל ביניהם, בשני חומר תגלגים
וחומר השבע אותו הבדיל כמו בין רוקניות וגוכניות?
רבב:

אתה סובר, נרמה לי, שהחומר הידוע של תגלגים
ושל היטודות הוא גוכני?

המפליגין:
אמנם, אך סבירני.
רבב:

מדוע אתה סובר כן, ואתה יודע, שהגוכניות היא
צורה, מזוקקה לחומר נשא אותה?

המפליגין:
באור לי את מאמת בunning זה.
רבב:

אנו מנחים, שיש לנו שלשה חקרים. אחד מהם

היא באצלת חומר לחוד, ומפני, שמצוות שונות ורבות,
גם החמורים אריכים להיות שונים ורבים.

המפליגין:
אם אכן זאת היא דעתך,
רבב:
לפי דעתך, אפוא, מחייב הוא, שמצוות שונות אין
חולות כאלו חומר. ואולם אם דואת עצמה
שבדברים מלאכותיים וטבעיים חולות צורות רבות
ושונות אחת אחריuschיה באלו חומר.

המפליגין:
אם אכן אני דואת צורות היוצאות לפועל אחת אחריuschיה
בחומר תגלגים וכך לא בחומר העצמים המשכלים.

רבב:
היא אכן חושב, שלאגלי אפשרות או איד-אפשרות
של הבדלות מסוימת מהחומר, ערך. שהחומר, שמצוות
היא בכלל נפרדת יהי שוניה מהחומר שמצוות נפרדת?

המפליגין:
מדוע?

רבב:
מפני, שאפשר לראות צורות שונות באלו חומר
ובן אחדות מכאן בלבד נפרדות.

היא חומר פשוט רוחני, שאין פשוט ממנה
והוא אינו לובש שם צורה, וחותם חשוני הוא גוףני

ברקע, שאין יותר גוףני ממנה, ושלישי הוא
אם צדי בינה.

חומר פשוט אין לו שום צורה, אולים מה בונח באקרה,
שותה הראשון אין לו שום צורה, ולמה אמרת זאת?

חומר פשוט צורה הוא פשוט ונם רוחני, וניש
אחר שוגה ממנה שאין לו שום צורה, לפי דברי

אפלטון, והנה אפה רואה, שחותם הגופני זאת
אומלה היפות, הנשאת את צורת האבע ומגבית,
איינה צורה לגוף, הנושא אותה, כמו שהאיכות, זאת
אומלה: האבע ומגבית, הם צורה לגוף מה?

חומר הוא באמת.

אבל:

עלור: אם גוף פרט ערטילאי, שהוא יומר פשוט
מגוף בעל ארכיות, הוא חומר נושא האיכות, אבל לא

יוצא לפיה, שחותם זה בזמנו ממש צורה לחומר
אלטר עוד יותר פשוט ממנה, כי הוא מתמלך בו?

חומר:

כן הוא.

רב: לפי זה יוצא, אפוא, שחותם חומר גוףני ממש
צורה לחומר פשוט ממנה, עד אשר ההפוכה מגע
לחומר פשוט בחתול.

חומר: כן הוא, כמו שאמרת. אולי איך אפה עוגה
בשותה וזה על מה ששאלתיך?

רב: אפה פקפק, אם חומר עצמים המשבלים וממוחשיים
אבד הוא או לא, כי סברך, שחותם עצמים פשוטים
הוא גופני, והנה הסברתי לך, שגולוי בוגדים הוו
צורת הנפטר, מה שמסיב, שחותם עצמים ה גופניים הוו
הוא צורה למושל, כי הראשון מטלך בשני והוא
שוב ממש חסר למה שיומר גופני ממנה. ולא אמרת,
שגולוי בוגדים הוא צורת הנפטר אלא מני
שותה, ככל שהוא יומר קרוב לחוש, הוא יומר דומה
לאורה ומפני זה הוא יומר גולוי לבגלי הראות מצורה
והתעלמות מהomer, אם כי הוא חומר לצורה מוחשת.
ובכל אשר מתפרק יתפרק מהחומר, הוא יומר דומה
לחומר ובגלל זה יומר נפטר, כי התעלמות היא טבע
חותם, אם גם הוא צורה לחומר הראשון פשוט או
לאיזה חומר אחר מהתקומות שבחורים, ובן-
שותה הגופני הוא כזה, ברור, שהוא אינו שב
לקירות סטס, אלא לחומר הראשון פשוט, הנושא

היא חומר פשוט רוחני, שאין פשוט ממנה
והוא אינו לובש שם צורה, וחותם חשוני הוא גוףני
ברקע, שאין יותר גוףני ממנה, ושלישי הוא
אם צדי בינה.

חומר פשוט אין לו שום צורה, אולים מה בונח באקרה,
שותה הראשון אין לו שום צורה, ולמה אמרת זאת?

חותם פשוט צורה הוא פשוט ונם רוחני, וניש
אחר שוגה ממנה שאין לו שום צורה, לפי דברי
אפלטון, והנה אפה רואה, שחותם הגופני זאת
אומלה היפות, הנשאת את צורת האבע ומגבית,
איינה צורה לגוף, הנושא אותה, כמו שהאיכות, זאת
אומלה: האבע ומגבית, הם צורה לגוף מה?

חומר פשוט צורה הוא פשוט ונם רוחני, וניש
אחר שוגה ממנה שאין לו שום צורה, לפי דברי
אפלטון, והנה אפה רואה, שחותם הגופני זאת
אומלה היפות, הנשאת את צורת האבע ומגבית,
איינה צורה לגוף, הנושא אותה, כמו שהאיכות, זאת
אומלה: האבע ומגבית, הם צורה לגוף מה?

ונקשות בך עד גבול ידוע. ובכן אלינו בקהלת
לאמר, שישנו חומר ראשון, הנושא את כל מצורות
והוא חומר קראשון מפללי, ששלו מפטת תקירותנו
ומפני כך נתקלה לי גם כן, שתקדול בין העצמים
אינו בא מחותמר אלא מהזורה, כי מצורות מרבות
וחומר אחד.

רבב:
היטבת הבין. ובעת שאלני מה שמעננו אותה.

את כל מצורות ותחמירים. זאת הסברנו בחקירה, שאנו
עוסקים בת

ט

הפלמיד:

מזה אמר היבנומי, שמתכוון בעצמים הוא
צורה לאלין וקהלין שבעצמים הוא
חומר נושא את המתכוון, עד אשר מגאים
לחומר הראשון הפשטות בחתلت.

רבב:

היטבת הבין. אולי מה יוצא מזה?

הפלמיד:

יוצא מזה, שחומר הראשון, הנושא את
כל, אחד הוא ובקן יגמל לה גומל הטוב לפני
סרך הרבה שברכיריך מרטוף פלבי מבוקה גדרלה.

רבב:

איך היבנות זאת מרכבי?

הפלמיד:

אממי, שחותר לי, שצטט. שהוא חומר למתכוון
קמנ, הוא צורה לאלין, נתקבר לי גם כן מזה, של
הנושאים, אם גם הם חמורים משעים במקור מה, כי
הדק בעצמים משליך לגס שפטם, גם הם כוראות
מושאות בחומר הראשון. ומה למדתי, שהכל מצורות
בלן ווקאות לחומר נושא אומן ומפני זה הן מגבלות

הפלמיד:
הסבירתי לי בבר, שחותמר הראשון, הנושא את כל,
אחד הוא בנה, שאספה בנד את תחמים במוחשים
ואת תחשפלים, עד אשר כלם נצשו לחומר אחד.
רבב:

איליך לופר מה שאמרנו בחקירה מחותמר הראשון
תכלל: אם חומר אחד הוא בכל, זריך שפגולתו
תמצאה בכל. ואם תפנוון בכל העצמים, פמaza בכל
את סגולות חומר הראשון ואות רשותיו: הגורו הוא
עצמנו נושא צורות לבות ושונות; יביחוד הפשבע
והגשות המוחשות הן באלה, כי הן מהטויות את
מצורות בגוף; וביחוד הנפש משקלית ומשכל הן באלה
כי הכל מצורות נקלות בגוף, ובכל כל העצמים, ככל
אשר הם יותר אלוינו, יותר הם מנוגדים צורות ויתמר

תפלמ'יר: הסברך לי בבר, שבח'ר קראשון הפללי
אם הוא. הווח לי, אפוא, בעצם, שגם הצביעת
קראשונ'ה הפללית אמת היא. ובקצ' את הצביעות
משונות. כמו שצ'ית ביטט לחדרים, כדי שאדע, מה
זה בח'ר פללי ואורה כללית.

ביב: קצת סבלנות, עד אשר אכטנו ואראה, איך הנ'ג'
מבין את הח'ר קראשון. סכם נא את דבבי בגדור'ו זה.

תפלמ'יר: מפנ' שפל הנמצאים נבללים בצורתם, וכל מה
שנבדל באורה צוריך לסתאים בח'ר, יצא מז'ה, אפוא,
שהח'ר כל הנמצאים אחד הוא.

ביב: היטבת הבין מה שאמרתי על הח'ר קראשון הפללי.
הקש'ב נא עכשו למה שאמר ביחס לצורה קראשונה
הפללית. עלייך? לבקש מהח'ר הפללי על האורה
הפללית, כי מדרך לידיעתם אמת היא.

תפלמ'יר: באיזה אופן?

ביב: דעת, שהאורות הפלליות מקיימת את מהות הח'ר
הפללי, וטמי'ה שזה כן, הבהיר הוא, שפהותם כל
אמת מטען תקיה מחייבת על ידי מהותם השני.

דומ'ים לח'ר קראשון, מנוסה את כל מצורות, מאשר
הצצ'ים שלטיטה מקום. ואם מתבונן בסגולות קלח של
הצצ'ים וברוח שهن יותר קיימות וברורות בוצ'ם, אבל
אשר הוא יותר אלין ויתמר קרוב לעצם העலין על
כלם, יתברר לך, שהסגולות קלאה גאנצלו ורבכשו
מהח'ר קראשון הפללי, מהשף לכל הצצ'ים ומפליל
אותם ומנומן להם את שמ'ו ואת טగדרתו. — ואם
פשים לב ליה, שבל רובי שואר לאחדות, יתברר לך,
שהח'ר הנושא את הכל אחד הוא, כלומר, שהפלקים
מקברים לא כי שווארים לאחדות, לולא קיה המפלל,
מפליל אותו ומקיפם, אחד. — ואם מתבונן שב
 להשוו שבען כל מזכירים והתקבצ'ום לאחדות, יתבאר
לה, שישנו איה ذכר כללי מהשף לכלם, שלכלם
ssluk בל, כי לולא כי מזכירים לוחדים מלך בזכר
מהשף להם, לא כי מתחאים איש לרacho ומקיפים
במושחו, כי הקדול שרשים מוגע את התחאה
בסייעיהם. — וחתובן עוד בוטים של פינים שענים.
הטוגים הללו בקיומם שונים במנין, אי אפשר, שיתאיימו
אחד לשני ובמין אחד השף לכלם. — ועוד יותר
אליך לשים לב ליה, שהצצ'ים והקללה מוחלטים,
בחיותם שני הפקים, אי אפשר, שיתאיימו באיזה מין
בגמל מהכל במלחיהם, ולפי הרגמה מזאת פבן,
שי אפשר. מזכירים נתאמו ברבר-מה אחד, אם
אין ביגי'ם נתאה בונ', שהם ח'ר אחד.

תפלידי:

אם חומר הוא חומר לעצמו, האם גם צורה היא

צורה בשלמה לעצמה?

ברבו:

איך זה יכול להיות, אם מהות חומר משללה צורה, וגם מהות הצורה אינה מתקיימת כלל-חומר אפלוי? מהר-זין? בזה ראה מבקחת, שמהות כל אחד מהם מתייבט על ידי מהות الآخر.

תפלידי:

כן הוא. אולי הופך נא הסברת.

ברבו:

מפני, שהחומר אינו ראוי למשג מתויה ולא לשמה אלא בוגל צורתו, ברור, שמהות כל אחד מהם מתייבט על ידי מהות השני.

תפלידי:

באיזה און?

ברבו:

ברור הוא, שאין לחומר מציאות אלא על ידי צורתו, וברור, שבلتמי אפשרי הוא, שהחומר יתקיים בלי צורתו.

תפלידי:

נניח, שאין חומר בלי צורה, אבל מה מעצב בעד מציאות צורה מבלתי שוחרר יזכה?

ברבו:

אם הצורה אינה נמצאת אלא על ידי קיום חומר

בעל צורה, אי אפשר, שמהות צורה בלי חומר, כי הנסיבות אינה שליטה אלא על ידי גורף שניים.

תפלידי:

מכאן שהצורה נוטנת למציאות לחומר, מדוע אין לה

מציאות לעצמה?

ברבו:

אם פניות מציאות לצורה ותייחסה לעצמה, תאמיר בזה, שימוש הצורה ומושג המציאות הם אמד או לא?

תפלידי:

הנני אומר, שימוש המציאות הוא משג מצורה.

ברבו:

איך יכולים הם לחייב דבר אחר, אם אחד מהם

הוא סגלהת השני?

תפלידי:

זיהה זה כף, כמו שמהות חומר היא אמת, אם כי

האחדות היא סגלהתו.

ברבו:

היאnek יודע, שאחדות קיा צוותת חומר ומייא

שונה ממנה, ומהויה אינה אלא אחדות?

תפלידי:

מה הוכחמה לנו?

ברבו:

הוכחמה מיא בזה, שהחומר כהאר על ידייה, ומושגלה

בתקבילה שונה מדבר. המהאר על ידייה.

טפלמִיר:

אין שׂוֹנָה מֵהוּת הַאֲחֻדָּות מִתְחָמָר, וְוַחֲמָר הוּא אֶחָד, בְּשַׁהֲוָה לְעַצְמוֹ?

קָרְבָּן:

זה מִרְאָה, שַׁהֲזָרָה אֵין גַּמְצָאת אֶלָּא בְּסִכְיָה אַוְתָּה מֵהוּת בְּחָמָר, מִכֵּן שַׁהֲאֲחֻדָּות הִיא צוֹרָת הַמְּהוּת שֶׁל בְּחָמָר, וְוַחֲמָר הוּא חָמָר מֵמִתְּהוֹת שֶׁל הַאֲחֻדָּות.

טפלמִיר:

לְפִי מה שָׁאַמְרָתִי, נְרָמָה לִי, שְׁצִוָּת בְּחָמָר אֵין אֶלָּא אֲחֻדָּות, המְקַשֵּׁת אֶת מֵהוּת בְּחָמָר.

קָרְבָּן:

כֵּן הוּא.

אָ.

טפלמִיר:

הַסְּבִירָנִי נָא, בְּאֵין אֶפְןָ בְּלִי מֵצְרוֹת חַן אֲחֻדָּות.

קָרְבָּן:

שְׁצִוָּה הִיא אוֹ אֲמָת אוֹ רְבוֹת.

טפלמִיר:

כֵּן, אָלָם מִה פָּעָנָה, אֵם יָאמַר לְהָ מִי שַׁהֲוָא, שְׁפָשָׁג הַאֲחֻדָּות הִיא מְחוֹזָן לְמַשְׁגֵּחַ הַזְּוּרָה:

קָרְבָּן:

אֵם קַאֲחֻדָּות שׂוֹנָה מִפְּזִוְרָה, הִיא אוֹ חָמָר לְזֹוּרָה, מִזְאָת אוֹ זֹוּרָה, וְאָלָם בְּלִתִּי אָפְשָׁרִי הוּא, שַׁהֲאֲחֻדָּות

תְּקִנָּה חָמָר לְזֹוּרָה, כִּי הִיא בְּצָפָה סְגָלָת מִתְחָמָר. גַּמְוָ-

כֵּן אֵי אָפְשָׁר, שַׁהֲאֲחֻדָּות תְּקִנָּה צוֹרָת הַזְּוּרָה, כִּי הַמְּסִקְנָה מִתְּהָזֵה תְּקִנָּה, שַׁהֲזָרָה הִיא חָמָר לְהָ וְשִׁישָׁ

צָוָה לְזֹוּרָה, וְכֵד עַד אֵין סָלָה.

טפלמִיר:

הַבְּינָנוּמִי עַל פִּי אֶפְןָ בְּהַזְמָה פָּנָה, אָלָם בְּרָאָנִי נָא
בְּאֶפְןָ אֲשֶׁר וּבְמוֹפָת בְּרוּרָה, שַׁהֲזָרָה הִיא אֲחֻדָּות.

קָרְבָּן:

הַתְּבִונָה בְּסְגָלוֹת הַאֲחֻדָּות וּמִקְזָא, שְׁהָן גַּעֲצָוֹת
בְּזֹוּרָה: שַׁהֲאֲחֻדָּות הִיא בְּעוֹשָׂה אֶת בְּרָבוּי, וְוַשְׁׁוֹרָת
אַלְיוֹן, וְהַנוֹּתְנָתָה לוֹ מִצְאָות, וְמִכְלִילָה אַוְתוֹ, וְהַמְּתַקְּבִּית
בְּכָל חָלְקִי, וְשָׁוֹאָה בְּמִתְּהָ שְׁנוֹשָׁא אַוְתָּה וְעוֹלָה עַל
נוֹשָׂאָה. בְּמַוְּדָן תְּפַצַּעַנָּה כָּל הַסְּגָלוֹת הַלְּלוֹ בְּזֹוּרָה. כִּי
גַּם הַזְּוּרָה יוֹצְרָת אֶת מֵהוּת הַבָּרָר, שְׁבוֹ הִיא נִמְצָאת,
וְנוֹתְנָתָה לוֹ מִצְאָות, וְשְׁוֹמְרָת אַלְיוֹן, וְמִכְלִילָה אַוְתוֹ בְּקָרְבָּתָה,
וְמְתַפְּשִׁתָּה בְּכָל חָלְקִי, וְשָׁוֹאָה בְּחָמָר בְּמַשְׁקָד לְהָ,
וְעוֹלָה אַלְיוֹן, וְהָוָא לְמִטְהָה מְפֻנָּה, וְאַפְּגָרִי שִׁידְעָת אֶת
הַסְּגָלוֹת הָאֶלְהָ, פְּשִׁיטָם בְּלִ אֶסְתָּה בְּעַן בְּתוֹר גְּבוּל אַקְצָצִי
בֵּין בְּצִוָּה וּמִקְאָה דָוִת וְגַזָּא לְךָ פָּנָה אַרְיוֹף גַּמְוקִים
הַכְּרָחִין, בְּרָאָה, שַׁהֲזָרָה הִיא אֲחֻדָּות.

טפלמִיר:

מְרָמָה קָאָד רְבָשְׁתִּי לִי, וְסַוְבֵּר הַנְּנִי, שְׁנָה מוּבָן
הַמְּשִׁקְטָה: הַמְּסִיקָּה הוּא יְסֻוד בְּרוּרִים, כִּי הַאֲחֻדָּות

האזורה, ותסבילה פזאת היא מתקף אפקטן האזורה; ומתקף נושא נושא נושא ומאורה, תסבילה את מהות סבה, מתחנית מהות כל דבר ונשלט טבע, ותסבילה זאת באח לאח מתקף הראשון, שהוא מול האחד של האורה; באח הראשון בראון בונמי לחצי מן השנים, שהשניים אומם לוחם. — ותסבילה שוניה של תחנה היא רבוי ומתקפות, כי טורה מתקפת ותתבה בגל מלחמה. ותסבילה פזאת מקובל מלחם מתקף בשני, זאת אומרת: לחץ משנים, הקשור באחד הראשון, ועל ידי תקשיר ביןיהם בזקחת זו מתקפים השנים, ועל ידי יציאות "משנים" מתחום רבוי ומתקפת. ועוד: מלחם בתקפתה הראשון שוניה מתקפל לשניים לפי טבע "משנים": לאח מתקף עצמים מסוימים ולוחם עצמים המתקבים. יוציאו, שגם במנון זה "משנים" מתאימים לחדר. ברור, אפוא, שאזורה דומה לאחד ומלחמר לשניים.

ומכאן שעה אך ומלחמר ואזורה בלבד הם יסוד כל מתקרים יוציא, אפוא, ששלשה הם יסוד כל מה איות.

יב

טפלheid: ברור לי כבר גם על פי התרבוניות בסגולות האחד והשניים, שהאחד הוא אורה ומשנים הם מלחמר. ביש עוד אף אומר ללביא זאת לידי ברור?

מיין יסוד טמפלר, ואם גשים את קאתקדות במקומות שטפט ר, יתני המשפט פה יותר קרוב לאמת.

verb לאמן הבוכן הוא לא אמר, שהאתקדות היא יסוד הפל, כי קאתקדות היא נק צורה, ותפקידו אין צורה בלבד, כי אם צורה וחומר ימד. אולי יומר נכון יהגה לומר, שיסוד הפל הוא שלשה: אחד ממאים לארה ומשנים לוחם.

טפלheid: באך מודיע קאודה דומה לארה ומשנים לוחם?

verb קראתי לך כבר, כי סגולות קאתקדות מתקימות לארה, וכעת אראה לך איך סגולות משנים מתקימות לוחם:

(1) אני אומר, משנים הם לטחה מתקף, ובאחד הוא לאטלה מהם, וכן גם מלחם מלחדר לצורה ומשורה למלחה ממנה.

(2) ועוד: אורה היא אחת ומשנים הם רבוי מתקפל ומכובן מלחמר הוא בעל רבוי ותקפת. ומפני זה מלחמר הוא סנת רבוי שבקרים וחלקים, כי הוא דומה לשניים.

(3) ועוד: סגולות אורה אמת היא: לקים את העצם. וסגולות מלחמר שפחים הן: אמת מהן לשאת את

המקבינות את כל החקידיות. ומכאן שכלל צורה היא אמת
ומזהותה היא אחותן קרבנות את כל החקידיות. יוציא
ברור, שכלל הצורות יש להן מזאות הצורות פשוט.

יג

טפלאייד

נתקבר לי מהאמור, שהחותם היא צורת פשוט.
ונדרה לנו, שתחומים מסוימים פשוטים למחצית, גאנרים
לפי סדר המספרים, פשוט הם למחצה מהאחד.

מה היטקף בקבין זאת; והנני למת לה את פמץיה

רבני, מה שיקל אליו לבקין את נא.
הנני אומר: צורתה של דותה לצורת
האחד, כי היא משגה את הסגנה שאמת. צורתה
הנוסף של כליה דומה לשוגים, כי היא עוצרת
מהחותם לאפסון, ומהחותם אל תזולתיות. צורת
הנוסף מהוינת דומה לשלה, כי היא משגה את
הגוף בעל שלשות האפדים. באטען שלשה מהם:
אבע, מבנית, פנועה. צורתה הטעה לדומה לא בע.
בי בטבע ארבעה לחות. בכלל, אם מתבונן במציאות,
תמצא, ותמצא, שבלים מסוימים וקנוויים לפי בע
המספרים. ותמצא, שבלים נוקאים קצורות פשוט שהיא
האמת. כמו שבל מסקר בא מהחיה. ותמצא לך צורת
השלב ומחותו קרבות כל דבר ומשמעות הכל.

אפשר גם להזכיר, שהזורה היא אמת. על ידי
הקבינות בצוותה שהיא כל בטור מרבנות את כל
החותם. ובהחותם תהיינה אלה: כל פועל על ידי
אלל על ידי צורתו. אולם עצם השכל פועל על ידי
עצמו. יוציא, שהוא פועל על ידי צורתו. — נסיף להזה:
השלב פועל על ידי צורתו. כל פועל על ידי צורתו
פעלו מתחימה לצורתו. יוציא, שפעלת השכל מתחימה
לצורתו. ועוד נסיף: פעולת השכל מתחימה לצורתו.
פעלת השכל היא השגת האחת. זאת אומרת: מציאות
הברים. יוציא שורתה שלב מתחימה לאחת. בכל
שנים מתחאים, מה שמשפר לשנים נמצאת בכל אחד
מהם. האחת נמצאת. אפוא, בורות השכל. יוציא,
שורתה שלב היא אחת. ואולם אם היא אחת, היא
אמת. כשהיא לעצמה, או במרקעה. אם היא אמת
במרקעה, היא יכולה להפוך מתקנת. ואולם היא אינה
גוברת מעצמה. ובכן, הזרה היא אמת, בשהייא לפאטה. —
כל מה שנמצא באחר מציאות מהותית. שניהם אחד
הם. צורתה שלב ואותה אחד הם, אפוא. יוציא, שורתה
השלב היא אחת. — אולם אליך לדעת. מה שתחותם
היא צורת השכל, הוא סוף במלטנו, שלב הזרות
מתאגדות בורות השכל. ובל ידי זה היא משגה את
כל. כי הכל מאחד בזורה, שהיא אחותן כלית.

באייה אפּן אומרים, שמצוֹרָה, הפקיִימת את
החוֹרָה, היא משקעת קאַתודות מפּוֹעַלה?

קרוּבָּ:

המצוֹרָה נברָאת, זאת אומרט: קיא גַּמְצָאת,
ומצְיאות אינֶה פְּשָׁעָה, כי משפָּאה זוקה לנשא
אותה ומקציאות אינֶה קוזָם לאלָם. ומגן שמצוֹרָה
אינֶה משקעת, ברִי קיא ברִיאָה; ואמֵן מקציאות באָה
על יניּוּ ברִיאָה, ומקציאות קיא סגָּלה מצוֹרָה, בָּרוּר
הוא, שמצוֹרָה נברָאת.

יד

הבןומי כבר מתחמות שמצוֹרָה קיא אַחֲרוֹת
שנטַבָּעָה על יְדֵי קאַתודות קָרָא שׂוֹנָה. עַבְשׂוּ
נשׂוב לעַגְנוּ טקָודָם, זאת אומרט: לסתור מצוֹרות
המְרֻבּוֹת ואַחֲרוֹן, כמו שאַשְׁלִינוּ בחַמְרִים, עד אשר יאַשְׁר
ויאַים מה שאַמְרָת, שֶׁל שְׂמָךְתְּ פּוֹת
מצוֹרָה אַחַת, שְׁהִיא קָרָא שׂוֹנָה.

קרוּבָּ:

הנְּפָרֶר בָּרָר מַהְאָמוֹר, שמחות וחָמָר הַכְּלִיל ומחות
מצוֹרָה מְחִיבּוֹת אַתְּתָּ עַל יְדֵי הַשְׁנִית.

וְהִ, בָּרוּר בְּנוֹדָאות.

נְתַבְּרֵר לִי בָּכָר מְפֵל הַגָּמָר לְמַזְלָה, שְׁאֵין
מצוֹרָה אֶלָּא אַתְּדּוֹת. וְאוֹלֵם מַה יוֹצֵא מַזְלָה?

קרוּבָּ:

מַה יוֹצֵא, שמצוֹרָה סְפֵלָלִית קִיא משַׁקָּעָת
קָאַפְּדָה קָאַפְּתִי הַגְּזַלָּה בִּיוֹסָר, הַגְּזַפְּזָה בְּכָל
הַחוֹרָה וְמַמְכִילָה אַזְתָּה. כִּי קָאַתְּדוֹת קְרָאַשׂוֹנָה
הִיא הַאַקְדּוֹת הַאַמְתִּית, הַפּוֹעַלְתָּל בְּיַדְיֵיכָה, וּמַפְנִי
כֵּד הַכְּרָחִי הוּא, שָׁאַתְּדוֹת אַחֲרָת תְּהִיה מְכוֹנָה לְהַ
וּמִיא מַתְמַתָּה שֶׁל הַמְּסִירִים הַסְּפּוּרִים. זֶאת קִיא
מַצְרָה הַכְּלִילִית, שְׁמַקְנֵת אֶת מַהוּת הַכְּלִילִות שֶׁל
הַסְּגִים, בְּלוּמָר אֶת הַסּוֹג הַכְּלִילִי, הַמְעַנִּיק לְכָל טוֹג
אֶת מַהוּתָּה, וְכָל הַסּוֹגִים מְשַׁתְּפִים בְּמַשְׁגָּנוּ, כִּי כָל סּוֹגִי
הַאַצְמָמִים הַפְּשָׁוֹתִים וְהַמְּרַבְּכִים אֵי אָפְשָׁר, שְׁלָא תְּהִיה
לְכָל אַפְּדָה מַעַם צוֹרָת, שְׁמַקְנֵת אֶת מַהוּתָּה, וּמַשְׁגָּגָה
הַזָּהָרָה, שְׁמַקְנֵם אֶת הַפֵּלָל, הוּא מצוֹרָה הַכְּלִילִת, בְּלוּמָר:
הַאַתְּדוֹת הַאַחֲרָה מְכוֹנָה אַחֲרִי קָאַתְּדוֹת הַפּוֹעַלְתָּל. וּמַפְנִי
וְהַנְּאָמָר, שמצוֹרָה שׂוֹמְרָת עַל הַחוֹרָה וּמַקְנֵת אַזְתָּה,
כִּי הַצְּרָה מֵאַחֲרוֹת, וְקָאַתְּדוֹת שׂוֹמְרָת עַל הַפֵּלָל
וּמַקְנֵת אֶת הַפֵּלָל, כִּי קִיא מַרְכָּזָת מַהוּת כָּל דָּבָר,
שְׁהִיא נְמַצָּאת בָּוּ, וּמַאֲחַתָּה אַזְתָּה, בְּלוּמָר: קִיא שׂוֹמְרָת
אַלְפָקָה, שְׁלָא מַתְפָּזָר וְלֹא חַול קָה רַבִּי, וּמַקְאָן
נְאָמָר, שָׁקָאַתְּדוֹת מְשַׁפְּתָל לְכָל דָּבָר וּנְמַצָּאת
כָּל דָּבָר.

את כלליות מהות קשור ורגמת מצעע, הוחדר את כלליות מהות הגוף; וכן היפות השם מתקשה במשמעותה הקיצם.

טפלמיך: איני מבחיש, שמצוינה מתקשה בכלל מהמר ופולשת אותן, אולם מכיון אני שמצוינה האחת היא טכנית.

קרבר: מה פביא אתה למקחיש זאת?

טפלמיך: אני רואה, שצורות הגוף הם מוקשים שונות מאזורים מסוימים המשקלים, ובמונע רואת אני, שצורות העצמים המשקלים שונות זו מזו, וצורה אמת בכלל בך מתקשה בחמר, שבושים אף איננה יכולה להפוך מפונה, וצורה אחריות גפרודות מתקניתן — איך אוכל לומר, אפוא שכלל הצורות הלאה אמת הן, בעודו שמן בכלל בך שונות ונבדלות אמת מראיהם?

קרבר: אמה חושב, שמנון שצורות שונות הן, אין אמת, אולם כלל הצורות מתקשות במשג הצורה, וחשנו, וחלוף, שטלים בצורות אותם בכלל מתקשה. באיה לא עצה, אלא בכלל מהמר הבודש אומן, בגין שישנה אחדות ראשונה, מחלטה, בלהי מתקשה, פוזלת על ידי עצה, איך שתהיה גם אחדות תכופה לה, והיא בכלל חמר היולי ומתקשה.

קרבר: ובכן שמנון חמר בכלל, אריך שתהיה גם צורה כללית, כי אין חמר ללא צורה ואין צורה ללא חמר. טפלמיך:

בראך זאת יותר.
קרבר:

האפשר, שימצא מה מהמר בכללי כל צורה?

טפלמיך: איך זה יכול להיות, ועלא אנו אומרים, שהמר אין לו יכולות אלא על ידי צורתו? אולם אני סובר, שאם צורה גברסת ומתהמר נשאר, הרי חומר קם קיה משלל צורה זו.

קרבר: הנשאר חמר מחר צורה, בשגרסת אמת הצורות?
טפלמיך: לא.

קרבר: אם כן, לא יוצא מות, שהמר קיה כל צורה, ולא שפה שהוא מופיע קיה משלל צורה.

טפלמיך: באמת זה לא יוצא.
קרבר:

דע לך, אפוא, שכלליות הצורה מתקשה בכלליות מהות חמר, וחדרת בכלל מלקוי, רגמת חואר, מפולש

אשר יתבקש מקריאה, יותר ויותר נמנעת העין מלהדר בו, ואותה משינה את האירות הנראות. **ונמצאות** מאחורי האיר בغالל המבענות וההנבות שלבי קא/or וזכה מתקבש ומתקבַּה האיר וחוץ בין קרואה ובין הנראות. ולסקפ, בכל אשר מתקרב האיר לאין, הוא יומר חדר כטראיה ועכין מתקבר. **במונן** גם קא/or המתחפש בחרף מהויל: **מהחרם בgalל אשר גרד מטה,** הוא מתקבש ומתקבַּה, וחלקו **האפקטיים** מעצבים את החלקו הטופיים לכךות חרדי או רשלומות. — הוא מונן גם ביחס לכל חלקי החרם. אי אפשר שפל פך פרחה או רישול חלק השני כמו בחלק קראושן, ולא בחלק השלישי כמו בחלק האפקטיבי; והוא מдин ביחס ליתר החקלים עד אשר נגייע למלך היומר מחתון: **החלקים האפקטיים** מעצבים את קא/or מלפלש בhem וקאו רוחל בgalל החרם ולא בغالל עצמו. — ואמתות העין בזיה: כל דבר, מכל אשר יהיה יומר ומייר ונ, הוא שומר על סוג בייטר חזק ובאופן יותר נראת, וכשייתארב עמו דבר אחר, יפעל פלי ויונה את תופות והבהירות, שייו לו קדם. — והוא מдин ביחס לאור, המתחפש בחזרה: **בכל שייתה יומר ונ ושקוף וփשי מן החרם,** הוא יומר שלם וטוק. וכך, בכל שהאור יהיה פערם עם מלקת מון של החרם בלבד, ישמר יומר על סוג ואפיו, ונישאר יומר טוק ואיתן מאשר קא/or, שהוא מערב עם חלקו הנג של

ذات היא מצורה כללית, מושואה בחזרה בבלאי ומטמייב. **שהאתודות** זאת היא עצמת רבוי ומסתלקת בغالל החרם הנושא אותה, אם כי ב仄אמה היא אחת, ומתרוג, **שהאתודות** זאת היא עצמת חזרה, מפני שהיא תכויה לאחדות הראושנה, זאת אומרת, שנבראה פעלה. ומגון, **שהאתודות** זאת, ככלומר: מצורה מכללית היא עצמת חזרה, היא מסתלקת רק בgalל החרם הנושא אותה ולא בغالל עצמה. — **וtega מהויה להזאת:** מצורה היא א/or טהור, ובאשר היא נמשית בעלת רבוי וחלקה, נחלש אורה המתחפש ונעשה עכור וגס, ובgalל נעשה אמצוע שוניה מראשיתו וסופו מאמצועל ולא קינה פה דבר, חוץ מהחרם וא/or המתחפש בו, ככלומר מצורה יוצא, אפוא, ברור, שהחלשה והעכירות והגשות ובgalל האפלוליות, שחולות בא/or, המתחפש במונע מהחרם אין אלא בغالל החרם, לא מפני קא/or, שהוא לעצמו. — **ואם עצם אחד יומר חכם ושלם מה שבני, זה פלי בעכיבי מהחרם ועכירות,** לא בזורה, בשמייא לעצמה, כי מצורה היא או ר טהור ומהחרם — החקק מזה. **ובכל אשר החרם יתיה יומר דק ונצלחה** בgalל המתחפשות קא/or בו, יהיה העצם עצמו יומר בצל חכמה ושלמות, דגמת שלב ופה. ולסקפ, **בכל אשר גרד מהחרם מטה,** נעשה יומר וימר גס. אך ורק בgalל המתחפות מהאור המתחפש בו ובgalל המנבות חלקו. — **ודגמה לה** הוא קא/or. **בכל**

אוֹתָהּ בְּלֹא וַיְכִנֵּס בָּהּ תְּבָדְלִים, בָּעֶזֶר שְׁחִזּוֹתָהּ הִיא
אַתָּה וַיְחִיקָה בְּמַהוּמָתָה?

תְּרֵבָה:

כְּכֹל אֲשֶׁר מִתְבָּחַק קָאוֹר מַאֲקוֹרוֹן, נִצְחָה
הַוָּא יוֹמֶר סְלָשׁ וְצָבָה, וְזֶה לֹא בָּא לוּ אֶלָּא כְּפִנֵּי
שְׁחִתְּחַלְּמוֹ בְּפָמָ וּבְמַהוּתָה, בַּיְהָוָגָרָא עַל יְדֵי הַפּוֹזָל
הַרְאָשׁוֹן, פְּנַשְׁגָּב וּמַקְדוּשָׁה. וְכֹל מַה שִׁישׁ לוּ מִתְחַלָּה
יֵשׁ לוּ גַם סּוֹף בְּלִי סְפָק, וְגַלְיוּ וְקַרְוָר הַוָּא, שְׁטוֹפָן כֶּל
דָּבָר אִינֵּן כְּמוֹ מִתְחַלְּמוֹן. וּמִפְנֵי זֶה מֵן תְּרֵאוי הַוָּא,
שְׁהָאָרֶר, כְּכֹל אֲשֶׁר יִתְבָּחַק מִתְחַלָּה, שְׁהָיָא חַלָּשׁ — יַחַלְשָׁן,
עד אֲשֶׁר יָגִיעַ לְגַבּוֹל הַאָחֶרֶן וַיַּעֲמֹד.

סְפָלָמִיד:

נִרְגַּת יְהָוָה, שְׁאָמָה סְמָר אֶת דְּבָרָנִיךְ שְׁרָאָשׁוֹנִים, בַּיְ
הַבָּרִ אַמְּרָתָה, שְׁהָאָרֶר אִינֵּנוּ מִשְׁפָנָה בְּגַלְלָה עַצְמָוּ אֶלָּא
בְּקָבְלָל מִתְחָרֶר. וְעַכְשִׁיו אַתָּה אֹופָר, שְׁהָאָרֶר כְּכֹל
שִׁינְיוֹתָה יֹמֶר קָרוֹב לְמַקְוֹרָן, יְהִי יוֹמֶר טֻן וְשָׁלָם,
וְכֹל אֲשֶׁר יִתְבָּחַק מַאֲקוֹרוֹן, יוֹמֶר סְלָשׁ וּבְלָתִי שָׁלָם.
תְּרֵבָה:

לוּ קַיִת שָׁם לְבָב לְמַוְן הַאֲמַתִּי שֶׁל כָּל מִשְׁפָט
וּמִשְׁפָּט, לֹא קַיִת אֹוֶר, שָׁם סְוֹתְּרִים אַחֲרָת הַשְׁנִי,
הַמִּשְׁפָט הַרְאָשׁוֹן מִתְבָּנָן לְשִׁנְיוֹ הַאָרֶר חַבָּא מִתְבָּנָוָה
לְחוֹמָר, בַּשְׁהָוָא מִתְבָּרֶר אַלְיטָן, וְהַמִּשְׁפָט הַשְׁנִי מִתְבָּנָן לְשִׁנְיוֹ
הַאָרֶר, הַמִּלְלִים בּוּ בְּעַצְמָוּ בְּלִי שָׁוֵם חַבָּר אֶם מִתְחָרֶר.

מִתְחָרֶר. — מִזָּה מִתְבָּרֶר, שְׁמַשּׂוֹנִי, הַתְּלִבָּא אוֹר מִתְבָּרֶשׁ
בְּמִתְחָרֶר, אִינֵּנוּ בָּא אֶלָּא בְּגַלְל מִתְחָרֶר, וְלֹא בְּגַלְל הַאָרֶר,
בְּשַׁהָוָא לְעַצְמָוּן, וַיְשׁוּלְמִיתָה זֹאת לְאֹור בְּשַׁמְשָׁה, הַמְעָרֶב
בְּצִרְפָּל אֶוּ לְבָד לְבָנָן וּוּקָה, הַעֲוִיטָר גּוֹף שְׁחוֹר, שְׁהָלְבָן
שְׁלָוּ יוּסֵם וַיְעַלְמֵם בְּגַלְל בְּצָחֹן הַשְׁחוֹר. זֶה דְוֹמָה גַם בָּנָן
לְאֹר, מִחוֹדר דָרְך שְׁלָשׁ וְכֹוכְבָוֹת: הַזּוּכִיָּת הַשְׁנִיה
יֵשׁ בָּהּ פְּחוּחות אֲוֹר מִאֲשֶׁר בְּרָאָשׁוֹנָה וּבְזֹכְכִיָּת הַשְׁלִישִׁית —
פְּחוּחות מִאֲשֶׁר בְּשְׁנִיה, וּבְרוּרָה, שְׁוֹה בָּא לֹא מִתְוֹךְ
חַלְשָׁת הַאָר, אֶלָּא רַק מִפְנֵי בְּזֹכְכִיָּות הַמְעָכְבָוֹת בְּעַד
סְדִירַת הַאָר, בְּקִיחּוֹתָן גּוֹפִים אַבִים. וּלְפִי מִתְבָּלָק הַמִּתְחַשְּׁבָוֹת
הַזָּהָר אַרְיךָ לְהַסְּפִים. שְׁחָסְרוֹן הַאָר שֶׁל הַעֲצָםִים וּשְׁנוּנִיוּ
אַינֵם בְּגַלְל הַאָר, בְּשַׁהָוָא לְעַצְמָוּ, אֶלָּא מִפְנֵי מִתְחָרֶר,
בְּיֵין הַמִּרְחָב הַוָּא גּוֹפָנִי בְּהַשְׁוֹאָה עַט הַצּוֹרָה, בָּמָנוּ שְׁאָמְרָנוּ.
וּמִפְנֵן שְׁוֹה בָּהּ, בְּרוּר הַוָּא, שְׁהָאָר, בְּשַׁהָוָא לְעַצְמָוּ,
הַוָּא אַסְדָּר, וּמְלָכוּ הַמִּתְחַעַטָּן הַוָּא בְּמַהוּתוֹ כְּמוֹ עַצְלִיוֹן,
וּמִלְהָה בּוּ הַעֲצָמִות, בָּמָנוּ שְׁהָיָא סְלָה בְּאֹר, מִחוֹדר
דָרְך בְּרָבָה וּבְזֹכְכִיָּות, וּבָמָנוּ שְׁהָיָא חַלָּה הַאָר בְּשַׁמְשָׁה,
הַעוֹגָר דָרְך אַוִיר בְּלָתִי בְּמִיר. הַאָר מִשְׁפָנָה בְּאֹיר
פָּנָה וְאַזְנָן לוּ אַזְוֹה הַלְּפָמָ וְאַזְמָה הַשְּׁלָמוֹת, בָּמָנוּ לוּ קִיה
הַאָוֹר שְׁקוֹת.

טו

סְפָלָמִיד:

אִיךְ אַפְּשָׁר, שְׁהָמָר, בְּפָעָלוֹ עַל הַצּוֹרָה, יִשְׁגַּה

תפלמִיד:

אם הכוונה אינה מתקבלת רביי ושוני אלא בוגלו
רביי החמורים, מדובר ישותן לחומר אחד צורנות
שוננות, כמו: ארבעת היסודות?

רב:

צורות הלאה שונות משתיהן סבות. ראשית מותו
הכבדים שביברסקי החומר בעצמו, כמו הכבדים
בסדר בחומר מהיולי הփשוט. שנית, מותו שלושת
ח'אור וצ'ירוטון, כשהוא לובש את החומר ומתקverb
בו. — חתדר, אפוא, לך מהאמור, שהשנויות שבחירות
אין מונעים אותן מליהו דבר אחד, כשהוא לאצמו,
כ噫 הכבדים בינוין אינם בוגלו עצמן, כי אם בוגלו
הומר, הנושאו אותן. אכן מוכן, אפוא, להזכיר אחריו
כל זה את האחדות של הצורות, ואנו תוכל לטעיל
במה פסק מפני שאמה רואה בון הבדלים נתקלה.
אחרי שהסביר, שהכבדים שביברסקי אינם מזכירים
או ממלוקות ממשפדים ממשג החזרות ומלהיות כלם
חומר אחד?

תפלמִיד:

שם דבר לא ממעני מלהסכים, שלא החמורים
שבים לחרmr אחד, כי כלם הם צורות של חומר
הפשוט קראיון, שהוא חומר לכלם. אולם איני יכול
לומר את זאת ביחס לצורות השונות, כי הצורות איז
אפשר להשיבו לצורה אחת.

רב:

הבאמני לידי איזוק בדרכך אלה. אכן זכר את
החוויותיך קדומות, הפראות, שלאל מצורות הפקחות
ישנה מציאות בעולונות ושתפוצט, אבל אשר היה
יומר נאלה ונזה, צורתו יומר מרבנות את מצורות ויתר
מקפת אוקן, כמו למשל: התאם, מפני שהוא דק-
ונושא את הפמות וכל מה שיש בה מן הפקחות
וח'אצאים; או כמו הנטש החיונית, מפני שהיא יותר
בקה מתחצטם. מקפת את צורות מדברים מומקסים
ונושא את אותן בוגלו דקותה ודקות מצורות המוקשות;
או כמו הנטש השכלית, הנושא את קצצם עם כל
אבה צורותיו; או כמו השבל, הנושא את כל מצורות
שליטה פמנו; או מהמר קראיון הכללי הנושא את
כל מצורות הנטש? אכן רואת, אם הפתלפס
בנה, שמחוזות התוכחות קדומות הנטשתי לך גם כן,
שכל מצורות שבות לצורה אחת. כמו כל
חומרים? שב, אם זה מספיק לך או לא.

תפלמִיד:

מספיק, ושם אנקי שמחה רבה.

רב:

אם לא מבהיר לך, שהቀחון נובע מעתליון
ו להשפרות הגופניות נבעו מתרוקניות?

תפלמִיד:

ברור לי למדני.

שכבי:

וכמו-כן, תוצאות הטעמונות ותמצאים ותפקידיות, ובכללן כל הצורות המלאכותיות על ידי הנפש המנברת.

טפלמיד: אולי נמצאות כל הצורות קאלה בפרקבים רק מותו התאזרחות-ביסודות של הם בינם ידו ולא מותו השפעת העצמים הפשוטים?

שכבי: לו קיו הטעמונות ותמצאים ותפקידיות באים מהתסודות, קיימה בעינם פרקרים פרקרים מפניהם פגיעה בצלת אף אחד, ולא קיו פרקרים שונים זה מזה בטעמונות ותמצאים ותפקידיות, כמו שהם שונים בנסיבות השפעת העצמים.

טפלמיד: בחושב אפתה, שלו נבעו הצורות ותפקידיות הטעמונות הפשוטות מהעצמים הפשוטים פשוטים, היה יוצא מזה שגם צורות העצמים הכללים ממוחשיים נבעות מצרות העצמים הכללים פשוטים?

שכבי: זה היה יוצא בקבתו, כמובן, שמהלך הוא דגמת השלם. ובכללן, בהזחה שסתירות הגופניות נבע מירוקניות, מיצת גם זאת.

טפלמיד: מה מגיד על נזורה הגופנית הטעמונית, אם יש

אוסיפ לך עוד ברור. נעולים מוגני המרכיב קשמיש דגמה של העולים הרוחני פשוטות. והעולים הטעמונם בעולמות פשוטים גם הוא דגמת חילון שפהם, עד אשר מגיצים לעולים פשוטות האומתי. ותמה משל לה: אי אילו צורות גופניות, הנראות לאין הארץ, הן דגמת הצורות הפשוטות, שנראים אומן בחלום. ואזרות הפשוטות, הנראות בחלום, דגמה לאזרות הטעמונות הנטמיינות.

טפלמיד: מה עיתבת להביא דגימות מჸשפרות הרוחניות וגופניות!

שכבי: מתחביב, אפוא, שהצורות הטעמוניות נבעו מקשרינו. וכך מצויה צורת העצמים הנטמיינים בצדית הטבע, וצורת הטבע בצדית הנפש, וצורת הנפש בצדית הטבע.

טפלמיד: להבין זאת קשה מאד: נא הסבירני את זאת יותר.

שכבי: קראת, שהצורות הטעמוניות נמצאות בצדית הטעמונות היא חתולות היא חתולות של קבדלי מצחים ומבריכות כסמי, צומס ודומם מותו של שפעת מגש ומטבע בהם.

קיי צורות אולם הצעדים, התברר לך גס-גן, שמצוות
האלה דומות אמת לשניתה. זה מראה, שמצוות נבעו
אמת משניתה.

טפלמיד: קיימי רוזח, שתখ מה אמרת את מצוות של
הצדדים השלבים ותראני את הצד השווה שביניהם.
ברבו:

צורתה השלב משינה את כל מצוות ומצוות
אותן. ונכונותה הנטען מהשכלת משינה צורות
משקלות ומפירה אותן על ידי תמצابر וטבוש בטען.
זה דומה לפצלת השבל. ונכונותה הנטען מהחוינה
משינה את מצוות הגופניות ומפירה אותן, בבחינת
את הגופים בשלמותם בתקומם. וזה דומה לפצלת
הנטען משקלת. ונכונותה הנטען מהצומחת משינה
את מלחמות הגופים ומגיעה את חיליקם במקומם. וזה
דומה לפצלת הנטען בחווינית. ונכונותה הטענה גורמת
לאחד הפלחים ולמשיכתם ורחתיהם וחלופיהם. וזה
דומה לפצלת הנטען הצומחת. האם איןנו חושב,
שאכן שפטולות מלוי דומות — גם מצוות הגורמות
לכן בקבינה דומות.

יח

טפלמיד:
כך הוא בחרכה.

לה מוצאות בכוונה עליה רוננית. לפי מוכנותה היא,
או לפי מוכנה אurther?

ברבו

כל מצוות תפוחנות נמצאות בצוות קעלינות
מצוות יומר פשיטה וימר בקח. ואת אלו רואים
במצוות הגופים וצורותיהם קבאים ככלם פרקיון,
שהוא אך מלחות הנטען, גם גמן, שהגופים ומצוות
האלה רוחקים מן החושים. ועוד יומר מעה במצוות
כל מצוות בשבל.

יג

טפלמיד: לה בר, שמצוות במוקשות נבעו
מצוות משקלות הובח לי גס-גן, שלא בעמיהם
הנטען כלים נובעים אך ממשני.
ברבו:

הפקני כבר מתחזחות תקומות, מצוות הצדדים
המוחשים נבעו מצוות הצדדים השלבים. ומצוות
של הצדדים השלבים נבעו אמרת מהשניתה. זכר, אפה,
את מהחותה טהן. וצבשו אחר עץ מה שאמרתי:
מהחותה, שלא אמרת מהחותה המשקלות נאלה מצורה
שלפצללה מפני היא כדרין בין קצחים הלאה ובין
פצלותיהם. ומפני שפצלותיהם דומות אמת לשניתה,
בפי שהתברר לך מתקודם, והפצלות האלה נעות על

ושלמה, ובחרצתה היא מתקשה, עד אשר מגיעה
לפקתון פקיזוני, ושם התרנזה נפסקת והצורה נתקפה.
טפלמיד: אָמַנְם אֲנִי מִסְפִּים לְךָ, אָוֶלֶם מֵה. הַסְּבָה לְשָׁנוֹנִים
הַמְּשֻׁגִּים אֶת חִזְרָה?

רב: הַסְּבָה הִיא הַתְּבִזּוֹת הַצּוֹרָה מִתְפָּקוֹר, בָּאָמֹר.
טפלמיד: חֹזֵר עֲבָשׂוּ עַל מָה שָׁאָמַרְתָּ קָדָם.

יט

רב: הוכחתך לך כבר, שהצורה הראשתונה היא אחורית
שניה נפצעת מתקroidות קראשונה הפונאלט, ותקroidות
הראשונה פועלת על ידי עצמה ואינה בתקroidות תמספר,
יוצאת, אפוא, שהתקroidות, הנטענת ממנה, היא בתקroidות
המספר, ואת אופרת, שהיא בעלת רבוי ויחידת. ותסביר
מיוני זה, שהתקroidות זו היא בעלת רבוי ושנייה. ומספר
הצורות מתבבה מפני רבייה ומשתנה בגיל שנינה.
והסבבה היא בנה, שהיא לובת את מהמר ומתבבה
מספר קור התקroidות.

טפלמיד: הפקת קראשון של קבוס לזה הוא: באיזה אופן
חלק הקור בגאנצל מהרצון יומר קרוב

և כרבע: ואם הצורות דומות, האם לא יוצא מזה, שאחת
נובעת מהשנית, כאמור, ושהצט שלם ותקוק הוא
סבבה לפחות שלם ולסלק ?

טפלמיד:

בן הוא בחרצת.

רב:

מן שארות העצים הפטוטים ותפקידיהם גם
בחד מתחשנותם במקומיהם ומקיפותיהם או הם בשלומיהם.
אם כי הצורות מלו נובעות אחת מהשנית, זאת
אוורמת: מתחותה מעהליונה בחרצת, מעהליון פקיזוני
עד פקתו פקיזוני — איך אין ראה, שהצורה
מפחשת בכל מצורות, בחרצת אוור משמש
אויר, ומשכת מעהליון אל פקתו בלהשך צוף
וחיה בבר מלאה את החקיר הפלילי ומקיפה אותו, ושות
סלק מפני ושים מקום אינו פניו מפני ומשלל אותו
כ噫 אם היא עוטפת את כלום? אוולם מרגות
שוניות לצורה בחרץ. רקאה קאלין שבחמר
מתהנה מפני אור טהור, ועהלן הנושא אותו נצחה
רווקני וביק זבואה הפתה אור דורך עכור
וכליה, ועהלן הנושא אותו נעשה גונני וצחה. ובין
שמי פקאות אמצעיים, כפי ה_pkודלים שבאור, ובפני
עבי בחומר סטלי ברחוק וקרוב מקומו. ואם מתבונן
בצורה באופן פות, פראה, שהיא מתחילה בתור רווקנית

להבין ב干脆 את טיב האמצעיים שבין תרצהו ובין
קארו, שפיניגט יומר קרובים ויוותר רחוקים. אולם
אליך להזכיר, שלא מתח את בקרבה ומאהוד במנון
גופני כי זה יביאך לידי טיעות. אליך למאר לך את
קרבת קארו לרצון קה, שאין שום אמצעי בינו.
והוא הידין ביחס לקרבת מערכת קארות אחד לשני.

כ

תלמיד: ברור לי מנקומור, איך קארו יכול להיות קרוב
לפקור ורחוק ממנה, אולםobar ליעשו את הסקה
שבגלהה נתרחקה מאזורה פ-פקורה
ברבו:

מכונן שלזורה ישנה התוליה, ציריך שעינה לה גם
סוף. וטפנני זה נחוץ, שטהינה מרגנות שנות באמצע
בין שני הנקודות, הנבדלות זו מזו בשלים וαιישלים.
תלמיד:

מה קראת, שלזורה ישנה בתוליה?
ברבו:

החוש משיג את האורה בתור מגבלת. האורה
מגבלת, כי היא גבול הגות. והוא הידין ביחס לשבל
צורה שעליה היא בראשונה בין צורות והיא המסתם
כל צורה. אולם היא מגבלת, כי היא מגבלת את
הণימה מפני שברא אותה ונעם מתאחתה עם תוליה.

לפקורו מלך אמר, ובאיות אף יכול דבר אחד
להיות יומר קרוב ממשני למזה שאין זאת למתו
וליבו ואין לו מקום, ואינו מיוחד לשום דבריו ועוד:
באייה אף יכולות להיות אמצעיים בין ובין אייה
דבר, והוא אין לו גבול, כי אין לו מתחלה ולא סוף,
ואינו אלא הוא עצמו?

ברבו

ספקך נובע מזה, שלפי מנתה רצון הוא אין
סוף, ותמה, אם כי רצון הוא אין-סוף
לפי מהותו, אם לא מתחשב עם פצלתו
בכל זאת הוא אינו אין-סוף לפי מצורה
הגעאלת פ-פננו. כי פצלתו אגלה, וכן יש לה
מתוליה. ומפני שהזורה מתחילה ממנה, הוא בהכרח
מגביל במתוליה פצלתו, ובמתולית האורה הגעאלת
מנוגה. מתחביב, אפוא, שרצון הוא באמצע בין מתחות
סימור נשגבה ובין יצירה שנאצלה מרצון. אולם
רצון עצמו, מבלתי עצמן, מוביל למתושב עם פצלתו,
לא אמצעי ולא מגבל, כי אם הוא ומחותיהם הם אחד.—
ובכן, אם רצון הוא מגבל לפי פצלתו, לא מתרחק
מגעאלת, אם נגיד, שאמר האורות השוקעים ממנה
iomar קרוב לו מתחר, כי קארו בשופע מפנו יש לו
מתוליה והוא מכוף לו, ומתחלה מזאת יומר קרביה
לו מאור אחר, כי ככל אשר קארו יתnia יומר קרוב
למתוליה, הוא יומר דומה לו, ולמה. ולמה זה תוכל

ולקוי האור בآخرו העצמים וחשונו נאמור מראים, שיש לו מתחלה, וזה מטיב, שהוא גברא ולפזרה היא סופית וגבילה.

תפלמיד: אם לצורך ישנה מתחלה, מה מוגע, שסופה לא יקיה כתף כל מה?

רב: לו קיה טופה במתלה, קימה היא דבר אחד בלי שני ובקדול, אולם זה בלתי אפשרי בגל התסבירות לצורך אל חומר הנושא אותה.

תפלמיד: איך זה?

רב: באין ראה, שצורה משונה בתפקידה עם חומר ונשנית אם מהמר שונה ממה שהיא כשם מצאה למשחה מהחדר, אם כי לצורך אינה ראוי לשם צורה אלא בשאנצית לצורת החומר? ואיך, אפוא, לא יוצר על לצורך בפרטיו מה שוצר עלייה במתחלת החומר?

תפלמיד: הגיש צורה לפולה מן חומר?

רב: אם אפה פנקוק, כי הוא מהיפשט בחדר נאצל מאינה או רולתו, מונמא למשחה מן החומר, כלומר,

מקרה שצורתם שלם הפוזל? וזה הוא הרצון, המוציא את מצורה מן שלם אל הפלל, אם כי כל הצורה נמצאת הרצון בפועל מצד הפעול, ואמורים אליו. שהיא נמצאת כלם מצד הפעול. ואם מתבונן בטיב הרצון, ובמה צורות ישנן במחותן, פראה, של מה שתחדר הילדי רבש מקרצון, כלומר: כל הצורות הנשאות בו, אם כי הן מאירות ומראות גודלות, ביחס למה שיש מעה ברצון, כשהוא לעצמו הוא כמו מה שאoir רוכש לו מאור נשאש. כי מצלת האור הינה, מברך על ידי האoir ומטפסת בו, פיעטה מאר ביחס לאור השופע במחות נשאש. וכןו הפסיק בין לצורך מסמירות ובין לצורך הרצונית.

תפלמיד: מדוע קוראים צורה לאור משני ולא לאור קראזון?

רב: קאור שני נושא בחדר ועל כן הוא צורתן, בעוד שכאור קראזון איןנו נושא בשום דבר, ולפיכך איןנו משתמש צורה לשום דבר.

תפלמיד: יוצא, לפי מוסח הנה, שצורה היא בעלת שמי צורות: אמר מהן נמצאת למשחה מהחומר והשניה מאורות עם חומר?

ברוב:

לא בך זה את, אלא יוצא, שילשון שלש צורות:
 אמת מבחן היא בזורה, תגמאות במוחות הרצון,
 ומצורה בזאת אמת נקראת בשם צורה, אבל בך
 במודר בניו ושם, כי באמת אינה צורה, מפנוי שאינה
 נשואה בשום דבר. ובמנון שפה מהוין למחות
 הזרה בקשורה בחרף, צרייך לשם אומה לחוד
 ולכונתה בשם מיתר, כי אי אפשר, שצורת השבל,
 תגמאות במוחות הרצון, תהיה לפניה שגאלה ממחות
 הרצון ונסתגלת לאחד אומה ממש, כמו אחרי שנאצלת
 מהחן זר ומתאדרת עם החרף, והזרה משנייה היא
 שצורה, המקדרת עם החמר קפוץ, שהיא
 צורת השבל הבללי. ומצורה פלישית היא מצורה,
 טקדרה מהוזר לחרף, אבל מקדרת עם החמר
 בולם. כל יער הזרות נכללות בזרה הבלליות. ומפני זה
 אל פרחים אל חלקיota הזרה אל ידי אפלטון לשישה
 מינים: האחד הוא צורה כולם, שאינה עוד בחרף, כמו—
 צורה בפלול, המקדרת עם החמר, ותשישי — צורת
 תיסודות, כלומר — ארכע קאייכות בראשונות.

טפלים:

איך אפשר לומר, שצורה הבלליות היא
 במוחות הרצון?

ברוב:

אם הרצון הוא הסבה הפואלת, נגמאות במוחות

צורת כל פרקרים, כי צורת כל אלול נגמאות באלתו,
 אולם העlol נגמאות באלתו לפני הזרה שיש לו, ובמהות
 הרצון אין זה כה, כי מזיאות פרקרים במוחות הרצון
 היא רק, עד כמה שהם אלולים כל ידו.

טפלים:

נתפרק לוי מנקמות, כי הזרות הפתחותנות נאלו
 מן הפליגות, ושלל הזרות, עד כמה שהן שונות
 ורבות, משתפות בזרה הבלליות, המברחות את כלן.

ברוב:

זה יתפרק לך עוד יומר, מאשר נרבך בשער
 הסמי שי הבא אל החמר הבללי ועל הזרה
 הבלליות, שהן עצמן,%">
 ביחס האלים ובזרתו.

על מהפר מפללי ועל מצוריה מפלליות, פשיהם לעצם

א

מפלמייד:

נתברר לי כבר מתקייבות מקומות קגראבצת
משערם, שכל חומץאים הן במוקשים וכן
במפלמים. אין אלא חמר מפללי וצורה
כללית. בפרטיות אלו רוצים לעמד על זה
בשער המפיש הוהה הפרד את האחד מהם
משגנינה ולמנני לנדעת את מהותם, ומה שיש לחקור
ולקבין בינם אליהם באגן שחלק בזורה אשוון
של מטבחה יתיה בשכלי הפלט לצלות בו לחלק
השגי ומשלייש, כלומר, לידיית קרצונן
ולידיית קאטם קראשן.

רבו:

אם מהפר מפללי ומצוריה מפלליות הם מכובול
הקייזוני של כל הנבריםיהם והם מבלית העצים לפרשנות
ולרוחניות. עליה, אפוא לאפשר את נפשו ולברכו את
מוחתך ולתרח את דקיווך, עד כמה שאפשר, ולפשט
אום מפלט מקרים הגויים ולענבר את תחומי מהוש
וממושך, ולפער, שלם שכלה משיג את הפל. אז תהיה
מיין לדעת את כל אלה, זאת אומרת: את מהפר

מפללי ומצוריה מפלליות. ובן שאלני כרצונך בכל מה
שנוגע לדיית החמר מפללי ומצוריה מפלליות.

מפלמייד:
עליך קדם לשאל, איך אפשר, שהשכל שלו
ישיג גם את החמר מפללי וגם את מצוריה
מפלליות. ועוד שהוא עצמו מרכיב מעם
ונמצאת במדרגה נמוכה מעם?

רבו:
סגולות עצם השכל היא להציג את מהפר מפללי
וامت מצוריה מפלליות. כי עצם השכל הוא עצם כללי,
פשוט במקבילות פשוטות ורוחניות וסבירו זה הוא
מפתיש בפל ומתבסר עט פל. לפיקך, משיג עצם
השכל, מהמתפשר בחמר מפללי ובצורה מפללית
ובהתבסרו אפס, את כל אחד מהם. ועוד: בגין מהפר
מפללי ומצוריה מפלליות הם עצם השכל, אליינו הילא
לאמר: שהשכל מפיר את מהות עצמו. מזה יוזא
ברור, שהשכל יודע את מהפר מפללי ואמ מצוריה
מפלליות, כי הוא יודע את מהותו, ומהותו מרכבת
מהחר מפללי ומצוריה מפלליות.

מפלמייד:
זה מה שפתקתי בו קדם, איך אפשר שהשכל
ישיג את מהפר מפללי ואמ מצוריה מפלליות. בקיומו
בעצמו מרכיב מעם. אין פלא. שהשכל משיג מה

ביב:

החוּמָר נִבְדֵּל מַחֲזִירָה בָּזָה, שֶׁהָאָתָר הוּא נוֹשָׂא
וְמַשְׁנִי נְשָׂוא.

ביב:

סְפָלָמִיד:

אם החומר נבדל מהצורה בזאה שהוא נשא ומהצורה
נבדלת מהחומר בזאה. טמיון נוחשכת בתור נשואה אז
כל אחד מהם מפרק מהותו הוא ומה שnochshab בתור
נבדל ביןו ובין סגנורה.

ביב:

ובכן שוחם איןנו נשא את עצמו ומהצורה אינה
נשאה על ידי עצמה, כי אם חומר הוא נשא רק
ביחס לצורה נשואה בו, וכמו כן מצורה אינה נשאה
אלא ביחס לחומר הנושא אותה — יוצאת. שוחם
ומצורה אינם נבדלים זה מזה אלא בסתמוכינו בהם,
שהם מרכיבים יסוד, ולא בסתמוכינו במתנות כל אשר
הם.

סְפָלָמִיד:

ובאה נבדל חומר מהצורה, בסתמוכינו במתנות כל
אחד מהם?

ביב:

כל אחד מהם נבדל, כשהוא לעצמו, מהשנוי, ואינו
סתמוכן בזאה לבודל שניים דברים בעילן צד שנית, כי
אם לבודל של גוד וקפק גםו, כי אין דבר עומד
למצלה מהם, שהם קשותפים בו.

שונצא לפטחה ממנה אבל הפלא הוא, אין משיג
השלל דבריהם, שהם לפטלה ממנה.
ביב:

אל פרשׁב, שאי אפשר לאצם השלל להשיג דבריהם,
טונצאים לפטלה ממנה בקהלת. השלל יודע מה
שלטולה ממנה על פי מה שקבע בז וקיים על ידו,
בלומר: השלל יודע את מהותו הוא, וידע על ידי
מהותו, שהוא זוקק לדבר מה שיש אמת צינתו —
כל פי זה הוא מPAIR, שיש דבר מה לפטלה ממנה,
מנשא אותו ושבגלו הוא קיים וממנו הוא בניין. ומפני
כך אנו אוקרים, שוצרת השלל יודעת את החומר, כי
היא קיימת בגלו ובוניה ממנה, בכלל משיג השלל את
חומר הפללי ואת מצורה הפללית, קשחה שהוא מתקבון
בבקدل בין האחד לשני במתנותם וביחסם לצורתי שלל
ומתקдел בין הקדר לשני במתנות בא מזוה, שפטע חומר
הוא מחוץ לטבע מצורה, כשהיא לעצמה, ואילם בקדול
בגיניהם ביחס לגורות שלל בא מזוה, שוצרת השלל
יודעת את עצמה, ובפרט את עצמה, היא יודעת,
שהיא צורה, ובכן שטיא צורה, היא יודעת, שהיא
נשואה בחומר ושוחם הנושא אותה הוא עצם שללה.

ב

סְפָלָמִיד:
ברא נא לי את מתקדל בין מצורה ווחם:
כמה הוא ומפני מה הוא?

האזוריה יודעת את עצמה, ומוחומת נמצאת מוחוץ לחדר
הנושא אוטה. ועוד: מכון שצורתה של יודעת את
עצמה, אידך שהיה מושם את החדר ושםחרר יהיה
דבר-מה נבדל ממנה.

ג

טפלמיד: איך אזכיר לי את הבדל שבין החדר והאזוריה, אם
שניהם מאחדים במקלית האחוור ופשויטים במקלית
הפשטות? ואם קשה לי לומר לעצמי את מהות
השלב הדריבב מכם, איך אזכיר לעצמי את כל אחד
מתקצמים קאלה בשווה לעצמו?

רבבי:

עליך לומר לך את הבדל בין החדר והאזוריה
ברגמת הבדל בין טהור ומאובע. הגויף ישמש לך
רגמת החדר ומאובע רגמת האורה. וב모-בן שם לך
את חשוב, ספקחין בין מאובע ובין טהור ומשיג את
צורת האבע, בשווה לעצמו, רגמה לשכל, ספקחין בין
חדר ואזוריה ומשיג את האורה, בשווה לעצמה.
ומה שיאקל עליך לזכיר לך את זאת, וזה הבדל בין
טהר וטהר וטהר, אף על פי שהם קאחדים, ובכל
הבדלים שני קצאים קרווניגים לברות אחיקם,
ובמו-בן הבדלים בין האחים קרווניגים ובין הפקידים
מנשואים בהם. ואשר פציג לך את זאת ותתבונן

טפלמיד: במא יונדע, שהחדר נבדל ממחזרה כשהוא לעצמו?
רבבו:
על ידי הבדל בין החדר ומחזרה בשכלנו ועל
ידי זה שאחד הוא הנושא ומה שני הנושא.
טפלמיד:
סמה בא הבדל שבין החדר ומחזרה בשכלנו?

ירידת השכל באח על ידי המתקשרות צורתו לצורת
הנפש ואותו, ובהתאם צורת השכל עם האורה
זהה, היא יודעת על פי עצמה, שאין האורה יכולה
לתקנים קלוי חמר נושא אותה, ושהאור נבלת
טהר. וכדי שהזנינו יקיה יומר ברור ומוקן, נחת
בחדר דוגמה את עצם השכל. כשיתפרק לך, שעתם
השלב הוא דבר-מה מוחוץ לזרחה, בברר לך על ידי
זה גם כן, שהפרקי העצמים הפשוטים ותפקידים הם
דבר-מה שונה מצורחותם, ועל ידי זה יונetz לה
שהחדר הבלתי הוא רבר מה שונה מצורתו. אני אומר,
אפוא, שהשלב יודע את עצמו בתור בעל צורת כי
צורת השכל יודעת את עצמה ומשני כך היא יודעת
גם את יתר הצורות שמהווצה לה. ומכאן שצורת השכל
יודעת את עצמה והוא בשאה בחדר, הנמאנא מהחצר
לה, יצא מנה, שיש לאquia חמר נושא אותה, ויאצא
שישנו הבדל בין ובין החדר שבו היא נושא.

כִּי אֵם שָׁאַלְתִּי, אִיךְ לְצִיר לִי אֶת מְחוֹת פֶּל אַחֲרֵי
מְחוֹת בְּלִי הַשְׁנִי.

רַבְּכִי:
פָּאר לְהָ, כִּי מְחוֹת פָּחָר הִיא לְחַדְשָׁנִי
קִים לְעַצְמוֹ וּמְחָרֶר צוֹרָה. וּמָאָר לְהָ, שְׁמְחוֹת מְצֻוָּה
הִיא אוֹרֶן נָסָתֶן, שְׁמָזָנִיק לְכָל מִה שָׁהָוָה בּוֹ אֶת
סְגָלָתוֹ וְאֶת מִשְׁגַּג הַפְּנִין וְמִצְוָתָה. וּבְכָל אַלְנוֹ לְצִיר
לְעַצְמָנוֹ אֶת קָצִיאוֹת פָּחָר וּמְצֻוָּה קָמִיאוֹת כָּל
מִקְרָבִים חָרוֹגִינִים, כְּלֹוֹטֶר: בְּתוֹךְ מִשְׁפְּלִיטִים וְלֹא מִותְשִׁיטִים,
וְלֹא בָּעֵלֶל צוֹרָה. שִׁישׁ לְהָ חָמֵר נֹשָׂא. וּבְכָן, אֶת
מְתַאַצֵּץ לְמָאָר לְהָ אֶת פָּחָר בְּלִי צוֹרָה,
לֹא תְשִׁיג גַּת זָאת. כִּי פָחָר, בְּשָׁחוֹא לְעַצְמָנוֹ,
אַיִלָּנוּ בָּעֵל צוֹרָה וְהָוָא נִמְצָא בְּקָצָה קָאַלְיוֹן. בְּעוֹד
שְׁהַפְּשֵׁשׁ מֵאַמְצָאי בּוֹן שְׁמִי טְקָאֹות קָאַלְתָּה. וּבְמוֹדָה
כְּנָן, אֶת מְתַאַצֵּץ לְמָאָר לְהָ אֶת מְצֻוָּה
פְּשָׁחִיא לְעַצְמָה, לֹא יַעֲלֵה לְהָ סְדָר אֶלָּא
בְּקָשִׁי רַבָּ. כִּי הַלֵּם הַמָּמָאָר בְּלִי גַם הוּא אַסְדָּר מְלוֹחות
הַגְּפֵשׁ. וְאֶצְםָמָתָה הָוָא בְּרָכָה יוֹמָר פְּשָׁוט מְעַצָּם
הַגְּפֵשׁ.

רַבְּכִי:
מָה אָשַׁתָּה, אֲפֹוא בָּזָה?

רַבְּכִי:
כִּי לְמַכְיר אֶת מִתְקָדֵל בּוֹן פָּחָר וּמְצֻוָּה בְּכָל
אַחֲרֵי מִעֵצָמִים חָרוֹגִינִים, וּבְכָל אֶת מִתְקָדֵל בּוֹן

בְּכָל מִתְגָּמָאות הַאַלְהָ בְּשַׁכְּלָה מִצְוָר בָּזָה בְּצִיר לְהָ
אֶת מִתְקָדֵל בּוֹן פָּחָר וּמְצֻוָּה. וְאֶפְנָם מִתְקָדֵל בּוֹן
פָּחָר וּמְצֻוָּה דָּוֹמָה לְמִתְקָדֵל שְׁבִין הַגָּופָה וּמִתְגָּפָשָׁ
וּלְמִתְקָדֵל שְׁבִין מִשְׁבֵּל וּמִתְגָּפָשָׁ, כִּי יִמְסֵּד הַצְוָרָה אֶל פָּחָר
הַוָּא בְּקִיחָס הַגְּפֵשׁ אֶל הַגָּופָה וּמִשְׁבֵּל אֶל הַגְּפֵשׁ.

7

רַבְּכִי:
מִתְקָדֵל בּוֹן פָּחָר וּמְצֻוָּה בְּאַצְמָים הַפְּשָׁוֹטִים
הַפְּרָטִים כִּבְרָה בְּרוּר לִי וּמְאָמָת אַצְלִי. אָולָם בְּאַיִלָּה
אֲפָן אֲצִיר לִי אֶת פָּחָר, בְּשָׁחוֹא לְעַצְמָל
וְאֶת מְצֻוָּה, בְּשָׁחִיא לְעַצְמָה?

רַבְּכִי:
מָאָר לְהָ אֶת חָמֵר הַכְּלָלִי, בְּשָׁחוֹא לְעַצְמָוֹן, בְּתוֹךְ
דָּבָר, שְׁנַמְצָא בְּקָצָה הַאַתְּרוֹן שֶׁל מִנְמְצָאים, מִנְהָ בְּגַבְוֵיל
הַקִּיצוֹנִי של הַעֲצָמִים, כְּאֹלוּ הוּא הַמָּקוֹם שֶׁל כָּל מִדְבָּרִים
בְּמוֹכוֹן זוּה, שָׁהָוָא נֹשָׂא אָוֹתָם. וּבְמוֹכוֹן פָּאָר לְהָ אֶת
מְאוֹרָה הַכְּלָלִית, בְּשָׁחִיא לְעַצְמָה, בְּתוֹךְ דָּבָר הַמְּכִיל
אֶת כָּל בְּכָלָה כְּלָלִית וּמְמֻקָּם אֶת כָּל הַמְּקֹנִיות
שְׁבָקְרָבוּ. אֶת זָאת מִשְׁגַּג מִשְׁבֵּל מִתְקָרְבִּים בְּשָׁחוֹא מַעֲין,

מָה כָּם וּלְאַיִלָּה סָוג שִׁיבָּכִים בְּבָחִינָת נְשׂוֹאִים.

רַבְּכִי:
לֹא שָׁאַלְתִּי מִמֶּה, אִיךְ לְצִיר לִי אֶת חָמֵר בְּקִיחָס
לְמְאוֹרָה וְאֶת לָא – אִיךְ לְצִיר אֶת מְצֻוָּה בְּיִיחָס לְחָמָר,

על כל דבר כמו שהוא באמת, ועל ידי זה ממקא. מה פון האמת או פון שקר ישנו קבל אחד משני הפסים. ואשר כך ממקא את מתקדול בציהר אין אום השכל ווילתו. ותקינה מזאת פביה אוטך לידי הרעיון, שהשכל יודע את עצמו בثور בעל צורה ושווה נבדל מואלו בצורתו זו, ואם פבין את צורתה השכל ותדע, שהוא נבדל מואלו בצורתו. אולי יהה נמצא את החומר, הנושא את ת�ירת זו. וידעה לה באלו אמה ממשש את מהות החומר בצורתו שבלג' ומישג אותה במשיג מהוosh את המושך.

הפלמיד:

אם השכל מרכיב מהמר וצורה, ואם השכל אינו יודע את הדרים אלא על ידי אחד צורתו עם צורתה המשכל — באיה אףן, אפוא, אפשר, שהשכל ידע את מהות כל דבר. כלומר: את מהות החומר ומאורה כל אחד בפצעמו גלי שני, בעוד שהוא שהוא בפצעמו מרכיב מהמר וצורה ימד? ועוד: מפון שהשכל אינו מישג את צורותם הדרים אלא אחרי התוצאות החומר והאורות, איך אפשר, שהשכל ישיג כל אחד מנקם לחדוד?

רב:

אם מפון תודעה הוא התוצאות צורתה השכל למושכל וצורת השכל מאחרת ומחברת עם מהר, יונצא מזה, שצורת השכל, בתוצאותיהם עם מהר, יונצא את מהות החומר בוגל התמקרוותה אתו. כמו כן יונצא,

החותם הפלידי ומוארת הפללית. כך לדגמה את אם היא ב. ועל פי מהקדול שבין עצם השכל ובין צורתו פדוע על מהקדול שבין עצם השכל ויבין אחד מהעצמים הפשוטים ובין צורתו, ובכלל על מהקדול בין החומר הפללי ומאורה הפללית. ומפני זה אני אומר, שביל מי שרצה לעת את יטודות הדרים, ובכלל את ממאיות כל, אליו לחתובן מיטב בעצם השכל ולתקדים את תודעה מהות לכל תקינה. כי מפרט בעצם השכל מוכילה לידיעת כל הדרים. מחייב טuib את זה, כי בעצם השכל הוא נספח את הקדלי המגנים והוא צורת הכל, ומתחיב, אפוא, שהכל נמצאים במוחות. ואם הכל נמצאים במוחות השכל, הרי מי שיודע את מהות השכל יודע את הכל.

ה

הפלמיד:

מראני את הדרה, שבה אגייע לידיעת מהקדול שבין החומר הפללי ובין מצורה הפללית מתוך עיון בצורת השכל תגיע. אם מעמד בעזק על צורת השכל היפנית לו, כלומר: על מתווך עיון במוחות השכל.

רב:

ידיעת מהקדול שבין החומר הפללי ובין מצורה הפללית מתווך עיון בצורת השכל תגיע. אם מעמד בעזק על צורת השכל היפנית לו, כלומר: על מatoon העצמי, היוצר את מהותו. ועל ידי זה משפט

כי הרי צורת משקל מתחדרת אליו — ובכן, איך אפשר, שזו הآخرונה מדע בונה את מהדר?

ברבי:

בהתפכير צורת משקל אט מהותה היא, כאמור: קתדרה. שהיא אטת מתחרה הנושא אומה ושם היא מחוץ לחומר הגוף, הרי היא כבר יודעת את מהדר.

תלמידיך:

ובכן איך יודעת צורת משקל אט מהותה ואיך היא יודעת שהיא מחוץ לחומר הנושא אותה?

ברבי:

בהתפכיר חזרה את עצמה, כבר יודעת, שהיא צורה גשאות, ומפירה גם כן, שהיא נמצאת מחוץ לחומר הנושא אותה. ועוד: בתפכיר חזרה, שהיא מגבלת קתוף החומר מתחדרת אליו, ובזאת גם כן, שהיא משינה את דבר ושהיא צורתו, הרי היא יודעת, שהיא מחוץ לחומר.

1

תלמידיך:

איך אוכל לטעמי, שצורה אטת
בתוך החומר ומטחדרת אליו, ובלא החומר
ומצורה אין להם סוף וגבול?
ברבי:

יש לתאר את ריבוקות מצורה בחומר, ריבוקות האור

שצורה זאת יודעת את עצמה ויודעת, שהיא מה שהיא. וכן היא יודעת, שהיא צורת מחרן הנושא אוקה. ועוד: מפני שהחדר לא יכול את גינויו אלא מתחום המתחדרתו אל הגזיה, ברור הוא, שהצורה יוטר ראייה לשם בנייה ולמוכנה מאשר החדר. ובפני שמשנת משקל אינה אלא כאשר משיג את צורתה בראיר, מן הראי הוא, שהצורה מפzia לו את פצחה ואת החומר בבטח אחת. ואם צורת משקל יודעת על ידי עצמה את צורתם ברוברים, תנומאים מוחזקה לה, על אמת פפה וכפתה, שיודעת את עצמה, ובתפכירה את עצמה, יודעת, שהיא צורת דבר.

תלמידיך:

ובכן, לא היה אפשר, שצורת משקל מדע את צורות כל ברורים שמחוזה לה, לו לא קי מין דבר, ולולא הימה היא כללית ביחס לכלם. ואולם מפני שהחדר נמצא מחוץ לצורת משקל, אין אפשר, שמדו אותו?

ברבי:

צורת משקל, בתפכירה את עצמה, אינה יודעת עדין את טיב החומר, אלא היא יודעת, שהיא צורת דבר ושייעזה חומר נושא אותה.

תלמידיך:

אין אפשר, שצורת משקל מדע את החומר הנושא אותה, בעוד שבחדר הוא חסר צורה, כשהוא עצמן.

טפלמִיד
 איך אונן שבל מתקבֵל מהחָמֵר ומחוֹרָה במתאַחְדָם
 לךּר אָחָד?
קְרֻבָּ:
 זהו אָצֶם השְׁכָל, הַמְּרָכֶב מַחְמָר וצְוָרָה.
טפלמִיד:
 איך גָּדוּעַ, שְׁמַשְׁבֵּל מְרָכֶב מַשְׁנִי אָלָה?
קְרֻבָּ:
 אם פְּשִׁים אֶל לְבָךְ, שְׁצָוָת הַשְּׁכָל מְרַכְּזָת אֶת
 הצוֹרוֹת ומשגַּת אָמֵן, פְּבִין. שְׁמַיָּא הַצּוֹרָה הַכְּלִילִית,
 וּבְחָמֵר נָאָתָה, פָּנָעַ. שְׁגָם הַחָמֵר מְנוּשָׁא אֶת
 צוֹבָת הַשְּׁכָל הוּא הַחָמֵר הַכְּלִילִי.
טפלמִיד:
 הנְּקַף קְבָּר, שְׁצָוָת הַשְּׁכָל יוֹדֵצָת אֶת מְהוֹת הַחָמֵר,
 מִפְנִי שְׁהָיָא יָדָעַת, שְׁבַחָמֵר הִיא אֲגַדְּלָת וּמִפְנִי שִׁיוּדָעַת,
 שְׁהָיָא צוֹתָת דָּבָר אַחֲרָ שְׁמַחוֹן לְעַצְמָה. אוֹלָם הַצּוֹרָה
 יוֹדֵצָת אָוְלָי, שְׁהָיָא צוֹתָת עַצְמָה וְלֹא צוֹבָת
דָּבָר זָוֵלָתָה?
קְרֻבָּ:
 בְּחָכִיר צוֹתָת הַשְּׁכָל, שְׁמַיָּא נְמַצָּאת מַחְזָז לִתְרַ
 הצוֹרוֹת, יָדָעַת הִיא שִׁישַׁנוּ בְּמִצְיאֹות דָּבָר, שְׁבוֹ הִיא
 גְּדַלְתָּ מִצְרָם הַצּוֹרוֹת.
טפלמִיד:
 מה פְּעָנָה, אָם אָמַר לְךָ, שְׁצָוָת הַשְּׁכָל מִפְרָה.

בְּאוּרֵי אוֹ חַצִּימָה, זֹאת אָוּמָתָה: סְתִּינוֹתָה בְּקוּלָּה, כִּי
 כֹּל אָחָד מַהְם דָּבָק לְתִּפְרֹר, בָּעוֹד שְׁלַשָּׁוּם אָסָר מַהְם
 אֵין סָוף וְגַבּוֹל, וּבְכָלָל, מִבְּנֵן שְׁאָפָן דְּבָקּוֹת מַצּוֹרָה
 בַּחָמֵר הוּא כְּדָבָקּוֹת. אָצֶם רַוְחַנִּי אָחָד עַם פְּשָׂנִי אוֹ
 עַצְמִים רַוְחַנִּים עַם מַקְרָרִים רַוְחַנִּים וּרְחַנִּים וְגַם עַם עַצְמִים
 גַּוְנוֹנִים, קְחֵ לְהָ, אָפּוֹא לְרַגְמָה אֶת הַמְּסִבְרוֹת הַשְּׁכָל
 אֶל הַנְּפָשָׁה וְהַנְּפָשָׁה אֶל הַגּוֹת, כִּמוֹ שְׁבָאָרְנוּ קָרְם. וּבְכָנָן,
 דְּבָקּוֹת הַצּוֹרָה בַּחָמֵר הַרְאָסָן וְאַחֲוָתָם, קְיָא בְּדָגְמָת
 דְּבָקּוֹת הַשְּׁכָל בְּנְפָשָׁה וְהַנְּפָשָׁה בְּמִקְרָה הַגְּשָׂוָה בָּה וּבְגַוְעָה
 שְׁאָקְשָׂוָה אַלְיָה, וּדְגַמְתָּ מה שְׁהָוָא יְמַר דָּק וּגְאַלְמָה:
 דְּבָקּוֹת הַשְּׁכָל בְּמַשְׁבֵּל וְהַחְוֹשׁ בְּמַוְקָשׁ. וְלֹפִי זֶה יְשַׁ
 לְהַבְּנִין גַּם פָּנָ אֶת צִיּוֹת הַצּוֹרָה בַּחָמֵר מִתְּחַצְּדָר
 אֶל סְמִצְיאֹות עַל בְּדִי קָאָל מִגְשָׁבָב וּמִקְדוֹשָׁ
 כִּמוֹ סְמִפְשְׁטוֹת הַשְּׁכָל מִתְּחַזְּטוֹ עַל גַּבִּי תְּקָרָב
 מִשְׁבֵּל וְהַתְּפִשְׁטוֹת הַחוֹשָׁב עַל מִדְבָּר הַמְוִיחָשׁ.

ו

טפלמִיד:
 נְגִימָה, שְׁבָר מִתְאָר אֲנִי לְעַצְמִי אֶת הַמִּתְּבָרּוֹת
 מַצּוֹרָה עַם הַחָמֵר. מה הוּא סְמוּכָן הַאֲמָתִי
 של הַמִּתְּבָרּוֹת זוּ?
קְרֻבָּ:
 סְמוּכֵן הַאֲמָתִי הוּא, כִּמוֹ מִזְבֵּן הַמִּתְּבָרּוֹת מְהוֹת עַם
 מְהוֹת, אֲדַ שְׁמַשְׁיָה לְךָרָא אָחָד.

שיהיא נברלת על ידי עצמה מפל נמר הצורות ולא
על ידי דבר אמר?

הסביר צוות השכל שמקודם בינה ובין ממר
הצורות הוא בהבדל שבין יתר הצורות ובינה, וברשותה,
שאומן הצורות בן צורות לאינה דבר פבע גם כן
שהיא כורה לאינה דבר וולטה, ואנו פ pier את מהvr
שנושא אותה.

סמליך: נכוון. אולם מה הוכחתי, שהחומר הנה הוא מהmr
חריאשווים ומהשות קהילט?

הוכיחה היא. שאין דבר שיתה לפעלה מן מהvr
ושבו יתملך וצלו יפדר, כל מה שמתפרק לדבר
וולטו בחוש או בשכל, הוא מרכוב, ואולם מהmr הנה
אינו מתקפר לשום דבר וולטה, מהmr הנה הוא, אפוא,
החותם קראשווים ומהשות קהילט. והוא מדין קיטס
לכורה. ועוד: מפני שאוצרת השכל היא האורה הכללית,
מה שהזכיר לנו על ידי האקדמיה שהאורות הזאת
ברשותם את כל מצורות ונושאות אומן, יוציא מיה
שם שנושא אותה הוא החומר הפליל.

הסביר צוות השכל, שמקודם בינה ובין ממר
שיהיא מלה צוותה, כי מחות העצם היא מלה מהmr,
וחכמיים כאלה אינם נבדלים אלא ביחסיהם. מה
שנקרא בשם חmr ביטס לצורה, נקרא גם כשהוא
לצמו.

ריבב:

קעומות אינה נבדلت ממשותה. מפני כן אי אפשר
שהיא מלה צוותה, כי מחות העצם היא מלה מהmr,
וחכמיים כאלה אינם נבדלים אלא ביחסיהם. מה
שנקרא בשם חmr ביטס לצורה, נקרא גם כשהוא
לצמו.

ג

סמליך:

מה אם אומר על משות השם: הגיה?

ריבב:

אם אין זכר את הגסתמות ואת מהvr
שהבאו בשאר, שבו דבר על מבנייה, שמבנייה
אייה פין פוללי?

סמליך:

הנני זכר אומן דין. אבל מה פאגה למי שאמר,
שקביעות וקachsenות מתקיימות בקיוח?

ריבב:

כאר נא מה רצונך לומר?

סמליך:

מבנה שפקה מסבים. שהאין המכול, זאת אומרת:
החותם קראשווים, הוא עצם אחד קמסטר, יכול מי
שהוא לומר, שקביעות וקachsenות הן צורתן
והוכיחה לה היא, שהחותם הנה נברל מalto בזיה

נאינך מזא, שקביעות היא אורת קהמר,
והחותם הוא צוות פך בר?

מציאות פשחוא לעצמו. לשוא, אפילו, מփש את מציאות
בדבר שאין לו מציאות.

סביר: אiley לדעת, ש אי אפשר שתקייה לחדר
מציאות כליז' צורה, כי הרי הוא אינו מקבל את
הטעינה אלא אם כן לובש צורה. חווית דבר אינה
באה אלא מתוך צורתו.

סביר: מה הוכחתי, שבניתם דבר אינה באה אלא מתוך
צורתו?

סביר: הסתבכתי היא, שפל נמצא הוא או מוחש או משפט.
ועחות ומשכל אינם מתחברים אלא לצורת המוחש או
המשפט. כי האורות ממוקשות ות渼שלות חוצצות בין
צורת השכל ותגובה יכין החברים מושגים את האורות
ממוקשות ות渼שלות. ולפיכך, אין צורות מתחברות
אליהם צורות, כי הן נגפותן אלה באללה. — ועוד:
השכל ותגובה אינם מושגים את המזיאות אלא על
ידי צורוניהם, ותאורות איןן מתחברות אלא עם
צורות בגל דמיון ותשבטפומן בסוג אחד. ומשמעות
זה זיקוק משכל בנסיבות כל דברים, שהם בעצם דבר
היולן, לאמצעות הצורות, וזה בגל דמיון, שבען
צורת השכל וצורת דברים. ומפני ששם דבר אינו
מקבל מציאות אלא על ידי צורתו, אי אפשר, שחויר

שהוא אחד, וمحكmal הוא צורה. יוזא, שהאחדות היא
צורה, וילזא, שהוא בית-תקבול לאחדות ולעزمות
והוא דבר, טקירה אחד ועצם ביחיד.

סביר: אiley להנימ את מובל מובל, שכלו גשען כל
محكמן והוא: יסוד מתקדים ומושגים הם החומר
ומטורה. ומפני שזה כה, כל סגלה שפה מאטינים איננה
חומר או איזו צורה בעצם באפן מידה, אינה מתאימה
אללא למוחות אותו דבר, שהוא סגולת, ואם לא —
יגא, שהאחד והחסוט הוא גם מרבב. ואם זה כה,
יוזא, שסגולת האחדות בקיימת בין הכלל אינה
אללא מוחות, וכי באמת מוחות. ואם זה כה הרי לא
נכון לומר שזו רבר רב שפ' בית-קבול
לשבג תוצאות. ומתקדים שגי שגי
נו צר שבע של מפני הכלל אiley לדעת,
שהטעינה אינה באה אלא מתוך התאחדות החומר ומטורה,
ושסגולת הטעינה אינה מתאימה לחומר, שהוא עצמו,
אללא לחומר ומטורה יסוד. ומפני שזה כה, אי אפשר,
שהמציאות מחייבת בית-קבול למשג האחדות, זאת
ଓאפרת: הטעינה, כי החומר אין לו מציאות אלא על
ידי מתחברות מצורה לו.

סביר: האמתני לדי מסקנה בטלת. כי, אם סגולת המציגות
אינה מתאימה לחומר, שהוא עצמו, אין לחומר

ברור, שילשנו לרבר-מה לפני האתודות, שפננו בָּא
האַסְטָרָה. תרָאֵיה, שפננייה מִיא לְפָנֵי קָאַתְוֹת, הַיא
שאָפְשָׁר לְהַפְּרִיד אֶת קָנוֹתָה מִקָּאַתְוֹת, בָּעֵוד שָׁאַן
לְהַפְּרִיד אֶת קָאַתְוֹת מִקָּנוֹת.

ברבו:
מה שאנו אומרים ביחס לאתודות מסוימות על
הצורה, כי אתודות היא צורה, ותחפר איןנו ראי
להכנא בשם צורה אלא בכלל אתודות הנטוֹתָה בָּל
בִּי אתודות מִיא הנטוֹתָה צורה כלְרָה. חפר כלְרָה
אתודות לא קיתה לו מזיאות, אך מחר ואתודות בימד
מתחילה הצורה. כי מחר לא היה מסלול להיות אלא
בכלל אתודות, כמו שלא מסלול היה לקל את סיגת
אתודות והצורה אלא בכלל אתודות ומזרה. החותמת
אתודות התרמר איננה באָה אלא מתוֹךְ הצורה. היא
שחונית התרמר איננה באָה אלא מטלק מצורה יתרכֵס
מצורה היא מהות כל דבר, ואמ טסלק מצורה יתרכֵס
המזכיר על זרעה, כי היא מהות דבר, בגדמת מספְשָׁר,
שבחטפלקה מהגוף, יתרכֵס הנוף. ועוד הוכח, שתאותות
היא סבת עצמה. היא, שמוס דבר איןנו נקרא בשם
עצמי, זאת אומרת, אין לו מנינה. אלא על ידי
אתודות, היוצרת את מהותן. ומכונן אתאותות היא
סבת עצמה. היא עצמה באָה מאותות. ומכונן מהוֹת
באה מאותות. אין דבר קודם לה, ומכונן מהוֹת
איננה קודמת לאותות. اي אפשר לדבר על מוניה

ספר צורה מוניה מציאות מוחלטת. ואם אין אוקרים,
שייש מוניה לחדר, הרי זה בק בכם, כללומר: רצוננו
לומר בזיה, שאחרי קכלו את הצורה יצא אל הפעול,
ומזהה בו מציאות בפצל.

ט

טמלומי:

לא שאלמי אומך על מציאות החרmr לפִי השגות
השכל. ידעתי גם ידעתי, ששהל איןנו משיג דבר
אלא אם כן כוֹתָה השכל מהתברר לצורתו. אלא
שאלאי אומך על מציאות החרmr, כשהוא לעצמו
ובפִנְיֵינוּ עצמו. כי אם לפִי דבריה, שום דבר איןנו
מקבל מציאות אלא על ידי צורתו, אי אפשר שתהיה
חותה לחדר. ובאמת אך אפשר, שחותה מוניה לחדר,
אם אין לעצמו מוניה אלא על ידי מצורה?

ברבו:

במאר לנו חפר חפר צורה! הוא לא יתיה מספְשָׁר
לקבל את סיגת מוניה, כמו שהוא מספְשָׁר לעז בחתפְרָוּ
בִּם הצורה.

טמלומי:

ואם מחר איןנו מספְשָׁר לקל את סיגת מוניה
אלא בחתפְרָוּ עם הצורה, הרי אין לו מציאות בפִנְיֵינוּ
עצמו. ומכוןן מהצורה היא אתודות וממציאות גם כן
נקראת אחד. וαι אפשר, שתאותות מתקים באידוייה.

לפוצל, זאת אומרת: צל חנית כל המסתה. בחתורה
הלאה מקללי לצורה הפללית.

,

טפלמיר:

מבריך חנני מוציא, שמחמר הוא חדר
חונית כי מכון שהוניה פרבר אינה אלא בגל צורתו
ואין אמצעי בין חונית ומחדר — יוצא, שהחומר
קשהו לעצמו הוא העדר.

רבב:

אם גם מהאר נקרה געד, אין לאמה, שאין בו
בשוויא לעצמו, מציאותה מחוץ לאמהה שבוניה.
שישנה לו בחזרתו אל חנותה; זאת היא חונית בלם.
מןני זה אופרים, שאין להאר חונית מחלת
בפועל, כי חונית היא בלם, ובוניה בפועל
אינה אלא בחזרה מהאר אל חנותה.
ומפני זה מגדירו את חונית כך: חונית היא
קיים חוצה בחזרה. בסוד שם זה אין מהאר
געדר מהחולט, כי יש בו עצמו חונית בלם,
כלומר: הוא מה שקיימת לו חונית בידיעת
הצאים בגאנטי הונשגב ומגדל לפני החזרתו
אל חנותה.

טפלמיר:

PEAR נא לי יותר את מהשג חנות, זאת אומרת:

אמתי קים לאחר ספר צורה. ואם זה כה, ברור,
שচורה היא הסותנת חונית לאחר.
טפלמיר:

טפלקונה מזה היא בהכנה, שאין שם חונית לחדר.
רבב:

עליה לדעת, שבוניה היא משבני מינים:
בוניה כלם, שהיא סגלה מיוחדת למאות מהחדר
ומזרחה כל אמרת לעצמה: על זה כהר דבונה
ובוניה ב פאל, מפיקת לחדר וצורה בחזרה
ובחתוקרים. ואין לתאר את מהאר, בשווה לעצמו,
במו שיתאר בחזרתו לאורה. ואם דנים על חדר
בשווה לעצמו, אינה מתאימה לו בוניה באפן מicker,
כי בוניה מינית לציורה והוא משלך צורה. ואם דנים
על מהאר יכול אס ארתו, מתאימה לו בוניה. כי
היא מינית לצונת, ומהאר רכש לו את בוניה מצורה
בחזרה אלין. כי מחותרונות מהאר ומזרחה יזא
טבע אחר מערב משיגיהם, שלא קינה קדם בשום אחד
מקם. ומן שאיין בטבע מהאר לחטולות בעצמו,
וכמו-גון אין בטבע מצורה לחטולות בעצמתה, כל ומן
שלא חזרתו וחתוקרו שניהם — נוצר מהחותרונות
וחזרותם עגנון שלא קינה קדם בשום אחד מקם.
בשווה לעצמו, כי מחותרונות דקרים שונים אחד מקם.
משני נוצרת צורה, שלא קינה קדם אף לאחד מקם.
לפי זה עליה לדון על הוועת כל מדברים ויצאים

ר' ברוך בנו שלמה ור' גדור

את מקומות מחר געד ר' אורה ברכבת

ר' ברוך

מציאות מחר ברכבת האיל היא כמציאותו של אותו מהשגר שאליו אפה שואל, בונשי, כי אם הוא גאנדר בשביבה, אין זאת אומתת, שהוא עיריך לחיות גאנדר בשביבה.

ר' ברוך

בניש עוד דורך להוכית, מחר אינו גאנדר ברכבת?

ר' ברוך

כל' ספק ישנו, וזהו: הגאנדר ברכבת, אי אפשר שיצא אל הפניה, כי אין אפשרות, שיצא אל הפניה, אם שום יידיעה על אודמי לא קרעה לזה?

ר' ברוך

ובכן מה יוצא מזה?

ר' ברוך

יוצא מזה, שיש מחר הפניה בכלם, כי הוא כשרון לקבע צורתה.

ר' ברוך

מה קראיה שיש מחר הפניה כלם?

ר' ברוך

הקראה היא זהה, שלצורה קראשונה קימת בו קדמת הפניה בכלם, ומפני זה עצמה אל מפעל בחתמתה אתו.

ר' ברוך

טפלמידו:
מדוע אומרים, שיש לחרט חינה כלם ולא
בפער?
ר' ברוך:

אני אומרים, שהחרט ישנה חינה כלם רק כשאני
חרט אל הפניה, שיש לה חינה בפער, החומר היה
כלם, כי חטר לו עם הפער, בעוד שהוא מסגד לקבלו,
ואז אפשר ששני לחות נגידים ייפשו ברכר אדר. —
והראיה, שлем הפעל חטר להמא, היא בזאת, שהחרט
מסגד לקבלו, ועוד: אין תנוצה למתנווע אלא בשביל
שבקבלה ישלים על בירך. כל מתנווע לאויה דבר
חטר אותו, יוצא, אפוא, שהחרט מראzon, בתיו陶 —
מתנווע, תנוצה היא בלבוי דבר זולתו, בולם —
בלבי הפנורמה, שהוא מקבל אותה ומיטלים על בירך.
יוצא, אפוא, שהחרט היה קרט חסר אותה.

טפלמידו:

טפלמידו:
בבון שאין לחרט מסגד צורה חינה, איך אפשר
לאמר, שיש לחרט יוצא לchnich?

ר' ברוך:

אין ערוב ברכר, שהחרט יוצא אל הפניה, כי
מתפונטים בזאת נק לאמר. שיש לחרט מסגד לקבל צורתה.
 ועוד: אבל אין אני אומרים, שיש לחרט גאנדר חינה
בקחלה, כי הרי יש בו חינה כלם. כמו כן אין
אומרים, שלצורה אין חינה בחומר ברכבת.

בְּמִזְרָחָה קָוֶת בְּחֹמֵר בְּלָם, וּמִפְנֵי זֶה נָצָה אֶל
הַפְּעָל.

יא

טֶלֶמְרִיר:

תְּבִינָתִי בְּכֶר מִתְּאָמָר, שֶׁלֹּא קָיַם הַוִּיחָדָה לְחֹמֵר,
בְּיַהֲוָה כִּי חֹסֶר אֹותָה וְקַדְלָה בְּחֹמֵר תְּבִינָתִי אֶל מִזְרָחָה,
שְׂזָאת הִיא הַוִּיחָדָה בְּפְעָל, וַיַּדְעַ עַם זֶה יִשְׁלַׁחַ חֹמֵר הַוִּיחָדָה,
מִבְנֵן שִׁישׁ לוֹ בְּעַצְמוֹ הַוִּיחָדָה בְּלָם. אַיִל אָפָּשָׁר, אָפָּוֹא,
שְׂזָאת הִיא וְקַדְלָה יְמַתְּחָדוֹ גַּסְדָּר בְּחֹמֵר?

אַלְיָךְ לְחַשֵּׁב אֶת מִתְּעִדר שֶׁל חֹמֵר בָּמוֹ אֶת
הַעֲלִירִוֹת שְׁבָאִיר, וְאֶת מִזְרָחָה בְּחֹמֵר דָּרְגָּתִת קָאָוָר.
וְתָגֵג הַאֲוִיר קָאָכָר הוּא בַּעַל הַוִּיחָדָה בְּעַצְמוֹ, וַיַּשְׁלַׁחַ
הַוִּיחָדָה מִאָרָת בְּלָם, כֹּל וַיְמַנְּה שְׁחוֹא סָר אָוָר. בְּמוֹדָכוֹן
גַּם לְחֹמֵר יִשְׁנַּחַת הַוִּיחָדָה בְּעַצְמוֹ, וַיַּשְׁלַׁחַ לוֹ הַוִּיחָדָה בְּלָם,
שְׁנָשָׁית לְהַוִּיחָדָה בְּחֹמֵר תְּבִינָתִי אֶל מִזְרָחָה עַם
הַמִּזְרָחָה.

טֶלֶמְרִיד:

כָּרְרוֹר לִי מִתְּאָמָר, שְׁחֹמֵר בְּעַצְמוֹ הוּא בַּעַל הַוִּיחָדָה
וְאוֹלֵם מִבְנֵן שְׁחֹמֵר בְּעַצְמוֹ הוּא בַּעַל הַוִּיחָדָה
אַיִל יִכְׁאַל לְהִיוֹת נְכֻזָּן הַמְּשָׁפֶט, שְׁאַיִן שְׁוָם
הַוִּיחָדָה לְחֹמֵר אֶם לֹא עַל יָדָי צְוָרָתוֹ?

טֶלֶמְרִיד:

אֶת מִזְרָחָה הַמִּקְרָאִים אֵין מִתְּחֹמֵר מִקְּבָל עַל יָדָי

צְוָרָתוֹ, כִּי אֵם בְּקָאָת מִזְרָחָה מִצְרָמִית, בְּקָאָת
מִקְּבָל מִתְּחֹמֵר מִצְרָאָה. כִּי אֵין לְחֹמֵר אֹותָה מִזְרָחָה
מִנוּבָּת מִחְצָרְפָּה תְּחֹמֵר בְּחֹמֵר וּמִצְרָאָה אֶלָּא עַם מִצְרָאָה
וּבְגַלְלָה, אֵם גַּם יִשְׁנָה לוֹ הַוִּיחָדָה סְפִירִית. וְאֵם תְּרָאָה
לְקַרְאָה אֶת פְּחַדְךָ הַוִּיחָדָה גַּעֲדָר בְּנִיהַ קְפַשְׁנָאָה
עַם חֹמֵר מִצְרָאָתִי, אֵינוֹ מַתְּגַנֵּד לְזֹהָה. כִּי הַוִּיחָדָה
סְפִירָה אַיִלָּא עֲוֵית מִמְּרַכְּבָה מִתְּחֹמֵר וּמִצְרָאָה. וְעוֹזָה:
אֵם פְּשִׁיטָם לְבָב, שְׁנִינִית דְּבָר מִרְכָּבָה מִתְּחֹמֵר וּצְוָרָה מִרְכָּבָת
מִזְרָחָה בְּלָם, שְׁחִיא הַוִּיחָדָה סְפִירִית, וּמִזְרָחָה בְּפְלָעָל, שְׁמִיא
הַוִּיחָדָה צְוָרָתִית — פְּבוֹא לִידֵי מִסְקָנָה, שָׁאת מִזְרָחָה
מִסְקָרִית בְּפְשָׁעוֹאָה עַם מִזְרָחָה מִצְרָמִית יֵשׁ בְּאָמָת
לְקַרְאָה בְּשֵׁם הַעֲדָר. אָפָּוֹא, בְּאָמָת לְקַרְאָה בְּמִזְרָן
זֶה אֶת פְּחַדְךָ גַּעֲדָר.

טֶלֶמְרִיד:

כְּשֶׁאָנוּ מִתְּבֹנְגִים בְּחֹמֵר מִקְּלָלִי וּמִצְרָאָה
תְּבִיאָנוּ תְּקִירָמָנוּ לִידְיעָתָן תְּנוּנָתָם בְּשִׁנְיָה
בְּחַטְפְּלִימָנוּ בְּמִזְרָקָם לְפִי מִזְרָאָה, נִמְצָא, שְׁחֹמֵר מִקְּלָלִי
הָוָא בַּעַל הַוִּיחָדָה צְוָרָתִית. וְאַסְרָרָבָד בְּחַפְרִירָנוּ אֶת מִזְרָאָה
מִתְּחֹמֵר בְּשַׁלְגָנוֹ, נִמְצָא, שְׁחֹמֵר הָוָא בַּעַל הַוִּיחָדָה
צְוָרָתִית; זֶה נָכַל לְאֹמֶר גַּם בִּינָתָם לְצְוָרָה.

קָרְבָּן:

כְּשֶׁאָנוּ מִתְּבֹנְגִים בְּחֹמֵר מִקְּלָלִי וּמִצְרָאָה
תְּבִיאָנוּ תְּקִירָמָנוּ לִידְיעָתָן תְּנוּנָתָם בְּשִׁנְיָה
בְּחַטְפְּלִימָנוּ בְּמִזְרָקָם לְפִי מִזְרָאָה, נִמְצָא, שְׁחֹמֵר מִקְּלָלִי
הָוָא בַּעַל הַוִּיחָדָה צְוָרָתִית. וְאַסְרָרָבָד בְּחַפְרִירָנוּ אֶת מִזְרָאָה
מִתְּחֹמֵר בְּשַׁלְגָנוֹ, נִמְצָא, שְׁחֹמֵר הָוָא בַּעַל הַוִּיחָדָה
צְוָרָתִית; זֶה נָכַל לְאֹמֶר גַּם בִּינָתָם לְצְוָרָה.

נתקihil, אפוא, לחקור בקבינית מהחרם הפלילי
ומצורך הפלילית: מה היא, איזו היא ולמה היא
ויתר השאלות המתאימות.

רבבי.

כבר בתקופה של פחקדרנו דבינו צל אף בתקירה
במניהם מהחרם הפלילי ומצורח הפללית.
וסתנו לזה שמי דרכיהם: דרך הפללה ומשתויה
להתבונן בחזרה הפללי ובאזור הפללית פגודה מבט
השלל, עם הפלגות המשכל מיחס להם. ואסר כב
לטש אומן הפלגות בכל הנמצאים. ואם נקצת אומן
בhem, יתבה ברור, שישותם חזרה כללי וצורה כללית.
ובבר סמנו אז את הפלגות של החזרה הפללי ושל
אזור הפללית. והובחנו לה, שהפלגות תלויות ישנות
בכל הנמצאים, והתבדר לנו, שישנם חזרה כללי וצורה
כללית. — ודרך בשנית היא דרך הייחיד
והרוט: לקטת את כל נמצאים המוחשיים ומשפליים,
כל אחד לחוד, ולהפריד כל אחד את החזרה מהאזור
בשלגנו, ואמר כז לתר את החזרה של כל אחד
מהם לחוד ואת הצורות לחוד ואנו ימcale חזרה כללי
וצורה כללית. עשינו את זאת ככל פעם שדרבנו על
הענן העת, כי כאשר ענו בצעדים המוחשיים, הפליגנו
את קמריהם מצורתיים ושוב הרובנו את קמריהם

מצורתיים. וכך מצאנו את החזרה הפללי ומצורה
הפללית במוחשיים. כמו כן הפליגנו את צורתה הגעומים
הפליליים מצורתיים, אמרי שולבונו את צורתה מציאום,
ואמר כז שוב צרפנו את צורתיים וטומיים וממצאו
את החזרה הפללי וצורה הפללית בערים משקלים.
אמר כז חביבנו את חזרה המוחשיים ואת צורתיים
עם חזרה הפליליים וצורתיים וקבענו את החזרה
הפללי וצורה הפללית. אפוא, לפי הדרך
משניה זו, שחויר הפללי ונאם הארץ הפללית ישנו
במציאות. — לשתי תדריכים קאלה הופנו גם אפניהם
שנים אחרים, שצל ידיהם יש להוציאם את מציאות
החויר הפללי ומצורה הפללית. אחד מהם הוא: מפוזן
שבורא כל מקרים הוא אחד, צrisk, שהנברא יהיה
שניהם. ומשני: כי תדריכים אינם שונים לגביהם זה מה
ונם לא ממשפטים בלבד, ומשלייש: כי כל הנמצאים
משמעותם לעלה ונושאה, ועוד: טרבר האטירון משקל
משג' החזם מפין וטאגן, ועוד: טרבר מתחדרים לשני
יסודות או לטרפה או לפי חלקה אחרת, ועוד: מפוזן
שהנוף הטענה בזאה הפחותון וטראקב פלמר וצורה
הוא לעשתה משקל הנמצאה בזאה קאלוון, יוא, שוגם
משקל מראקב מהחרם וצורה, כי הפחתון זא מקאלוון.
בזה המברר גם כן, שבל נמצא מראקב מהחרם וצורה.
בכל קאנגים קאלה המברר לנו, שיישם במציאות
חזרה כללי וצורה כללית. ולכן, אפוא, מה

טפלמיר: אם תוכים את פצעון מזו, תהיה ידיתך באורה הפללית שלמה.

רבב:

ונחילה, אפוא, מזו ונגיד: עברנו על כל העצמים והסתפלנו בכל האירות, ולא מצאנו בינוין צורה יומר שלמה ויום מרבעת את כל האירות מאשר צוותה להשבל, כי מצאנו, שהזורה הותאת יודעת את השבל על ידי עצמה ומתקדרת על ידי עצמה עם כל צורתה, ובזה ידענו כי כל האירות נמצאות במוחות צוותם להשבל. ועוד מצאנו, שעצם השבל מושג את כל הצורות על ידי עצמו, ובזה ראה, שככל האירות מאחרות עם מהותו וshapeתו אינה אלא דבר אחד. שהוא כלות כל הצורות וקובץ, כי כל האירות מאחדות אחד רוחני עם מהותו. מתקבב, אפוא, שהזורה להשבל היא האורה המקאית והמברכת אחותה כל צורה קאמודוקה. ועוד מצאנו, שהשבל אינו משיג את הפלר על ידי עצמו אלא באטעןות הנפש ומחושים, כי הפלר נמצא מחוץ לMahon. ומן שהשבל אינו משיג את הפלר בעצמו, מפני שהוא מחוץ לMahon, מתקבב אפוא, שהשבל משיג את האורה רק מפני שאין מחוץ לMahon. ואם כן אין מחוץ לMahon, הרי כן במתוקה.

טפלמיר:

מה ראייתך, כל האירות נמצאות במוחות

שאמרנו ביחס להפר ולזרה הפללית מתחלה וכוחנו עד עכשו, כי רק בכך תהיה ידיתך בוגרת הפלר הפללי והזורה הפללית שלמה.

יג

טפלמיר:

מכל האמור יצא ברור, שישנם במקרה חפר בלאי וצורה בלאית. אולי לגבי מסוימים כל כך בוגר לטענת הזורה הפללית, כמו לטענת מהפלר הפללי, ובן הוסף נא באור, כדי לקיים את טענות הזורה הפללית, לפניו שמתחיל לחקיר בגין פרבריט, שישים לחפר הפללי ולזרה הפללית, כפי שרצינו.

רבב:

שי לי להזכיר לך את מזימות הזורה הפללית באבן, שיתן לך ספק ושלא תפרק בה יותר. אני אומר, אפוא: לו היתה הנושא את צורותם כל הדברים צורה, ואחת קינה ממתה קינה צורת כל דבר, תהיה יוצאת היא הזורה הפללית.

טפלמיר:

אם כל האירות נמצאות בזורה הפללית, הנה שואל, אם גם מחיות האירות הן מהות הזרה הפללית, או יש לה מהות אסרךת?

רבב:

מהות האירות נמצאות באורה הפללית היא מהות של זו.

אף. אולם הopsis נא באור. שבל האורות נמצאות במחות פשקל, ותברר לי, שצורת פשקל היא צובה כל הפוך אים ושותרת כל מגע אים היא צורת פשקל.

ברב:

הנה לך הולכות בענין זה:

(1) מנגני אומר: צורת פשקל משגגה את כל האורות וכל האורות מתחדשות עם מהותה. וכל מה שעמם מהותו מתחדשת כל האורות, הן נמצאות במחותן.

ויא, שבל האורות נמצאות במחות פשקל. (2) עצם פשקל נושא כל צורה בקרבו. וכל מה שנושא כל צורה על ימי עצמו, מהותו היא כל צורה.

ויא, שמות פשקל היא כל צורה.

(3) כל מה שנמצא באחר מציאות מהותית יואר את טبعו. כל האורות נמצאות מציאות מהותית בשבל. ויא, שורות כל פרברים יוצרות את מהות השבל. וכל מה שיואר מהות דבר קה הוא צורתו.

ויא, שורות פרברים הן צוברת פשקל. (4) צוברת פשקל יוארת את מהות מהפר. וורות פרברים יוארות את מהות מהפר. ויא, שורות פרברים הן צורות פשקל.

(5) צורת פשקל נושא את כל האורות בבחינה מהותית. וכל מה שנושא צורה איך ذכר בבחינה

השבל? אולי זה לא נכון ביחס לכל האורות, כי אם רק ביחס לאותות פלון, אם גם מקריםים לתפסים, שאותות מן האורות נמצאות במחות פשקל.

ברב:

המקרים אpta, שבל האורות נמצאות בשבל מציאות פשוטה ורווחנית, או לא?

הפלמאר:

ולמה אספים לזה?

ברב:

אם פרגה צורות יונן בשבל הפרט, פי השבל הפרט משיג בעצמו כל צורה ומזה בקרבו כל צורה, מה שהוא על השבל מתקבל? אם לא מתייב מזה, שבל האורות מאנחה בזאתו של השבל מתקבל?

הפלמאר:

באיזה און כל האורות נמצאות בשבל הפרט?

ברב:

ולמר את מושבת הנפש ונורמת לה מה שבסבל, ואיך ממושש מציאות לה את צורות פרברים בדקון במקץ, ואיך היא מצירת אותן בחלום קאמפי ויודעת אותן.

יד

הפלמאר:

איןתי בזה לפי פרברים שסמנת וממצאי, שהצד

האלה, שצורת השבל פוללת את כל הצורות
ובכל הצורות נמצאות ב-

טו

טפלמיר: אם כל הצורות נמצאות בצורת השבל מאיות
פושטה ואמנם הטעיה המרבה באה מהוניה פשוטה.
ווצא, שצורת השבל היא הבסיס ומפרקיה לכל הצורות.
ומכאן שצורת השבל היא הבסיס ומפרקיה לכל הצורות.
ווצא מוה, שבבל הצורות נאלו מצורת השבל. כמו כן
ווצא, שצורה הגדת מוללה את כל הצורות. אולם
באינה אף יכול להסביר. שבבל הצורות נמצאות
בצורת השבל?
ברבו:

ומדוע לא מספים לנו?

טפלמיר: ההני רואת, שהשבל זוקק לחושים. כדי למשיג
את צורת המוחשים. וכן אין השבל משיג על ידי עצמו
את הדברים החקריים. כי אם באמצעות החושים. זה
מן הרבה. שצורות המוחשות נמצאות מוחן למחות השבל
כפי לו מיו כל הצורות במחותו. לא קיה השבל זוקק
לחושים. כדי למשיג את הצורות המוחשות.
ברבו.

אני אומר, שהבל נמצא בשבל וגם לא שבל

מוחית הוא ומקבר מההם אפס. יצא, שצורת
השבל ומצורות מושוואות בו אפסה הן.
(6) צורת השבל מתחדר עם צורות כל הדברים
אחד רוחני. וכל מה שמתאחד עם אחר אחד רוחני
הוא ובקשר אפסה הם. יצא, שצורת השבל וצורות כל
הדברים אפסה הן. — צורת השבל נצורה כל הדברים
אפסה הן. וכל מה שאפסה הוא עם אחר, הוא ממש
אותו הפסה. יצא, שצורת השבל היא ממש צורות כל
הדברים. — ועוד: צורת השבל היא ממש צורות כל
הדברים. אולם צורות הדברים מפרידות אופט למיניהם.
ווצא, שצורת השבל יוצרת את כל המינים של
הדברים. — ועוד: צורת השבל יוצרת את הקדלי^ה
המינים. הקדלי המינים של הדברים הם כלות צורות
הדברים. יצא, שצורת השבל היא כלות צורות
הדברים.

ההוכחות הללו מראות, כי צורת השבל כולה
את כל מצורות, כי כל מצורות נמצאות
ב-ה. ומה שראה לך זאת עוד זמי תזביח בכלל
מצורות הדברים נמצאות בבל מאיות
פשוטה. ועוד שכן נמצאות בצלן מאיות
ארבעת. ומגן שטניה הטריבת באה מהוניה
פשוטה. ומרכיב ומופיע שיכים לאוטו הטוג. יצא,
שהוניה צורות הדברים. קשחן לאקסן, באה
מתוך הוניה צורת הדברים. קשחן לאקסן, באה

אמצעיים הם בין הנפש השכלית ובין הגוף, לא יתגלו. שארות הנפש השכלית מתחברות עם צורות הגוף ומתקייד אפן על ידי עצמה כל' אמצעי. ומה מקיש על השגת הנפש קומה את הצורות המוחשות באמצעות אמצעות משכרייה מתחושה והאורה, בגלל הדמיון שיש להם: עם הקיום הקש וצורות המוחשות.

ואם אומרים, שהפל נמדד בשכל והפל נמדד מהשכל, אין הפונה בזיה, שהפל מרכיב מהשכל, ואך לא, שפאם פשוט אחד מרכיב מהשכל. כי כל מה שפרקב מאחר, פרקומו היא בפועל, מה שאינו כן בשכל, כי עצם השכל פשוט הוא, אלא הפונה היא, שפל תנמצאים בשכל פשוטות בו, כי מהותו היא, שפל תנמצאים כזרות, זאת אומרת: צורות מקרים מאחרות כמותו אחד רוֹנִי, מהותי ולא גופני מקרי.

טו

הפלמיד: כבר הבינומי את זאת. אולם חוסף נא לתוכים. שאותה השלב היא ככלות צורות מקרים. הכרב: מכאן שאותה השכל יודעת צורות כל דבר, מסתיב. של הזרות נתקויה בה, בלאו: מתקיימות צורות עם מהותה אחד

הוא השכל, וזהו בכלל מקרים בעלי החרר. מה שאני אומר הוא, שהנפש כלים קוגניטים ישנים בשכל והם השכל. אילם המוחשים בגופניים, בעלי החרר, אינם בשכל והם אינם שכלי, כי הם נמצאים מחוץ למוחות. ומפני כך אין זה שכלי מטייג את מקרים בטבע השכל, כי מוחש הוא אמצעי בין רוחניות השכל ובין גופניות החרר. והסביר, המונעת את השכל להציג על ידי עצמו דברים בעלי החרר, היא, שהשנת השכל גאנית אף וברק על ידי דבקות צורתו במצוות המשכל ואחרה אפתה. ומכאן, שעצם השכל הוא רק, בעוד שמוחשים הם גסים, ותפקיד איינו יכול להדק בಗם בלי אמצעי לדמה לשתי מקומות — לבן אין השכל משיג את המוחשים אלא אמצעות החוש. כי העצם קחש דמה לשתי מקומות: הוא אמצעי בין גופניות הצורות המוחשות ובין רוחניות השכל. — ולראיה לזה היא: בירייה אתה באח אלא על ידי אחד הזרות של פיזע ומיורע בלי אמצעי, ואחד שפי הזרות האלה נעשה לפוי דמיון וקרבתן. צורת הנפש השכלית היא דמה לצורות גופניות, כי צורת הנפש השכלית היא רוחנית, ועוד שצורת הנפש השכלית גופניות הן, לא יתגלו, אפוא, שצורת הנפש השכלית מתקייד עם הצורות גופניות בלי אמצעי דמה לשתי מקומות. — ועוד: מכון שהנפש מחיינית ונשבע

קָרְבָּן ?

קָרְבָּן :

הַאֲמֵן אֶת־פְּנֵי כָּל־עֲדָת־צֹרָה
וְפְשָׁוֹת, יְהִי יוֹמֶר מִסְּלָל לְקַבֵּל צְרוֹת
וְחִזְרָות הַאֲלָתָה מִקְיָנָה בָּו יוֹמֶר מִתְּקִנּוֹת וַיְפֹתַח
וְלִבְנָה צְרוֹת שָׂמֶחֶת.

מִתְּקִנּוֹת מִשְׁאָמָר, שָׁאָמָר לְשֶׁבֶל צְרוֹה מִיחֶדֶת לו, פָּנוּת
מִיא בָּק, שָׁאָמָר לו צְרוֹה פָּרְטִית. אָוָלָם הַם אַיִם
שְׁוֹלְלִים בָּנָה מִשְׁבֶּל צְרוֹה בָּלְלִית. בַּי פְּשָׁגָת בָּל
חִזְרָות מִיחֶדֶת לְצָרוֹה בָּלְלִית. וּבְשִׁתְּבָנוֹן קָסְבָת הַשְׁנָת
קָצָצִים אֶת־חִזְרָות, מַעֲמָד עַל אַמְתָת מִה שָׁאָמָרנוּ
שְׁצִוָּה מִשְׁבֶּל קִיא בָּלְלִית, וּמוֹעֵן אַיְדֵי חִזְרָה
הַזֹּאת מִשְׁיָגָה בְּעִצָּמָה אֶת־בָּל־חִזְרָות.

מִפְּלִימִיד:

מִפְּלִימִיד: בָּנָה אֲנִי מִסְּפָק, אֲלֹא אֲנִי יוֹמֶר אֶת־חִזְרָה
הַגְּוּרָתָה לְזָה. קָרְבָּן:

מִפְּלִימִיד: מִפְּשָׁה הַגְּוּרָתָה לְזָה קִיא אֶזְ: כְּרֵבֶת הַמְּרָכֶב מִונְעָת
שְׁמַפְלָשָׁה בָּו מִצְרוֹת, כִּי קִיא חָזָקָת בֵּין מִחוּתוֹ וּבֵין
מִחוּתָה הַצְּרוֹת, וְאֵין בָּאָצָם הַפְּשָׁוֹת מִה שְׁחוּצָץ בֵּינוֹ
וּבֵין חִזְרָות וְאֵין מִה שִׁימְנָע אֶת פְּלוּשָׁן בָּו. וּמִתְּסִיבָה
מִזְהָה, שְׁחָאָצָם הַפְּשָׁוֹת, בְּכָל אֲשֶׁר יְהִי יוֹמֶר גַּעַלְה
וּזָה, יוֹמֶר יְהִי מִסְּפָל לְקַבֵּל צְרוֹת מְרֻבּוֹת וְיוֹמֶר
יַצְטִיר צָל יְהִי כָּל־תְּבִנִית וְצְרוֹת. כִּי לו קִיה בָּאָצָם
הַפְּשָׁוֹת מִהְקָבֵל בָּק מִבְּנִית אֶסְתָת וּמִתְּמָדֵד בָּה וּנוֹשָׁא בָּק
צְרוֹה אֶסְתָת וּמִתְּמָדֵד בָּה, לֹא קִיה קְבָדְל בֵּינוֹ וּבֵין
שְׁחָאָצָם הַמְּרָכֶב. וְאֵם זֶה כָּךְ, וּמִתְּסִיבָה, שְׁחָאָצָם בָּמְוֹשָׁך
בְּגַלְל גַּסְתָּוֹן אַיְנוֹ מִסְּפָל לְקַבֵּל צְרוֹת מְרֻבּוֹת, כִּי אֵם
מִתְּמָדֵד בָּק בְּצָרוֹה אַחַת. וּמִתְּסִיבָה גַּם גָּן, שְׁחָאָצָם
הַמְּשִׁלְלִים, בְּכָל אֲשֶׁר יְהִי יוֹמֶר פְּשָׁוֹתִים וּזְנוּפִים, יוֹמֶר
יְהִי מִסְּגָלִים לְקַבֵּל צְרוֹת. וּרְפָאָה חִזְרָות בְּחַם יְהִי
יוֹמֶר גְּדוֹלָה וְיוֹמֶר גְּרָאָה מִאָשֶׁר בָּאָצָם הַעֲצָמִים, בְּמוֹ
הַשְּׁבָעָה וּמִגְפָּשָׁות. וְהַוָּא הַדִּין בַּיְמָר הַעֲצָמִים, עַד אֲשֶׁר
גַּיִע לְאָצָם מִדָּק וּמִפְּשָׁוֹת שְׁבָעָמִים, שְׁהַוָּא אָצָם מִשְׁבֶּל,
וּמִתְּסִיבָה, אֲפּוֹלָה, שְׁחָאָצָם הַתָּה הוּא הַיּוֹמֶר מִסְּפָל לְקַבֵּל
וּלְרָפָא צְרוֹת בְּמִחוּתוֹ וּבְאַחֲתוֹ. וְעוֹד: מְבָנָן שְׁחָאָצָם
הַשְּׁבֶּל מִסְּדָר בְּקָצָה הַאֲלִילָן, שְׁהָאָלָתָה לְעַמְתָה אָצָם תָּגָזָה

רְוִיחָנִי מִחוּתוֹ, וְלִפְיקָן פּוֹלָלָת צְוָת מִשְׁבֶּל אֶת־בָּל
הַצְּרוֹת. וּמִפְּנֵי שְׁזָה כָּה, מִתְּסִיבָה, שְׁהַזְוָה הַזָּאת קִיא
שְׁגַמְתָה לְכָל צְרוֹה מִצְיאָות וּמִחוּתוֹ, בָּמוֹ שְׁמַחְבָּר הַזָּאת
שְׁגַמְפָן לְכָל דָּבָר עֲצָמוֹת.

מִפְּלִימִיד:

אָנִי מִצְאָתִי, שְׁתָקָמִים מִסְּפִּים. שָׁאָיִן לְשֶׁבֶל
צְרוֹה מִיּוֹדָת לו, מִם נְוִינִים טָמֵם לְזֶבֶר בָּאָמָרָם:
לֹי קִיטָה לְשֶׁבֶל צְרוֹה מִיּוֹדָת לו, קִיטָה מִצְוָה הַזָּאת
מִנוֹנָת אָוֹתוֹ מִלְּמַשְׁגָג אֶת־בָּל יְמַר הַצְּרוֹת, שְׁמַחְוֹן
לְעִצָּמָה.

קָרְבָּן:

מִתְּקִנּוֹת מִשְׁאָמָר, שָׁאָמָר לְשֶׁבֶל צְרוֹה מִיחֶדֶת לו, פָּנוּת
מִיא בָּק, שָׁאָמָר לו צְרוֹה פָּרְטִית. אָוָלָם הַם אַיִם
שְׁוֹלְלִים בָּנָה מִשְׁבֶּל צְרוֹה בָּלְלִית. וּבְשִׁתְּבָנוֹן קָסְבָת הַשְׁנָת
קָצָצִים אֶת־חִזְרָות, מַעֲמָד עַל אַמְתָת מִה שָׁאָמָרנוּ
שְׁצִוָּה מִשְׁבֶּל קִיא בָּלְלִית, וּמוֹעֵן אַיְדֵי חִזְרָה
הַזֹּאת מִשְׁיָגָה בְּעִצָּמָה אֶת־בָּל־חִזְרָות.

ובולם מצד הפעול*. כי פרבררים אינם בעליונים מושב
כמו במתהנותם. כי הצורות בעליות יומר שלמות מאשר
בעלולים. כי הן מתהנות בעליולים. ורק מתודת התבוננות
בעלות בעליולים. ואל כדי תפרק המתאים שביבים.
בעלות בעליולים. ויה. שהצורות ברצון הראשון הן בשלמות
ויתסיב לפי זה. שהצורות ברצון הראשון הן בשלמות
האפשריות. מתחנות ומלאות במקלחת. אםו-בן יתסיב
זאת ביחס לכל מה שיוטר קרוב לנצחן הראשון. עד
אשר נגיעה למתחון שבעצמים. שם תפסק מצורה.

וממציהם פרבררים תללו הוא מה שאמר אפלטון.
שכלמיין:

מה אמר אפלטון?

רבבו:

לפי חותם אפלטון מתחנות מצורות בשכל
על ידי התבוננות הרצון ונוצרות ב نفس
הכללית על ידי התבוננות משכל הכללי. ואם-בן
נוצרות הצורות בטע ובעם על ידי התבוננות
הنفس תכלית בעב. הוא לך בתור לך זהה את
התהנות הצורות מהשלשות. זאת אומרת: מהשנות
בשכל ודקין. בنفس תפנית על ידי התבוננות משכל זהה.

* בתרגום הרומי ואצל פליקירא להפר: "בפועל מצד הפעול
ובכח מצד הפעול" ותקנו על פי מונק פ. מילן juive et arabe"
„Die Philosophie des Ibn Gabirol“ (העורך) .213. המ. 4 גוטמן ע. 100;

הפסדר בזאת מתחנות וצאים בסוגי לקובל נק
צינה אשת. יתסיב. שצאים משכל מסוגי לקובל כל
הצורות ולשעת אותן. אם-בן מתחם. שצאים כל
אשר יורדים ומתרברים לגוף. נצחים יומר שלשים
בקובל צורות ובצל או רוח וימר דומים לגוף
במוצע מצורות שמקבלים. ולחותה.

ו

שכלמיין:

גנימ. שעצמים שלמה מן השכל מקבלים ממנה
צורות. אך מפרבה ואחד תפוקתי. אולי אין לך בין
מה שאמרת. שצאים משכל יומר מסוגי לקובל את כל
מצורות. מאשר יותר עצמים: מאיין מקבל הוא
את מצורות? סרבו:

החותם ביסודו לצורת השכל. זאת אומרת: מזאת
מיומר אלין של החותם תקלתי. מקבל את צורת השכל.
מנישאת את כל מצורות. מכך צוין. השווון למלחה
אל תבורא יתברך. שבו כל צורה כלולה ושלםותה
ושהוא בכל והכל בו. וחותם איןו מקבל מהרצון לפי
מה שבלם הרצון למת. אלא רק לפי מה שמהותו
מכשלה לקובל. ואיפה יורץ כבר מהאמור. שפמות
האור. שהחותם רеш לו מהרצון. פועטה עד למאהר
בנטוואה עם האור שברצון. — וצליך לדעת. שהזורה
המקולטה היא בשכלי הרצון בפועל מצד הפעול

טפלheid:

מה פרוש מהתבוננות זו את אצמיים?

רב:

פרוש מהתבוננות בזמנים הוא הפרש הפתאים. שבין אחד לשני ומשפטו שלחו ואורות מחד לשני, כי כל העמים עודדים פתת העם קראשון, המשפיע על ימי צמו, כפי שירוז לך בבר.

יח

טפלheid:

ברור לי מזאת, שזכותה השכל היא זכות תכירות והשלב היותר גימוט בצוותו והוא כללות צורות תרבותים. ובכלל, מנגן שמצוות הפתהונות נמצאות בעלות, כי מון זה נגעה, יצא, שוג השכל הוא מה שליטה ממנה. כמו כן גם השגש והשבע הם מה שליטה מלה, כי רפות תכירות הפתהונות בעלות דומה לרפינו תכירות הנסיונות בעלה. אולם גוד עם זה לא ברור לי עדין, איך מתרבויות ובתקבצות תכירות הרכבות בנויה אחת, וכלא הן שונות זו מזו בשים עצמן.

רב:

על ידי מתחחות תקומות כבר הגיעו בנים ליה לידי מסקנה ריבתו, ובכן ולך און. ובאמת אפר, שאין מצור ליה, תכירות מרבבות ושונות מתבוננה

בצורה אחת, הנולשת און, אם אין מקום מפרק. ואם מקום אינו מטבח, אין שום מעצור ליה, שמצוות תפבקאניה, כאמור. אולם מנגן שמצוות תפבקנות בצד אחד, אין מפורות, כי הן מאחרות במוחות, ומנגן שעצם השכל הוא עצם פשוט — בירור, שמצוות האלה אינן תופסות מקום. להיפך, תכירות וטיקות שנן נמצאות בו, זאת אומרת: עצם השכל דבר אחד הם. ומנגן, שעצם השכל הוא פשוט ומצוות במוחות, שנן בו אינן מפורות, כי אם מאחרות במוחות, מסלול עצם השכל לקבב ולשאת כל דבר, ושם דבר אינו מכר אותו, כי הוא נושא הכל באחרותו, שהייה מנותו, נשייה אחורית מהותית. וועלך לעזע: ברזין הנה ולהשתמש בו בנים לעצמים, ככלומר: שתשונה קמיד ונשאתם את תכירות לשיטת אחר און. למשל, אם תעתין במצוות היותר השכל, תמצא, שהיא דומה למציאות השכל ברגש ולמציאות משע התကיגיות בעצם. כל גן אופרים, שהשכל הוא מקום של תכירות והתקשרות וIALIZED. ובמונט אופרים, שבמו שתהמך היה כמת הטעיות. ובמונט אופרים, בך הפשט היה כמת מקובל צורות מוקשות, בך הפשט היה כמת מקובל צורות משלמות. ומה מקיש על מציאות כל תכירות בוחר קראשון.

טפלheid:

קאיינה און?

אפהה ממציא, שעל הצורות נמצאות בחומר תפללי, ובמונען תקציא, שמשע רקטיגוריות כנמות גאנצט, וכמו כן תפמציא, שדררים שונים קיימים בונפש ותונגפש נושאთ אוותם ומצייאותם בגוף וՓאורים שבו אנטדרים מוקם באחרים, כי כמו שטגונף וՓאורים שבו דבר אסיד הם, עד כמה שהם שוניים ונבדלים, אלא שטונגפש מבדילה ומפרידה בין תפלקים, גם אם הם מחדירים ומאנדרים, כי אם גם כל תרקרים מחדירים ומאנדרים, למורות היוטם נבדלים במחוייהם, מפדריד שלכל את האחד מהשני ופדריר אחד מתוך של שני: יונטייב, אפוא, לפאי זה, שהכל מתייחס לחומר קראשון, כמו שטגונף מתייחס לנטפש. ובמונען שהצורות מתייחסות לשבל, כי כל הצורות נמצאות בשבל, על אמת מה וכמה חווין, שטמאנאה בחומר קראשון, ועל פי מצייאוון בשבל נשלט על מצייאוון בחומר קראשון, וכך נשלט אסריין בן צל מה שלטצקה מזוה.

טפלמיד:

אם השבל ותונגפש נושאים את הצורות, כמו שעהמר תפללי נושא את הצורה תפללית, לאינה חושב, שאנו שחהמר הוא בעל ידיאח? ומי אין פידיאח ציריה?

הרב: צוינן כדייהה השלכית הוא: התוצאות הצורה המששללה עם השבל, אותו מזכיר הוא בידיאח החושית, אלא שתתאזרות זו פרטית אינה כמו התאזרות הצורה המששללה עם תחומר תפללי אלא לפחות מטהה מטהה ומפני זה אינה נקראת ידיאח, ואולם, אם כי אינה נקראת ידיאח, אין להפיק מזוה, שתתאזרות

הצורה המששללה עם השבל יותר גאלה מטהה, אם גם מובן לתתאזרות הרשותה יותר גאלה ממובה התתאזרות המששללה השניה, ומה שאליך לדעת ביחס למונען התתאזרות השניה, ומה שאליך את תחומר, כמו שטונגפש השנה הוא, שציריה מכך את תחומר, כמו שטונגפש ותונגפש את הגוף: וಛצון מכיל את הצורה, כמו שבל אחד מאלה מכיל את זולתו, וಛ אל הנשגב ותקודש מכיל את קרצון ומה שבו מתחמר וצורה בלי שום משואה או דגמה עם מה שהוא.

טפלמיד:

מדוע אמרת, שקיים הצורות בונפש ושבל הוא כמו קיומן בחומר? הרי מוצאים אנו, שבין הצורות, הנשאות גאנצט, אחותות נשאות באחרות, כמו למשל קאחותות נשואה במות, ואני מוצא ביצירות נשאות באחרות.

תרכז:

עליך לדעת, שהאיות אינה על יד הפתוחות אלא
בשביל חושנו, ובאמת הפתוחות והאיות קיימות בכך,
בי הצעב וחתכנות קביעות בגוף בכלליהם ובאותו
זמן נמצאים בעצם גם יתר הסוגים יפה.

טפליך:

אמר לנו מדרוז אגדות מהצורות יומר
גלויות ואחרות יומר נסתרות
רבבו:

כל אשר הראה יומר מונבלת ויומר גוננית היא
יומר גליה לחוש, כמו הצעב, שהוא הקורב שבחזרות
לחוש, והתקנית יותר נסורת מהצעב, ומהוניות יומר
נסורת מההוניות, ותקעים יומר נסורת מהגוניות,
ותבע מעוצם, ומנפש מן טשע, ושהל פן בפיש.

טפליך:
מה היא ספת הראות הצורות האלה ומהן?

רבבו:
נשכה היא, שהזורה קראשונה הנקה לחה
הראשון היא רותנית ופשואה.undo שהזורה הקראשונה
היא גוננית ומרשתת. ובין שני מקומות האלה ישנים
אפקטיים, המקשרים ומחברים אומן. כי מצונה, בכל
אשר מתקרב לשורה רותנית קראשונה, היא יומר
דקה ונסתה ולהקף, בכל אשר מתקרב לשורה הגוננית
האפרוגת, היא יומר גופה ונראת.

כח לך את זאת לכלל, שצל פיו פרון על מציינות
כל הצורות בבחינת אמת בחקר הראשון.

טפליך:

כאייה אף?

מושחת מהחדר הראשון את כל הצורות היא כמו
מושחת השבל ומנפש את הצורות המשבלות כמו
מושחת העצם את משע הקטיניות ומה שעוד יותר
ברור, כמו מושחת הפתוחות את הצעב וחתכנות.

טפליך:

לפי זה יוציאו שהשל ומנפש ובכלל כל העצמים
הפשוטים הם כמו חמר, ואולם אפה עצמה אמרת
לכם, שהם גם צורות?

רבבו:

ספחתון הבהיר מsharp חמד לאלייזן, כי
העליזן פועל בפחתון, ומפני זה אמרו מתחמים, שאין

קצוות הטעב, וצורתה הטעב מצויה בגוף, וצורתה הגעשית
קצוותה משבל, וצורתה משבל מתחבר קראשון, וראי
לך לנדצת, שמי שמייניב להבטין את הקדלי הזרות
האלה ומפир את פעולת כל אמד האצומים בשני הגיז
כבר למקלחת היידיש והענג.

כא

טפלמיאר:
מה הוא גיטעם, שלא קאצמים האלה קים
בגוף?

רב:
הטעם הוא, שעילוין פועל על המתחון, ומתקיב
בקחלה, שמתפרק קרווני קראשון ומצורה קרוונית
קראשונה פועלים על הכל, אלא, שהתגלות הטעמה
זהאת שוניה לפי המרקם מהפרק. כי מתפרק קראשון,
בקחוותו נושא את הכל, ציריך שייפעל הכל, וקמו-גן
קינמת הכל, בגין קיים מתפרק הכל.

טפלמיאר:
מה השאלת של חצורה קראשונה הכל?

רב:
השאלת של חצורה קראשונה הכל היא הבקינה
כי האזינה לזהות מקינות את מהות הכל דבר.

טפלמיאר:
סראה לי דגמה לך בורות האצומים.

רב:
צורתה שהיא היא בהירה קרוונית קראשונה,
המקברת לחדר ומצורה פרוכופה לה היא צורתה הגעשית
המקברת, ומprocופה לה היא צורתה הגעשית מהיניית
ואחריה צורתה הגעשית הצעמתה, ואחריה צורתה
הגבש ואחריה צורתה האם ואחריה צורתה סגור
ואחריה צורתה מפננית ומכבע.

טפלמיאר:
לפי מה שנדמה לי אריכות הצורות
קרווניות להתקים באזורי הגדוניות,
בשביל שהמציאות הגליה מובל לשמש ראי לאזיות
ונסתרת.

רב:
כן הוא בקבורת.

טפלמיאר:
באר לי זאת.

רב:
קדאי, שהאורות קרווניות מתקלמות באזורי
הגופניות היא, שהגעש צם כל פוחית מצלמת בגות,
ולכל אקר מוחות מאטרכ לזרחה הפחתה לו
ברקיות, והגעש מפריקה את צורתן קאיות ותבומות
מצורות העצמות, ואחריך מפריקה את צורת העצמות

פעולות יצר צורות בעצםים בלבד, כמו שהראים
לי את פעולות צורות השכל.

סבירו:
קשה מאד לתראות לך את הפעולות של הצורות
הירוקניות בגוף. אולם ראוי שבעוד. שאם פעולות הצורה
קדושנה, מתקיימת מהות כל דבר ונונעת לו קציאות.
היא בגוף, על אמת פאה וכפה. שפעולות יצר הצורות
שלמה ממנה הן בגוף. ואם ת התבונן בעצםים תפרקבים
טיטיות ובעצםים שהם לפיה מתיישבות, תראה
באופן יומר גלו ווראי את הפעולה בכם.

סבירו:
הbinomii כבר את זאת. אולם מה משפחה. שפזרה
כל אשר תקיה יומר כליוונה. יותר קיा
מאלצת ויומר מדבקת בתmr ובעזקה בו
ולחך?

סבירו:
השפחה היא במרחב אנטקורה. כמו שאמרנו
 כבר בעות. ככל אשר הצורה יותר קרובה
 לצורה קדושנה, זאת אומרת: לאחדות המפעולות
 המרכופה לאחדות הפוזלת. היא יומר פשוטה ונוכח
 ודומה לשונה קדושה לאחדות יקביעות. בغالל
 קרכמה לאוּתָה האחדות. שהיא מדור גל אחדות
 וכל פם. וכן אליך לתקן גם את אחדות הצורה
 ורבייה.

תפלמידו:
 אמרנו לך. שפזרה קדושה מזאת היא צורת
 השכל. איך מכאן. אפוא. אבל איך מכך את
 מהות השכל?

סבירו:
 מה זאת צורת השכל?
 תפלמידו:
 צורה מכילה כל הצורות של תקופה בשלמותה
 ברור:

איו היא הצורה מיומר דקה וצלינה?
 תפלמידו:
 צורת השכל.

סבירו:
 נתנית הגס והפתמן בא מהנית פיק וקהלין?
 תפלמידו:
 בן הוא.

סבירו:
 כמובן שצורת השכל מכילה צורת כל העצמים
 והיא למצלחה מכל צורה של כל הנמצאים. וכל מהות
 בא מעליון — מה יוצא מה?

תפלמידו:
 יוצא מה קנדאות. שנתנית כל הצורות בא
 מהתנות צורת השכל וצורת השכל מוקמת מהות
 כל צורה כמו שאמרתי. אולם קראה נא לי את

טפלני:

נתקשרה לי בבר מהאמיר מציאות מהמר מכללי
ונזקקה בכספי. עצת אמר לי, מה מיא תגננת
כל אסיד מהם?

ריבב:

הגדת כל אסיד מהם אינה אפשרית, כי אין
למקרה מוקם סוג כלול, שינח כתור יסוד הטענה.
וילם מוארים אפשרי מצד הטענה הטענה לסתם.
ובכן, פאור מהפר הראשון ברשותן מצד סגולתי הוא
זה: עצם קים אל יידי עצמוני, נושא מקובלם.
אסיד קפסף. ומכאן יש למארו כתור עצם
מקסיל לקביל את כל הטענות. ומאור בטענה
הכספיות הוא זה: עצם קקים מהות כל
הטענות. ויש לתארה עוד כתור החקמה טלאמה
וילאור בזק פיותר.

טפלני:

אייך בקשרת נזקתה הראשו נזק
ומייא נזקתה בחומר?

ריבב:

באחת מצויה היא מקרה מצד נזקתה נזקתה
בחומר, וילם פשחה לאצטמת היא עצם. ולפיכך
קיים לזרעה מזאת צורה עצמת ולא עצם פשוט.
ובכלל, מפני שטענה אינו מקנה רק בגלן קיומו

נשוא, אלא בגלן קיומו מטבחל בחומרו מנוشا, אין
משמעות, שהזירה הראשו היא מקנה לפני שהיא
נזקקה בחומר.

טפלני:

אם הזרעה היא עצם, האם שיש הטענות
המיוחדות לכך, נזקאות בה או לא?

ריבב:

ברור, ש טענים ממש הטענות אין בזרעה, כי
היא אינה עצם נושא ומהיא קבלת הקבדלים. אולם
הזרעה, אם כי היא נזקקה בחומר, אינה נזקקה בו,
כמו הטענה בנוشا; ובוגע לסתם קבלת הקבדלים
היא מיוחדת לפחות עצם בתור נזוא.

כג

טפלני:

הראים לי בבר, מה זה חומר ומה צורח. באך
נא לי קעת, מה טיבו של חומר ומה טיב
של האיזר.

ריבב:

חומר הוא חנו של אומץ וזרעה היא נזקתה:
 ועוד: חומר נסתר וזרעה גלויה; ועוד: חומר
 נשלים על ידי איזר וזרעה משלימה את מהותו.
 חומר איזר וזרעה מציגתו, חומר נפרד
 וזרעה פרידת.

מסדרת את החדר ונונקנת לו מאיות. ועוד: האורה
הייא בבחינות נפש ומחדר בבחינות גוף.

תפלמיד:

למה נוצרו החדר ומצורח?

רב:

בגלה מופחות בראשונה וסגולותיה. ועוד: משנים הם
למופחה מטהחד והם הוכחה על קאיותה. ולו כיימה כל
הבריאה אחת, לא כי קים שום הקדול, כי כל
הקדולים הם למופחה מהאחת. ועוד: לחדר אין צורה
ומסתיב, שלוחניה ישנה צורה; ועוד: מפני שמתויה
בהבראה מגבלת בצעקה, מסתיב, שהיה מגבלת אל
ידי מצורה, כי מצורה היא המפקחת כל דבר. ועוד:
 מפני שהאתניות בראשונה הפהאלת משללה חדר,
מתטיב, שהאתניות הטעופה לה אוניה חדר, ותיה
מקבלת את האתניות ונעשית לשנים. ככלומר לחדר
נשוא ולאתניות נשואה. ועוד: האתניות בראשונה היא
פעל, שאנו זוקק לשום דבר חזץ מעצמו, ומתקבב
שהאתניות הטעופה לה זוקקה לנושא, ובכן, נחוץ חדר
שישא אותו, וכך נאשו משנים.

כד

תפלמיד:

שמעתי לעתים קרובות אומרים, שבנם לא צמים
פושטים אין שיש אלה: למה הם, אלא רק בשאלות

תפלמיד

מי מעם יותר נעלמה?

רב:

הנושא.

תפלמיד:

מדוע זה? שלא הנושא הוא הנוון מאיות לנושא
ומשלים את מהותו?

רב:

הנושא יותר נעלם מתושא, רק מפני שהוא זוקק
לו בשבייל קיומו.

תפלמיד:

איך אפשר, שמצורה היא עצם, אם היא וקיימת
לחדר בשבייל קיומה, בעוד שפעלות העצם היא דראא
לחיות קים בצעמו?

רב:

מציאות האורה בראשונה, מציאות עצם בפועל,
בלמי אפשרית היא, כי אין לצורה הויה אלא ביטר עצם
לחדר, ואולם בשבייל ובכלתו האתנית אפשרית. וזהו מהבדל
בין מצורה בראשונה ובין פאקלה, כי את פאקלה אין בו
יכולים אפלו לתאר לנו בטור קים בצעמו.

תפלמיד:

האם מצורה יותר נעלם מהחדר באיזה מזון?

רב:

מצורה בלי ספק יותר נעלם מהחדר בזיה, שאין

אם בישנו, ומה חם, ומה טיבם, ומדוע זה, אפוא,
אפשר, שdonek אביכם לחרmr קראשוו ומכורה
קראשוו מה שאל מה אלה: מה חם?
ובב

אמנם אין ביכם לאצמים הפשוטים שאלות: לחם,
מחייך לטעמיהם, אבל ישנה ביכם אליהם
השאלות: מה חם, שהיא אמת אם השאלות: מה חם,
כי הן אחריות פשוטות. ובגלו זה אומרים צל מהmr
קראשוו והזינה קראשוו. ובכלל על כל האצמים
הפשוטים, שאין עליה אמת להוניהם אלא אליהם שברא
אוותם, כי עליה מפוצלה היא מחוץ למוח
הצלול; ומוחם לאצמים הפשוטים אין כלום מלבד
בונראם הנשגב ומקודש, ובגלו זה אומרים על האצמים
הפשוטים, שעם נצחים משבת נצחות בוראים.

אני אטן לך באנון זה כל מספיק, שצל פיו פרdon.
אני אומר, שבכל מטבח מטבחה קאלאין עד
הקאה מטבחו, אפשר לטבידיל ארבע
מדרגות, לפי השאלות: אם ישנו (ammoת), מה הוא
(מהות). איך הוא (איכות), לחם הוא (למות). מטבחה
בקי גבוקה היא זו, שביכם אליהם ישנה בק השאלות,
אם ישנה, ולא מה, ולא איך ולא לחם היא זוקי
מדרגרת קאלאד מגעלת ומקודש. לחם מזו היא מטבחה,
שביכם אליהם ישנה השאלות: מה ולא איך ולא לחם,
זהקי מדרגרת משבל. לחם מטבחה מטבחה, שאליהם

שואלים, מה ואיה, אבל לא לחם, זאת היא מדרגרת
הגעש. לחם מזו קאה מטבחה, שואלים עלייך;
מה ואיה, ולך ה היא, כמו הטעב וכל מה שנמהנה
מןנו. וכל אמרת מהטבחות האלה מסדרת לפני סדר
המאפרים.

טולמיד:

באיזה אפן?

ברב

ה אמות היא בבחינת אסיד, כי היא מראה על
מציאות בלבד. ובחינות היא בבחינת המספר שניים,
בי היא מרכבת משנים: הפין והגן, והאיכות
מתאימה למספר שלשה, כי היא נשואה בבעל מהות
ומתחמת אלין. וקלות היא בבחינת ארבעה, כי
היא מתחמת לאיכות ולאות ולאות, שנן שלש.

טולמיד:

האם מטבחה מסדרת גם באפן אסיד?

רב:

אמנם כן, מטבחה מסדרת גם בمدرגרות יותר כולם:
מחייב, אפשר ובלתי-אפשר. מחייב הוא
האחד, הפועל יתעללה ויתברך. אפשר הוא כל
מה שהוא כל מה. ובלתי-אפשר הוא העדר
מטבחה וחסרונגה.

טולמיד:

מה געלה ברצין מה ומה נשגב, כי מחייב

אם מתקבב, שהנברא הנטול הוא שניים, מדוע אחד מהם הוא נושא ומשני נושא?

סגולת הנבלה היא ליצר שלמות. ויצירת נושא ונושא יותר שלמה מאשר יאשר יצירת נושא בלבד או נושא

היתקף לדבר. מהו מסקנה זו גם כן, מהי

מה געלת ברצון, שפהקמי מסקנה זו הודות לכך: מאחר ש א פ.ד. הנטול קראשון, הוא ק.ח.יב. מהציאות, הרי הוא א.ס.ד. ב.ל.ב. ומן שנטול הוא ב.כ.ר. אינו הוא ב.צ.מו, כי אם ד.ר. ו.ד.ר. ומתקבב, אפוא שהוא נושא ונושא.

מכלית מהות מהמר ומהורה? סקלמי:

המציאות הוא מי שטmid ישנו ואינו משפטה, בעוד ש א פ.ש.ר. הוא הנטול מפנו, ומפני זה הוא נטול ונטול ומשפטה, כי זרו טבע האפשרי בשזהו לעצמו. ולפייה בצד נקרא מהמר הראשון ב שם א.פ.ש.ר.ות.

לבד. ועוד: מבחן שהברא חד חד אינו לא נושא ולא נשוא. מתקבב, שהנברא הנטול הוא גם נושא וגם נשוא; והוא קינה רק נושא או רק נשוא קינה חד לדבר והינה מספקת מפנו קורבי. ועוד: מבחן שהנטול הראשון מובלחה והקדוש אינו חסר כלום והואו שלם. מתקבב, שהנברא הנטול הוא ספר ובבלתיו שלם ושהנושא ספר את הנושא ומונשו את הנושא ושם אחד מהם אינו שלם בלי שהוא. ועוד: מבחן שארכיה קינה לייצר חוניה נטולות לנטולות חוניה הפעולות. ומוניה הפעולותmia אין-סופית ובלתי נטולות. מתקבב, שהנושא נטולות תקיה סופית ונטולות, ומתהניב. שיקיה לה נטולות, כי על בן היא נטולות, כי כל מגבל זוקק לנטולות וכל נטולות להנטול. ואם זה כך, בתקבוח ישנו חסר נושא וצירה נושאיה ב.ו. ועוד: התקבול שמי חסר וצירה מראה על מציאות קרצן, כי לרצון מתאים ליצר דבר ופה. ועוד: מבחן שלל אחד מהם. גם הנושא וגם חושא, מגבל, ציריך, שהנושא אבל על ידי לא-נושא ולא-נושא על ידי נושא. ועוד: מבחן שיצא לנו שהנברא הנטול הוא שניים. ראיו, שהחד חד יהנה כנים בעצמו ומשני כנים לא בעצמו, וקריאשון הוא הנושא והשני — הנושא. וכי אפשר, של אחד יהנה כנים בעצמו, כי אן בחוץ קינה, שיקיה עוד שלישי, שיsha את שיקיהם.

הפלמ"ד:

הכינתי כבר, לפח אם מהפָר ותוצרה. אולם באך נא ליל, לפח מהפָר קראשוון אַחֲד ותוצרות רבות?

ביב:

אם אפקה שואל על הצעקה בראשונה קעכית, ספָאַתְּתָה אַטְמָתְהָם בְּהִמְפָר הַרְאָשָׁוֹן, ברוי קיא בר אמת. בפי שותברר לנו כבר, בשלברני על צוותה משכָל. ותוצרה הוצאה, אם כי היא נושאת את כל תוצרות, בשיהיא לעצמה אמת היא, ותוצרות בה אין שנות. כי אם מתקומות אוחז רוקני. ואם אפקה שואל על תוצרות מהקריות, ברוי תוצרות קאלה איןן שנות בטהימקון, כי אם רק נעשה שנות בנטשאינון וזה רק בוגל הטעקום מהמקור, בפי שאמננו כבר לא פעם. ותוצרות קאלה, אם כי הן שנות, אמת הן, כי בין משתפות קמשג תזורה. ומפני שהזורה בעצמת היא אמת גלי שום שניי קיא מתקפת שנויות רק בוגל מהבדל שבפָר הנושא אותה.

הפלמ"ד:

מדוע הפָר מתחזק ותוצרת מפיקת?

ביב:

במישכלים מסבה היא מתכורות צורת משכָל ואורות ממשכלים והתקומן בחמָר כמו אונשים מתאבקים.

במושגים תוצרה גלויה ותפקיד גסֶר, מפָנִי שהצורות והן גופניות ותוחמָר הוא רוקני קמְשָׂואה אם הצורות הנשואות בו, וגם מפָנִי שהפָר הוא מחוץ למחרות המשכָל ולא כן תוצרות, ומפָנִי שהפָר לו בוש ותירעה מלבייה, ומפָנִי שהפָר יומר דומה להדר, ועוד שתוצרה דומה למיציאות, כמו שאמרנו ועוד: מפָנִי שהפָר הוא בכלם, בעוד שתוצרה היא בפועל ובשלמות.

הפלמ"ד:

איך זה?

ביב:

תפקיד איינו שלם ואני לו מוצאות אלא על ידי צוירתו, ומפָנִי זה הוא שואף קרים פל ללקחת, כמו אמר: לתשגת שלמות. אולם על זה דיברנו די קרים.

הפלמ"ד:

מדוע הפָר מתחזק ותוצרת מפיקת?

ביב:

מפָנִי שהזורה היא האחדות מפעלתן על ידי האחדות הראשונה, מפיקתיה את הכל ושבה נקעה הכל, ומפָנִי שפעלה האחדות היא לאחד ולקשר את תಡקים שלא יתכו ויתפזרו, ראי, אפוא, שפהיה מפיקתיה את הפָר. ומפני שטיבע הפָר הוא לתכונות ולהתפלג מתקיב, שהוא מאחד על ידי האחדות ומתחזק ומאזע על ידי.

טפלמים:

מבחן שתקשותיהם שלם מפרק תפרק נמצאים גם נפרדים, בארלי מה מציאותם של החדר וHAM צורה, כל אחד לחוד.

קרבי:

HAM צורה חייתה בידיעת האל משוגב ומגאללה נפרדת, ואמר כך היא הטרפה לחדר, וזה היה מוחוץ לזמן.

טפלמים:

מה קראיה לנו?

קרבי:

ראשית, הבדל בין החדר וHAM צורה בשכלנו: שביתת הנרד בינויהם, כשהארה מקפת שניים, ושלישית — חדר קשחה שהם נפרדים לנמרין.

טפלמים:

אם פארו בין החדר וHAM צורה כמה מוחוץ לזמן, הרי אחד לא התקים אף מurf עין קלוי נשנית. ואם זה כך, איך יכול להיות בכך מה שאיפה אומר, שהארה חייתה לדם בידיעת האל מגאללה ומשוגב ואמר כך הטרפה לחדר?

קרבי:

אליך להסביר, שמה שאמרתי, HAM צורה, בשים לא עצמה, כיימה קדם בידיעת האל, והוא רק

פנוי הבדל בין החדר וHAM צורה. ומה שאמרתי, שאחרי והצורה הטרפה הטרפה להדר, עליך להסביר, מהו מרכזם של מרכזותיו השונות במוחם. גם מרכזים מה שאמרתי, אפוא, הוא: הם נבדלים במוחות ומוחדים במקצתם וHAM צורה אינו ממשי, כי אם רק מושך.

טפלמים:
פנוי לי דוגמה למצוות החדר וHAM צורה, כל אחד לחוד, בידיעת האל.
קרבי:

הרגמה היא המצוות הטעלית של HAM צורה קרוונית ברגע; אסר-ך היא מתחדר עם החדר ויזאת לפועל. במוקן נמצאת HAM צורה אזם בשבל ואסר-ך היא יוצאת אל הנפש ומתייחרת אפה. ואולם HAM צורה ישנה בידיעת נקרמן בזלה יתברך, יוצאת מן חדר אל הפעל מוחוץ לזמן, וקפני זה איננה קיימת בלא חדר. אפלו מurf אין: לא כן HAM צורה פיזאת מן הנפש.

טפלמים:
פנוי לי דוגמה לאירוע החדר וHAM צורה, איך הוא?
קרבי:

הרגמה היא: אירוע הוא עם קאויר ומאבע עם נושא ומטפש עם הגוף ושביל עם הנפש ומחוש עם חמוץ ושביל עם הטעלית. ורגמה ליצאת HAM צורה מן חדר אל הפעל היא השנתה החוש את המוחש ושביל

את הפהשך. ומפני זה אומרים, שמלל נחיה על ידי

ידייתו של הכל מושבב, ותתנוונותו, וחשותו ובזבוזה.

כח

טפלמיד:

האם מהחר ומחזרה הם סופיים?

רבנן:

הרואה לה היא, שפל אחד מהם מוחבל, אם הם אינם מאדים ומחזרה מוחבלת ומתרבה על ידי מהחר. היא לא היתה מוחבלות על ידי מהחר, לו לא היה מהחר בשווה לאצמו סופי, כי לו לא היה מוגבל לא קי משיגים אותו התפלגות ושינויים.

טפלמיד:

אולי מתחשיים מהחר ומחזרה עד לאין סוף מאדים אחרים, אם כי הם מגבלים במקומות שהם מאדים?

רבנן:

איך אפשר, מחזרה יקי אינסופים, כשהם שניים, שפל אחד מהם מוגבל בלאו השני ונשנה על ידי השני רקן, מהחר נעשה למוצר על ידי מהחר אלא חושבים, מחזרה ומחזרה בתבשמה על ידי מהחר אלא חושבים, מחזרה היא אינסופית באותו הצד שמאנו היא רקן של מעלה מען ובכךו מוחבלן על ידי מהחר מהויל מונא מוחץ למהות.

מגבלת לפה מחותיריות, שם גבול
מה תבויות.

טפלמיד:
איך אפשר, מחזרה מחייב מעד אשר
מגבלת ומהצד השני אין-סופית?
רבנן:

אומנם קשה מאד ל分辨 את מהזרה מברazon
כי בהבדל בא רק מהחר, ומפני זה חשבים, מחזרה
איה נבדלת מברazon, מפני קרצון אינו מוגבל אלא
בק מעד זה, מחזרה שבאה מפנוי היא נבראת,
מתהיב, אפוא, מחזרה מגבלת מעד זה, כי לברא
המחלקה נזע, זאת אומרת: מוחבלת המלחשות מהחר
בצורה.

טפלמיד:
ברר נא זאת.

רבנן:
אומרים, מחזרה מגבלת במקום שהיא נבראת,
אות אומרת: במקום שהחילה אחורה עם מהחר. ובכן
מחזרה המאנחת עם מהחר היא סופית ברגע סופיות
מהחר, אחרי שהחיה תחיל, ולפיכך אמורים. שaczט
משבל מגבל ממשי קצוני, בלוור קקאו האלון כל
ידי קרצון של מעלה מען ובכךו מוחבלן על ידי
מהחר מהויל מונא מוחץ למהות.

תלמידי:

המְרִיר יֵשׁ לֹו חָמֶר, וְלֹכֶל צוּרָה יַשְׁנֶה צוֹרָה, וְכֵבֶת עַד
אַיִן-סְפִוִּי?

רבינו:
לוֹ קָנָה כֵּךְ, לֹא פִּיקָּה מִתְוִיה נִגְמְרָה בְּקָאָה מִתְחֻמּוֹן.

תלמידי:
אוֹלֵי חָמֶר הוּא אַיִן-סְפִוִּי?

רבינו:
אַיִךְ זֶה יַכְלֵל לְתִיחּוֹת, הַלֵּא הַצּוּרָה הַגְּבִילָה אָתוֹ

אַיִיךְ זֶה יַכְלֵל לְתִיחּוֹת, הַלֵּא הַצּוּרָה הַגְּבִילָה אָתוֹ
וְהַוָּא גַּעֲשָׂה צָל יְדֵי זֶה מַגְבֵּל?

תלמידי:
בְּקָאָה תְּרָאֵיה, שַׁה צוּרָה מַגְבֵּילָה אֶת הַחָמֶר?

רבינו:
תְּרָאֵיה לֹוּהָ הִיא, שָׁפֵל מוֹחַשׁ וְכֵל מַשְּׁפֵל אִינוֹ
מַגְבֵּל וְאַנוֹ נְשָׁלָם אֶלְאָ לְלִי צוּרָתוֹ וְמִבְּנָתוֹ. קָאָה
קָאָצָם הַמוֹחַשׁ הִוא מִבְּנִיתוֹ וְסַוְגָּן, בָּעוֹד שְׁקָאָה קָאָצָם
הַמַּשְּׁפֵל הִוא בְּגָנוֹן וְמִצּוֹרָה.

תלמידי:
הַאִינָךְ תְּשֻׁבָּה, שִׁישׁ מַה-שְׁחוֹא מִן הַחָמֶר

בְּלִי צוּרָה?

רבינו:
אֵי אָפָּשָׁה, שְׁמַה-שְׁחוֹא מִן הַחָמֶר יַתְּהֵה בְּלִי צוּרָה

אַיְזָה שְׁחִיא, פִּי כֵּל חָמֶר נְשָׁא צוּרָה רַוְקְנִית.

תלמידי:
מְדוֹעַ לֹא נְקַצָּא מַה-שְׁחוֹא מִן הַחָמֶר בְּלִי צוּרָה?

תלמידי:
אֵיךְ אַפָּה אָוּמָר, שֶׁמְשָׁבֵל מַגְבֵּל פְּשָׁתִי
קְצֹפְּתִיו? תְּרִי גָּמֵר כִּכְרֵבִים לְאַצְם מַשְּׁבֵּל וְלִימֵר
הַצְּצָמִים הַפְּשָׁוֹטִים, שְׁהָם מִגְּבֵּל לִיְּם בְּקָאָה
שְׁאַלְיוֹן בְּקָאָה מִפְנֵי שְׁהָם מַרְכָּבִים מַחְמָר וְצּוֹרָה, שְׁפֵל
אַחֲרֵי מַקְמֵם מַגְבֵּל עַל יְדֵי צוּרָתוֹ וְכֵלָם מַגְבֵּלים עַל יְדֵי
הַצְּלָחָה קְרָאָשָׁוֹתָה, אַוְלָם בְּסָלָק הַפְּתַחְתּוֹן עַצְמָם
פֶּה שְׁבֵל וְינִיסְרֵר הַצְּצָמִים הַפְּשָׁוֹטִים הֵם אַיִן-סְפִוִּים
כִּי הֵם בְּעַצְמָם אַלְוֹת.

רבינו:

בְּכֹונָה הוּא, שְׁבֵל הַצְּצָמִים הַפְּשָׁוֹטִים בְּגָכוֹלִים
בְּקָאָה שְׁאַלְיוֹן וְאַיִן-סְפִוִּים בְּקָאָה הַפְּתַחְתּוֹן,
כִּי הֵם חֹלְכִים בְּסָדָר אַחֲרֵי אַחֲרֵי מַשְׁנִין וּמִם רַוְקְנִים
וּפְשָׁוֹטִים, וְאַוְלָם מְבָנָן שְׁמַחְמָר מַחְיָלִי הֵוָה גָּס וּגְגָנִי,
גָּמָעָה הֵוָה מַחְזָזֵק לְמִתְחָדֵר הַשְּׁכָל. מִפְנֵי זֶה נָאָמָר,
שְׁהַשְּׁבֵל וְכֵל הַצְּצָמִים הַפְּשָׁוֹטִים הֵם סְוִוִּים
מִצְדָּה הַזָּה, בְּלִימֵר: גְּבָדִים מַהְגּוֹפְנִיות הַמְשִׁינָה אֶת
מַחְמָר, וְמַתְּבָדֵל מְסִיב אֶת מִסּוּפִיות.

כט

תלמידי:

אָמְרָתְךָ בְּרִרְךָ, שְׁמַחְמָר וְצּוֹרָה הֵם טּוֹפִים. וְאַוְלָי כֵּל

ברבו:

ברבו: שפנוי ששהצורה מכילה את מהחרב. ועוד: משבב החרב הוא להמתאמץ במחווהה ולבן אין כלום כל' צורה. ועוד: אין מזיאות להחרב אלא על ידי צורתו, כי המזיאות נובעת מהצורה, ומפנוי כף החרב מעתנו עלה בקהלת צורה, כלומר לאצת מצער העדר למתענו מהוניה. — אולם אפ'שר, שהחרב יקיה משלל אהת הצורות. כי חלק מהחרב משלל צורה רותנית ואין לו הזרה בראשונת, היוארת את מהות החרב בראשון, אלא רק הזרה בשניה, היוצרת את מהות קצחים הפשוטים. כמו כן משלל החרב הגופני צורה אהודה ונשנו לו צורות אחרות.

טפלמייד:

הספירני את זאת.

ברבו:

תגדיר את שאלה מה?

טפלמייד:

מכון שתהוניה הקשורה מכילה את הפרקבה והספריות הירוחניות מכך לאות בספרות הגופניות, ואם לא מתחייב, שהחרב, החלב ותקש מקיפים את המשמים כמו שהשימים מקיפים את היטודות?

ברבו:

אם מתחייב להאר לך את העצם מרוחני ואם פרע, שיםנס העצם הגופני אליו הוא ביחס האפור אל החoir, לא יקיה לך טפק סתום.

טפלמייד:

האר לך, איך עלי לחתור לי זאת.

אליך להאר לך את החרב לאלו הוא בעל שטי קצונות, שאחת מהם עולה עד גבול הצלין של הקראית, כלומר: להמתלה האחד בין החרב והזרה, והשניה יורדת עד גבול הקפואן, וחתור לה, שהחרב שלמאליה מהמשמים הוא בעל צורה רותנית, וחתור לה, שהרומני טהה כל מה שהוא עולה, הוא יומר מחד ומשות, עד אשר גיע לבוביל טבריאת, ובמו-כן פאר לה, של מה שהחרב יורד מגבול המשמים, הוא מתקבל יותר צורה גופנית, ואליך

עליך להפסיק את שכלך מחייב חוגפני ולבכו
בכל פהך בזאת ברוטני עד אשר פגית לסתלת
סבריאת, פלומר: ראשית אחד בזורה ומולר, ואמר
בך פסב את מתחברת ומשקיף לאחור, ואנו מתגלה
לך האמת שברברי, זאת אומרת: פעוטות ה'צ'ם
הגופני בפה שונא עם גדרת ה'צ'ם ברוחני.
ואם אפשר יהיה לך בטור לגמת ה'צ'ם ברוחני
הנברא את תחזר ברוחני, מאנדר עם בזורה בפוקרי
שעמנו הוא נובע, זאת אומרת: בראן, ותראה, שה'צ'ם
הגופני יומר קאן, ומקש כל זה מהשדים וקארן. אם
תתאר בגוףך, כאלו אפה עומדת בקאה לשם קעליונים
ומשם משקיף על הארץ, לא מחשב את מראה הארץ
טראבי השמים אלא בנדחת, שאין למשומה כלל עם
השדים, אף על פי שהיא כל בך גודלה.

פלומר:

אמנם כן הוא.

כמו-כן, אם תתאר לך בשילך את קאחו קאליוון
של ה'צ'ם ברוחני, תראה, שיטם ה'צ'ם הגופני וברוחני
ליצון הוא כמו ימס הארץ אל השדים.

פלומר:

פארתי לך זאת ומצאתי כמו שאמרת לי, ובזה
ומעת לי ספק, אולי פן לי סכום קוצר לבקלה שבנתה בנה.

הסתREL בגבול ספריאת, פלומר: בראשית אחד
בזורה עם תחזר, ומאר לך עצם, שאין לו לא מתקלה
ולא טעם והוא עצם פבורא, ומאר לך, של בזורה גם
בזם ברוחני וגם בגופני מתקים בו, כמו שאקה מtar
לך אמד המהרים שיש לך בנפשך, ואנו תראה, שפם
פבורא ימצלחה ויתקdash הוא בכל מה שקיים בו,
במוניין פראה, שפם קאלוין מהגמץאים ומהוינו
גמץאים גמץונות ממענו וכן עד הגבול גמץונות, פלומר:
עד גבול תקפאן, ולפי זה מאר לך את עם שד
בחור וbzורה מה עליון עד מתחזון גתו
קפסוך רצוף.

פלומר:

פארתי לך את זאת ונובקי לרצת, שתחזר קים
בידיעת קאל יטברא, כמו שקארץ צומדת
בקאצע השמים, ושבאייה מתחשת כל
גביה תחזר, במתפתשת אויר השם שקאויר
וצל פני קאנץ נודירטו אותם. בצת באר נא, למה
קראו לזרעה פאו בשם אויר.

קבר:

מאמר שקארץ, שעל ידי התבוננות שפה
bzורה היא אויר, פלומר: אויר משלול ולא מושך,
מתסיס, שbzורה שפה עלייך, היא גם כן
אויר. ועוד: מדריך קאור להאר ולפדר את צורת

היא בהתפעלותו. תחומר, בשחוות לעצמו, אינו אלא מkapל, כלומר: נפוץ או מקשר לkapל פעלת.

תפלמיד:

אם תחומר קדם לצוריה או לצוריה לתחומר?

רב:

איך אחד יכול לקיים קדם לשני, אם הם אינם נמצאים בפרדים אפלו הרף צוין, כי אם תמיד מאיתדים, כמו שאמרנו, ועוד: תחומר, בשחוות לעצמו, אין לו תוכיה צוריתית, זאת אומרת: תוכיה בפצל, כי אין לו תוכיה אלא באורה וסתמי, שתוינו אינה אלא על ידי הונחת מצורה.

תפלמיד:

אם שי תחומר וצורה תמיד או הם מתיילו לחיות?

רב:

ובן שפל דבר אינו בא אלא מתקבון, עיריד, שוגם מבעינה מבא מעהדר תוכיה, כלומר — יש מאין. לפי זה תחומר בא מלאותר וצורה מלא-צורה. ועוד: לו תחומר תחומר וצורה על יקי הולדה ועל דבר טבעי נולד מהדומה לו, קיימה הקרייה גושבת עד אין סוף.

תפלמיד:

הביעתי את זה. אולם אמר לי, מה פרשך את תחומר ואת תחומר וצורה ומה מדבר אותו ושורר על אחידם?

הדררים ולגלוותה אפרי שקיימה גאלמת, ובם הכוונה במחטרפה אל תחומר מתקלה על יקי אפרי שקיימה גאלמת ומתקבלת אט הונחת על ידי תחומר.

לא

תפלמיד:

זה דיברני נא, אם תחומר וצורה במקצתם במקומם או לא.

רב:

אומרים, שהחומר הוא מקום הכוונה במקובן זה, שהוא נושא אומת ומייא נושא בז. במלבד אומרים, שהרצון הוא במקומו גם לחומר וגם לצורה. ומהובן הוא, שפל אחד מכם זוקק לנצח, כדי לkapל מציאות ולהתקדים. אולם מהיקום קאמתי מתיחס בשלביו לנצח שפתחונו של היצור. הוא מדין גיטס לו יופן. ויבור ברורתי לך לדורות, שבשם מקומות נזכיר מיני מקומות: רותני וגופני.

תפלמיד:

זה ברור לי. אולם באך נא לי, אם פצורה פועלת תחומר או תחומר בצוירה?

רב:

הצורה פועלת תחומר, כי היא משלימה את תחומר ונומגת לו תוכיה, בעוד שלחומר אין פעלת, כי תוכיה

רבנן:

שְׁאַחֲדָות שֶׁהָיָה לְמִזְלָה מֵהֶם, כִּי אֲחֹוד הַחֹרֶב וְצַוְרָה אָנוּ בָּא אֶלָּא קְטוּךְ הַשְּׁפֵעַת הַאֲחֻדָּה עַלְيָהֶם. וְמִבֵּן שְׁבִין קָאַסְטָד וְמִשְׁנָים אֵין אַמְצָאי, בָּרוּר הוּא, שְׁגָם בֵּין הַאֲחֻדָּה וּבֵין הַחֹרֶב וְצַוְרָה אֵין אַמְצָאי.

טפלמיד:

מַה קְרָאֵיהֶם, שְׁאַחֲדָות הִיא הַפְּסִדרָת אֶת הַחֹרֶב וְצַוְרָה?

רבנן:

הַרְאֵיהֶם הִיא אֲחֹוד הַחֹרֶב וְצַוְרָה אֲחֹוד שָׁלֵם, אַיִלָּן בְּנֵם וּמְתִמֵּיד בְּרִיאָתָם, זֹאת אָמֵרָת: בְּהַמְּקֹלֶת אֲחֹודָם וְהַבָּא מִפְּנֵי קְרַבְתָּם לְמַקוּר קָאַסְטָד. וְלֹהֵפֶךְ, בְּאַיִלָּן הַרְבּוֵי וְהַתְּפִלְגָּות, וְהַשְׁנוּיִים, וְהַהְדִּילִים, וְהַסְּרִירִים, וְהַגְּבַלָּה בְּקָצָה תְּקִפָּאָזָן, בְּלֹפֶר: בְּמַחְתוּן שְׁבָעָצָם, מְהַתְּרִבְקָות מְפַקֵּד, וּבְנֵה מְתַאשְׁרָת הַדָּתָה, שְׁאַחֲדָות מְכִילָה אֶת הַפֶּלֶג וּנוֹשָׂאת אֶת הַפֶּלֶג.

טפלמיד:

אֵיךְ אָפְשָׁר, שֶׁלּוּ שְׁאַחֲדָות יִשְׁתַּבְּחָה בְּלֹא בְּחִזְקָה וְחַלְשָׁה: בְּהַמְּקֹלֶת הִיא מְאַחֲדָת אֶת בְּגָמָצָאים אֲחֹוד שָׁאַן לְמִזְלָה מִמְּנָיו וְאוֹחוֹת אֲוֹתָם אֲחִינוֹת שְׁלָמָה וְלֹבֶסּוֹף לְהַפְּךְ?

רבנן:

זֶה בָּא מְהֻהְבָּדְלִים שְׁבָחֶר, כָּמוֹ שְׁאַמְרָתִי לְהַפְּצָם בְּרֻבָּה.

לב

טפלמיד:

מִבֵּן שֶׁבְּלִי בָּרְאֵר אִינוֹ מְתַאַחֵד אֶלָּא עַם הַדָּמָה וְסַפְתָּאִים לְהָ, אֵיךְ אָפְשָׁר, שְׁחַמְרָר יְמַאַחֵד עַם מַצּוֹּרָה, וְנַעֲלָא אֵין שָׁוֹם דְּמִין בִּינֵיכֶם?

רבנן:

זֶה מְרָאֵה לְךָ בְּיוּטָר אַתָּה יְקַלְתָּו שֶׁל הַפֶּלֶג בָּכוֹל.

טפלמיד:

מִאֵם הַחֹמֶר נָח אָוּ מַתְנוֹעָץ?

רבנן:

הַחֹרֶב מַתְנוֹעָץ, כִּי לְקַפֵּל צִוְּתָה וְמִרְגָּמָה לְמַתְנוֹעָתוֹ לְקַבְּלָת צִוְּתָה וּמִמְּאַחֲרוֹת הַצּוֹרָה אַתָּה הַיָּא מַתְנוֹעָת הַגְּפֵשׁ תְּסִבְתָּ אַיּוֹ יִדְיָה לְדִרְישָׁה וּמִקְלָתָה. וְכָאֵשֶׁר מַתְאַחֲרָת צְוָת בְּנֵרִישָׁה עַם הַנֶּשֶׁה וּמִתְקִינָת בְּתָה, גַּעַשְ׀ית הַגְּפֵשׁ לְבָעֵלָת יִדְיָה, זֹאת אָוֹמְרָת: לְנוֹשָׁאת צְוָת בְּיִדְיָה מַהְיָא. בְּמוּכָן, פָּאַשֵּׁר הַצּוֹרָה מַתְאַחֲרָת שֶׁמַּחְמָר, נַעֲשָׂה הַחֹמֶר מַצְרָר וּנוֹשָׁא צִוְּתָה.

טפלמיד:

מַה הַסְּפָה הַדּוֹחֶת אֶת הַחֹמֶר לְמַתְנוֹעָץ וְלֹא בְּלִיל צִוְּרָה?

רבנן:

הַסְּפָה הִיא בְּשָׁאִיפָה הַחֹרֶב לְהַשְׁיג אֶת הַטּוֹב וְאֶת קָעֵג קְקַבְּלוּ אֶת הַצּוֹרָה. הוּא מַדִּין גִּים לְמַנוֹּעָת בְּלִיל הָעָצָם, כִּי תְּנוּעָת בְּלִיל הָעָצָם

פרק נ' שМОון הפתישה ותאבקה איננו אלא התאמצות להצטרכו לאחוב ולהתאחדותו או, ותחמך מתחמץ להצטרכו לצורתו, מתקסיב, שמענווות באה מתווך אהבה ותשוקה לצורה, אותו מכך אפשר לומר ביחס לכל דבר, מהתנוועץ להשגת צורתו.

טולמי: אם תנוועת כל דבר מתנוועע, ובכלל זה גם תנוועת מהחרם לקבלה צורה, איה באה אלא בגל תפישקה לבעינה קראשונה, צרייך, שיקנה דמיון בינויהם, כי בהי תפישקה ותאמצתם אינן אלא בין דומים.

פרק ס' מה תהוכחה, שתנוועת כל מתנוועע היא בק לא חד ובגלא חד?

פרק ג' בין מהחרם ותנוועה קראשונה אין שום דמיון אלא בק מצד זה, מהחרם מקובל אור וומר טמה שטמהות קרצון, וזה מカリם את מהחרם להתנוועץ לקרהת תפוניה קראשונה ולהשתוקך אללה, אולם מהחרם איננו מתנוועע, כדי למשיג את מהות קרצון, כי אם בק כדי למשיג את הצורה הנבראת על ידי מהות זו.

טולמי: מה שמקדים הם מושגים לאחדות.

מה מה תהוכחה, שתנוועת מהחרם וכי תר הצעמים היא משוקה ואבקה?

פרק ב' פבון שМОון הפתישה ותאבקה איננו אלא התאמצות להצטרכו לאחוב ולהתאחדותו או, ותחמך מתחמץ להצטרכו לצורתו, מתקסיב, שמענווות באה מתווך אהבה ותשוקה לצורה, אותו מכך אפשר לומר ביחס לכל דבר, מהתנוועץ להשגת צורתו.

טולמי: אם תנוועת כל דבר מתנוועע, ובכלל זה גם תנוועת מהחרם לקבלה צורה, איה באה אלא בגל תפישקה לבעינה קראשונה, צרייך, שיקנה דמיון בינויהם, כי בהי תפישקה ותאמצתם אינן אלא בין דומים.

טולמי:

מה דמיון בין מהחרם ותאבורת, מלא הם עצמים שונים במשמעותם, כי אחד מהם נשוא והשני נשוא?

מטעןוצ' ומשתוקק אל החקידות. זו את מתקה משוכנתנו לכל מי שיתנגד לנו ויאמר, שישנו בין מהלך יותר העצמים ובין המועל קראשון, קהנייה, שתוותם העצים מآلיהם היא מנעמת משוקת. אנו נשים לו: מפני שהחומר הוא מקרוב ביטור לאחדות, בטענה מקהל ממנה אור ותשובה ועל ידי זה הוא מתחילה מטעןוצ' לאראה ומשתוקק אליו. בשכיל לבקש את השלמות ולזאת מתין ליש. וכן שהרצון שופע עליו צורה כללית בפועל. ובאופן כזה מתחד השקר אם החקידות ומשלים את טבעו ונעשה שבל.

לו

טלמידי:
הפט שוקה זו את מטעןוצ' הזו את האם מעת פותה הן לכל מדברים? כרבו:
כן. הפט שוקה לפועל קראשון ועתנשה לקרהתו משפחות לכלם, אבל הן שונות לפי היקביד בקרבה ובפרק פג'ו.
טלמידי:
תן לי דוגמה.
כרבו:

החומר מפרט משותוקק לצורה פרטית, כמו למשל האמת והאמת, המטעןוצ'ים בחתמותם לבקלה

רבו:
אין בינויהם שום דמיון, אלא מפני שהחומר מסכל לבקש צורה בצעמו ואיזה משפט אליו שפחת אפס והכרה, מתייב, שהחומר יתנווצ' לבקשת הצורה והצורה מתחד אותו. ובראיה, שנייהם נקבעים לרצון וקשהבדים לו, היא, שבחיותם שוניים זה מזה בנסיבות, הם בכל זאת מחדדים.

טלמידי:
 מפני שהחומר מטעןוצ' לבקשת הצורה בגלל משוקתו להציג את הטוב, שהוא האחדות, את אומנות, שהחומר יודע, מה הוא שואף. וכל אמרנו קרט, שלחומר מגישה זריזה רק על ידי צורתו:
רבו:

מאמר שהחומר קרוב ביטור לאחדות והחקידות שופעת לתוכו, היא גומחת. שהחומר בחקיבור רוכש לו את פשרונו המשגה, וגומחת, שהוא מטעןוצ' לבקשת השלמות מהנה. ואחרי קבלו את מצורתו, הוא נעלם לירוד ושלט ולא נשאר לו לומר מה לרפה. ומהמיין ליה הוא מאיר, שבבקර השכם מתחרב בו רק קצת מהזמר, וכשהאטש מתרוממת יוטר מפעלו לו. מסתלא כל האור זהר ואור ולא נשאר לו מה לרlesh מהאטש. אותו דבר בחר קראשון. בקיומו מקרוב ביטור לאחדות, זורמים אורה ולמה בו וכਮזאה מזה הוא

ההנינה ומתקדם למקור החקdot. תקופה
פצלת יומר מארחית ומטפסה מוחז
לזקן כי סדרה כל שינה יומר מסדר במחותנו
פעלו תקופה יומר אחדותית. ואם פעלו אחדותית,
הוא עשה מרבה רכרים מוחז לזקן.

לה

טפלידי:
אם קאחו בין מהפר ומאינה בקאה שאליין בא
מתוך פשוקם לחתאת, פנוי מה בא מפזרוד
בגינעם בעאה מפתתונין
רכבי:

הספרתי לך כבר פעים רבות. שוחטם, פכל
שיישל וימצאה, מרבה וממליך, וזה גורם להתרבות
פזרה ולמתשלקנות. ואם ימד צם זה מtbodyון לכל
מה שנמצא במתהון שברורים משוניים, ממעין, שבלם,
בחיותם נברלים, שאפים למתהן ימד. ובכן, החרמונות
שבקאה מתהון, היא לאמת מהמתאחדות שבקאה
האזור. ובכלל, כל הרברים מחייבים ונברלים
בעליזנים ובמתהונים, זאת אומרת: הספרדים, הטוגים,
המיגים, הגננים, הפלות וסמרקדים וכל הנגידים
וחהיכים, כלם מעתנו אינם להתרבות ומשותקים
להסכמה וושאפים לאחדו. כי הם מתחרים בחיקם
נברלים ומתאים בחיותם שונים, כי ישנו אינה דבר

צורת האーム וטמי והם נפוצים מהצורה הפרטית
ומצורה פרטית פעולות בינם. כמו כן שואפת הנקש
שחיוגית לצורות מתאמות לה, למשל: מוחשות.
וhookesh ששלית שואפת לצורות מסוימות, כי
הhookesh הפרטית, הקרה של ראסון, בראשית
הניהם היא חומר מקובל כויה. ואחריו hookesh הפרטית
קלה את צורתה של כל חילוי, שהוא השל
השלישי, היא גשלית של, והוא לה יומר כל
לפעל או ומרקא של שני. ואם מפשתות
הפרטיות הן בעלות פשכה כויה, מתחייב, שנות
הhookeshות הבלתיות מן בעלות פשכה הבלתיות.
אותו דבר אפשר לומר ביחס להר, זאת אומרת:
לאם נשא רקטיות. גם שומר זה מעתנו
לקלה בזרה של חיוביות מראשות, ואמר בך לבל
זכות הדום, ואמר לך זכות האמת, ואמר לך הצורה
תהיונית, ואמר לך המבררת. ואמר זו השכלית — עד
אשר חומר מבעלי יתחבר עם צורתה של חילוי
ומזה מקיש כל תנועת כל הבלתיים. ויתמיב לפיה זה
שהחומר הראסון מושתק לקל את הצורה
הראשונה, ובבור שישיג את נטוב, שהוא היסוד והוא
סדרן לך מה שבודר מחר וצורה. כל בלתי
שלם שבו מעתנו לעגל צורתם שלם. וככל אשר
מצלה היסוד, תמענה הנטונות ומשמעותם בغالל
טקרה לשומות. ולפרקן גם כן, ככל שמתהלך

מפני שעצם הascal הוא למטה מhim. כי הוא מרכיב מhim. ומי שנפשו דקה ושבלו זו, עד שאפשר לו לחדר ולהכנס דרך משערם הקאהת הגיש לפיקודים העליונה ונשאלה רוחני ואלקי ומתחנה, כי הוא קרוב לרצון השם, והוא פעםן פנווותו ונימיד פאנונו.

לו

הפלמ"ר:
בראנו נא, אפוא, את מקור הידיעה ושרשיה.
ברב:

מקורות הידיעה ושרשיה שלשה: הראשון, ידיעת מהחרב והצורה. וזה אותו חלק שחקנו בו מהמתוך צד זה. ה שני, ידיעת קארה ה פועלות כלומר: רק צוין ותשליש, ידיעת מהותה הראשון אשוּה, כמו שנזכר בדעת קבר קרטס. אם תוכל, אפוא, להציג את שלוש הידיעות הקalloה, הרי הבינוות ומברשת את הכלל לפי יכלתascal הקאנושי, ואחרי הידיעות הקalloה לא ישאר לך כלום לתקלה, כי הכל גובל בון ומהכל מתיחס אליו.

הפלמ"ר:
מה אקה אומר על ה פנוועה הנטפשט בחרב וצוואה, שמאנה נבע הטע לפעיל ולהפעיל?
ברב:

ונעדי אל הנטוואה נכללה ברבי אל קארה

הARTHUR אומם ומקרים וגולם למתקפתם. והעיקר מצלוי בונה הוא, ש晦חות קנאמת את הכל וחתפשות בכל ומחזיקה הכל.
הפלמ"ר:

קנימת הכל מה שהבטחת לי ביחס לצורה כללית וחדר כללין, ברור לי כבר, שישנו, ומה עמו, ומה טיבם, ולפחות הם, עצם זה נתקבר לי הכל מה שאפשר קיה לירבעת מהם ונגעתי למסטעל ולצופה בהם. רואה אני את החדר במונחת ספר סתום או לום ערוף, ובמיט אני על הצורה בצל התמונה המפץיות או חלקים בערכות בהם. שהקורא רושע על ידען את מכלית הידיעה ואת שלמות החקמה. ואני מוצא, שבאשר מהותי משינה אותך ומקירה את חלקאים שבען, היא מתנוועצת ומשזוקמת לסייע את הציג של אומה הנקמה הנצלת האם נשעה, ואפוא, של אומה הנקמה הנצלת האם נשעה, ואפוא, דרף לעלות לדיicut מה שלפעלה מהחדר ומהצורה?

ברב

להתרומות אל קאצם הראשון בנצלת ביזמר אי אפשר, אבל גם לעלות אל מה שבא מכב אחורי העצם מה קשה עד למאוד. ולפיכך אני אומר שחרר מהצורה גם שני שקרים סגורים של הכל, שאשכח לשכל לפותם אומם ולהכנס ברכם.

מתקצחים מחרותניים, כי בעצם הוגנבי אין די בכך כבוי
למונעת, כמו שישנו לעצם חרותני, בוגל מרטוקו
המקור לתונשה, כמו שאמרתי לך בפה פומים.

לו

טולפניר:

אמנם זה אי אפשר.
ברבו:

וכמו כן אי אפשר, שרצון יהיה במתנות מתקצחים
חרותניים כמו שהוא בעלין.

טולפניר:
זה לא ימכן.

ברבו:

מתuib, אפוא, שדרגות רצון קצחים מתקצחים
חרותניים וhognbyim שונות ביחס לחריטה
ומשפתה, לפי הקובל הצדים בגבת ושפלה, בקרבה
ורחוק, ברותניות וגישימות. וסבירה הקובל שבפאלת
רצון היא בחפר, מקבל את פalto, ולא
רצון, כי הוא לא עוזר, כפי שהראיתי לך בפה
פומים. — ולפי זה יתuib, שרצון י辱ם למצוות
בחפר שבל, בולומר: י辱ם לצורה נכללית הנושאת
את כל הצורות מחוץ לו, דגמה לרצון חבל
הפויל את מצורה נכללית בחפר שבל היא פאלת
רצון הפרטוי, זאת אומרת:uschel הפרטוי את מצורה

ביה תפנוזה היא במוסר אפרה. אליך,
אפוא, לדעתך, מה זאת פאלת והפאלות, ומה טיבן
ולאהה זו, כי הן נכללות בידיעת האמנת.

טולפניר:

מה סביד בין תפנוזה לאמנת היא
ברוב:

הבדל בין תפנוזה לאמנת הוא, שהאמנה היא
בם מפשט קצחים חרוטניים ופאניק
לهم זדקה ומוציאים, בעוד שטפנוזה היא
בם מפשט קצחים חרוטניים ונומן להם
יכלה לפעל ולהקצל. האמנה זאת אומרת:
רצון, שבראה את בחפר ואת מצורה, מקשרה
אפם במתןויות מהם ודורותם בהם פלאה בעליין עד
המתנות.

טולפניר:

מה מחלוקת למצוות רצון, ושהוא מוחז
לחפר ומצורה?

ברבו:

ההבדלה היא תפנוזה, הבהה מהרצון ומצלו
ומגרומו. תפנוזה הוא מציה קצחים האנפינים
יבלם היא בפוצה אלא שפאניק הוגני אין לו תונזה
משלו, כי אם תונשות באה לו מתקצחים חרוטניים.
ואי אפשר, שתהיה לעצם הוגני תפנוזה, אם לא

טפלמִיר: לפי דבריך יוצא, שרצון הוא דבר־הה
שוניה מחהר ומצוריה, אלא שבלו נבע לתוכה
וחדר וסתקשר אליו, התחבר הנפש עם הגוף.
ברבו:

איך לא יקינה רצון שוניה מחהר ומצורה,
فسקרצון הוא פועל ווחדר ומצורה נסלים? ועוד:
רצון בנסיבות קדילק הFax לה פגנו, גשלת דבר אחד
עם נphantom, ואם נביט צלינו בטור פועל הוא שוניה
מphantom, כמו שטム שונים במתחלת הפריאה, כלומר:

במתחלת המphantom הוחדר ומצורה.
טפלמִיר: אם רצון אינו לא חדר ולא צורה,
מה הוא?

לה

ברבו:
מן תגמיע הוא למאר את רצון. אפשר רק
למארו בקרוב, שהוא כמ אלהי, מפועל את
וחדר ומצורה וסתקשר אותו וממשט
מקאליון עד מphantom, במתחלת הנפש
בוגות, והלמ מזיה הוא מנייע וסמנתיו את
הכל.

השללית הפרטית בנפש, כי השכל מאנצל את הצורה
הזאת על הנפש ונופש בה רום מים קערף צין שלא
ואין. כמו כן פועל רצון הפללי סיים ומגוזה
ע אמית בוחדר הנפש ופועל בחדר הטבע ובחדר
שליטה מפנו מגוזה מקומית ויכר
הphantom. ואולם כלphantom מחרצון.
יוצא, אפוא, של האפסים קרוונאים וסיגונאים
קיבלו את פניו טם מרצון. ורגמה לרצון
המניע את הגוף או גורם למונחת אידים מאכוריים,
כמו המנוחה שפה, פאשר עזרים את השינה, מפוני
שהה מנגד לעולהphantom. ומגוזה, המנוחה וממפשטה
קיבלו האפסים על יני רצון, היא באלה מרגות
שנות בוחן וחלשה בגול קובל האפסים מהקלים
אותה ולא בובל רצון, כשהוא עצמו, כמו שאמרתי
לך בבר ברמה פעים.

טפלמִיר: מה הראייה, שרצון, כשהוא עצמן, אין
בו שביים?

ברבו:
הראייה היא בזה, שרצון לא מאחדות,
ולא עוד, אלא שהוא כמ קאחדות ועוד
דבר — בשני קראשו מתחיל במקום שמתחלים
וחדר ומצורה.

הפלמ"ר:

בָּאָרֶלְיָה, איך היא השפעות קרצון בז'אים
ומה פעלתו בהם, קידמה בולטת.

פבר:

בחומר ומצורה הם כמו הגוף והנפש ותנשמה.
ובין צו שักษר אותו ומחפשם בהם — כמו הנפש
בתוכה הגוף ובמו הוא באור ובשלב בגוף. כי
ב להשפיע קרצון בחומר ט██ כל בילו, נעשה בחומר
טהה יודע ומسلح את אורות כל מדברים, וב להשפיעו
בחומר הנפש בילו, נעשה בחומר בינה טי ומתרנוazz
ומשיג את האורות לפיו במו ולפי מרכותו ביטס
למקור האמת ומצורה, וכאשר משפיע בחומר טבע
ובחומר הגוף, הוא מעניק לו מנשה, מבנית וארה.

הפלמ"ר:

לְפִי דרבך נדעת, שאין הקدل בין קרצון
ומצורה?

פבר:

האם יכול להיות הקדל עוד יותר גדול מזו, שקרצון
הוא פועל כמו טופר, ומצורה נפאלת כמו תכוב
וחומר משעבד להם, כמו תלום או חסר?

הפלמ"ר:

אם מצורה מתחפשת בכלל בחומר ופושת את מהות
וממלאה אותה, איך אפשר לומר אם זה, שקרצון
מתחפש בכלל בחומר ופושת אותן?

קרב:

מאמר שהרצון הוא כמו רוחני ועוד יותר נשגב
מורחני סתום, אין לך שמלחשוב, שהוא משפט
בחומר ומקיף אותו nond עט מצורה. ומיינחה לזה היא
תדרית כמו השם, זאת אונחת: כמו הנקראת, ואחוות
עט אוור השם באור. קרצון הוא כמו הפט, ומצורה
כמו חבר, והאור כמו חמץ.

لت

הפלמ"ר:

אלית לי כבר סודות אקטים, אם בכלל זה אונחים,
שבבונא יתעלה ויתקדש נקאה בפל?

פבר:

כל טעם מופיע זה: כי קרצון, שהוא כמו
סבורה, מתחפש בפל וחדר בפל, ואין
כלום מבלדיין, כי מפנו מצלאות כל
מדברים וכיוםם.

הפלמ"ר:

בָּאָרֶלְיָה זאת.

קרב

הלא מראה, שקיים מהות כל דבר אינו אלא
בכלל בחומר ומצורה, וקיים בחומר ומצורה הוא ברצון,
כי קרצון הוא מפוץ אל אוקם ומאתדים ומתקוים. לפיכך
אם אלו אונחים, למצורה מזיקה את חמץ, אין זה

מזכיר, כי בזירה עצמה קבלה מכרzon את הפלם לשמר כל תחמיר. ורקאיה להה היא. שבחורה היא משפטת קאחות ותפלם מפוזיק בא מתקאות וחרצון הוא כט קאחות. יוצא, שהפלם מפוזיק הוא מכרzon. אולם מכרzon מפוזיק את תחמיר קאמצעות הצורה ומפני זה אוצרית שבחורה מפוזיק את תחמיר, כי מזורה היא אוצרית בין תחמיר וחרצון. ובכן, בחורה מקבלת מחרצון ונוקבת לחמיר. ובנון מחרצון יוצא מהמקור הראשו, לשפכו נסיד אותו חפרים וצורות והוא גם נמצאים בפל ולאין דבר ספר אותו.

תלמיד:

bulletin לא מכרzon לאצמו הוא מנוקת. באיזה אפן הוא חזדר בפל ונעשה לטעזה?

רב:

שאלה זו אינה מצנננו כאן ומיא פיורד קשה בתורת הרצון. אולם מה שאליך לנעת צננין זה עשו הוא שחרצון חזר בפל קלי מנוחה יפהzel בפל קלי ומפני עצם ערכות חזרה בזונת. ואם רצונך לקלל אליך את הבנות תען בזונת. פאר לאצמה את פעילות משכלי והגופש בפל קלי מנוחה ובלא זמן. אך את המפשות קאור בחרף אין קלי מנוחה ובלא זמן, למרות שאור הוא גוףני ומיחס.

תלמיד:

אולם איך נעשה מכרzon לטעזה?

ביב:

מוֹעֵן, שצל ידי עצם תחמיר ממשעבד לו. על הרצון יש, אפוא, לומר מה שאמרנו על הזרה: אם תחמיר הוא עצה ורוחוק ממקור האחדות, הוא נחלש ואין בו הפלם לקלל ברגע את פעולת הרצון כלל זמן ובלי תונשה. ויתכן אף זה, שתחמיר מקבל את תונשה מהרצון בזמן.

מ

תלמיד:

לפנמי כבר את ידיעת תחמיר ומזורה ואת ידיעת הרצון, לפי יכלתי לבקש את התורה הזאת, ולפי מה ששאלתני מסגד למשיג את תוכת הרצון, לדמי, אפוא, בעית את תוכת הקרויה לפי קאץ משגמי, ובראה לי ברגמה, איך תבורא הבעל והקדוש יוצר את המצויות המרכיבות מחרmr וצורה, וזה נזoor לי להתרומות לידעת מה שלפעלה מתחמיר ומזורה.

ביב:

אל מקשב, שפה שדבר בינו עד עבשו מספיק להשגת תוכת הרצון, כי פרשת הרצון היא ארבה ותוכת הרצון היא מבלית הסקפה, כי הרצון הוא מקור צורת השכל, וזהו מסקנה משלמה. במו תוכת הפעלה ומהפצלות, המסתפקות בכל העצמים.

ומינימלית, מה הן ואיוּנה הן, ולמה הן, ומה שמשיגו אונן עוד, מתקב萊ת בק על ידי תורת קרצון, כי קרצון בלבד הוא מפוצל הפל ומניע את הפל.

ומלבד: ובכן, מה אטה קיאץ לי לחקר מטעןינו תורת קרצון, אטרי שחרתיyi כבר את תורת מהחרם והצורה?

הרב:

אליך להפנע מלוחך גענני תוכית קרצון עוד מרבה וממן, כי כל תורה היא בתורה זו. אין צרה, אפוא, לעסוק באיזה תורה שלא לה בראשה, כמו בתורת קרצון, כי הוא נשגב ונצלחה, ורק, ופעלותו מרבות ומעשייו שוגים.

ומלבד:

כמה אלי, אפוא, לעין מתורת קרצון?

הרב:

אטרי שפטים, שהרצון ישנו, הנך זיקוק לתורת קרצון, כדי להתבונן במתומו ולרצת, מה הוא, ומה אין הוא, ומה מעשייו והפרדו מהאתdot וחתאתdot אטה, וקמה מהכל ביןו ובין מהחרם והצורה, ונסתום מארו ודרביי ופעלותו בעצםם מרוגנים וגהוגנים, וכדי לדעת את פעולות הקבלה ומעשיה וסדרו ותורתה מאהות בתנוועותיך ותשפיעותיך, וכי לדעת את מנחות פנויתו ותפסקת מרוותה ומקומות הופאות והתעלמותו, וכך

מא

אולם פاعت אצינו לך דבר מה מפל זה, לפי יכלתך
לקבל ולפי מה שיעיל לך לרשותך, הנהו אונן,
שבריאת כל הדברים על ידי הבורא, זאת
אוֹפֶרֶת: יציאת מצויה מפקודת קראשון,
כלומר: מקרצון, מה שפט כוֹתָה על החדר דומה
לניבעת המשפטים מזרקפים מקודם והשתפיכם
חלק אטרי חלק במדרכה. אלא, שמתפקידם
quia kali הפטסה ובליל מונחה ב עוד שוו kali תנעה
ובלא זמן. מה שבעות מצורה בחדר, באשר היא
מגיעה אליו מקרצון, היא כמו חנות צוות
הפטטל מאראי בחשוףה בו. לפי הרגמה
הזאת מקבל מהחרם את צורתו מקרצון, כמו שקרה
接过來 את צורת המפטטל, ומהחרם אינו מקבל את
מוחות אותו דבר שמאנו מקבל את צורתו. אפשר
לחת דגמה אחרת: כמו שהוחש מקבל את צורת

המוחש בלי סמרל, כי בחוש מקבל את צורת המוחש בטעמה, כי העבירה אותה לא רק עכירות עצם, אך שבה אורה ומתעטמת עצמה. הנפש דומה לנוכחות בהירה, שפאشر מזבקים לה עצם עצור, אורה נצהה כהה ועצמותה מתחקה. ובגון, שזה כמו שאמרתי, יציר האל הגדול בדקתו את העצם, זאת אומרת: את עולם העה, וסדר אותו לפי הסדר חיפה, שבו הוא נמצא, ותיכון לנפש את החושים, שביהם היא משיגה, את תczורות ואת הטעניות המוחשות כי הנפש, בחשגה את תczורות והטעניות המוחשות הלאה משינה על ידי זה גם את המשקלות ובה הן יוצאות מן המכ אל הפעלה. ובכלל זה אומרים, שבשגת הצעקים משניים ומחקרים תשנינים אינה באה אלא על ידי ידיעת עצומים קראשוניים ומחקרים קראשוניים.

תכליתו: טליתם בלבו מושגתו בחרmr.

לפי דבריך יוצא, אפוא, שהמינות, הטעוגים ותגוניות, ומשמעותם ומקיריהם ובקל כל הזרות הטעשות בחומר אינם אלא מה שפתה הסבוכה בחומר?

תכליתו: טורי אמרתי לך זאת מפני פגמים.

ברב: ומדוע מה שפתה זו זאת בחומר שוניה?

תכליתו: בכלל מהרקיותו מתפקידו ובקלוו אותה פעם על ידי אמרצי ופעם בלי אמרצי.

תכליתו: חזריני נא, מדוע הנפש מסירה את השפעות הסבוכה הלאה ואינה משיגמן אלא בשיקחה באה ומתקומות חזקרו?

תכליתו: טליה לדעת, שהנפש נבראה בתור יודעת, ולפיכך

אריקה היא לקליל עצמה את קידושה, כי היא

משבצתה במיניה. אתרי שהנפש מתאנדרה עם העצם

וחתפנאה אתו, נתקבלה מסקלתה אומן משפטאות בעצמה, כי העבירה אותה לא רק עכירות עצם, אך שבה אורה ומתעטמת עצמה. הנפש דומה לנוכחות בהירה, שפאشر מזבקים לה עצם עצור, אורה נצהה כהה ועצמותה מתחקה. ובגון, שזה כמו שאמרתי, יציר האל הגדול בדקתו את העצם, זאת אומרת: את עולם העה, וסדר אותו לפי הסדר חיפה, שבו הוא נמצא, ותיכון לנפש את החושים, שביהם היא משיגה, את תczורות ואת הטעניות המוחשות הלאה משינה על ידי זה גם את המשקלות ובה הן יוצאות מן המכ אל הפעלה. ובכלל זה אומרים, שבשגת הצעקים משניים ומחקרים תשנינים אינה באה אלא על ידי ידיעת עצומים קראשוניים ומחקרים קראשוניים.

תכליתו: גרמה לפי זה, שידיעת המוחש פולקלת בונפנוי בק בונת שמעוררת את זכרונו ומויאהו אותו לפועל.

תכליתו: ברור, שכן הוא. כי הנפש בחשגה את מזבקים המוחשים, דומה לאדם, שרואה מרובה, שפאשר הוא מתלבט מפה שראת, לא נשארת בו אלא מות דמיונית וזכרית (מאנגו).

אם זה כך, מה מתוציאת, שנטען מشيخה מהתקשרותה עם פרדרים ממוחשיים?

קרבב:

התוצאה היא זופות הנטען ואירועה, ומה שטענה נסתר בה נזשה גלי וויאא אל הפעלה, כמו שאמרתי כבר, כי טגעש מפירה את קצרים וממקרים שניינים על ידי ידיעת מראותונם.

טפלheid:

ושוב לעניינו, בלומר, של האזרות תקומות בחדר הן משפטת החקמה של מהות קראשנות אם אלו אמורים זאת ביחס לאוצרת, מה גיד ביחס לחדר?

קרבב:

מחדר מקביל לאוצרת, כי החדר נברא על ידי מהות ומצורה על ידי סגלה מהות, זאת או rant: החקמה והחקדות, אם כי מהות אינה ממלאת בסוגה שמהוץ עצמה, וזה מתקבל כיון הפועל והנטען. הפועל הוא מהות, שוגלה מהותיות והנטען הוא שמי מהות: חדר כמו שהראים לה באשר סבירתי, מה ישם חדר וצורה.

טפלheid: באהר לי זאת.

קרבב: קצרים מראשו יתקודש הוא וסגולתיים הם דבר אחד באהמת ולא דברים נבדלים. אולם מחדר וצורה נבדלים, כי הם במקצת פעלת קצירות ותובעים לתה. בין זאת פרטבי הפל בזורה בפודה, שהצרים יתפקיד מדרגתן אקורטאות. והראיה היא, שחרר מה שבל יותר מכך עם הצורה והוא מחרר טיפות מהר קפס וחדר הנטען יומר מחרר מה שבל, עד אשר מגיצים לגורף, שבו פרטבי והשוני הגדול ביטור. אותו מדרך גם ביחס לפרטונות השונות של הגוף. הגוף הרגלים יותר מכך ופשות מגורם היטודות, וטיטודות — עליון יומר קאחד ופשות מפתחות. זאת ראייה, שחרר מצלוי וצורה מצלימות תכופים לאחדות בטרם שחרר מצלוי וצורה מצלימות תכופים לאחדות בטרם שבריאת, ומחרר מקהל את צורתו מקאחדות קלה בעלת שנויות והבדלים בטבע, כי אחד מהם נשא ומשני נשוא.

טפלheid:

ברור מהנאמר, שלחדר אין בנינה ולהברא זאת או rant: לקבל תוניה. יוצא אפוא, שחרר לא נברא. קרב:

מחדר לא כינה kali צורה אפלו הרף עין ובקון זה הוא לא נברא ואין לו תוניה. אולם מחדר נברא

בנוסף צם פצורתה, כי הוא לא קיבל את בונתו אלא מפצירה, זאת אומרת, שהוא נברא ביסוד צם גראית מצורה, הנושא בו بلا זמן.

טפלheid:

לפי מה שאמרתי, כאמור, שבען שהעוצם הראשון יתקדש הוא בעל סגולות מהותיות ובזה הוא נברל מלך דבר, אדריך, שאמנו יקבל מעצמות עצם בעל סגלה חיצונית, וזהו החדר ומצורה; זה נראה אפלו מחייב להיות. אולם הטילוספים רגילים לקרה לחדר בשם אף שרות.

rabbi:

לא קראו לחדר בשם אפשרות אלא מפני שהיה לו אפשרות לקבל את מצורה, זאת אומרת: ללבש את אורה, ומכך היה שלו אין בא אלא, מפני שתוא למשה מברazon ותרכzon לפצעה פן מצורה. ובכן, אין למתרלא על זה.

טפלheid:

הוסף נא בספרה, שחדר בא מפשחות ומצורה מפשחתה.

rabbi:

האפשרה, שברazon נצחה מה שהוא נגיד מה שנקה במלגות?

טפלheid:

בלתי אפשרי.

rabbi:
ובכן מפתיב, שחדר בא מפשחות ומצורה מברazon,
זאת אומרת: מהחדרה.
טפלheid:

אם החדר ומצורה באים אחד מפשחות
ומשווים ממש גללה, מדובר אופרים, שחדרה
מתפרקת אל החדר, ומאין באה מצורה
אל החדר?

rabbi:
מצורה באה פצעלה וחויר מכבול אולה מלטה,
ביחויר משצד בקיותתו למיטה מצורה, ומצורה
בשואה לפצעה מפנה.

טפלheid:

מה מהחדרה לנו?

rabbi:

מהחדרה היא, שמניק מצורות הוא לפצעה מכבול,
וימטיב, אפוא, שחדר אלוטן הוא למשה פגענו.
ולוד: בגין שהוא פגעה האנטית, אדריך, שמניק
תיהה שופעת פגענו, וככל שמניק יותר קרובה
למקורה, אויה יותר חזק ונכימה יותר כבמת.
ומה שמניק על זאת בחוש הוא, כי העצם יותר ראוי
לquia מהחדרה, ומהמקרים הבודדים יותר ראויים
מחייבות.

תפלמיד:

סחפר מקבל את תצורה מהות
שראונה kali אמר צע או באם צע ??

רב:

בק באם צעות קרצון. ומפני זה אומרים,
שהOPER הוא קטרה של חאסד, וברצון, נמן
מצויה, יושב אליך ונח על גבך. ובראייה, שקרצון
שובה מצריה כי א. שצורה זיקפה למשיח
ומשאך, ומתק ויתר פרדרים, המכוחים על קרצון,
שצליהם בבר דבורי מקט.

מג

תפלמיד:

לעם משויים את הבראה לנביות הימים מתפקיד
ולחשיפות מצוריה בראין. כי יש עוד דמיון לזה ??

רב:

יש להשות את הבראה לאלה. ש踔דים
מציא מפיו. האדים יתביעו את המלה, צורתה
ומובנה נרשותם בשמע השומע ובלשנו. לפיד רגתה
זו אומרים, שהבראה בסוף ובקדושה מביע
את תפלה, ומובנה נרשם במהות תחזר, והOPER
שומר עליון, זאת אומרת, שצורה שבראה בטבעה
בחזר ונרשמה בו.

תפלמיד:
באר לי את מפשל וטומשל.

רב:

מקול דומה לחOPER מפללי, כי מקול הוא חOPER
כללי, מנוסה את כל מקולות הפרטיטים, ובינם אילים,
פניעות, הפסכות. ומצויה מגליה היא בוצרת
המלה במשמעות, ומיא מסתקמת לצורות פרטיטות
כגימות בחרמים פרטיטים. ומהני מתקון ביצירות הפרטיטות
لتנועות ובחרמים פרטיטים לאלילים. חזרה
בנשורת היא מובן מפללה.

תפלמיד:

ומה דומה לבריאה ??

רב:

סדר. בחשופינו במלחה בדבורנו, מקבל תנינה
תחזר, מנוסה את צורת המלה הגליה ואת צורתה
הגנטית, בולם: את מובנה, ושנייהם קבאים בימן.

תפלמיד:

תייש מהאמת איזו-שחיה בין מפשל וטומשל ??

רב:

טהרתה היא גם בזיה, שפל אחד מהם זוקק לפועל
בשבילתו וקיומו.

תפלמיד:

מלך פקודם נתקבר לוי, שאין בגאנאים
בגעראים חזץ מהOPER וצורה. ובקיינומי

רבו:
הפלכilit, ששבילה נמצא כל נמצא. זאת היא רדיות עולם לאלהות, שהוא פולל היומר גדול, וכל מה שלמה ממנה פועלן קaddr בקשונה אתן מפלמיר:

מה פרך למשגת הידיעה הזאת, הנזלה ביומר?

רבו:
שתי דרכים למשגת הידיעה זו. הראשון ואותה היא דרך תורת קרצון, עד פה שהוא מפטשט בכל החרם ומצוורה. סשנעה — צל ידי תורת קרצון, עד פה שהוא משיג את החרם ומצוורה. שהוא הפלם ביזום נשלחה, עד פה שאינו מפטשט עם דבר מן החרם ומצוורה. אולם להגייש לדיילת הפלם מזו, שאינו מפטשט אלא עם החרם ולא עם מצוריה. תובל רק על ידי התקשורת נפשך באוטו הפלם, עד פה שהוא משיג עם החרם ומצוורה, ועל ידי אליהם עם הפלם מזו בחרגה, עד שתגיע לך אשיתו ומוקורו.

טפלמיר:
ומה פרי שנסיג מפלמוד מזו?

רבו:
ש קרוור מפטונת ורכיות בקשר למיניהם.
טפלמיר:
מה עוזר למשיג את משאיפה הנזלה מזו?

את החרם הצללי ואת מצורה הצללית, ונמלגלה לי, שהטנוזה היא כט זרם מקרצון, ושרצון הוא כט אלמי פולש בפל ומטפסת בפל, כמו האור באור, ונפש בגוף, ומשכלה בגוף. ובכן, הורני בטה אלי מכך שולץ לחרם?

רבו:
איןฉיך אדריך לך, שתוכנת החרם ומצורה יכולת למיטסיק לך בשבייל הפל. הידין בסבלנות ואל תהיה נחפוץ. אליך לצמד תomid על מהות כל אחד מכם, כלומר: החרם הצללי ומצוורה הצללית, בשאהחד חסר את השני, וצלייך ללמד, איך חלים שנויים בצוורה, ובאייה אפן נאצלת ומשפחת בחזרה הפלחת, ואיך מצורה חזרה בכל קצרים למסוגותיהם השונות. וכן לבחין בין החרם ומצוורה, ובין מצורה וקרצון, ובין קרצון ומטנוזה קשלה מקנה ברורה כיומה, כי אם מצחה זאת, פועך נפשך ויתפרק שלף, ויתפרק לעולם ה שבל. ותבין את כלות החרם ומצוורה, ומחרם עם כל צורתיו יקיה לך בספר תנחות לפנייך ומטפל גשלך בכל צוריו ומשיג את כל פבניהם של הספר מזו במחשבתך. ואנו תהיה לך מזוה, כי תוכל למשיג גם מה שלמעלה מזו.
טפלמיר:
מה למעלה מזו?

להפוך קדם פל מפל פרדרים במוחשיים
ולהמתקע פבל נפשם בדררים טושים
ולהדק כל בנות הטוב ואם פ羞ה זאת,
זהו ישא פניו אליך ויטיב לך, כי שמתאים לו. —

א מ נ.

בזה נגמר משער הפתשי, העוסק בחדר
בקלי ובאזורת התקלאות, ובהשלמה, נשלם
גם כל מספר באנובת סאל ורב מסדו.

לפי שלמה בָּנִי-גְּבִירֹול

ס פ ר

מַקּוֹר מִיּוֹם

קְצִים

טברגמוון סטוקו קערבי

על ימי

ר' שם טוב בנו פלקירח

הקדמת חנוך

אמר שם טוב ביר יוסוף ז"ל כן פלקיערא צנעני
בספר שחבר החקם ר' שלמה ז"ל בן גבירות הנקרא
"מקור מטימות" ומגראה ל', כי הוא נטהש לאומן פרענות
אשר דעתם החקמים מהכמי החקיר כטו שגנבר בספר
שחבר בנדרלייס באנצטם הטעשה. וזה הספר בני על
כי יש לכל קצחים קרווחנים יסוד רוחני ותאורה
תבא מפעלה ומייסוד מקובל אותו מלמפה קלומר
שהיסוד מנוח ותאורה נשואה כלוי. ומצאת שטב
ארבעו קפאנר שניים דרך מה שאמר הטעעה. כי
החקמים קי מושגים יסוד לדברים הנצחיים ואמר
הוא: כל מה שיש לו יסוד הוא מרכיב והוא בו אפשרות
ואמר, כי מהחיבר שלא יוניה יסוד אלא לכל שיש
לכם הנינה והפסדר וישנו קצחים לאותם. ואני להנחי
לקוטים פרבעני וכאלה פלקוטים נכללה כל דעתו.

לקוּטִי הַמְאָרֵךְ קָרְאָשׁוֹן

1 אָמֶר: וּמְאָרֵךְ שְׂתִּיה מִלְּקָדְשָׁה הַיּוֹדֵעַ מַחְלָקִי
הָאָדָם הוּא תְּנַכְּבֵד שְׁבָטָלְקִיו עַל כֵּן מִה שָׂרֵיךְ לוּ
שִׁיבְּקַשׁ הוּא קִידְישָׁה וּמִה שָׂרֵיךְ שִׁיבְּקַשׁ אָתוֹ
מִהְיָצֵה הוּא קִידְישָׁה בְּעַצְמוֹ כְּדֵי שִׁבְּעָדוּ בָּו שָׁאָר
מִדְבָּרִים שָׁאַיִם עַצְמוֹ, בַּי עַצְמוֹ מַקִּיף בְּדָרִים וּמַפְלָשִׁים
בָּהֶם וְהָיוּ מִדְבָּרִים נַוְפְּלִים פְּתַת חַזְוֹתִין. וְאַרְיךְ עַם כֵּל
לוֹה שִׁיבְּקַשׁ זִדְיָצָת קָאַלָּה קָאַפְּרוֹתָה אֲשֶׁר בָּצְבוֹרָה הִיה
כְּדִי שִׁישְׁגַּג בָּת הַחַצְלָחָה, כִּי לְחוּנִית הָאָדָם צָלָה אַתְּרוֹנוֹת
בָּצְבוֹרָה הִיה, כִּי חַפֵּל נַוְפֵל פְּתַת רְצֹן הָאָחָד יִמְבְּרַךְ
וַיַּתְּעַלְּתָה.

2 וְהַרְצֹן פְּסַלְמָנִי בָּוּנָא וּמַגִּיעַ לְפָלָל וְאֵי אָפְשָׁר
שִׁימְרוֹן דָּבָר מְפֻנוּ וּבִידְישָׁה וּמַפְעָשָׁה תְּרַדְּקֵךְ הַגְּנָפֵשׁ
בְּעוֹלָם קָאַלְיוֹן, מִפְנֵי שִׁתְּרִידְישָׁה מִזְרָכָת הַמְּעָשָׁה וּמַמְּעָשָׁה
מִרְיָמִיק הַגְּנָפֵשׁ מַהְפְּכִילָה נַמְפְּסִידִים אָתוֹתָה וּמַשְּׁבֵּב אָתוֹתָה
לְלַטְבָּחָה וְעַצְמָה וְאוֹמֵר בְּכָלָל, כִּי קִידְישָׁה וּמַמְּעָשָׁה
יִפְדוּ הַגְּנָפֵשׁ מַמְּאָסֵר הַטְּבָעָה וּמַנְקִים אָתוֹתָה מַעֲכִירֹותָה
וְאַפְלָתָה וְאֵוֹתָה לְעַזְלָתָה קָאַלְיוֹן.

3 וְאֵין בְּמִצְיאוֹת אֶלָּא שְׁלָשָׁה, בְּלֹוּמָר: הַיּוֹסֵד
וּמְצִוָּה וְהַעֲצָם קָרְאָשׁוֹן, וְהַרְצֹן קָאַמְצָץ בֵּין שְׁתִּי
סְקָצּוֹת, וְמַסְבָּה שָׁאַיִן בְּמִצְיאוֹת אֶלָּא אֶלָּוּ חַשְׁלָשָׁת,
מִפְנֵי שָׁאֵי אָפְשָׁר לְעַלְלָה מַעַלָּה וּמַאֲמַצְּץ בְּגִינִּים.
וּמְאַלְהָה הוּא הָאָצָם קָרְאָשׁוֹן וְהַעֲלָלָה הוּא הַיּוֹסֵד וּמְצִוָּה

וְחַמְצָעִי בִּינְגִים הוּא קָרְצֹן, וְדָקִיּוֹן הַיּוֹסֵד וּמְצִוָּה
דָקִיּוֹן גַּוְף קָאָדָם וְצָרוֹתוֹ, בְּלֹוּמָר: חַבּוּר אַבְּרָיו: וְדָקִיּוֹן
קָרְצֹן — מְגַשֵּׁש, וְדָקִיּוֹן תְּאַצֵּם קָרְאָשׁוֹן מְשַׁבֵּל.

4 וְהַקְּגָנוֹן שְׁבָדְכָרִים בְּשִׁימְחִילִוּ בְּתַחַלָּה לְעַזְן בָּו
אָסָר יִדְיָצָת מְלָאָכָת הַמּוֹפֵת וּמִה שְׁתוּעָלָתוֹ יוֹתֵר גְּדוּלָה
הָעִזּוֹן בְּאַצְם הַגְּנָפֵשׁ וּמְחַטֵּף וּמְקַרְבֵּךְ וְכֵל מִה שִׁישְׁגַּת
וּנְרַדְקֵךְ בָּה מִפְנֵי הַיּוֹת הַגְּנָפֵשׁ הַיָּא הַמְּגַמְתָּה לִזְדִּיעָות
וּמְשַׁגְּתָה לְכָל מִדְבָּרִים בְּלֹחַזְתִּיכָּה הַמְּפָלְשִׁים בָּפָלָל, וּמְשַׁעְגַּן
בְּתַחַלָּה הַגְּנָפֵשׁ מְדֻעַּמְעָלָתָה וּמְשַׁאֲרוֹתָה וּמְקַפְּתָה
בְּדָרִים עַד שְׁתַמְתָה מַעֲצָמָתָה, כִּי מַרְאָהוּ נֹשָׁא לְכָל
מִדְבָּרִים וְאַף עַל פִּי שָׁזָה עַל צְדִיקָּמָדִים וְאַנוּ
מַרְגִּישׁ בַּי עַצְמָה מַקִּיף בָּכָל מִה שְׁתַדְעַ אָתוֹן מִדְבָּרִים
מַמְצָאִים וּמִדְבָּרִים הַמְּמַצְאִים שִׁידְעָת אָתוֹם קְמִים
בְּעַצְמָה עַל צְדִיקָּמָדִים וְאַנוּ פְּרִאַיִשׁ עַצְמָה מַקִּיף
בְּכָל מִה שְׁתַדְעַ אָתוֹן וּמִרְאָה עַצְמָה מַקִּיף בָּכָל הַעוֹלָם
בְּמַמְרִירָות יוֹתֵר פְּעַרְפָּת צִוְּן וְלֹא קִימָת עֹשָׂה וְהַיּוֹלִי
שְׁאַצְם הַגְּנָפֵשׁ אַצְם דָּק וּמְזָוק מַפְלָשׁ לְכָל מִדְבָּרִים
וּשְׁהָוָה מְשָׁבֵן לְכָל מִדְבָּרִים.

5 וְהַיּוֹדָה הַמְּכוֹנָת בְּהַוִּית הָאָדָם הִיא קִידְישָׁה
בְּפָל כִּפְיָה שְׁהָוָה וּבְלַבְדֵּי קִידְישָׁה בְּעַצְם קָרְאָשׁוֹן הַנּוֹשָׁא
וּמַמְגִיעַ אָתוֹן, וְהַיּוֹדָה בְּאַמְתָה הָעַצְמָה, מַפְשָׁתָה מַהְפָּצָלִים
תְּהִלִּים מְהֻנָּה, הָוָה [צְבָר] נְגַנָּה, וְהַיּוֹדָה בְּמַמְצִיאוֹת,
מִתְאָר בְּפָטָלִים הַתְּהִלִּים מְפֻנוּ — אָפְשָׁר, וּקְיָמָה קִידְישָׁה

שהוא הגון לו בשלבך בו השורה, למשל: **המציאות** בפועל, אבל אם היה אי אפשר בalto הוא הגון למציאות אחר, למשל: **המציאות** בלבת.

9 **היסוד ד' מינימ ובן מצונה:** **היסוד קאייש** הפלאכוטי ו**היסוד קאיישי הטבשי** ו**היסוד תקללי הטבשי** הנושא לטענה ומיסוד קאיישי הטבשי ונכח לכל אחד מאיו היסודות מצונה משושאה בו.

10 **ואלו מפיגים מהיסודות [ונוצרות]** אף על פי שהם מחלפים הם כלם מסכנים מעתן מיסוד ומצונה ואין במוקשים הטבשיים תקלליים [ונפרטיים] זולמי מיסוד ומצורה.

באמפת קצם גמגנת מפני שהוא למקרה מכל דבר ומפני שאין לו מקרה.

6 **אם היה לךרים כלם יסוד כללי יתפסיב** [**לו**] מהঙלות שיקינה נמצא עומד בנכשו, אחד העצים, נושא לחולף נון לפל עצמו ושם. והנכח לו למציאות מפני שהעדר לא יקינה יסוד לנמצא והנכח לו מקימה בaczem מפני שלאillard הרבר לאין מקרה, אלו היה היסוד קם קוותנו והנכח לו לאחדות מפני שאחננו בקשר יסוד אחד לךרים כלם ומושיאה לחולף מפני שפהלוף כי היה בוצרות ונוצרות אין קמות בוצמינו והנכח לפל עצמו ושם מפני שעיוות נושא לפל יתפסיב יסיב היהו נמצא בכל וכשיה נמצא בכל יתפסיב שיתן לפל עצמו ושם.

7 **וחולוף בין הממצאים הנראים הוא נופל** בוצרות הנראות ובן החולוף בין הממצאים הפוגמים אמתם נפל בוצרות [נקנויות], אם בין החולף אמתם היה בוצרות הממצאים אף קצם הפוגמי לא יקבל נוצרות]. למשל: **היסוד הראשון תקללי והוא אחד אין חולוף בו** ודבריו זה: **ונון וקוניל וחותם הנעשים מתהקבב** כי צורתיים תקלפות ומיסוד הנושא אותו אסיד ואין עצמו זולמי עצם אחד, וכן **המצאים** פחדקים בוצרה ומיסוד הנושא אותו אחד.

8 **ואם גם אמןו חיטסוד נמצא בשטרן אלינו** מצורה קרומנית אבל קצמו אינו סగון למציאות

לקוּטִי מִמְאָמָר חֲשַׁנִּי

1 אמר: והוֹצָאת פִּידִישָׁה בְּמִצְיאוֹת פִּיסּוֹד
הַגּוֹפֶנִי, כְּלֹוּמָר: שָׁעֵם הַנוּשָׂא לְגַשְׁמוֹת הַעוֹלָם יְהִי
בְּהַקְשָׁשׁ לִמְה שָׁקְדָם מִהְמָאָמָר בִּיטּוֹת, בַּיְ אִם הַעוֹלָם
עַצְם שָׁמֵי בַּמְוֹ שְׁחִיה הַגְּשָׁם עַצְם בַּעַל פְּבָנִית וְגַגְן
יְתַמְּבֵב מִזָּה שִׁיחָה מְגֻוף יְסּוֹד לְצָרוֹת הַגּוֹפֶנִי בָּו,
כְּלֹוּמָר: הַפְּבָנִיות וְהַגְּגִינִים וְשָׁאָר הַמְּקָרִים, וְשִׁיחָה אַלְוָן
מְקָרִים צָוָה לֹן. בַּמְּזָכָן הַתַּמְּבֵב שִׁיחָה בְּכָאן דָּבָר
אַלְדָּה הוּא יְסּוֹד לְגַשְׁמוֹת שִׁיחָה הַגּוֹפֶנִי לֹן
וְיְהִי הַקְשָׁשׁ הַפְּבָנִיות לְיְסּוֹד הַנוּשָׂא אַוְתָה הוּא הַקְשָׁשׁ
הַגּוֹפֶנִי הַפְּבָנִילִית, כְּלֹוּמָר: הַפְּבָנִיות וְהַגְּגִינִים אֶל הַגְּשָׁמוֹת
הַנוּשָׂא לְהַן, וְעַל בָּן יְתַמְּבֵב שִׁיחָה בְּכָאן יְסּוֹד הַמְּוֹרָשָׁה
הַוְּא הַנוּשָׂא לְצָרוֹת הַגְּשָׁם: וְאַפְּנֵן לְהַחְזָצָת הַדִּידָחָה
בְּצָרוֹת וּמִטְּסָדוֹת סְדָר פְּבָנִילִי, וְהַוְּא שְׁחַצֵּר בְּתוֹת
הַמְּמֹצָאים וּוּ לְמַלְחָה פָּזָן וּמִקְצָטָן מִקְיּוֹת לְמַקְצָטָן
וּמִקְצָטָן נּוֹשָׂאות לְמַקְצָטָן וּנְיקִיפָוּ בְּהַן שִׁמי קָצָות:
הַאַסְתָּה — קְמַעַלה וּמַעַמת — קְמַפְתָּה וּמַה שִׁיחָה מַהָּן
בְּקָאָה הַאַלְיוֹן מַקִּיף בָּלֶל בַּמְוֹ הַסּוֹד הַפְּבָנִילִי יְהִי יְסּוֹד
נוּשָׂא בְּלֶבֶד וּמַה שִׁיחָה מַהָּן בְּקָאָה הַשְּׁפָל בְּצָוָה
הַמְּוֹרָשָׁה יְהִי צָוָה נּוֹשָׂא בְּלֶבֶד וּמַה שִׁיחָה אַמְצָעִי
בֵּין שִׁמי קָצָות יְהִי הַאַלְיוֹן וּבְדִיקָק מַהָּן יְסּוֹד
לְשָׁפָל וּמַגָּס וְקִיה מַשְּׁפָל וּמַגָּס צָוָה לֹן, וּכְפִי זֶה
יְתַמְּבֵב שִׁיחָה גַּשְׁמוֹת הַעוֹלָם שָׁהָוּ יְסּוֹד נְרָאָה נּוֹשָׂא

לְצָוָה הַגּוֹפֶנִי בָּו צָוָה נּוֹשָׂא בִּיסּוֹד תְּפִנְגִּימָא שָׁאָנוּ
מְבָרְכִים בָּו וְעַל זֶה הַקְשָׁשׁ יְהִי זֶה פִּיסּוֹד צִוָּה לְמָה
שָׁאָהָרִי עַד שִׁיגִיעַ מְדָבָר אֶל בִּיסּוֹד הַרְאָשׁוֹן מִפְקִיד
בְּכָל מְדָבָרִים.

2 וְשָׁם הַגְּוֹף לְבָדוֹ רְאֵיה עַל מִצְיאוֹת פִּיסּוֹד
הַנוּשָׂא לְגַשְׁמוֹת, בַּיְ שְׁתַמְתָּאָר הַדָּבָר בְּשָׁהָוָא נִשְׁמַטְקִים
תְּאֵר וּמְתָאֵר בְּמַאֲרָךְ מְגֻוף בְּשָׁהָוָא מְגַעַן אוּ בְּאַל
[מִבְּנִית] וּקְיִמְתָּה בָּזָה עַד תְּאֵר וּמְתָאֵר וּבְשַׁתְגָּדָר אָתוֹת
תְּאֵר שָׁהָוָא הַאֲרָךְ וְהַרְאָבָב וְהַשְּׁמָקָם וְהַקְּיִם דָבָר אֲרָךְ
[וּרְחָבָב] וְעַמְקָם.

3 וְתַמְסִיד הַאִישִׁי הַמְּלָאָכָמי [נְשָׂא] בִּיסּוֹד
הַאִישִׁי הַטְּבָאִי וְתַמְסִיד הַאִישִׁי הַטְּבָאִי נְשָׂא בִּיסּוֹד
הַפְּכָלִי הַטְּבָאִי וְתַמְסִיד הַפְּכָלִי הַטְּבָאִי נְשָׂא בִּיסּוֹד
הַפְּכָלִי הַגְּלָגָלִי וְתַמְסִיד הַפְּכָלִי הַגְּלָגָלִי [הַגְּלָגָלִי] נְשָׂא בִּיסּוֹד
הַפְּכָלִי הַגְּוֹפֶנִי וְתַמְסִיד הַפְּכָלִי הַגְּוֹפֶנִי נְשָׂא בִּיסּוֹד
הַפְּכָלִי הַרוּחָנִי וְתַמְסִיב מִתָּה שִׁיחָה הַגְּלָגָלִי בְּכָל מָה
שָׁבוּ קָם בְּעַצְם הַרוּחָנִי וְשִׁיחָה הַעַצְם הַרוּחָנִי נּוֹשָׂא
אָתוֹת.

4 וְיַמְסִיב שִׁיחָה מִצְרוֹת הַאִישָׁוֹת הַטְּבָאִיות
קְמוֹת בְּצָוָה הַפְּכָלִית הַטְּבָאִית [וּמִצְרוֹה הַפְּכָלִית הַטְּבָאִית]
קְמוֹת בְּצָוָה הַגְּלָגָלִית הַגְּלָגָלִית וּמִצְרוֹה הַגְּלָגָלִית הַגְּלָגָלִית
קְמוֹת בְּצָוָה הַפְּכָלִית הַגְּשָׁמִית וּמִצְרוֹה הַפְּכָלִית הַגְּשָׁמִית
קְמוֹת בְּצָוָה הַגְּשָׁמִית.

5 אִם הִיא אַצְם הַשְּׁכָל יְדָע לְעַצְמוֹ הַתַּמְסִיב

ועל כן יתאפשר [שיהינה] עצמו יותר רק וילפר נקי מפלג העצמים שמתפקידו.

7 ובקשה לא יהיה לשכל צורה מסוגת עצמו והיה מSEGIG לכל הזרות תמיד הטעיב מזה שיופיע זרות כל תרקרים צורות לעצמו וכשיופיע כל המזרות זרות לעצם השכל ומי פסקות אצל השכל הטעיב מזה שיופיע פסקות בעצם.

8 וכל מה שיופיע בו החוש ומשכל מזרות הנמצאים פסקות בעצם יונן מפני טון פסקות אצל החוש ומשכל ואך-על-פי שאין פסקות במאורות כי כל הנמצאים מתאחדים מתרברים ודמיון פרוק בעצם והמרקם הפלשללים וחולופיתן בעצם יונן (אצל השכל ואך-על-פי שהם מתאחדים במאורות, פרקון פרוק תושמים ומרקם המוחשים וחולופיתן בעצם יונן). ואצל החוש). ואך-על-פי שהם מתאחדים במאורות, בנון והפקנית ותגובה, כי כל אחד פאלה תרקרים מפרק מכאן אחר בעצמו, ואני על פי שבלם מתאחדים במאורות; וכן המאמר בבמות ותקאים הנושא אותו, כי הפטוות מפרק בעצמו ואצל השכל מנקאים הנושא אותו (ואך על פי). שהם מתאחדים נתנו במאורות, ודקון מתאחדות הפטוות בעצם — דמיון המתאחדות הפטוות והפקנית בבמות. אך על פי שהם מפרקם מנקאים בעצם, ואצל השכל כפרק כל אחד מהגון

8. שתיהן צוות קאפת נושא בעצמו ומפני זה היה משכל מפיר וזה הצורה הקרה לא יספק מה מפני היה זו הצורה נושא עצמו לא תפרק מפני מפהני היה עצם הנפש מפיר לצורת האמת במקצת הטעים מפני קרבנה מעצם משכל, כלומר: קרבנה טבה מטהעו ושחאה דומה לו ונחתה הנפש חמינות לא מפיר וזה הצורה מפירה שלמה אלא לפי המדין מפני רוחה משכל, כלומר: רוח טבה מטהעו והוא דומה בראות כי פאלירטס מהמושך מספק לנו מצורה ולא אמרת אוטה, וצורה קאפת עצמו מפני קיימה נושא בעצמו ישיג צוות קאפת עצמו מפני קיימה נושא בעצמו וקיימת השגתו לרקרים וידיתתו בעם ימיב טקפותו בעם ושותה סובב אותו יהה גנע שישיג השכל דבר הוא מסגר למצלחה מדרגת, ואם אין זה במלחט מפני שהשכל אפשר שישיג מה שלמאנלה מפני מצד שהוא גוף [בו]. כלומר: השגת הצלחה ולא ישיגו מצד שהוא מופיע ב[, כלומר: השגת הצלחה לאלו, ואם היה משכל שישיג את כל העצים הטעיב מה שיהינה למצלחה מהם, ובשיהינה מופיע בם, ואם היה מופיע הטעיב שיהינו כלם בו יתאפשר שיהינה מופיע אותם.

9. וכל מה שיהינה בדבר יומר דקיק עצמו יומר נס יהה קבוע יותר חזק ומשגו לטררים, ומשכל קבוע חזק ומשגו לכל תרקרים מפה שמתפקידו

(הראשונים). בלויר: עולם הטבע והוכנו לה החושים בעבור שטיג בעם מהקרים בראשונים והעצמים בראשונים עד אשר בשטיג הנפש אותם משיג בעם [הקרים השנינים] העצמים השנינים. ועל כן היה האדם כל מה שקרה ידעת מוחשיים מצת נולד בנה שעולם נוסף בון שלו וצאה מהלך אל הפעלה כי האורות המוחשות יתטבעו בכלים להרמותם בעם ויקי הזרות הנתקעות בכלים יתטבעו עוד בלם הרמין בדיקות ופיטיות יותר ממה שטהבעו בכללים, וכמו כן יטבעו באדם מ نفسه בדיקות ופיטיות יותר ממה שטהבעו בלם הרמין, ואנו הנה יחס הזרות המוחשות לנפש יחס הספר המתוויל לקורא [כין] בשימוש קראות אוטומטי ורשמי תופר מהפץ עגני אוותם בראשים ואמתם. וזה ראייה כי עצם הנושא לאמורות המשע הוא הרמין מהונח לראייה על הנסתה.

12 ואמן לנו (שלש) משאן אליו והוא פשטתיה בונומו ביזעה שעולה מתקאה השפל מהמגזרים אל התקאה קאליון מכם ותיה כל מה שהוא בקאה השפלiba באה מתקאה קאליון צרייך שנשים כל מה שפצענו אותו בקאה השפל הקש וראייה על זה שבקאה קאליון מסר שתייה השפל דמיון לאליון אשר שלח מנגן ומאמר שתייה השפל משליח קאליון המתביב שתייה דמיון לו ועוד גבר בואר כי השפל משליח מהאלין ובשתייה תבר בון ועמדני אל מוקמות שבין שני מתקאות מתבר

ומבוגרת מתקאות עצם ואצל בחוש אף על פי שאנים מפרקם במאית.

9 והבמות בכללו נשוא באים וכן כל העצמים המשלבים נושאים מזאתם ממקצתם בהנשא הפגנית ומגן במות וכהנשא היפות עצם.

10 וכל הזרות (גשוות) ביסוד קראון בהנשא מבוגרת ותגון ומה שודמה לנו מתקאים במות וכהנשא במותם באים ומשם יתבאר לך שהחיצון מהמגזרים דמיון לפניהם מקום, ואנו יתבאר לך כי כל מקרים תנתקאים ביסוד קראון הם חלקים לו ותראה כי היסוד קראון כליל להם ושמחת אליהם מדברים חלקים למקצת עד שתראה כי היסוד קראון הנושא ספר רשות וכתוב ואנו תראה שכלה מكيف בכל מדברים (עליהם) וכי בלתה קארם.

11 וזה העם הנושא למאמרות ממשע הוא פמח חיון כמה שנעלם מוחשיים מפני שזה העם היה מה שאל מקרים המוחשיים במצלחה. ועוד כי זה העם מקצר במארמות המשע הוא הרמין המונח לראייה על הנסתה. ואני אמר לך כל מספיק יורה על מה שאחריו ואמר, כי מאחר שהיתה הנפש נצורה לדידית מקרים שניים והעצמים השנינים מצת קקשלה בגור ואמר כך קנחה אוותם בשראתה מתקרים קראשנים והעצמים בראשונים ושותחת בעם וצברה בעם, התברר בונה כי הווקו לה מקרים בראשונים והעצמים

כמובןן צוותה היפות מכמה ליטור השפל ומקפת אליו
וכמו שצורה השבל נושא לכל מאורות וכל האורות
נשותה בה כמו כן צורת היפות נושא לכל צורות הגוף
ומקורי ועם זה נמצאים כמו שפהבנית פטלית צוותה
היפות ומגרר שמייף בו (כמו כן הידיעה פטלית צוותה
השל ומכיר שמייף בו) ואנחנו קיימת זירתה השבל
פטלית בו מפני שהיא מטלית היפקפת בו דומה
בפטלית היפקפת בגוף כי כמו שהגוף בשיפגש גוף
אחר ויזבק בו אמנים יפגש אותו ויזבק בו במקניתו
כמו כן השבל בשיפגש של כל אחר ויזבק בו אמנים
יגash אותו ויזבק בו בידיעתו, וכן שצורה היפות
תפרק אל פתקה והאחדות כמו כן צורת השבל תפרק
אל בסוד והאחדות כמו שצורה היפות בשיצן
השל זה ימaza אומה קעליה שפותיות ותקורובה
אל האדים וימaza שאר הזרות למשה מפנהו (כמו כן
צורת השבל בשפעון בזאתה פטaza עצמה קעליה
שפותיות ותקורובה אל בסוד וטמא שאר הזרות
למשה מפנהו) וכן כמו שיש מפותיות מה שהוא מתהיב
(ליטור) איןנו נבדל מפנהו, צורת השבל וחותמים
הפשוטים, ומה מה שהוא זולתי מתהיב (כzierot
ליטור), כמו כן צורות קעיצם מה שהוא זולתי
מתהיב) בגין זה הפטלית פטליגלים ומה שדומה להם
מחקרים ומה מה שהוא מתהיב, היפות המתהיב
לאם וכן כמו שצורה ליטור שפותיות לשבל כמו

לנו הידיעה בנסטר מצד הנראה ואמור שפונטנו
לעוזות אל סקאה קעלין מטמוץ, בלומר: ליטור
השל ונוشا לכל פרברים והארה הכללית קושיאה
בו שהם פטלית מטמוץ מצדנו והם מתחלו מצד
הברא אולם יתברך ויתעללה והסתפלנו בסקאה השבל,
כלומר: ליטור ונושא לאפרות השפע מכאן אותו
שהוא נחחו ושהה לו, וכן כמו כן מכאן צורת היפות
החשיאה בזה קעיצם נכח מצורה הכללית. בלומר:
צורת השבל הנושא ביטור בראשון השל וכאן
הסקאה קעלין [בטעם השפל ומטחון] ניצחיה המתפשטים
על עגולת הארץ.

13 ומראה היאך אלו שמי מקומות זה נכח זה
במטפל בstellen בסוד השבל כי אם מהזא
(אותן) ביטור השבל בלומר קיימה בעדים והאחדות
ומטשיאה לחולף ושאר סגולותיו ומנובח (כמו כן) בין
שמי הזרות כי כמו שצורה בראשונה חדרש
בשטרבק ביטור (קעלין מן השבל וקיים עצמו, כמו
כן צורת היפות תפוך בשטרבק ביטור) השבל מן
הגוף וקיים עצמו אם כן צורת היפות (תהייה נכח
צורת השבל. ובאור זה כי צורת השבל אחדות פשיטה
וצורת היפות) פרעה אהדיות מרובבות וכן שצורת
השל אליהם גברלה מיטסוד קעלין כמו כן צורת
היפות מתפשטה בכללות עצם היטור השבל וכן
צורות (השל) מבפה ליטור קעלין ומקפת אליו.

בו ואנו גראה) רשום הצעמים הרוחניים בגוף למקבץ
בו ושהם קוראים אותו ורומה בשפש בשתפוש
המוחיצות ומקבעו אותו ועם מה שצער הבמות זה
העצם ומגעו אותו מהפעל היה עצמו נעדיר מהונעה
לרחוקו מפקור מהונעה ושרשתה ולא חגייה אליו מחהל
הפעל הפניע לדברים מהشيخה בו מניע פועל
וחטאיב מפני זהشيخה עופר וולמי מניע ואך כל
פיشيخה מתנווע, בלומר: נפל, וחראה כי בעמות
ימגע העצם הנושא אותו מהונעה, כי בגוף כל מה
שיותס בעמותו יתירה יתרה בבד וכשה לחתנווע.

15 וזה הדבר פעם יקרא עצם ופעם יקרא
יסוד והפרש בין שם העצם ומיסוד כי (שם) הייסוד
נופל על דבר המוקן לקבל הזרה שלא קיבל אותה
עדין ושלם העצם נופל על הייסוד שכלל צורה מה
והיה כאומה הזרה עצם מסקל.

16 וזה העצם הוא הדבר הנושא לצורת הבעות.
וטבע זה העצם שופע מעצם אחר אלף ממענו והוא
עצם בטבע ועצמו ממשוח מעצם בטבע. ואם פרצה
אמר שהוא מדרגה השפה או הפה השפה
מלחותיו וכל דבר יתירה מדבר מהקייםشيخה בין
שני מדברים דמות מה ואם קיה זה העצם מעצם
הפה מהקייםشيخה בין העצם ובין הפה דמות מה
17 וכשידע האדם מהות זה העצם ידע עם זה
למותו כי כלמות נקזא אצל הפתחות וHEMA קלים

כן צורות העצם הן שפותחות לחיש וכאן שאר מה
שבין אלו שמי הקוצאות מהדרמות.
14 ולמה שנקנו בו מהונעת הידיעה בסיסוד
ומזינה איןך איריך מחדיעה בנאמרות ליתמר מהידיעה
בסטיגיהם (ומיניהם) ופרקיהם וטיגומיהם ושורדים
וחילופים וקידעה כי כל אלו לטיגים צורות לעצם
המנון להם אבל תהיה לשגחתך קזין בעצם הנושא
אותם ונטול ברגע שכלה בו מפני חיותו משל אלינו
משיש וקידעה בו קדרות לידעה בכל העצים
המשבלים אלא שאף כל פי שה העצם אשבל אין
מצלותו מצלה שרר המשבלים מפני שהוא מסדר
בקאה המשפל מהעצמים ושהוא נפל וקיי שאר העצים
פועלים וחראה שעזה העצם נפל אין פועל
כי כל פועל מלבד הפעל בראשון אטרך בפועל
למנון יהה מקבל לפניו ואין מהות זה העצם עצם
אסר יתירה מקבל לפניו מפני שעזה העצם הוא מכלית
טבמציא מהחונה והוא במצלה טרבי לעשר העצים
המשבלים. ועוד כי הבעות פצער אותו מהונעה
וממןזהו מהחלקה להשתותה אלף ושהוא שקו^ע
בתוכה ועל בן חור דומה בלחה Kasiorה
בריטיות מסערכות בה המונעת ממהירות מתנוועה
ובאויר הנקן הנקן הפלוש האור ועל בן קיה רשות
העצם גראה בشيخה מנגע בקיק ויוכן לקובול רשות
וארצה לומר ברשותו פלוש (רשומי העצים משבלים

אסר שטרע כלות בסיסוד והצורה, כי הרצון הוא הפועל לביסוד ותוצרה והמניע אליהם ומעליהם מהפامر ברצון מההמאמר בסיסוד והצורה – מעלה המאמר בשכל מההמאמר בנפשו, ומעליהם המאמר בשכל מההמאמר בשכל. בنفس – מעלה המאמר בסיסוד והצורה מההמאמר בשכל. 21 ואם שאל היאך מציאות זה העצם ובאייה מקום פוצר מציאותו, פרע כי אין כלל דבר מצער בקיומו למקומות נופני כי מה שאינו גוף והוא עצם פשוט הוא מתקנים בעלותו הנושאה אותו ויתחייב שתהיה העלה פשיטה דומה ולאין העצם בעצמו גוף וויה לו מקום אלא הוא תפקום למatters אשר בו יהיה מקומם על האמתה. ואם תאמר אם המקומות יתבה במאות היאך עבר עם זה המאמר שהעצם מקום למאות עם היהות המקומות יתביב ובוקות שטח גוף בשתה גוף אחר ואין לעצם בעצמו שטח בו יתקב במאות כי העצם אינו גוף.

22 וחתובה כי תצער בעזיר אמותם הדררים שלא מתקף צורות שליטם על (צורות) עליונות ובתמצאתה תאר מה באישים או העניים או הנווגים [נקודות אלינו אל תחש שתקצתה זה מתאר במה שבעלוניים מן האישים או העניים או הטוגנים] ואף על פי שתקדים נמקאים בשקלים בשקלים מפלשים מקהלוניים – אין נמקאים בשקלים בזורה שנמקאים בה בעלוניים וזה שיש כולל ומתקבש כלל ונמש בזאלין אל משפט.

המקאים הוא מידעת רצון ומלאות יתיב העלה אשר בעבורה יצא כל אחד מהטוגים והמניגים והאישים מתחם אל הפלל והפללית אשר עמד אצל כל אחד מהם.

18 ומאמר שהיה רצון הוא הפניע לכל מצורות נשיאות בסיסוד ומפלש אותם אל מפללית הקוזית ממשוד מפני היה רצון מפלש ומקיף כלל והיתה נזורה נטלה ומשערת לו המתיב מנה שיתה הטעויות טקי מצורה. כמו: הפלקים מקימים לפינים ומחולקים אליהם וחתוליםם בסיסוד כי מה שקבעו פאנגו.

19 וזה מעיד על סוד גדול והוא, כי כל המקאים כל עזירים רצון ותלוים בו מפני היה כל צורה מצורות המקאים הטעות בסיסוד ומאוזע הטעותה בו ואמר בכלל מאוזע בגודל הצורות בסיסוד והי הם שקרים כי רצון יצזר אליהם ויצידם אצל מגדירים ומפלליות שסמדו אליהם וחי הצרות מצד רצון מתקנות מתמאות ויהי עם זה מקרים לו עצורות בו ודקין זה חלק העצם לשוט וمراقب וחילוק הפשות אל משכל והנפש ואל מצורה ומחמר וחילוק המרקב לצום ווילתי צום ולמי ווילתי מי ושאר הנגידים הנמקאים בין הפלקים מחולקים ליסוד ומקימים אותם.

20 וכי אפשר שפאם על סוד רצון אלא

23 וקיימת מדברים הנמצאים וכיום יתnia על שע מזרגות: בראשונה קימת מדברים כלם בידיעת סקרמן ישמה וממת זה קימת הארץ הכללית בסוד הכללי וממת זה קימת הארץ השיטים קצטם בקצתם וממת זה קימת מדברים הארץ השיטים קצטם בקצתם וממת זה קימת הארץ השיטים קצטם בקצתם וממת זה קימת הארץ השיטים קצטם בקצתם וגדרים וכיימת תקים בשיטים וכיימת גדרות בקצים וממת זה קימת הארץ השיטים קצטם בקצתם וממת זה קימת הארץ השיטים קצטם בקצתם וממת זה קימת הארץ השיטים קצטם בקצתם קימת מקטצת חלקי הגופים המהדרים מפלקים במקצת וממת זה קימת מקטצת בגופים במקצתם, וזהו מתקומם היוזף והגה כל (מה) שישפלו ואיל מלהפשים אל מדברים יותר טבה ויומר גס וכל מה שייאלה יהיה יותר נז ויומר בקיין.

24 ולא יספיק לך במה שאמרנו, כי הצעם מקום לפמות, כי אמרנו זה להודיע שהוא נושא אותו ושקייםתו וכיומו בו, כי אינו נמנע שנאמר בצעם שאינו גוף שהוא מקום (לגוף) בשיקנה נושא אותו כמו שאינו נמנע שיאמר בגוף שהוא (מקום) ומה שאינו גוף בגונים ותפקידים ותקונים ומשתנים ושאר מדברים בגופים אף על פי שהם מידיע יתיב רבקות שני גופים ואלו מדברים אינם גופים.

25 והפוקם בכלל יאמר על שני מינים: רוקני וגופני, ובשדראה לציר איות קימת הארץ הפוקם עצם משפט והיאך יתnia הארץ מקום לאחר

ציר קימת בגונים ותפקידים בשיטים וכיימת השיטים בגדים יותר רקיק מזה קימת מדברים הפוקם בעצם השיטים פוקרים הנושאים בנפש כי אלו מדברים קמים בנפש ונפש מקום לכם וכן הרשות שהנתנו בזיה והוא כי הנראה מדברים דקון לגדרה מעם ויתמיב מזה הרשות שיקיה הפוקם מחיצון פשל דמיון לאkom מפנימי הалиון וכן שאר מה שבין הקצוות מההפלזה.

26 ומאמר שיקיה האחדות בראשונה אחתות לעצמה הייתה פעולת לאחדות היא למזה מפנה ומאמר שיקיה זו האחדות מחרשת לאחדות בראשונה הארץ אחתות ותימה אותה הארץ אין מתחלה לה ולא תכללה ולא שנוי בה ולא חלוף, התuib שתקיה הארץ במתרבשנות לה, ככלומר: מחרשת בצלת מתחלה ומכללה וממחיב שישייה השוני וחתלו, ועל כן אינה דומה לאחדות משלמה על הארץ וקרה לה לרבי וחתלו וחשוני ומתריב שתקיה מחלוקת בצלת מדרגות מחלוקת וכל מה שתקיה הארץ קרויה אל הארץ הארץ בראשונה על הארץ יתיה היסוד תקץיר בה בזק הארץ ויתר שיטות ובמפען כל מה שתקיה רוחקה הארץ הארץ בראשונה תקיה חיקת לרבי ויומר פרבבה ועל כן היה הארץ הארץ הארץ ליסוד השכל את ופשטה וולמי מחלוקת ולא מתנבה ואך על פי שהיא מחלוקת בפערה, ותימה זו הארץ יוטר פשיות והארה

הפטולם וחתעה העצם מפני זה וחתונות וגוצר בעצמו והיה זה העצם השלל עצבי וגסתו נוגע לעצם חילוּן בפשיטתו ודקתו, כי היה אותו העצם משוכן למתחלת האחדות ומחלה ותיה זה העצם משוכן למקילה ואחריתה ואינו עובר שתקיה הפלחה דקהה להמתחלת מפני שמתכללה הפתיב שתהה מכה لكم מתלה ומחפקת.

27 וידמיון מה שוברתי מפשיטות העצם מעאל שלווה אל השבע והתגשמו מאצל השבע אל המרכז דמיון הרים הרצים שמקצתם עזקים (טאקטים) כי מקצתם דקיקים וקלים ומקצתם אפלים בחיתת העפרה הפתכת באש כסמוּאיים אותן כי מקצתה נכתת מדבקת יפלש אותן קראות ומקצתה בחרב ואנו רואים ?בראייה עין חיוּק האחדות בסיסו הנושא כי נמצא חלקי האש במקילה הHAMAD והפשיטות והמצווע עד שתפה צוונת דבר אסיד אין רבוי בה ונמצא חלקי האור והמים יומר חלוקים ומפניהם פד שחילוקים ואחריהם משלגים לבראייה הענן, ובזה קרובה לדיבריה בימה שברתי מתחמות הבושא בעצם מותה מהתקבץ האחדים הכהולים וצלן בן נאמר: ברכבת העולם קפה מהתיבת הפסטר ואותיות באoir.

28 וכל צורה מצורות העצמים הפתוחים אחת לא תקבל תחילה, כי אין תקבל תחילה ויהי דבר [אסיד] ? אמנם תמסלק האחדות במנות מפני העצם

פואר האחדות פמקים לשאר העצמים מפני היממה בפתח עליונות האחדות בראשונה הפטולם בפרק אחד, וכך בפרק השני כל הרכבים באחדות עצמו בין היה עצם השלל ישיג כל הרכבים באחדות עצמו מהמקים אותו כי קינה חדות מחדתו מכל החדות המקינות לעצם כל דבר, וזה (כ) כל האחדות מחדות הפטולות מהאחדות בראשונה בגראמת, והינה בחדות בראשונה בגראמת קמו בעצם חדות החדות, ומפני זה היא מצואה אצלם, קמה בהם, ועל כן קי צורות כל הרכבים מצאות אצל צורת השלל וכןאה אותם ואספת אותם, כי קינה חדות הפטולות אספת עצמה לכל האחדות וכי צורת כל הרכבים איןן ולתי האחדות וקי צורה על זה כי לא יפלט דבר מהשלל ומהוחש משיקנה אסיד או מרגה, ומאמר שקיינה חדות בגושה (בסיסו שלל) כי מה שוברנו מהפשיטות ויחaud בתסיב שטבפל האחדות המשואה בסיסו הפטול שטבפל האחדות וטבריה זר האחדות למשה מפרקת האחדות המשואה בסיסו שלל וכןה קתינה קסדרת זר והן בתסיב שטבפל האחדות וטבריה לשיקנה לה בשני וחלוף בשאר פרוגות סייסו הנושא אסיד כפי ירידת מרכגת בסיסו אל תפוקם (הפטול) ורוחקו מהתקום חילוּן עד שפצע אל בסיסו הנושא לממות, כלומר: עצם זה קעולם ונכפל בו וחתולו ונוספו וחתודקו בסיסו הנושא אותם כי השפעדו לאחדות

ו-תפכנית ו-היפותזות ו-העוצם מ-העוצם ב-העוצם
וקיימת העוצם ב-העוצם דמיון ל-דבוקות) העוצמים
הרווחניים (העוצם ב-העוצם) ו-קיימת העוצם ב-העוצם.
31 ואין ב-הypotheses המכלליות ו-תפכניות אלא
בסיסו ו-מצורה.

המונח לה, שלא מראה כי כל האחדות [אשר אליהם
מחלק היפותזות יסבימו ב-צורת האחדות] ואננים מ-הuttlevo
ב-מנוח להם, והראיה על זה כי לא-תבונתו היא מ-ה-
ליסוד ובה הוא מ-קיד ו-היא אוחצת אותו, וכ-שייניה
היסוד דקיק פ-שות ר-חוק מה-פ-ור ו-הפרק פ-שויה לו
האחדות ו-טכני עמה ו-תקינה הוא ו-היא ד-בר א-חד
וזלמי מ-חלק ב-פעול, וכ-שייניה ה-יסוד ע-בה מ-לש לא
ישפטה לו ה-אחדות ו-מחולש פ-ליך אותו ו-מל-ק-ץ עצמו
ו-הפרק ה-יסוד מ-אותו ה-אחדות ו-ימ-פ-ור ומ-מ-ב-ת ה-אחדות
או ו-ח-ט-ל-ק.

29 וא-ריך ש-מק-יש קיימת העוצם ב-ה-ש-מי ה-כ-ל-י
ב-העוצם ה-רו-וח-נ-י מ-כ-ל-י ב-קיימת ה-ג-ו-ף ב-ג-ו-ש ו-כ-מו ש-ה-ג-ו-ש
מ-ק-פ-ת ב-ג-ו-ף ו-נו-ש-א-ה א-ו-תו ב-מ-ו-ן העוצם ה-רו-וח-נ-י
(מ-כ-ל-י) מ-ק-יף ג-ו-ף ב-ע-ל-ו-ם ה-כ-ל-י ו-נו-ש-א א-ו-תו ו-כ-מו
ש-ה-ג-ו-ש מ-פ-ר-ק-ת ב-ע-צ-מ-ה מ-ה-ג-ו-ף ו-ה-יא ד-ב-ק-ה ב-ו- מ-ב-ל-ת-י
ש-מ-ת-מ-ש- א-ו-תו ב-מ-ו-ן העוצם ה-רו-וח-נ-י מ-פ-ר-ק ב-ע-צ-מו
מ-ג-ו-ף ה-עו-ל-ם ו-ה-ו-א מ-ד-ק- ב-ו- מ-ב-ל-ת-י ש-י-מ-ש א-ו-תו.

30 ו-ה-ע-ג-נ-י ה-מ-ש-ל- מ-ד-ב-ק-ות העוצם ה-רו-וח-נ-י ב-ע-צ-ם
ה-ג-ש-מ-י, ו-א-מ-ר ב-כ-ל-ל: ד-ב-ק-ות מ-ק-צ-ת ה-ע-צ-ם ה-רו-וח-נ-י
ב-מ-ק-צ-ת ו-קיימת העוצם ב-מ-ק-צ-ת הוא כ-ד-ב-ק-ות ק-או-ר
או ה-א-ש ב-א-יר ו-ד-ב-ק-ות פ-ג-ו-ן ו-ה-פ-כ-נ-ת ב-פ-מ-ו-ת ו-ה-פ-מ-ו-ת
ב-ע-צ-ם ו-ד-ב-ק-ות פ-א-ק-ר-ים ה-רו-וח-נ-ים ב-ע-צ-ם ה-רו-וח-נ-ים,
כ-י כ-ש-י-ת-ב- ש-י-ק-ה צ-י-ז-ו-ן ד-ב-ד-ר-ים ד-מ-יו-ן ל-פ-נ-י-
י-ת-מ-ב- ש-י-ק-ה ד-ב-ק-ות (מ-ל-ק-י ה-ע-צ-ם ה-ג-ש-מ-י פ-ג-ו-ן

3 וְהַגֶּפֶשׁ גְּבֻרָלהּ לְנוֹעַף וְלְלוֹלִי קָרוּם חָאַמְצָעִי

בֵּינֵיכֶם לֹא תִּיהְיֶה דְּבָקָעַ פֶּל אַחֲרֵי מִקְמָם בְּאַחֲרֵי.

4 וְאַלְוִי תְּהִנְאֵל תְּפֹזֵל קָרְאָשׁוֹן גְּבֻרָלהּ לְאַצְם חָנוֹשָׂא
לְגַאנְמָרוֹת מְבָלְתִּי שִׁיחַהּ בֵּינֵיכֶם אַמְצָעִי, לֹא תִּיהְיֶה אַפְּשָׁר
שִׁירְבָּקוּ וְכַלְאָ יַדְקָקוּ לֹא יִשְׁאָר מְאַצְם חָנוֹשָׂא לְגַעַפְתִּי אַזְנָן.
מוֹפָת. הַפּוֹזֵל קָרְאָשׁוֹן יִתְּפַבֵּב הַוָּא הַפּוֹזֵל קָרְאָשׁוֹן אַשְׁר
הַאַפְּתִּי אַשְׁר אַיִן בּוּ רַבְּבִי וְחַעַם מְנוֹשָׂא לְגַאנְמָרוֹת
בְּמַכְלִית חָרְבָּוי וְאַיִן אַפְּרָיו דְּבָר יִתְּהַהְהֵה יוֹמָר חַזְקָן קָרְבָּוי
וְכָל רַבְּבִי מְרַכְבָּב יַפְּנַע אַל הַאַחֲרֵי, אַם כֵּן אַיִן אַפְּשָׁר
בְּלֹא אַמְצָעִים בֵּין הַאַחֲרֵי חָאַמְצָעִי וְחָרְבָּוי הַמְּרַכְבָּב.
מוֹפָת. כָּל פּוֹזֵל אַמְנָן יַפְּעַל מָה שְׁדוֹמָה לוֹ וְהַעַצְם
הַפְּשָׁוֹת דּוֹמָה לְפּוֹזֵל קָרְאָשׁוֹן וְאַם כֵּן הַפּוֹזֵל קָרְאָשׁוֹן
(אַמְנָן) יַפְּעַל הַאַצְם חָפְשָׁוֹת.

5 בָּל מָה שִׁירְדָּ לְחַטָּה הַעַצְם יִמְבְּרָה אַם
שִׁירְיָה וְיִתְּמַחֵּד אַם הַסְּלִוק וְמַתְּחִיבָּ שִׁינְגִּיעַ אַל
הַמְּתַחְדּוֹת הָאַמְתִּי וְיִתְּסִיבָּ שִׁיחַהּ הַעַצְם תְּמַתְּרָה
מְגִיעַ לְאַצְם פְּתַחְאָחָד עַל הָאַמְתִּה.

6 הַעַולִם מַקְטַּן דָּקְיוֹן הַעַולִם מַקְדּוֹל בְּסִדּוֹר
וְמַבְנִין וְאַיִן אַצְם הַשְּׁכֵל שַׁהְוָא דָק פְּשָׁוֹת וְגַכְבָּד מְפַל
עַצְמִי הַעַולִם מַקְטַּן דְּבָק לְאַשְׁם כִּי הַגֶּפֶשׁ וְהַרְוּם
אַמְצָעִים בֵּינֵיכֶם וְעַל וְיַקְשׁ סְדוּר הַעַולִם הַגְּדוֹלָה,
כְּלֹמֵר שְׁאַיִן הַעַצְם הַפְּשָׁוֹת וְתְּגַכְבָּד דְּבָק לְאַשְׁם וְהָוָא
הַעַצְם חָנוֹשָׂא לְגַאנְמָרוֹת.

— 7 מוֹפָת. תְּנוּעַת הַעַצְם חָנוֹשָׂא לְגַאנְמָרוֹת

1 אַפְּרָ: וְאַרְיךָ שְׁגַבָּאָר בְּמוֹפָת כִּי בֵּין הַפּוֹזֵל
קָרְאָשׁוֹן יִשְׁתְּבַחַ וּבֵין הַעַצְם חָנוֹשָׂא לְמַפְאָרוֹת אַצְם
אַמְצָעִי וְגַנְגִּים בְּנָה זֶה מִשְׁרָשָׂ הַמְּגַנֵּחַ וְהָוָא כִּי אַם תִּיהְיֶה
רָאשׁוֹן מְדָבְּרִים הַמְּמַצְּאִים הוּא הַפּוֹזֵל קָרְאָשׁוֹן אַשְׁר
אַיִן פּוֹזֵל (לו) וְקַיָּה אַפְּרָוּנָם הוּא הַפּוֹזֵל קָרְאָשׁוֹן אַיִן
פְּעִילָה, רָאשׁוֹן מְדָבְּרִים יֵשׁ הַכְּבָל בֵּינוֹ וּבֵין אַפְּרָוּנָם
(אַצְם) וּבְפִלְלָל כִּי אַם לֹא תִּיהְיֶה בֵּין רָאשׁוֹן מְדָבְּרִים
וְאַפְּרָוּנָם) הַכְּבָל יִתְּהַהְהֵה קָרְאָשׁוֹן הוּא הַאַפְּרָוּנָן וְקָאַפְּרָוּנָן
הָוָא קָרְאָשׁוֹן, וְעַגְגָן הַהַכְּבָל בְּלֹעַם סְלוֹק תְּמִימָה וּבְסְלִוק
סְרִמְמָה יִסְפְּלָק מְדָבְּקָות, מִפְנִי שְׁתְּרִבְקָות יִתְּהַהְהֵה בְּדָמוֹת.
2 וְהַרְאָיה עַל מִצְיאֹת הַעַצְםִים נְקַפְּשָׁוֹטִים קָשָׁה
מַאֲדָ וּגְנַקְדִּים נְמַפְּטִים נְמַפְּטִים שִׁישָׂ בֵּין הַפּוֹזֵל קָרְאָשׁוֹן
וּבֵין הַפּוֹזֵל קָרְאָשׁוֹן אַצְם אַמְצָעִי מוֹפָת. הַפּוֹזֵל
(קָרְאָשׁוֹן) הוּא רָאשׁוֹן מְדָבְּרִים וּרָאשׁוֹן (מְדָבְּרִים)
גְּבָרָל אַפְּרָוּנָם (וְעַצְם חָנוֹשָׂא לְגַאנְמָרוֹת הַמְּשֻׁעָה הוּא
אַפְּרָוּנָם מְדָבְּרִים) אַם כֵּן הַפּוֹזֵל קָרְאָשׁוֹן גְּבָרָל לְעַצְם
חָנוֹשָׂא לְגַאנְמָרוֹת הַמְּשֻׁעָה, וְאַסְמָר גְּנַקְדִּים זֶה הַתּוֹלְדָה
וְאַמְּרָר: הַפּוֹזֵל קָרְאָשׁוֹן גְּבָרָל לְעַצְם חָנוֹשָׂא לְגַאנְמָרוֹת
הַמְּשֻׁעָה וְכָל שְׁנִי דְּבָרִים גְּנַקְדִּים, בְּלֹטָר, שִׁילָש בֵּינֵיכֶם
הַכְּבָל יֵשׁ בֵּינֵיכֶם אַמְצָעִי — וּוְלֹתוֹ קַיִוּ צְבָר אַחֲרֵי וְלֹא
קַיִוּ גְּנַקְדִּים (אַם כֵּן יֵשׁ אַמְצָעִי בֵּין הַפּוֹזֵל קָרְאָשׁוֹן
וּבֵין הַעַצְם חָנוֹשָׂא לְגַאנְמָרוֹת הַמְּשֻׁעָה).

מהם (ובונה מזען קיוט עצמים פשוטים אמצעיים בין המפוזל קראשון ובין הקצרים הנושא לאנאמורות).

10 קצרים פשוטים עצמים עצם אינם קשלהים אלא לחומיהם וניצואיהם גם משללים ותבונניים כי קי עוצמי כל אחד מהעצמים אנדררים עצורים אינם גמישים ללא תכליה אלא שHEYIZOT שפטלים מהם ויעברו גדריהם מפני היוצרים מסת השפע קראשון מהשלוח מחרצון והוא במקצתה האור מהשלוח מהמשם באור כי זה האור יعبر גדר ממש ויפשע עם האור ומהמשם עצמה אינה עוברת גדרה ובמעלת הפעם הפשי מהשלוח מההם המדריך ממשנו במוח עצבים (ובעוקרים) כי זה הפעם מפלש בכל חלקי הגוף מתרטט בו ואף על פי שעטים הנטש בעצמו אינו נמוש ולא מתרטט וכן כל אחד מהעצמים פשוטים יטשו ניצוצקיו ואורו ויפלש בפה שלמטה ממנה והעצם עם כל זה שוקד על מעלהו ואינו עובר גדר.

11 וכשיהי קצרים פשוטים פשוטים יוציאים מהעצמים העליונים יציאת הפעם מתקבר קטע לא יציאת העצים מהעצם יתחייב מזה שלא יהיה קצרים העליונים יחסרו עם חנות הקצרים פשוטים מתקם וכן יתטיב שלא יקרה מעצימים אלו הפתחות. ככלומר קצרים פשוטים פשוטים ואף על פי שהם משללים כמו שטימות הוא יטס מקצהה פשוט מושךים אל הקצה העליון

בזמן ומזמן נופל מסת מתר * וזה פועל קראשון לפחות מתר וצל בן מתר אמצעי ביןו ובין הקצם ומתר — מתר לזרב ומסה לבעל מודה ואם (בן) יש בכאן דבר אמצעי בין מפוזל קראשון ובין הקצם הנושא לאנאמורות — מתר ומתר, ואם בן אין הקצם הנושא לאנאמורות מדק בפוזל קראשון.

8 וכשיהי מס לא ידק פרטיק אלא באמצעי רותם לשמי מקצועות ולא יקבל רשותם הנטש מהבדרת אלא כגוף האדם (שלא יקבל רשות חייני וכן לא יקבל האדם תשלול באמצעות הרום הנפש המדריך) וכך גם קרואה שלא ירבך בגופים אלא באמצעות הפה והאור תדק ובכפוף תיכללית שלא תדק בגופים אלא באמצעות תגלגול הקצאי בין קרוונות והגשות מתקאר בונה עוד כי בין הקצם הנושא לאנאמורות ובין מפוזל קראשון עצמים אמצעיים.

9 וכשיהי בגופים קצם נבדקים מקצתם והיה העליון מהם יותר נקבע מהשלול התקטיב מזה שהיה הקצוי מהນצאים בעליונות יותר נקבע מהם ויתר סוק והקצוי בשפלות הטרוע שבקם ומהשלש והיה ימס בקצה העליון מהנטושים אל הקצה העליון מהנטשלות הוא יטס מקצהה פשוט מהנטושים אל הקצה העליון

* פגעה בערבית.

הרוחני מęki מהפומות יומר הגון קשייה משפייע
לעצמו ולחו ואורה.

14 וכשעצמו שאין לךם (הפשות) תכלת ותען
פחו ותדקדק פלושו ושקעו בדבר הפגש בו תמיון
לקלו ותשקל בינו ובין הארץ השמי — תמצא הארץ
הגשמי נמנע שיחיה נמצא בכל מקום ותלש קשייה
מפלש בדקרים ותמצא הארץ הפשות (בלומר): עצם
הנפש הבלתי מפלש בכל העולם ושוקע בו (ובו)
תמצא עצם השכל מפלש בכל עולם ושוקע בו)
ושפט זה — רקיקות כל אשר מהשנוי עצמים ולחו
וארו ומפני זה הנה עצם השכל שוקע בקביניות
בדקרים ומפלש בהם. כל שכן שיתמיב לפיו זה החקש
שיחיה לסת האלוה ישטבוח ויתקדים מפלש בכל ומיין
בכל ופוץ בלא בלא וכו'.

15 ומאמיר שיחיה זה הארץ גוף מוחש מרכיב
התמיב שיחיה רשות הארץ הרוחני בו מוחש אלא
שה קרשום אינו גשמי במחלט ולא רוחני במחלט
אליא הוא אמצעי בין שני מקומות בגודל ותוחש
וסתינהה והוניגים וסתיניות המקבלים רשותם עצמים
המרכיבים מהעצמים משוטטים. כי אלו הרשותם איהם
משמעותם ומחלט ולא רוחנים במחלט כי הם ממשגים
בחושים. ויתמיב מזה המאמיר שיחיו כל הזרות
המייחסות עצם השמי רשות מהעצם תפשלן הרוחני
וקיו אלו הזרות מוחשות מפני שביטוד תפשלן אוטם

מולידה חמימות באור תקרוב מפנה ואין אותו
החוויות חמימות ההוראה קאיינו מפני שהاش מסתלק
ונישאר זה חמימות באיר ומפני כי השני מחייב
מחלים ומפני ש חמימות הנולד באור מחולף חמימות
האש בזען וכן אור המשמש בשימוש על הארץ (לא
יחסר מאור המשמש הנושא בעצמו וכן על פי שהוא
משל מהנו ואור המשמש על הארץ) אינו אויר
הנושא בעצמו כיינו והראיה על זה חילוף השני מחייב
ומפני אורים בזען ובחלשה.

12 וכל המאמיר מזה כי (המשפה) בראשונה
המקפת על כל העצים מיא הפטגנת להשעות
מקצת העצים על מקצתם ודרמן זה משמש כי היא
משפט בעצמה. בלומר: שלא אמצעי ומחלוקת
לניצוחים מפני זה סבבה בעצם. בלומר: מפני גירות
הכל נופל מתוך המשפה בראשונה ועתה משעבד
לה. ועוד מאמיר שיחיה הצויה יומר דקה מיסוד
והוא מדרך בדיק שיחיה מפלש ושוקע בפה שהוא
נכחו — המטיב שתיחה כל צורה מפלשת שוקעת
בכל מה שהוא נכה ולבטה.

13 ומהעצם השמי נמנע שיישפיע עצמו לעבי
היפות ואפלתו וכך על פי שהפותות ישפיע צלו על
הגופים שהם בכחו עד בשים גוף מרוק ישלח צלו
צירתו כל שכן שיתמיב מזה החקש שיחיה הארץ

היו עצמים אפשריים. ואמר בכלל: כל עצמים הפטולים יפלו מה שיפלו מפני הפטול הראשון מנגע לפל וחתפלש (בכל). ומזה הצד יעמוד כל כדייה בפלוש הפל הראשון והפטול הראשון בכל העצאים. כי בשתייה גם העצמים אפשריים ובכל גם כל העצאים ישלוח וישקע ויפלש בכלל. כל שמן גם הפטול הראשון יתקבר וימעל ובעבור זה נאמר כי הפטול הראשון יתפרק וימעל נמצא בכלל. לא יתרוקן מפני דבר מתפרק.

16 וכל פעול הוא מל' רותני וכל קבול הוא מל' גשמי ואם היה עצם פועל מצד שהוא מקבל יהיה רותני גשמי יתפרק. ואם היה עצם פועל וקצתו מקבל יהיה מקצתו רותני ומקצתו גשמי וכל העצם הנושא לאנדרות גשמי. ואם אין מפני סדר פעולה. 17 מופת. כל עצם רותני בעל צורה וכל עצם רותני דקיק וכל דקיק תשלח ממנו צורתו ותשפע (ואם אין עצם רותני תשלח ממנו צורתו ותשפע) ואמר כך נקדם זו התולקה ונאמר: העצם רותני תשלח ממנו צורתו ותשפע. וכל מה שתשלח ממנו צורתו ותשפע פטור אומתת מצורה על מה שהוא נכח ויקבל אומתת ומיתה מתולקה. כי העצם רותני מטור צורתו ומיתה נכח נכח ויקבל כל מה שהוא נכח ויקבל אומתת ומיתה מתולקה. ואמר כך בספר ב"ז מתולקה זה הפטול הראשון נכח ויקבל אומתת ואמר כי כל מה שcontra נכח על מה שתהיה מקבל אומתת אותה אומתת

קרוב בטבעו מהגשות בעצים הרותני המשלל יותר פשוטות ממה שהן ביטוי. ודקין שלוט החוצה מהעצם הפשוט קרותני ורשותיק בסיסוד הגשמי האור הפשט לח מהشم השוקע באור הפלש בו ואינו נראה בו לדיקות עד שיגש גוף קשה כמו האבן ואנו יראה כאור נראה לחוש כי אין לו פלוש בחלקיק ויתפרק בלם אלא עמד על חיצון מגוף ומתקצע עצמו וסתוך ראותו ועל זה מדמיון יפלשו מאורות העצמים אפשריים וישלחו עצם בקצתם ואינם נראהים לחוש מפני דקיות כל אחד מלאו העצמים ופשיותו עד שיגיע פלוש הפלעות אל בסיסוד ואנו יראה כאור אל החוש מפני עבי העצם הגשמי ומזה גלה האדם אל תידיעה. כי כל האירות הנושא ביסוד הפללי נמצאות עצם בכל הנוף אונן. פלומר: קרזון, מאירות פשוטות יותר ממה שביסוד הראשון ממקבלו אונן אלא מאמר שהיה שביסוד הראשון חולף לעצם קרזון וזהה בוגר בשיארכ אלוי — המתביב שהיה רשותו בסיסוד נראה כמו שתהיה רשות העצמים המשקלים בגופים נראה ומתביב שהיה קרזון מוציא למה שבעצמו ונמתן אותו ליסוד כמו שקיי העצמים המשקלים מוציאים למה שבעצם ונמתנים אותם לגופים. אלא שברazon פועל כלל ומלא מנשה ובכל לא מקום. והעצמים המשקלים פועלים הפע זה. ומפני זה

שאומן לצורות אינן בפקום ולאו בפקום ואו מן הצורות מתאחות בהתאחד הצעם קרווני ואלו מפרקות לפרק הצעם הולמי.

21 ואם תאמר: אם השפל דומה לעליון והשלג נמצא בעליון הרי אפשר שיקרי העשרה הטענים הנשימים בצעם הפשות קרווני הטענה בקאה השפל מונמא, פלומר: כל אחד מהטענים העשרה וען כמו כן בקאה העליון ממן (כ) אטה מונמא לכל אחד מהטענים העשרה הנמצאים בקאה השפל מה שהוא נכוו בקאה העליון ומונמא בסיסוד הכללי וכן הצעם ומונמא הטענות נכח צורת השבל, וכן גם מונמאו נכח החקידות הנמצאות לצורות הצעמים ומונמא מינו בשבקה נכח מס' קצעמים הפשות השבعة. פלומר: בסיסוד ומצורה והשלג ומונפסות והשבע, וכן מס' חותם כל אחד ומצורה והשלג ומונפסות האיות נכח פרקי אלו הצעמים וצורותיהם, ומונמא פארוך נכח קיימים עלות ועלות. ומונמא סופן נכח מדבר, ומונמא מפקום נכח מעלות אלו הצעמים בקדימותם ואחרום, ומונמא הטענה נכח הטעיה, ומונמא הפטול נכח בראשם מאלו הצעמים וכן הפטול ונטען. ומונמא הפטול נכח תפתרשם מהצעמים והפטול לתוטל. ומונמא פקנין נכח (מציאות) מצורה הפלילית בסיסוד הכללי וממציאות כל אחת מצרות הצעמים הפשות בסיסוד הנושא אומה ונכח ממציאות

מצורה מפלשת במקabel אותה ומתקפת בו פשיהה עצם דק ותקיה הטענה כי העצם קרווני תפלה נקבעו עצם הנושא לאמרות ומקיף בו ואמר כן נקבע זו הטענה ונאמר: צורת העצם קרווני תפלה עצם הנושא לאמרות תפלה ומתקפת בו ומוצרת הנושא עצם הנושא לאמרות תפלה ומתקפת בו (תקיה) מטלחה כי מצורה הנושא עצם הנושא לאמרות היא צורת העצם קרווני.

18 מופת. כל מה שתיה מקבל לצורות רבות אין בצעמו צורה אחת מוגלה בו והעצם הפשות שלג וטפש וטבע ובסיס מתקבל לצורות רבות ואם בן אין לאחד (מקם) צורה אחת (מס' גלחת בו).

19 מופת. שלג וטפש יוזאים כל דבר ומידישה — קימת צורת הידוע ברגע שלג ואם בן השלג וטפש הם צורת כל דבר קמה וקיים כל צורה בהם תהיה בהתחדשות. ואם בן כל הצורות מתאחות שלג וטפש וטבע וbasis וטפש ומתראות יהיה ברמות, ואם בן הצורות דומות לשכל וטפש.

20 מופת. בקרים המוקשים נמצאים ברגע מציאות פשוט, פלומר, שצורותיהם בלה שלא יסודתם, וצורות בקרים נמצאות בשכל יותר פשוטות ומאיוון יוצר כולם ויתחייב שחיי כל מצורות (טפלות) נמצאות בזרות הצלינות מדרגה אשר מדרגה עד שיביע אל מצורה הפלילית לה כל הצורות. אלא

הollowות הנקודות בכל אחד מאללו הרצאים. וזה יורה כי צורות הרצאים המרכיב משלחות מצוראות הרצאים פשוטים.

22 ואלו הצורות התגשמו ותהיי בנה מתאר טוני דבוקום בעצם גשמי ודומות לבגד בלבד מלבדו סליקן הטרהור כי בשידוך בגרים שחזר או אלם התרון בגונו ומשבגה אצל החוש וגף על פי שאינו עצמו כן.

23 ומdryה הצורה שתיה נמשכת ליסוד בהחתמה וקובלה הפטנית, ומאר שתה נסוד בוצמו גשמי המתיב שתיה מתוונת אליו מעצם הרגני במובן גשמי: ועוד, כי מdryה הצורה — מפלוש ומקיפה בסוד המקבל אומהashiיה מוכן לבקלה מפני פלוש הצורה הראשונה האספה לכל הצורות ושיימתה בסוד הראשון, ואם יהלה נסוד שבתחלש (הצורה) מפלוש ומלהמתפשט בו ויתקוף עצם הצורה אז ולא יתפרק ויראה אל החוש בחתמה, כי בדבר בליטקוף יתגשם ויראה אל החוש, ובתקוף — בשתפור עצמו יתפרק ויטהר מפתוח. ובסבירה שמייש ביה חורות הנשים ורונות על נסוד הרגני והראות הצורות הנשים או בסוד הרגני הוא שתונת האור על הנשים וחראות או גוני בגרמים.

24 ומאר שתיה נסוד בין עצם פשלט וחווש המתיב שתיה נסוד אל החוש פצדר משגנת

מה שפשלט וכן נסודה אל השול פצדר (משנתה מה שבחוש כי כל אחד מימי הקוצאות נבדל מהתה וכשתפה אל התה פצדר (מן) כאמור.

25 וחנן המשלב מיקמת כל הצורות המוחשות בוצרה הנפש הוא התה (כל הצורות) בצרה, ככלומר, שכורת הנפש בטבעה והונית עצם אוסף לעצם כל צורה אטייה עצמת מצד שמיי כל הצורות שתפקידות בצרה תזרעה כי בין צורות והן מושתפות בצרה, ותיה אנן לצורה מתה בצרה בתפש כי שמיין צורות וצורות נפרתיות, ככלומר: כל המוחשות מתקודמות בצרה הפללית, ככלומר: קואספת לכל הצורות ואלו הצורות מתאזרו בצרה הנפש מצד מתה בצרה הפללית האספה אמן בצרה הנפש.

26 ואלו הצורות עצם הנפש אקציות בין הצורות הנשים מנוסאות עצם הטררב ובין הצורות קרווניות אקציאות עצם פשלט. והראיה על זה כי עצם פשלט ישיג סתומה בכל הדברים, ככלומר: הצורה האחדותית השיטה והיה: מטוגנים וממינם, עצם הנפש ושיג הוולט, ככלומר: טרקרים וטיגילות וממקרים תלוקותים מהחושים ומפני זה קימה הנפש בשטרצה לדעת מהות דבר פרפק בשול ומתה בז'י שיויצלה תקינה הנפש וטרפרק הנפש בשול שטונה צורתו לצורת הנפש כי היה מטוגת תקינה והיה טרפרק גם בצרה הנפש זולת ויישה

בי היא מפרק ביצירות הנשימים הדומות לה בדיקות ומפשעתן אותן מזרותיהם פגשיות, ומחפש הצומחת ובkeh בעצמי הנופים למדומה להם בעבי ומקורה ומשמעות.

30 ופועל הנפש החיונית שהיא מרגיש ביצירות הנשימים העבים (בזמן) ותתנווה בפעמים והרמת קול, והגימות מאין סדר מורה על עניין, ופועל הנפש תמלכורת — מהרשה באורות מהשכלות בדקות והתנווה במשכלות בלבד זמן ובלא מקום (ונרמת קול, והגימות בסדר ובחור מורה על עניין ופועל השכל תשומת כל האורות המשכלות בלבד זמן ובלא מקום) מאין בקשה ולא צרע אחר זולתי עצמו כי הוא אם ושלם.

31 ומה שאריך שטחינו כי חיינו בעצמים משוטטים וקעמיקה על מה שאפשר לחשינו מחייה בהם היא הנקה הגדולה והטענווג תגדל לנפש תמלכורת, וכפי לם הנפש בידיהם והשופתו בהם והעמידה על צוריהם וסגוליהם והכירה ברוחיהם ופעולםיהם יקיה בטה בידיהם קרבנות. בולם: האלות והדקות בה. ומשפיע להסתפל בעצמים משוטטים תכלית השתקלו רק כל שבע קעאים הנפש והשכל, כי הם נושאים לכל דבר ובהם צורת כל דבר. 32 וקעאים משוטטים כל מה שישלו יתגסו עדיהם מתגשים ונעדרים וכן קעאים מהרכבים

האך לאחר, בולם, כי הסוג מקם בשכל ישוה לפוך מקם בעצם הנפש ואנו פרגיש הנפש במחות דבר לדבקות פשיות מהות, בולם הסוג ופרק בעצמה ואנו מלים לו הידעה במחות דבר בולם: גדרו.

27 ואין האורות עוקרות על הנפש עצבר או על האoir מבלי שייחי עצמות בה כמו שחשבו לבים כי לויל שחזרות בנפש עצמות לא קי מתחדשות בה ולא קי יואחות אל הפה ומה שיונה של זה כי עצם הנפש יכול בזורהesch שליחות מעצם השכל בחלום נשית, בולם דמיון, ואחרי כן פראה אורה בקיין גונינה יסודית ועל זה בדקיוון יקש כל השכל קעלין עד שניגע אלasis הראשון הנושא הכל ומשפטים מעצמים לובשים לאור קעלונים מהם ומכל לבש לאור הפעול הראשון ימברך ורשום קעלונים בשפלים נראם באלה מתרונות הגדול ותמונה ותולדה וקרשם ממש לטבע המשכה וחתימת ורחתה וחרשומ ממש לנטש (הצומחת) מהולדה ומגדול.

28 ופועל הטבע מסר מועל הנפש הצומחת, כי הנפש הצומחת פניע הגוף בכל קצוותיו ואין השבע בן. וחרשומ ממש לנטש החיונית בחוש והဏועה והוא מושג בכלו ומטיקחו במקומות בכלו ותגש הצומחת פגיע חלקי הגוף.

29 ותרונות הנפש חיונית על הנפש הצומחת

36 ושים פיסוד קראשון נכח רקעם הונושא לכל צורות הרגש מאטיר שינה פיסוד הונושא לכל מצרות ושיטים אצם פשוט נכח בנסיבות מאטיר (שינה) פשוט שמי לחות, ועל כן יקרה לו בחלוקת, ושיטים אצם הנטש נכח מתקנית המשקיף במטרות ושיטים אצם הטעני נכח מתקנית המשקיף במטרות ושיטים אטירון טהור קמוך שמשבע אטירון האצמים הפשיטים וחדרש פגון במו-בן אמת היה מפננו ובכמו שתראות כל מה שיצבר פגון וישקע בתבנית והבמות (והאצם) ישתمر מפננו הנמאו ויתעלם לזריקתו, וכל מה שייחור מעהם וניאר אל במטרות ומתקנות אל מתקנית ומתקנית אל פגון יתיה בסائلו הנמאו ויתגלה לאביו (במו-בן בשישקע פשוט שהוא אמר רקעם הונושא לנארמות, רצוני לומר: באצמים קרויגניים עד שיופיע אל פיסוד אשר הוא נכח רקעם ישתمر מפננו הנמאו ויתעלם לזריקתו וכל מה שייחור מהיסוד וניאר אל בקרוב מהאצמים גראה ויתגלה לאביו) וזה בדקיו נקל עלייך צייר ערך האצמים הרומגניים על מעלהיהם.

37 ואמר בכלל, כי כשתראה לציר אלו האצמים והחפתש עצמה בהם ותקפטו אוותם — מצטרך שפעלה במשבנה אל תחשיל האטירון ותגעה ותתיר אומה משינוי תמוחטים ותפרה מאסאר השבע ותגייע כלם שרך פבלית מה שאפשר לשינוי מאנפה האצם המשקל עד באלו תפשיט עצמה מהעאים המושך ותניה

טמאים על זה מתאר, ואיך היה אפשר שיחולש מלט האלקי ושיטנה וشيخום ושינה (פעל) הטופל קראשון יתקדש בקצב האצמים יותר גראה (מאשר היה באזקם עם חיות מלט האלקי מחלת כל פם ושלמות ומקלית כל יכלת).

33 ואיך אפשר שיחולש מלט האלקי אלא בחתוקק הלחות אליוulo למעלה ותיה השפל אל. וקובול פיסוד לזרקה מהלט הפועל אמן יתיה כפי הבנת פיסוד לעזה ואלו היה מוכן לקבול צורה אמת שלמה שלא חלוף לא יחולש מלט מעשותו. אין אריך שמחור השינוי במלט לאצם מלט אלא לאצם דבר שבקהל פעלנו וشيخה פיסוד קרוב מהמקור יתיה יותר מקובל לפאלו מחרחו.

34 וכשתראה לציר זה בהתאם אלה מתחפל אל האלין כי או טראה בנזא יוטר דקיק ויטר פשוט ותוק התאחדות, אם היה פיסוד — היסוד, (אט) היה האירה — האירה, ואם מתנוזה — המתנוזה. ושיטם הנראת ראה על הגעלם ותקש במרקם על הפשוט ובגליל כל הצלחה כי קשטע פועל זה פגיע למקשה בונה הענן.

35 ושים בדקיו בגוף בכלל הפלט וכן הוא על האמתה מאטיר שהיה בחלק דמיון לאלין, כי אם כשלפעין בתרבבת הגוף הפלט וסדר החלקו יקל עליך צייר אורכ האצמים מפשיטים וסודרים.

40 והסתפל ברכבות הואר באוויר ורבקות הנטש
בגוף ורבקות השכל ברגע ורבקות מוקצת חלקי הגוף,
כלומר: הפטנית, פגון ורבקות ורבקות. וסידורם מוקצתם
במקצתם ומוקש אל זה כי בהתקאה דהמקורה בגשם
וחתאדר דהמקורה בגשם ורבקות בגשם ראייה על
חתאדר העצמים קרוונאים מקצתם במקצתם ובו
חותסתה תחתאות כל מה שיתפרק בגשם ראייה
על זה כמו כן.

41 ואמנם נקרו אלו העצמים הפטוניים גלגולים
ועגולות פנוי היהות מקצתם למצלחה מקצתם יקיי
מקצתם מקיים במקצתם וענן זו התקפה במחפת
הנושא בושא וקעה בעולו ומייד עזיז.

42 וכן בכם הטעαι כי תמצאהו מكيف בגשם
בי הוא פועל בו וקיה מגוף נפצע לו לבש אותו
וענן ברגע החומסה בי תמצאהו פועלתו בעבע ומושלת
אליו, ותקזא בעבע עצור בה מתבושים מפנה ובן
השלך ולרגע הקדשה רל אחד מהם מكيف יכול מה
שתחזיו אבל העצמים יודע בו ושוקע בו ומושל
אליו וייתר מכל עצם השכל מפני דקיקתו ושלמותו
ותח ראייה מפל אלו העצמים הפטוניים על כי מוקצת
העצמים הפלליים כמו כן מكيف במקצת ובלם מקיים
בעצם המרכיב על זה הצד התקפת טבש בגוף ותקפת
השלך ברגע, כלומר, כי משפל אבל העצמים קים
באלין מקום — ישאו ויצורנו, ושתגעט הבלתי טsha

כאלו אמה אין יודע בו, ואנו יקיה עצם מكيف בכל
העולם הגופני ומשים אותו בוניות מזוינות נפשה, כי
אלה, בשטאטל זה — משקיף על קענות שעור חמוץ
אצל גדר משפל ואנו יקיי העצמים הרוונאים מוחחים
בין זדרה, קמים בין צינע (ותראה אוטם מקרים בז'
קמים צליך) ותראה עצם כאלו הוא הם, ופעם
וחשב שאפה חלק מהם מפני הקשר בעצם הנטשין,
פעם וחשב שאפה כלם ושה אין הפרש בינה ובינם —
מפני התאדר עצם עצמים ורבקות צורף
בצורותיהם, ואם עלית במרקנות העצמים המשלכים
מaza הגוףם המוחשים במקלחת הנפעות ומרקנות
ותראה העולים הנטשיים בכללו ישות בהם כאלו הוא

ספינה בים או עף באוויר.
ואם הטעלית אל היסוד התקלי וחסית באלו
שם תרא (פלא) כל הפלא ותחבר על זה והשתדר
בו כי זהה הטענה הטענה אלית ברגע קאנושית ושם
הוא הטענה העצום והמלך הדרלה.

39 ויהצון הוא הכל הפלל לאלו העצמים,
יש לו תכליה מצד הפלל ואין לו תכליה מצד העצם,
ובشيخה בן יקיה פועלו יש לו תכליה, ואמנם קיה
לצון תכליה מצד הפלל כי הפלל יש לו ראשית
וממארם בעצם השכל ברגע והוא ביא לו ראשית מפני
שהוא מחרש ואין לו אחרית כי הוא פשוט ומפני
שאיינו בצל זמן.

שפתח עת תונוצה אל הצעם העlion ויפאנו כל הצעמים
ועובדים אותו ומשעבדים אליו ונמשכים אחריו עופדים
אל דבר. ואני חשב כי בונגה מנפש הפה שפה
נמשכת אמר בונגה עולם נבלוי והוא קיא דרך
להציג אל מהלסה שלחה ותשגות הטענה האמתי
שהוא כוונתו.

כל הרים הוגני ומציר כל מה שהוא ומראו כמו
שנפושטינו הפה נושא גופינו וצירנו אוטם
ומריאינה כל מה שביהם ויזהר מזה פרבה משבל
הפללי בפי שלמותו וחתפשתו וכבוז עצמו ומזה הצד
ימצא ארכות ידיהם הפליג בראשון ימברך ויתעלם
בקב מנגאים ומייצג מדורים קיימים כלם בידיהם.

43 ומזה מבאר כי עוננו הפליג מתקפת
העצם הרוחני בעצם הגשמי הוא מאיות העצם
הגשמי קים בו עצור מפנו במאיות כל הגשים
קיים בגוף הגלגל עצורים בו וחוותה עצם הרוחני
על עצמו בחשאות וחתמתה בחורת הגלגל על
עצמם בהתקפה והסבוב.

44 ויבשתה לציר בנין מלל, פלומר: מגים
הקליל ותעצמים הרוחניים המקיפים בו הפליג קבון
האדם כי לך בו מקום. וזה כי גופו האדם נכח בגוף
הפללי ותעצמים הרוחניים המងאים אותו נכח תעצמים
הקלילים המងאים לגוף הפללי ומשפל מלאו תעצמים
יעבר לאlien ומשעבד אליו עד שפגי תונוצה לאם
הפליג ותמא הפליג מניה מושל אליהם ותמא כל
תעצמים המងאים לגוף האדם נמשכים אליו ומשעבדים
לו (זהו) במושל אליהם וחשופת בהם ומזה יתגלח
לה סוד גדול וענן נבד והוא כי תונצה הפליג
תעצמים הקלילים היא מפני (מנועת) קלין מעם
נעבורתו להם ושם משעבדים להם מזה הצד עד

לקוטי טמאמר הרב יצז

1 אמר: ואם היה השפל משלוח מחייבין אם כן כל מה שבשפל יתחייב שיתה בעלין, בולמר, כי העגולות היפות נכח העגולות קרובניות ושהלו משקלות מלהן וכשייחי העגולות היפות בעלות יסוד ונוראה יתחייב שיתחייב העגולות קרובניות ביטוס ומטפלים על השם העצם קרובני מתוכה רשותה עלי השם הנפשי, ואסרך — העצם קרובני מתוכה רשותה ממענו ואסרך מיסוד והנוראה שגורבן מכם. רשותה ממענו ואסרך מיסוד והנוראה שגורבן מכם. 4 והנוראה כי האלון גמצא בשפל הוא כי העலויים יתנו לשפלים שמוטיהם וגדיריהם. ועוד — כי השבל יפרק תזרות מהיפות ובה ראייה כי תזרות הנושאות בעצם טפרקב משקלות מהעצמים היפות.

5 ואם איןנו נמנע שיתה טפרקב פשוט, לא יהיה נמנע שיתה היפות (טפרקב) מאטיר טפרקבנית פשות למה שהוא שבל ממענו והיפות אפשר שיתה טפרקב למזהו למעלה ממנה. 6 ובשיהם השבל טפרקט מפרקב מיסוד וזכורה יתחייב מפני זה שמשבל מפללי מפרקב מיסוד (זכורה) וสภาพנו על מציאות השבל מפללי מציאות השבל הטפרקט, אבל מאטיר שהתקbear כי כל אחד מהעצמים היפות מפרקב מיסוד וזכורה התקbear כי השבל מפרקב מהם ועל כן אריך שנצען עוד בחיבור יסודות אלו טפרקט בזכורה.

7 ומזה שיתkeepar בז, כי העצמים היפותיהם שעם (עלויים) מהעצמים טפרקבים הם טפרקבים

מיסוד וזכורה הוא, כי משפטים מהעלויים וההשלקים דמיון לעליים כי אם השפל מהעלין יתחייב (שיהיו) מעילות העצמים היפות נכח מצלות העצמים (קרובנים) וכמו שהעצם הנפשי מסדר כל שלוש מרוגות, והם: השם העבה והגשם מדליק והיסוד והנוראה שלם הרובב — כמו כן העצם קרובני מסדר על שלוש מרוגות: קראונה — העצם קרובני מתוכה רשותה ממענו ואסרך מיסוד והנוראה שגורבן מכם. רשותה ממענו ואסרך מיסוד והנוראה שגורבן מכם. 4 והנוראה כי האלון גמצא בשפל הוא כי העלויים יתנו לשפלים שמוטיהם וגדיריהם. ועוד — כי השבל יפרק תזרות מהיפות ובה ראייה כי תזרות הנושאות בעצם טפרקב משקלות מהעצמים היפות.

5 ואם איןנו נמנע שיתה טפרקב פשוט, לא יהיה נמנע שיתה היפות (טפרקב) מאטיר טפרקבנית פשות למה שהוא שבל ממענו והיפות אפשר שיתה טפרקב למזהו למעלה ממנה. 6 ובשיהם השבל טפרקט מפרקב מיסוד וזכורה יתחייב מפני זה שמשבל מפללי מפרקב מיסוד (זכורה) וสภาพנו על מציאות השבל מפללי מציאות השבל הטפרקט, אבל מאטיר שהתקbear כי כל אחד מהעצמים היפות מפרקב מיסוד וזכורה התקbear כי השבל מפרקב מהם ועל כן אריך שנצען עוד בחיבור יסודות אלו טפרקט בזכורה.

העצמים משלילים ונאריך מקצתם במקצתם, וכן אריך שבען עוד בחברור צורות אלו עצמים (ונאריך מקצתן במקצתן ביסודות העצמים) במוחשים וצורותיהם צד אשר בשתיו נארכים לנו יסודות אלו העצמים (המשפלים וצורותיהם ויתאמדו לנו חלקי היסוד הרווני נציג א') חברור היסוד הרווני ביסוד הגרפי והBOR הזרה הרוונית באורה תגשmitt עד כשבנעה זה יתאמדו לנו חלקי היסוד המשפלים והחלקית. ובailleם לנו חתאות היסוד החללי וחלקי הצורה הכללית. גען א' בכל אחד מהם לבדו.

7. ובסוד אי אפשר שינה נקaza עלם מהצורה מפוני היהות האציות לדבר אולם יהנה מצד הצורה והראיה על זה כי הנמא או שינה משקל או מושך והחוש והשכל לא ידרקו בזולתי הצורה מהוഷת או המשבלת. וסביר זה כי הצורות במוחשים והמשפלות חזות בין צורות משקל ותגשט ובין מיסודות הנושאים לאורות המשפלות לאו ידרקו (הזרות) בסודות אלא בזרות כי הן הפגשות אלו בלבד, כל שבען מתדמות מטען.

8. ונשוב למה שקיים בו מתקירה ומיא כי אין במפלות זולמי היסוד וצורה ונאמר כי בבר המבואר במה שקדם כי משקל משקל מחייב והסתיב מההעשות משלחות מהעשות

המשפלות והסתיב מההעשות מההעשות המפלות מיסוד וצורה כמו שנטו שנטות המוחשות מרבבות מיסוד וצורה. והסביר שאפשר שינה מעצם הרווני יסוד בלבד או צורה בלבד, אלא מרבב מעצם שינה יסוד בלבד וזה עוד מצד קיומ העצמים משנייהם ויתպאר לך וזה עוד מצד קיומ העצמים המשפלים משתקפים הצד ומתקפים מצד אחר, ויתპיב מההעשות מההעשות מסכנים ביסוד מתחשים מהרואן מהרואן שינה אחר בלבד בלאו מהרואן וזה עוד כי הבורא לדברים מהמיוב שינה אחר בלבד בלאו מהרואן וזה דומה בורא היהות יסוד בלבד או צורה בלבד — קינה דומה.

לאחר ואין אמצעי בינויהם כי משנים פסת האחד.
9. ויתפאר וזה עוד מצד שפרקרים זולמי מתחשים מפל צד ולא מסכנים מפל צד, ומצד קיומ פל דבר משקל נחלק לשני דברים, כלומר: תאר ומתר ואמר ומצד קיומ השכל לא ישיג דבר אלא בעל יסוד וצורה והראיה על זה כי אחרון מה שיגיע משקל אליו במוחש היא השנת הוגש ופרק ובזה ראייה כי היסוד והראיה הם מצלית הרברם, ועוד — כי השכל פשידע הדבר הוא מופיע (בנ') מצד שיש לו מכלה אכן ולא קינה לביר מכלה אלא בצורתו כי מה שאין לו מכלה אין לו צורה יגדר בו ופרק מוזלתו, ועל כן קינה העצם פרטמן אין לו מכלה כי אין צורה לו.
10. וכל זה השער הוא מה שאמר כי אם קינה

14 ומשפטן מחייבים צורה לעליון מהם ותעליהם מהם יסוד נושא לשפט עד שגיאץ אל היסוד הראשון הפשט על האמתה וימשך אמר זה שיסוד הראשון הנושא לכל אחד. ומאסר שהדבר כי מה שהוא מחייבים יסוד לשפט הוא צורה לעליון הדבר כי מה שהוא במשפטים ואף על פי שהם יסודות מחייבים מכך, כי כל מחייבים ואף על פי שהם יסודות מחייבים מכך, פלומר, שדקיק מחייבים מונח לעבה מלה. כי הם יכולים כוראות נושאיהם ביסוד הראשון, ובזאת כי (אי) אפשר להם מבוקש יסוד ראשון נושא לפחות לפחות שתו באלו מחייבים אצל מכלית אחת, ואנו מצטרך בהכרח לומר שיש בכך יסוד ראשון נושא לפחות בכלם והוא יסוד הראשון הפלוי שחקנו אותו, והדבר כי בונה כי מחולוף בזמנים אטום קיה בזורה לא ביסוד, כי המזרות רבות ויסוד אחד.

15 ויסוד הראשון נושא לפחות לפחות — אחד, מצד שחבר בין יסודות המוחשים ויסודות המשפט עד שתו כלם יסוד אחד, ואם לפחות יסוד אחד, כתוב שתו סגולותיו נמצאות בכלו. וכשהתפרק כל קצאים טמא סגולות היסוד הראשון נושא נמצאים בהם כי תמא הוגש עצם נושא לצורות רבות מחלוקת, יותר ממנה תעבע ומנפשות הקיינות כי אלו הן הרושמות לאירועות ברגש, ויותר מזה הגש המדרת והשלל, כי כל מאורות נמצאות בהם: ואמר בכל כי כל קצאים כל מה שניגלו יקיין יומר קיימים ויותר

החלק מהפל — אם כן חלקי דבר מפלותם כלל ספק ובשיטו החלוקת מיסוד וצורה — הכל כמו-כן יסוד וצורה.

11 וממה שיבאר עוד — כי בדברים כלם מרכיבים יסוד וצורה הוא כי הוגש היסוד בזאת השפט מרכיב יסוד וצורה, כלומר, שהוא עצם בעל שלשה פרטיקים. ואת קיה כל הנושא מדק נושא מהקאה העליון אל הקאה משפט, ויתר הקאה השפט מרכיב יסוד וצורה יתבאר בזאת כי כל הנושא מאצל הקאה העליון אל הקאה משפט מרכיב יסוד וצורה.

12 ומנוח כי מינדות שלשה, מעם — יסוד המשפט הרווקני אשר אין יסוד פשוט ממענו והוא אשר לא ילבש מצורה, ומעם מרכיב הנומי אשר אין מרכיב יומן ממענו ומעם קאמצוי בינויהם. ונען אמר ביסוד הראשון רוחני פשוט, אלא שהוא כי יסוד אשר לבש חזקה רוחני פשוט, ואלו שהוא זולתי יסוד שלא לבש מצורה כמו שאמר אפלטון.

13 ויחסוד הגשמי, והוא: היפות הנושא לצורת הפהנית ותגון — אין צורה לגוף הנושא אותו כמו שניה קאיות, והוא הפהנית ותגון, צורה לו וכמו שניה הגוף המפשט, והוא יותר פשוט מהghost בעל האיכות, יסוד נושא לאיכות — יתסב שניה צורה ליסוד אחר דקיק ממענו מאשר שניה נתקע אליו עד שגיאץ בהתקע אל יסוד המשפט על האמתה.

בדבר המנחה לו והוא לפעלה מהדבר הפנהו לו. וכן אלו הסגולות נמצאות באורה מאמר שעניינה באורה מקיימת לאצם מה שהיא בו ומועליה לו הנסיבות ואוותן אותו אותו ומקפת בו ונמצאת בכל חלקיינו ונשואת ביסוד המנחה לו והיא לפעלה מנוסיד והיסוד למשה. טהרה.

18 ואינו מוכחן לומר כי העקרונות הוא שרש הכל אמר שעה קאתקות צורה בלבד ואין הכל צורה בלבד אלא צורה ויסוד, אלא מוכחן לומר כי השלשה הם שרש כל ויהיה האחד נכח הצורה ונקיינו משנים נכח חיסוד ובבר הארץ לי כי סגולות האחד נמצאות בזירה, והוא: כי מצורה מקיימת מנוסיד אשר היא לו צורה ומקפת בו ומוצאה בכל חלקיינו ונשואת בדבר המנחה לה. אכל מוצאות סגולות משנים פשת האחד כפי מה שאמר, ואמר, כי משנים מוחים פשת האחד והאחד לפעלה מעם, וכן כי חיסוד מוך פשת הצורה והצורה לפעלה ממנה, ועוד כי מצורה אמת ומשנים רבי חלק וכן חיסוד פרטיה חלק, ומפני זה חיסודות סקה לרבי פרטיים וחלוקם מאחר כי קינה המנחה במנדרנת משנים, ועוד — כי סגלה הצורה אמת ומיא סקיים לעצם, וסגולות חיסוד שמים, האמת — נשיאה לצורה, וזה סגלה מנוגת לסגלה הצורה, והוא — כי בונשיאת (חיסוד) לצורה ובקיים הצורה, לאצם חיסוד קיום עצם כל דבר וישראל טבע. וזה

אוספים לזרות ונקייו יומר דומים ביסוד בראשון מונשא לכל הצורות משאר העצמים שמחמתם, כי אם בשפטספכ בזה הצד, קלומר: פולוש אלה הסגולות בעצמים והמשכים בהם וקיים ומתאמתם בעצם כל מה שפהלה מרכמו וינכרב מתקאה האלין יתבאר אז כי הסגולות משלחות ובאותם ייסוד בראשון הכללי הוביל לכל העצמים והמקיף אליהם וIALIZED אותם שמו ונדרו, וכשתען עוד כי כל הדברים קרבאים מבקשים להתחדרם יתבאר עוד כי חיסוד הנושא לכל אחד כי לא קי מחלקים קרובים מבקשים להתחדר לולי שענבל העוזר אותם ומקם בהם אהה.

16 ומאמר שתיו כל הנמצאים מחלפים בזירה, וכיום כל מה שעה מוחלף בזירה יתסיב שינה מסכם ביסוד — תסתיב פה שיהיה יסוד הנמצאים יסוד אשר, וצריך שתקיש הצורה הכללית על חיסוד הכללי (שהוא אחד ותדע כי הצורה הכללית מתקים לעצם חיסוד הכללי) וכשיהיה (ה) בן שתסיב שינה עצם כל אחד מכם מחייב בחיבור עצם الآخر.

17 ולא נמצא עצם מצודה עצם מחייב עצם מהצורה וכן ראה ראה שינה כי עצם כל אחד מחייב עצם השינה, וזאת בסגולות האמות כי אלה מזמנים מחייבות הצורה, וזאת מenglות האמות מחייבות הצורה כי האמות מזמנים קרובוי ואוות אוות מושיעו בכל חלקיינו ונשוא

האחדות ומפני זה הינה כוורת השכל ועצמו אוסף
לכל דבר ומקפת הכל דבר.

20 וכן אף הוא אמר זה שתהיה הארץ כללית
רשות לאחד שהוא אמת ושפה מופשט בכל היסוד
ומקיים עליו כי מאחר שהיתה האחדות בראשונה אשת
על קאמפה והיתה פועלם לעצמה. כלומר, שאינה
פועלת מצד דבר אחר מתחייב שהיתה בכךן אחדות
תוקפת לה וזה רASON האחדות הנספרות, ומהיא
הארה הפללית המקיפה לצaxterם כלות המינים. ואראה
לומר:chein סבלי אשר מן לכל מין (עצמות וכל
המינים מสภาพים קענינו כי אי אפשר לכל פין)
המינים העצמים הפחותים והארבעים משתייה בעל
זורה מקפת לעצמו. וזה קענינו טקדים לכך הוא
הארה הפללית. כלומר: האחדות תוקפת לאחדות
הפועלם. ועל כן נאמר כי הארץ אותעת היסוד
ומקפת אותו מאחר שהיתה הארץ היא האחדות
והינה האחדות היא האותעת לפל והמקיפה אותה, כי
היא אוסף לצaxterם מה שהיא בו ומיחירת אותו, כלומר:
אותיות אותו משיטפרק ושיתרכה. ובماן נאמר כי

האחדות פולחת לכל דבר ומזכינה הכל דבר.
21 וכן כלות הארץ מתרgest בклות עצם היסוד,
שוקע בחלקו בלט ודקה אוור שוקע בклות
עצמם מוגשם ח幡לש בו ובפמות המתרgest עצם
שוקע בו.

הঙלה מצויה ליסוד מהaddr טראון שהוא מנוגד
לאחד ביאות, ואראה לומר בaddr חי עני השרים
ששננו אום נכח היסוד. ומঙלה השרים לשניהם ליסוד הוא
החלק והרבי, כי הארץ מתקל ומתייבה ביטוד, והוא
הঙלה מצויה ביטוד מהaddr השני, כלומר: חי עני השרים
במגן אל האחד בראשון, ומארפו עליו כי יש שניים,
ובחיות השרים חייה החלוק והרבי, ועוד — כי היסוד
מחלק חלק ראשון על שני חלקים נכח טבע לשניהם,
אראה לומר: יסוד העצמים מפשוטים ויסוד העצמים
עמוקים, ונטילת לשניהם משנת לו מוחה יציר, וחגה
ה慷慨air כי הארץ במלחת האחד ושניטוד במלחת
לשניהם, וכשייה טברן ותיה טיסוד והארה הם
הם שרש הפל מהתברר כי בשלשה שרש הפל.

19 וזכות השכל דומה לזכות האחד מאחר
שהה שלג למקומה האחת, וזכות תפש דומה לשניהם
מאחר שהימה מתנוצת מהמקומות אל המלחת
ומהזה הוא אל מזלות וזכות הנפש החינית דומה
אל בשלשה מאחר שהימה משנת הגוף בצל בשלשה
ארטיקים באמצאות שלשה דברים והם: הפטנית ומגון
ומתנוצה, וזכות תפש דומה אל קארבבה מאחר
שהה תפש בצל חותם ארבעה, ואמר בכל כי
במשמעות כל תנומאים מקצתם גנויים על טבע המספר
מספרים עליו ומקצתם בלט נופלים מעת כוורת השכל
שהיא האחדות מאחר שהה כל מהפרק נופל תחת

לפניהם פלוש האור בו הינה אותו מעאים יותר יודע וייתר שלם באבל ותבש ובקפה ואנכם היטסוד כל מה שישפֶל יתפֶה מפניהם רוחן ממקלו מפניהם חמתפשט בו. וזה דבר דומה באור כי האור כל מה שירתק ממקלו מחראות ימגע על קראות הפלוש בו ולא יישג מה שאחריו מחראות הזרה מפניהם הפלש שטחי האור ורבוים, ועל כן יתגשם ויהיה חזץ בין קראות ובין הזרה, ובתקף כל מה שיקרב ממקלו יפלש בו גם קראות זקרעה, וכן דבר באור חמתפשט בחדר, כי כל מה שישפֶל (מחדר) יתגשם ולא יפלש האור בו על שלמותו וכן תמאם בצל סלקי היטסוד, בלומר, שאי אפשר שיפלש האור בחדרו משקלים כמו באלוינים, ואמתה זה הגן בדרכו כי דבר קשיה (ונך) יהיה יותר שומר למינו וייתר סוק ויתמר (גראה), ובჭיתר רב כמו זולתו יפעל בו וישתו מה שהוא עליון מהנוכחות ומגינוי, וכן המאמר באור חמתפשט ביטסוד, כי כל מה שיקנה וזה גמור נקי מיטסוד יהנה יותר שלם וייתר סוק, וכן עוד כל מה שהגה מפניהם מהצרב למלח מנך מיטסוד (יהנה יותר שומר למינו וייתר חוך וייתר קים מה שיקנה מהצרב להליך האב) וזה יורה אומך כי (משנוי) הנוול באור חמתפשט ביטסוד אקנס הוא מפניהם היזר האור קצמו. וזה דומה באור השם השם באור או בוגד תדוק הלאן בשילבש אותו גופ שחור כי

22 ומטולוף ומטולק הנוול בזרות אין מפני הרירה בעצמה, אלא מפני היטסוד הנושא אותה, כי אם קימה בכאן אחדות (ראשונה גמורה בלתי מטלחת פולשת לעצמה — מתחיב שתהיה בכאן אחדות) תוכפת לה טריר מטלחת והיא הזרה הפללית נשואה ביסוד הפללי, והתחיב שתהיה זו האחדות עצמה מברקה מטלחת מפניהם היטסוד הנושא אותה, וכך על פי שהיא בעצמה אחדות, ואנכם המתחיב שתהיה זו האחדות טריר מפניהם שעיה תומכת לאחדות קראשונה טגורה, ארצה לופר, שנייה מחדרת לה, ומאמר שיקנה מפניהם היטסוד הנושא אותה לא מפני עצמה, המטלחה מפניהם היטסוד הנושא אותה או רגmr ויה הולחה ורבייה מפיקים חלשת האור נחתפשט ביטסוד נצירויות ובקוי, ואמר בכלל: שניי אמצאותו בראשיתו ושני אפריתו מאמצעותו, ולא היה בכאן דבר אחר וולמי היטסוד והאור חמתפשט בו, בלומר: הזרה, המבואר בזיה כי מחלשה והצבי והצירות, ואמר בכלל: האפל שיקנה לאור חמתפשט ביטסוד אמנים היה מפני היטסוד לא מפניהם הזרה בעצמה, ומפני זה כי מקטת העצמים יותר יורצים וייתר שלמים מפניהם מנטקם, בלומר: מפניהם עצירות חדר ובקוי לא מפניהם הזרה בעצמה כי פרישה ומפהירה לצורה — לא ליטסוד, והזרה או רגmr ומיר וביטסוד בקפה, וכל מה שיעדק היטסוד ועולה

העלין מהם עד שיאיעו הדריך בונה אל קעולם היפות על העממתה, ועם הדריון מפקצת הצורות הנשימות הנראות בתקיעין, כי אלו הצורות היפות דמיון לזרות הנפשיות המשגנות בקהלום ובן הצורות הנפשיות הממשגות.

בקהלום דמיון לזרות השלויות היפות.

25 ואם כן יתטיב שיקוי הצורות השכלות מששלחות ממשות מהתזרות העליונות ומהקיה צורת העצמים הנשנים מצואה ביאותה הטבע, וצורת השבע מצואה ביאותה היפות, וצורת הנפש מצואה באורת השכל.

26 והראיה כי הצורות המוחשות נסודות הצורות המששלחות הראות המתבוננות ותאנוגים בקיוני ומצאתה וחדותם מרשום הנפש ושבוע בהם, וכן הראות מאכרים ותאנוגות, ואמר בכלל: הראות כל הצורות מהאלכומיה והטבנויות, ואמר אופר, אולי, שהלו קזרות מהנפש המדוברת, ואם אמר אופר, אולי, שהלו קזרות מתחדשות במרקבים מהתקבץ היסודות על ימס לא מרושים עזמים הנפשות (אמרט): אלו היו אלו האכרים ותאנוגות מתחדשות מהיסודות – היה נמצאים לעולם פארקים (מהם בדרך אפר ולא יתחלפו המרקבים) באכרים ותאנוגות בחתחקלם בקבול רשותי העצמים.

27 וכל הצורות מששלות נמצאות בזרות העליונות מציאות יומר פשות וומר בק, והקש זה – מציאות היפות מציאות וצורותיהם קמות בכל המציג מלחות העצמים.

או לא יהיה נראה מלבן מפני נזום משערות, ודומה באור המפלש בשולש אשיות זוכית על בך משל כי האשישה השנית מעתה האור מהראשה וכן השלישית מעתה האור מהשנה, וכן הפהבר כי אין זה מפני חלשת האור בעצמו אלא מפני האשיות שענן מוחות מונעות לפולוש האור כי הן גשמיות עצות, ועל זה מתקש יתטיב שיחיה טרונו צורת העצמים וחילוקם לא מפני האור בעצמו אלא מפני תיסוד שהוא גוףני באירוע אל הצורה, וכשיהיה הדריך כן אם כן מהתברא כי האור בעצמו דבר אשר, ואמנם יראה לו עכירות כמו שירקה לאור המתפשט באישיותו ולאור השם המתפשט באור שאינו זו.

23 וכל הצורות מששלות נמצאות בזרות העליונות, ובעצם כל מה שקיים ונתקה יהה יומר אווסף לצורות וימר מכך בון – בעצם, כי הוא מפני שיחיה דקיק נושא היפות ומה שבו (מן) מבניות ומונן, ובכפש התחה מפני שיחיה יומר ונעה מעצם קבלה כורות מדברים המוחשים ויחיה נושא להם מפני וקיקות עצמה ומפני דקיקות הצורות המוחשות, ובכפש המדרבת מנושא (לאם) וכל מה שבו מהזרות, ובשלב הנושא לכל הצורות שלמה מפני, וכייסוד בראשון מבלדי הנושא לצורת הכל במקחלה.

24 והעולם השמי המרכיב דמיון (לעולם הרוחני היפות ומשכל בועלמים היפותים דמיון) לעולם

הנושא אותו רוחני בדין, וכן הינה ממנה בקצתה השפל או ר' אף בעל כל נזירות, והינה הצעם הנושא אותו

גשמי אב ומבה בין שמי מקומות מהאמצים בפי שניי פאור וצבי בסוד מפני מקרוב ורחוק, וכשעתן באורה מנה מצד תראה אותה מתחל רוחנית שלמה, ואסר לך מטעמה מדרגה אמר (ברעה) עד שטגי אל מקאה האחים, ותראה הטענה שם עומדת, ותראה הצורה השוכנת נסקטה.

30 ומאמר שקיימה מצורה קראונה היא האחדות המשנית הבפעלת לאחדות קראונה הפעלת, ולא קימה האחדות קראונה הפעלת באחדות המספר המתיב שתהיה האחדות הבפעלת לא כאחדות המספר וארצה לומר, שטמייב שתקהיה מבלה מתקנת ויתמיב מפני זה שטמייב ומשנה וירבו מספרי מצורה הטענה וישנו בהשנותה, וסבת זה — התשובה עם בסוד ורוחה מאIOR האחדות.

31 ווואר במתפשט בסוד קשלח מאור אחר הוא למצויה בסוד, בלויר: האור בוגמא בצעם הלם הבועל, ארצה לומר: קרצון אשר הווא מצורה מהם אל הפעל, ומזכירה כליה לרצון בפעל מצד הפעל, ואנעם יאמר שהיא כלם מצד הפעול, וכשעתן בכלם קרצון ומה שיש לו בצעמו מהזרות תראה מה שקבל אותו בסוד הקלי מפנו, בלויר: כל הזרות הנושאות בו בפי אורם ורביהם ועצם בגזרו מה

הנושא. וכך אל פי שון נאלמות ממחוש, ווואר מה סרבה — מציאות כל הצורות קМОת בשלב. 28 וצורתה של פשיג כל מצורות ומכירים, וצורת הנפש המדוברת פשיג מקצת מצורות מצורות השכליות ומכירים עם הטענה ומשותה בהם, והוא דומה לפעל בשלב, וצורת הנפש מהיניית תשיג מצורות הטענה ומכירים עם הנעמת לכללות הטענים במקומות, והוא דומה לפעל הצורה המדוברת וצורת הנפש הצומחת פשיג עצמי הטענים ומגינץ חלקיים במקומות, והוא דומה לפעל הנפש החינית, וצורתה מבעת תפעל חברה טקלים ומושכים ודים ונקבטים והוא דומה לפעל הנפש הצומחת, וכייהו אלו הטענים מתדרים — מהחיויב שחיי הצורות שפהם מתחששות מתדרמות.

29 וברך קדם לנו מאמיר כי בשלם ותוק מאלו העצמים (אלה לחסר ומטלש). ומאמר צורות העצמים) השיטים ומחקרים מתחשטים בצעםיהם ומקיפים על כלולים ומunità אל הזרות הזות מפקעת, משפט מHALION, וגאנרים על ערך אחד מהקאה HALION אל מקאה משפט (הגה) מצורה מתחשטה בכל הצורות במתפשט האור באoir ונמשבת מHALION אל המשפט מקאה מראת ומלאה בסוד ומקיפה עליון מלתי שיתרkon מפנה סלק או (היה) מקום אלם ממנה שלא ילבש אופת, אלא כי מרגונית ישנו בסוד והינה ממנה בקצתה HALION אור טהור גמור והינה הצעם

33 אם קייח הרצון עלה פועלות – אם כן צוותה הכל בעצמו, כי צוותה כל אלו באלתו בלבד ולא ספק. אלא שעהולו קצוי בעלותו בצוותו שהוא אליך ואין פרברים בעצם הרצון אלא מצד חיותם עולמים לו.

שיש לו בעצמו מזה כמו מה שקדם להoir מאור משמש כי מעלה הוא ממתפשט לאויר מהויר מהקאה בעצם משמש מעט מה, וזה יחס הצורה מיסודית אל הצורה הרצונית, ונראה הוא מיסוד והוא צורה ולא הראשו מפניו שהשניהם נשוא ביסוד והוא צורה לו וחרашון אינו נשוא בזכר וצל כן אין צורה לזכר.

32 נימיב שיקוי הצורות שלש, האחת – הצורה הպצייה בעצם הרצון והוא הצורה אף על פי שנדרת הצורה – הוא על צד הימנו אליו ומפניו לה, אבל על האממה אינה צורה כי אינה צורה נשואה אלא מפני שהיה עצמה זולמי עצם הצורה נשואה ביסוד התייב מהה שנות בפהה ולרמזו אליך בשם, כי אינו עבר שפהה צוותה בשל המציה בעצם הרצון קדם משפטה מצאמו ורבוקה ביסוד כמו אמר משפטה ורבוקה ביסוד. (צורה השנית) היא הצורה ברבקה ביסוד בפועל (והיא צוותה בשל תכליל). ומצורה שלישית היא הצורה מדרגה המסתודה מרבוקה ביסוד בכלם, אבל שאר הצורות הן גנטות באירה הפללית. ועל כן אין כדי לך שתספיק מחלוקת אפלטון לצורה, כי הוא חלק הצורה על שלשה מינים, מאמת – הצורה אשר בפועל מדקה ביסוד, ושלישית – צוותה מיסודות, והן: האירות בראשונת הארקאה.

לקיוטי טענא מאר סטטמיט

1 אptr : וטכונעה בזיה מאנאמר לדבר בו בצוותה הפלילית ותיסוד הפלילי להפשיט כל אשר מלהם מהאפר ומידיצה בזאתם כל אחד מהם ומה שישים מהענינים כדי שינהו במאלה לעלות בה אל הידיעה ברצון ואל הידיעה בזאתם קראשן.

2 יריעת משבל פהיה בדקהות צירתו בצוותה המששלל והחדרה בה ובשתקיה צוותה משבל בזיה הדרה פדע בצעקה שאי אפשר לו האורה מלתי יטוד גיהה נושא אומת ומאורה דבר זולמי תיסוד ויהיה פרבר יומר מבאר בטעינו פרדיין בזיה מצטט משבל, ובשים בארא לך כי אטם משבל זולמי צירתו ימיארא לך בזיה כי יסודות הצעמים הפשוטים ויסודות האצמים ה倔ביבים זולמי צורומיים. ומבע בזיה כי תיסוד הפלילי זולמי האורה הפלילתית, ונאמר, כי משבל בע בצעמו שהוא בעל צורה מסמר שענייה צוותה משבל יודעת בצעמתה בצעמתה מצד היהות עצמה דבר אחר זולמי תיסוד הנושא אותה וחתמיב במו בן (שפתהיה) יודעת ביסוד, ובחיות תיסוד דבר אחר זולמה.

3 ציר מצטט תיסוד שהוא כם רוחני כים בצעמו אין צורה לו, וציר מצטט האורה שהוא אור נבזא יוציא מה שהוא בו הטער ויפן לו עניין תפין ומאורה, ואמר בכלל, כי ציר מציאות תיסוד ומאורה אריך

שייהה באיזור כל פרקרים קרווניגם, קלומר : מציאום מששללים זולמי מוחשים, לא מציאום מצירים באליז חדר, כי אם ממשקל לצייר חדר ממשket מהאויה לא משיגנו מפני היהת בסיסוד בצעמו זולמי בעל צורה (ומפני דמיות בקאה אלילו) וקאה הנטש מצאות אין שטי מקומות, וכן אם השובל לצייר האורה (צעקה) יקשה אליך לצייר מפני היהת הלאה המכיר למבותות הנטש וקאה אטם האורה פשוט מהגעש.

4 ואורייך שטציר השמנות תיסוד והאויה בחשנות הגור ותגון ושים בגוף קוש ליסוד ושים בזון קוש לאורה וכן שם פרוק מהווש בין בזון ותגוף ומשגתו לצורה בזון ותגוף ומשגתו לצורה בצעמתה. ומפה שיקל אליך ציר זה הוא שטציר השמנות הגור ומטש ומשבל והם מתחדרים. ואמר בכלל : השמנות עצמים קרווניגם אם התחדרותם. וכן השמנות אלו עצמים וטמרקרים הטעאים בהם, וטציר זה ותקח דמיון בנטש רוחה עוזר אוקח אל ציר השמנות תיסוד ומאורה דומה בחשנות בגוף ומטש וחשנות הנטש ומשבל אמר שהייתה מצלת האורה מטסוד מעלת הנטש מהגוף ומאלה משבל מהגעש.

5 ושים דמיון בידיעת השמנות תיסוד ומאורה בכל אחד מהעצמים קרווניגם, ואמר בכלל : השמנות תיסוד הפלילי ומאורה הפללית מעצם משבל ושפט

כל אחד מאלו הטענים ידקק ליטוזו מבלתי שitionה לאחד מהם תכליה, ואמר כי בכלל אויר ובקותה פצורה בסיסוד יתינה בצויר ובקותה מוקצת קצרים קרווניגים (במקצתם וכברקיות קצרים קרווניגים ברוקרים קרווניגים ו) קצרים חוגטנים, ושים תדקין גונה מהשלב ומהפרש ומהפרש ומהו כמו שקדם באורו, ויתינה עקש רבקות השלב (בענפיש ובענפיש במקורה תבשוא בה ובגוף אשר היא קשורה בו, ומה שהוא יומר דק ויומר גצלם רבקות השלב) מהשלב ומהו שמהו שמהו. ועל זה תדקין עקש הזאת הבורא יתפרק לאיזה בסיסוד מההעדר אל קמציאותם בשלום השלב עצמו אל המושל ולשם (מחוש) אל המוחש.

8 ויכחפשו כל העצמים והארות לא נמצאו בהם צורה יומר שלמה ויומר אוסף לצורות כלן מצוינות השלב מפני שאין מוצאים זו האורה יורעת בעצמה כל צורה ומתאחד בעצמה בכל צורה, ונדענו מזה (בי' כל) מצורות בעצמה, ועוד — כי מכאן עצם השלב ישיג צורות פרבריות בעצמו, ובנה ראייה כי אלו מצורות מתאחדות בעצמו ולאין עצמו דבר אחר זולתי דבר אשר הוא — כללות אלו הצורות, מפני שהי כל הצורות מתאחדות בעצמו אחדות רותני, וחתיב מזה שתהיה צורת השלב צורה מאחרת אוסף קאקהותה לאחדות כל צורה. ועוד — כי אנחנו מוצאים השלב לא ישיג מהמר בעצמו

בחשנותו יסוד השבל וצורתו על השנותו (יסוד) כל אחד מהעצמים הפשוטים וצורתו, ואמר בכלל על השנותו מסוד הפללי וצורה (הפללה), ומספר זה אמר כי מישרחה לרווחה מהתקלות, ואמר בכלל: הידעה בפל — יצטרך לטיב העיוון בעצם השבל ושישמו נח עינוי בכל המבוקשים, כי הידעה בו מביאה אל הידעה בפל, ובאמת היה כן, כי בשינה עצם השבל הוא מינות הפל, קלומר: צורת הפל — התמיב מזה שיהה הפל מצוי בעצמו, ובשיהה הפל מצוי בעצם השלב — התמיב מזה שיהה מי שיודע עצם השבל שבע הפל.

6 ומאר עינוי בחשנותו היסוד הפללי וצורה תכלית מצד עיוון בעצם השבל הוא שמאמד בעצמו על צורת השלב מסכת בון, קלומר: פרק העצמי מהקיים לעצמו והוא עזנן אשר בו משפט על דבר שהוא (מה שהוא) ואסר בפ' פין בפרק עצם השבל באומה האורה מזולתו. ואדר עינוי בונה שפהشب כי השבל יורע בעצמו שהוא בעל צורה ושבאותה האורה יפרק מזולתו ומצטרך בעזקה כל צורת השלב וידיעך שאומה האורה תפנק אותו מזולתו למציאות היסוד הנושא לאומה האורה וכאלו תמשש עצם היסוד באותה שכלה ומרגיש בון בבריאש החוש מוחש.

7 וכיור ובקותה מצויה בסיסוד פרבקות תא/or ואoir וכברקיות הנעימה, קלומר: התנוועה בקהל, כי

המוגשות אלו באלו. ועוד — כי משנת השכל והנפש היא בצורתם ומצורות לא ידקו אלא בנסיבות מיוחדת (השלב) בהשגת הדבריםpecial ובענין זה היה מטרות מפניהם הרמות והגנות אשר בינהן ומפני זה היה מטרות מפניהם הרמות שבי צורתו ובין אמתן בנסיבות, ומטרות שניה הפתיעות לזכר אמתן יהה מצד הצורה לא היה אפשר שיהה בסיסו המפשט מהצורה נמצאה במלחמות, ואם אי אפשר מבלתי זה נאמר בו שהוא נמצאה בלחן, כלומר, כי ככלibus הצורה יצא אל הפעלה יהיה נמצאה בפועל.

13 וכן אין אנו אומרים כי (כל) הדברים הם בשכל ולא כי כל הדברים הם בשכל מפניהם מטרות מיוחדת החומר, אבל נאמר כי הenschaftות קירוביות בשכל ושם השכל, אבל המוחשים הטעמים אינם בשכל ולא הם השכל, כי הם חזץ לעצמו, ועל כן היה השכל לא ישיג הדברים מיוחדת החומר אלא במטרות מוחש הדומה לטבעו מפניהם מטרות בין רוחניות (השלב) ונושאות החומר. ומסבה במוניות השכל מתקנות מיוחדת החומר היה כי משנת השכל תקופה ברובות צורתו בצדקה המשפט, ושעה מתחדרת בו, ומפני היהות השכל דקיק וקיום המוחשים גסים וכי אפשר שירות שידוק תדוק גס בלא אמצעי רומה לשתי מקומות — המטיב מעה יהיה השכל לא ישיג המוחשים אלא במטרות מוחשים כי היה קצץ

(אלא במטרות ברגש ומחושים) מפני היהול חזץ לצאמו והטעיב שיהה משיג הצורות מפניהם שמן אין חוץ לצאמו, וכשלא היה הזרות חזץ לצאמו אם כן גם זאת קצצמו.

9 ובשיקוי רב מצורות נמצאות בשכל תפראת מטרות (שהיה) משכל תפראת משיג בצדמו בכל צורה ומוצאת קצצמו (כל צורה). אם כן מתחייב שיהיו צורות כל הדברים נמצאות בצוות השכל המכלי.

10 ואם אמרת: מיאך ימצאו כל הצורות בשכל תפראת זכר מתקשב הגש ונחורה לה מה שבשל וצורה צורות הדברים כולם בדקיו בדקיו וצורה אותן אמתן במלומת אמת ותדע אמן.

11 ובראייה כי כל צורות הדברים בעצם השכל הוא על זה תעריך נאמר, כי צוית השכל משיג כל מצורות ויתאכדי בצדמו, (ולך דבר אשר כל הצורות יתאכדי בצדמו — כל מצורות נמצאות בצדמו, אם כן) כל מצורות נמצאות בעצם השכל.

12 ובראייה כי מטרות לדבר אמתן יהיה מפניהם צורתו, כי הנמצא לא יפלט משיקנית מוחש או משכל, וחויש וחשכל לא ידקו בזולתי האירה במוחשת או הפשכל מפניהם היה מכוונה למוחשת ופשכלת הוצאה בין צוית השכל וgenes ובין תיסודות הנושאים לצורות המוחשות ותסודות הנושאים לצורות הפשלות ומפני זה לא ידקו מצורות אלא בזרות מפניהם היונן

15 וכשתקינה צוותה השכל פסיבת הידיעה בכוונת

כל דבר — חטטיבב מזוה שיקיו כל מצורות מדקוקות
בהת קומות בה, כי כל מצורות נבראות בה, רצוני
לומר, שני מתחדשות בעצמה התתחדשות עצמית
רווחנית, ועל כן הינה צוותה השכל כללית לצורות
כך, וכייהה דבר כן — חטטיבב שתקינה זו מצורה
היא אשר נתנה לכל דבר הידה ופהות גם שקייה
הוא גמן לכל דבר הקומות.

16 ווחקכים מיטרדים שאין לשכל צורה מסגלה,
והטיבו בינה שאמרו, כי אלו קייח לשכל צורה מסגלה
(מגןע זאת היזרה משנת צורות כל דבר וולת עצמה,
ואם נא אמרו כי אין לשכל צורה מסגלה) והם רואים
לומר: צורה פרטית, ולא מגנו שתקינה לשכל צורה
כללית, כי האורה הקטלית תסיב משגנת כל מצורות
ואחת בשפען קסבת משגנת העצמים לצורות או
מצער על אמת מה שאמרנו כי צוותה השכל כללית
וידעת משגנת זאת היזרה בעצמה לכל מצורות.

17 ואין ספק שתקנעם כל מה שיקיה יומר
ונגיד ויומר קשות יהיה יותר מקובל (מצורות קרובות
ושפלהות) ומצירות בו יומר מתקנות יותר נאות,
ובלהفة, ומסבב מסתננות לה היא כי הרקבה במרקם
מגןע מפלוש מצורות בו כי היא חולצת בין עצמו
ובין מצורות ואין העצם משפטות מה שיקיה חוצץ
בינו ובין מצורות ונגןע מפני זה פלוון בו ויתמיב

הקש דומה לשמי מקצועות, כלומר, שהוא אמצעי בין
רוכנות השכל לנשמות מצורות ממוקשות, אוור זה —
כי מאמר שקייה הידיעה בנסיבות מצורות אליהם מודיע וצינה
הירוז גלא אמצעות ותיה התקשרות אלו שמי היזירות
בשיעור הדמות ומרקם (הקייה הנפש המשכלה אינה
דומה למצורות הנשניות, כי צוותה הנפש המשכלה
רוכנית). וכי הזרות חמוץות נשימות — גמן עלי
זה שדרבק צוותה הנפש המשכלה בנסיבות הנשימות
כלא אמצעות דומה לשמי מקצועות, ועוד — כי מאמר
סקייה הנפש מהיינות ותשכית אמצעות בין הנפש
הmeshcelת ותגובה — קיה ומגע שדרבק צוותה הנפש
הmeshcelת בזרות הגוף ושתפקידם בת בעצמה כלא
אקטוי, ועל זה תחש עוד תקש משנת העצם (הקש)
מצירות חמוץות באמצעות הפלים ומואר מפני
התדרמות הפלים ומרקם לשמי מקצועות, כלומר: העצם
הקש למצורות חמוץות.

14 ובשלא אמר כי הכל מגן מצא בשכל ושהכל משלה
meshcel לא יראה לומר כי הכל ברקב meshcel ולא
שמקצת העצמים בפרקם מרבבים מפרקם מפרק
בדבר המרבב דבר יתביב יציאות המרבבה אל הפעלה —
ואין השכל כן, כי קיה עצמו עצם קשות ירצה לומר
בזה — כי הכל מגן מצא בו מציאות (פשוטה). קאנן
עצמו התחדשות ידיעה עצמית לא גופנית מקרית.

יתפרק ויתעללה אשר בו צוינה על השלמות ואשר הוא הפל ותפל בו ואגנום קבל מיסוד מרכזון מפני מה שהובן לו בפרט מהקובול לא מפני מה שבכם הרכזון ומה שקבע מיסוד מאור מרכזון מעת באירוע אל מה שברצונם.

19 ואירק שטרע כי זו חוויה הפוחלחת היא לרצון קפואל מצד הפעול ומהו לו מצד הפעול בכתם, כי אין הרבריט באליגונים כמו שהם בתפקידים, כי הזרות באליגונים יותר שלמות ממה שהן באליגונים. כי הן התמךשו באליגונים מנגני השקפת הזרות באליגונים והוא שמייניו באליגון מושרו ושם נבטים ובקב"ה והמאמר התשכיב שיחיו מושרו ברכזון על השלמות שאפשר ותתקונו, וכן לתשכיב שיחיו בכל מה שקרוב ממנה עד שניגיע אל התקבלות המסתנה מן קצם, וכן תפסק מצורה, וכל המאמר המסתנה מנגד לכך מה שאמר אפלטון, כי הוא הקיש חדש בזיהו הוא מה שנקרא בשלל, השקפת הרכזון וחידוש בנטש בכללית, השקפת משלה טפלי וכו' תודיעו בטבע ובחצם, השקפת מהפ"ש בכללית, ושם מתקש בזיהו חדש הזרות המשכויות, כלומר: מהחובות ואיזורן בנטש הפרטית בשישקי השלך עילתי.

20 וענין מהשקבה באליגונים הוא שיחיו מקצתם נכח מקצתם ומשפעת מקצתם, בחומרים ואוריים על מקצתם, מנגני היחסים עצורים מסת קצם הראשון המשפייע לצאמו, לעומת, שהשקבה מאותו לדודו

מזה שיחיה קצם פשוט כל מה שיעלה וינז' יומר — מקובל לזרות קרבנות ושיחיה מקובל לכל פריגות ולכל צורה, ואלו קיה קצם פשוט מקובל למוגנות אמרת ושודך אליך — לא יקיה בינו ובין קצם טפריב השפרש, וכשיחיה מדבר בין התשכיב שיחיה קצם חמוץ לזכיו ולחי מקובל לצורות ממקלותות, אבל קיה שודך על צורה אמרת. והתשכיב שיחיה קצמים מהשקלים כל מה שיעלו ויזבו יומר מקבלים לצורות ותkehה אסיפת הזרות גם יתר (גדולה) ויומר מבארת מפה שהיא בשפל כמו בטבע והגפש, וכן ישך המאמר עד שניגע אל קצם מונך ומשוט (שבצמים) והוא עצם השכל ותשכיב שיחיה (ויה) קצם חוק שבעצמים בקובול (זרות) והתקnak באיסיפם בצעמו ואחדותן, ועוד — כי מאמר שיחיה עצם השכל קדר בזאה האלין מנגד לעצם השם המשדר בזאה השכל וקיה עצם השם מקובל לצורה אמרת — התשכיב שיחיה עצם השכל מקובל לכל מסורות ונושא אומן, וכן התשכיב שיחיו קצמים כל מה שיישפל ויקרבי מהשם יקיי יומר סלשים מלכבל הזרות ובעה ימסוק בקובול כל מה שיעלו עד שניגיעו למסגרת השכל, וויה זה העצם יומר מקובל לזרות ויומר אוסף אומן משאר קצמים.

18 ותיסוד מקובל בזאת השכל וזו הרא מקצתם האלון מיסודו נפללי, מקבל צורת השכל הנושאה לכל הזרות מרכזון השוכן לפאלה אצל הברה

21 ואם הינה גמצע קבוץ האזרות הרבות החקלאות בנוסה אחד בשיטריוו מוקם אבל כשלא יטריד מוקם איינו גמצע קבוצם בנוסה אלה ומאמר שקיי האזרות החקלאות בצדתו (משכל) אין מפרקות אבל הן מפרקות עצמן והיה עצם משכל עצם (פישוט) יתבאר בזה כי אלו האזרות לא יטריד מוקם אלא הן ומקומם שهن בו, בלומר: עצם משכל דבר אחד, ומפני זה, כלומר: מפני שעצם משכל עצם פישוט ולחירות הנושאות בו אין מפרקות אלא הן מתקשרות עצמן — הינה עצם משכל יכול בכל דבר וesa כל דבר ולא יציר מכך מפני שישא כל דבר ואחדותה שהיא עצמה נשייה אחדות עצמית. ואיך שפצעין זה הגזון ותפש אחורן כל העצים, כלומר: יהוס בין נשיאות כל אחד למה שישאה מהזרות ובין נשיאות האחר למה שישאה. ודמיון זה — כי בשפטען قيمة האזרות משכל מכאן אותה ביחסו קיימן בנפש וקarma המשוע הנארחות עצמן, ונאמר עוד — כי כמו שהחומר עם מקובל לאזרות (המיוחשות, בין הנפש עם מקובל לאזרות) האשלות, ועל זה סקיים עוד قيمة כל האזרות ביסוד הראשון, כי אתה תמצא כל האזרות קמות ביסוד משכל, וכן תמצא האזרות המשוע קמות עצמן, וכן תמצא הדרבים החקלאים קמים בנפש וגוף נושא אותם ולא

גנואה קיימים מה מקומות בהם קיימים, כי כמו שהגור ומרקוריו דבר אחד, אף על פי שהלופט רב ופרוקם, אלא שהגופש פרך כל אחד מתקני מהאחר, ואם הם מתאדרים מרכקים (כמו כן בקיות כל תרבררים מתאדרים מרכקים). אף על פי שהם מחלפים בזמנים, משכל יפרק מקומות ממקומם ונבר ממקומם ממקומם, ותסבב על זה מהקס שניות דמיון מפל אל בסיסו קראשון דמיון פגף אצל הנפש, ואמר במלל: דמיון האזרות אצל משכל, כי אם קיו צורות כל תרבררים גמאות משכל — כל שבע שיטיב שייחי גמאות בסיסו קראשון, וכן פקיש על כל מה שלעצמה מהם.

22 ואגנון כדייה משכליות היא התאדרות הצורה (הmeshelot) משכל, וכן תפאמיר כדייה החושית, אלא כי זו מהמתאדרות הפרטית אינה כמו (התאדרות הצורה הכללית בסיסו (הപכללי)). אלא הוא לפה, ועל כן (לא) נקרא אותו "קדישה", ואף על פי שלא נקרא אותו ידישה — לא יתסבב מפני זה שיתה התאדרות האזרות המשולות משכל יותר נקבע מפני, כי הינה אכן מתאדרות קראשון נקבע מענין המתאדרות המשני.

23 ומה שאריך שתדע אותו מזה הגנון — כי הצורה מקפת ביסוד גנטה (השל בנפש וכחפה) מקצת אלו (העצמים הפשוטים) במקומם, ומבואר

ימבר ויתר עליה מופיע ברכזון ובכל מה שבען פיסוד
ומזורה — שלא דמיון ולאין כמותו
24 ואיך שפדר בראיותו. אף על פי שהוא
למקרה מהתמונות הוא זה אצל חוש, אבל כל הנטה
הוא והפטמות יחו, כי הגון והתקנית מתמצאים כללו
הגם ועם זה שאר תגונם נמצאים יחו בעצם,
וחה אותו עקש למחייב אליו מציגות כל מזרות יחו
ביסוד קראשון, כי אם גישאות היפש וועל כל צורות הנטולות,
וניסן גישאות (העצם) לאנפרות היפש, והוא מבהיר
מהו יחס גישאות הפטמות למבנה ותגן.

25 ואיך שיקחה הפטמות חסר לאליון מאמר
שיקחה קעליו פועל למתהון, ועל כן אפריו הנקבים
כי אין הגון בצעין המורה הנטה וلتמי של כל
קראשון והוא הפקר אצלם של הפעול.

26 וכל מה שפדר המורה ותמנשות תהה יומר
גראה לחוש, כמו הגון שהוא מקרוב שפותחות אל
חוש, ותמנשות נעלם מטגן ותמנשות יומר נעלם
הפטנות והעצם נעלם מהגשות ומטבע נעלם מהעצם
והיפש נעלמת מטבע וועל נעלם מהיפש, ומטבע
בנה הוא כי המורה קראשונה הרבקה בסיסוד קראשון
רוכנית פשטה ומזורה האחרונה נשימות מרפקת, ובין
אלו שמי מקומות אקצתים יקשרו השמי קאוז וירקן
בגיניהם, וכל מה שתיקחה מזורה קרובה אל המורה

קדושה קדושה מזורה יותר מזורה זיקקה
וימר געלאות ובקפה — כל מה שתיקחה מזורה קרובה

אל המורה הנשנית תהה יותר גפה וימר גראה.
27 והראיה כי הצורות קדושים נעלמות ביאות
הנשניות הוא — כי היפש פפה בגוף בלחומיה
וירק כל מה מפוחית באורה מזורה לה בדיקות
בי פרק צורת חייכות ופטמות מזורת העצם, ואמר
בך פרק צורת העצם מזורת היפש צורת השבע
מזורת היפש וצורת היפש מזורת השבל וצורות
שלב מהיסוד קראשון. ואיך שתבע כי מי שהיטיב
לדעת פרוק אלו מזרות והיפר כל אחד מלאו העצמים

מקامر הגיע לתכילת הקייטה ותענוו.
28 ורשות המורה קראשונה בכל הוא הנטאות,
כי אותה המורה היא הנקימת לעצם כל דבר, וצורת
שלב היא המורה הנטה בכל נטא, ומיצאות כל
הזרות ממציאות צורת השבל.

29 ומגדרת היסוד בקהל ותאורה הפללית אינה
ממה שאפשר מפני שאין למצללה (החתם) גנס וינה
לדרם שריש, אבל לרשות אותם אפשר מצד סגולותיהם
הפטנויות להם, ורשות היסוד בקהל הלהיות מפגלותי
הוא שהוא עצם קם בעצמו הנושא לחולף והוא אחד
ב乾坤, ורשות עד שהוא עצם מקפל לכל הזרות
ורשות המורה הפללית שהוא עצם מוקם לעצם כל
הזרות, ותרשות שהוא עצם מחייב משלה וואר מוקן.

היא מצרפת אל האיכות והמחות והמציאות שם שלשה.

31 ויסדר הנמצא עד מצלות הן יותר פוללות מלאה, והן: טבחיב וטאפרר ומונגע. וטחיב הוא – האחד הפועל יתברך ויתעללה, וטאפרר הוא כל הנמצא תפצל לו, ומונגע הוא הצעיר הנמצא וטפסקו, וטחיב הוא השתחלה לא משפטה, וטאפרר בטהרת ומפני זה היה האפשרי, כפי מה שאחשב, נפוץ משפטה, כי זה טבע האפשרי בעצמו, וכבר הטיב מי שקרהיסוד הראשון "אפשרות" על זה התקש, (ומא�ר שעה קאוד הפועל הראשון – מטיב הוא אעד בלבד). ומאטר שתיה הנפוץ אפשרי מתחייב שלא יתבה הוא (הוא). אלא יתבה דבר ודבר, ואו יתביבתו נושא וושא.

32 וכמשפטנות היסוד והאזור ראייה על קרצון מאטר שהיה דרך קרצון לאשות הדבר וטכנו, וטפה אשר בעבורה תהה האורה גלויה ויסוד געלם במפלקלות מפני פגישת צורת השכל וצירות תחשבות, כי הצורות כלן מתרוגדות בסיסד לבני ארם במערכת המלטמה, אבל במושות מפני שהצורות גשמיות ויסוד רוחני בזורו אל הצורות הנשואות בלה, ועוד – כי תסוד לובש וצורה לבושה, ועוד – כי בסיסד דומה (בהעדר והאזור דומה) במציאות, וביסוד כלם

30 ואין לעצם הפשוטים למות חוץ לעצם, אלא שיש (לעתם) למות – היא ועצם דבר אחד, כי הם פשוטים אחדותים, ומפני זה נאמר ביסוד קראשון ובאזור קראשונה, ואמר בכלל: בכל העצם הפשוטים שאין אלה להוינטם אלא הבורא אותם יתברך ויתעללה טפיי היה קאלה קרביעית שיא למות חוץ לעצם הטלול, ואין חוץ לעצם (הפשוטים) דבר זולתי הבורא אותם יתברך ויתעללה, ומפני זה נאמר כי אם טמיין המצאות – לחתנת (הבורא) יתברך ויתעללה, ואני אמן לך בנה שעיר כלל מספיק – מחתה קחש מקיש עלייו ואמר, כי הנמצא מסדר מהקאה קאלין אל הקאה הטעתו על ארבע מדרגות, וهم: מציאות תבקורת בעבי "אניה" ומחות וaicות ותളות. וקאלין – מציאות לא מהות לו ולא איות ולא למות – באסיד קאמת יתברך ויתעללה, ולטפה ממנה – מהות אין איות (לו) ולא למות – פשל, (ולטפה קאמנו – מהות בעל איות – פgesch), ולטפה ממנה – מהות בעל איות ולמות – פבע ומחותם. וכל אעד מאלו מסדר כפי סדר הטעבון, כי למציאות מסדר במלצת קאוד – כי היא מציאות בלבד, ומחות מסדר במלצת השנים – כי מהות מרקב משני דברים, וهم: הגнос והפרק (המן והאגיל), וaicות מסדרת במלצת השלשה, כי היא גשוואה בעצם מהות ומטרף אליו, ומלות מסדרת במלצת הארצת, כי

וחזרה בפצע, והיטסוד שלם והיה נמצא באורה ועל כן מתנוاع תחילה לקבולה, בלופר לשלמות.

33 ומפני שהזירה היא אחות לפל ומקמה בפל, ועוד — לאחדות קראשונה קאותות לפל ומקמה בפל, וכי אחותה הנטלת — כי מכך קאחדות ליחד מדבר ולבצוי, משיתבה ויתפרק, זה יסיב אותה להיות אחות ליטוד, אבל בסיסוד, מאחר שזירה ורכו קרבוי ומחלווק, התuib שיזכה פיסיד באחדות ויתסייע להיוו אחינו מסף.

34 ופצירה היא בידעת הקורא יתברך ויתעללה בקדחת, ואמר כן תברכה עם מסוד, ותיה זה שלא ודן. ודמיון חיות בסיסוד ופצירה בידעת האלים יתברך ויתעללה, נפרדים — דמיון חיות מצורה ברוחנית מדרפה בנטש (ואמר כן תבאחד בסיסוד קראשון), ואמר כן מצא אל הפל, וכן קיתה זאת מצורה בשבל) ואמר כן מצא אל תגש וחתאת בה, אלא שהזירה הפציאה בידעת סדרמן יתברך ויתעללה מצא מהפם אל הפל בללא ודן, ועל כן לא תקניא כתף עין ריקה בן בסיסוד, ואין בזירה היוצאה מן מגשך בן.

35 ודמיון דבקות בסיסוד ופצירה — דבקות באור באור וטנו בGES ומנש בוגר ומשכל בנטש, ומפני זה יאמר כי הפל קיה בידעת האלים יתברך ומחטו ותקפו ברכרים.

36 ובר נאמר שאם השכל יש לו מבלה משתי קצופין, ויש לו מבלה מחד קעלין, מפני

שהרצון למעלה ממנה, ויש לו מבלה מחד מתחנות, מפני שהחומר חוץ לעצמו, וכל העצמים הפשוטים יש להם (מלחה) בעצויים ולאם להם מבלה בשפלים מפני היota קצוף בפאת קצוף, כי הם ריקנים פשוטים, אלא מאחר כי היה מוחר עבה גשמי על כן היה חוץ לעצם השבל, ואמרו כי השבל וכל העצמים פשוטים יש להם מבלה מזה הצה, כלומר, שהם מפרקם מהונשות המשיג לחדר, וטהורו וטיב פכלית.

37 ומיטסוד לא יהיה נמצא אלא בזינה, כי חמיציות מצד מצונה, ועל כן מתנוاع פיסוד לקבול הזירה מפני שיצא מכבב מהUNDER לטענו חמיציות אבל חמיציות בסיסוד ערום ממקצת מצורות, אפשר זה כי מקצת (בסיסוד) ערום מהזירה חרומנות לא הזירה קראשונה מהמקצת לעצם בסיסוד קראשון, אלא בשנית המקימת לעצמי העצמים פשוטים. וכן ימצא מקצת בסיסוד הרגשי פושט למunità (מצורות) ולזבש למunitàם.

38 ותשב בסיסוד בעל שמי קצופות — מאחר עולה לאדר הביראה, כלומר: גדר חבקות בסיסוד בזינה, ומאחר יורד לאדר מהפסק. וציר מה שתיה ממנה למעלה מהגלגל רותני חזונית, וציר מה חרומנות — כל מה שלמעלה מהיה תוקת קאחדות ויומר שישיות עד שמניע יורד ביראה, וכן פצר מה שיתיה מוגדר סגולל יורד גותני חזינה, וכן

העצם הרוחני הוא אחד מדרקן, ממתעדף קצחו על מקצתו קים בידיעת האלוה יתברך ויקבלתו המהפקת בכל. 40 ונני אמר ליה קל קוצר תפון עליו בזיר: (זה): עמד בשכלו אצל גדר הבירה, ארץיה לומר: מתחלת טהרותות הניסוד באורה וציר (עטם) אין לו ראשית ולא אחרית, והוא עצם פבונא יתברך וציר כל תגמץ הרוחני וגהשמי קם בו, בצייר צנין מהעינים קם בנטש, כי אן (פראה) כי כת הבורא יתברך ויתעללה (בעל) נמצא (וכן פראה כט האלין מהגמצא עצמו) במתהון מפנו אל התקלה הפתחותה, והוא גדר ההפסק, ואנו יציר המשך הניסוד ותזרעה מהעלין אל מתהון המשך אחד.

41 ומייסוד קים בידיעת אלוה יתברך בקיום הארץ באמצע השמים, ובצורה מוגרת אליו, שוקעת בו בוחר או רשות על האיר ותארץ, ושקאות בhem, וגראת זו מצורה «אור» מסדר שכינה האמלה אשר בפה שפה הארץ או, בלויר: או רוח שליל לא אור חושי, ועוד — כי דרך האור לבנות צוות הדר ותمراטה אמר הויה גאלת, וכן מציר, בשטבק ביסוד יראה בה סדר אמר היהתו געלם והיה בה נמצא.

42 וגאר שטיסוד מקום לאורה, בלויר, שהו נושא אותה ושהיא נשואה בו, וכן אמר עוד שברצון מקום להם נחמי ובענן המשבל מיה הוא צרע כל

אותו — כל מה שנירד למשה יהיה יותר גוףני, עד שגיאש הגוף לאדר להפסק. 39 ואין בסוד אלא אחר, ואמנם החלוף הוא בצוות, וכשתשוטט בצדוק העצם הרוחני מדע כי יחשו אל העצם הגשמי כינס הואר אל קאור. ואמ האמר: הייך זה? פשת שכלה מהעצם הגשמי והעמוק השוטטות בעצם הרוחני ועם אצל גדר הבירה, והואר רק הפק והיא מתחלת הטהרותות הניסוד באורה, ואמר רק הפק מהשקבת למשה ואנו מתברך לך אמת מה שאמרתי מעתה העצם הגופני אצל גדר העצם הרוחני, ואמ מעתה העצם הגופני טברא וארא להמר: אפשר לך נס (העטם) הרוחני טברא וארא להמר: הניסוד הרוחני מתחלה באורה זכרונו אל תפקר או אשר מפנו בא משפט, בלויר: הרצון, או פראה העצם הגופני יומר קטעו ותקש כל זה מהשים והארץ, כי אמתה, שטח שבגנשך שאטחה עומד אצל גדר הראשון מהשים קעלונים משקיף על הארץ מחשב כי הארץ באמצעות השמים בגדרה שאין לה שעור אצל השמים, אף על פי שהיא גודלה. בן בשטbumד בשכלו אצל הנדר העצם הרוחני אבל פראה כי נס העצם הגשמי אל העצם הרוחני, אבל ימסם יתכו אצל הרצון — נס הארץ אל השמים, ועל בן לא תהיה מסך בשיהיה קעלון מחת המתהון כי האלין ומתחلون הם אצלנו וברור אלינו ועם נופלים בחלק לא יתملך מהגמצא והוא תפרכן, אבל

היסודות. ודמיון תנוועת פיסודה לקבול הצורה בו –
תנוועת תפנש מעדרת הידיעה לבקש אותה הידיעה
וקבילה, וכשהפרק צוות אופנה הידיעה בפנש ופוקם
בו תקופה תפנש באה יודעת. קלומר: נושא לזרת
אותה הידיעה, וכן (בשותפה) הצורה דבקהabis
היה פיסודה באה מזכיר, קלומר: נושא לזרת.

46 וחספה המסבירה לכךות פיסודה מתנוועץ לקבול
הצורה – השtopicק פיסודה להציג הטוב והעתוניג
בשלפקל מצורה, וכן הפאמר בתנוועת כל העצמים –
כלומר, שתנוועת כל העצמים היא לאחד. ובאור זה –
(כ') כל נושא יראה שהינה מתנוועץ בעבור שעיג
דבר משלמות נושא הראשון, אלא שתנוועות הנמצאים
מחולפות בהמתפלף מרכזותיהם בקרוב וברחוק, וכל
מה שהינה עצם קרוב אל נושא הראשון תהיה
השcontro לשלהות יותר מלה, וכל מה שירתק לא
ישיגחו אלא בתנוועה כבירה או בתנוועות רבות ובוגדים
רבים, וכל מה שיוסיף – פעם תנוועתו, ושים דמיון
על זה לשם והארץ.

47 והראיה כי תנוועת כל מתנוועץ היא לאחד
ובעצור האחד, כי כל מתנוועץ אמן יתנוועץ לקבול
הצורה, ואין מצורה זולתי רשות האחד, והאחד הוא
הטוב, ואם כן תנוועת כל דבר אמן היא בעבור
הטוב שהוא האחד, והראיה על זה עוד כי אין
דבר מהמצאים שישtopicק שהינה כבירה אבל

אחד מהם אל הרצון במציאות וההשארות אבל
המקום האמתי הוא מקרי, מתחדש בקצב הפתחות
המצאה.

43 ואי אפשר קידימת פיסודה לזרה ולא מצורה
לייסוד, ומהיא ימכו שיקדם האחד לאחר ולא נמצאו
כלוקים בחרף עז, אבל קיו' קשורין יחו? ועוד –
כי פיסודה אינו נושא בעצמו מציאות צורי, קלומר:
בפועל, אבל הוא נושא בזרה, ויתמוך שהינה מציאות
במציאות הזרה.

44 והדבר מקשור ליטוד ולזרה וסתמך אוטם
והוthon לאחדות היא קאחדות אשר למצוות (מלט).
כי הפתחות פיסוד ומצורה הוא רשות קאחדות בחתם,
ומאסר שאין בין שניים וואהד אמציע, כמו כן דע
שאין בין קאחדות וביסוד ומצורה אמציע, והראיה כי
האחדות הוא מפטדר לייסוד ולזרה – חוץ הפתחות
בסיס ומצורה אצל גדר הבריאת, קלומר: הפתלה
הפתחות וקיומו אצל גדר הפסיק רבו ושתלקו ופרוקו ומעוט
השאורות וקיומו אצל גדר הפסיק, קלומר: אדרית
עצם, וזה מפני רוחוק (מקור) האחדות, ובזה
ראיה, כי האחדות היא אוחזת לכל ומונשאה לכל.

45 ולכם האחדות הממלוך בחוץ ומחלה, וקייה
בפחלה מינגד לנושא מבלית קאחדות והואו אומו
סבלית קאחדות, וקייה באחרית הטען מפני חילוף

ישתוקקו כלם שיקוי אחר, ואם כן כלם ישתוקקו אל הआחדות.

48 ובקשה אונן מפשוקה ומקבבה יטיבו בקשר מרובות באחיך ומלהמתאות בו, והוא מיסוד בקשר מרובות באירה — מטיב שתהיה מנוחתו בעבור אהבת האירה ופשוקה לה, וכן מטאמר בכל מתנוاع לבקש צורה.

49 ואם אמרת כי אם תנועת היסוד לקובול האירה אמנם היא מפני השתוקקו אל המצא בראשון — מטיב שיהיה בינוים דמות, מפני שהשתוקק ומרובות לא יהיו אלא במתדים, ופשוקה — כי אין בין היסוד והמצאה בראשון דמות, אלא מצד קובל היסוד מה שבעצם הרצון פן הוא ונישאר זה לנטות אחורי ולהשתוקק אליו, ולא יתנווע למשיג עצמו אלא יתנווע למשיג מצורה מהנדשת לו.

50 ואם אמרת: איך דמות בין היסוד ומצורה והם שני עצמים נבדלים זה מזה בזמנים מפני היות האחד נושא והאחד נשוא, ופשוקה — כי אין בינוים דמות אלא מפני שהיסוד מתקבל לצורה עצמו ושהזיה משפט עליו השפעת פה ופלוש — מטיב שיתנווע היסוד לקובול מצורה ושתמוך האירה בו, ובזה ראהיהם ש הם אוצרים פחת הרצון ומשעבים לו מפני היום נבדלים בעצם וקיי מתאדרים ניחדו.

51 ואם אמרת: בשיהיה היסוד מתנווע ל渴ל

האויה מפני גאנטו לעשיג הטוב שהוא האחדות, מטיב מיה שיהיה.Foundation מיסודו יודע בעצמו בקשר שיכון לבךשו, ובר קדם (ב') מיסוד אמן היה יודע מפני האירה — דע כי היה מיסודו אצל האחדות (ימיב) שיקבל מפנה כם מפנה לה אם משפט האחדות עליה, וזה ימיב התנווע אליך כדי שיקבל מפנה משלים, עד שיקבל האירה שיהיה בה יודע שלם ולא ישאר לו דבר יקבל אותו, ויהיה במלת האיר שתחארב עמו דבר מעת מחרור בשטר, וכל מה שפהילה נכחו משפט ימלא אור עד שישלם, ולא ישאר לו דבר יקבל אותו משפט: וכן מיסוד הראשון, מסר שיהי אצל האחדות — מטיב שישפיע עליו מאורו וכחו — מה שיהי סבה ישתקוק לו ויניזחו אצל, וכן קען ישבו לבקשת ברמות בין היסוד ושאר העצמים ובין הפואל בראשון קשינה כי מניעת אלו העצמים תנועת השtokק ומתאות, כי היה מיסוד אצל האחדות יטיב השנות מפה ואורה מה שיטיב שישתקוק אליך לנוטות אליך בעבור שיקבל משלים וגיא מתחדר אל המזיאות, עד בשישפיע עליו הרצון האירה המכילה וחתוך בה ישלים טבעו ויהיה שבל.

52 ובקשה לפואל בראשון יטבר ומקליה אלו מטופחת פל, אלא שמי מטופחת בהתמלוף מקירוב וקרחוק, ודמיון זה — כי תחומר מפרט ישתקוק

יהיה פעולו מתקשרות פטירית בוגותי ומן, כי לדבר – כל מה שהמתוךדר בפצעמו – המתוךדר מפני זה פעולו, וכשימותוךדר פעולו – יפעול דקרים נקיים בזמנן אחד.

53 ואם אפרת: אם היה המתוךדרות הפתאומות ביסוד והזינה בזאתה מעליוון הוא בעצם בקשרם להפתאימות, מדווק שפרק מקצוע בזאתה שפקחותן? דע – כיopsis, כל מה שישפהל וימצא – יתרה וימסלך ויתפרק, וזה זה מחייב לחתננות הזינה ושתחסלך ושתפרק, עם כל זה, בשעתן כל מה שפקחותן מתקברים מפרקדים – ממצאים כלם, ואף על פי שהם מפרקדים מתקברים: כאישים ומאניגים וסונטים ומרקדים (סגולות) מתקברים, וכל מטעןדים ומחנכים נקספים אל מקבע ומותאיים אל תבוקחה ומקשים למתוךדר, ושם מתקבצים צם פיקום ונקספים צם חילופם בדרכן יציר אום ויקבצם וינקפים ביגיהם, ומשרש הכול בזיה – גאות המתאזרות על הכל ופלותה בכל עצירתה לפל.

54 ואם הקאמת אצלך מציאות בסיסוד הכללי ומצוירה כללית ומהותם ואיכותם ורמותם וכל מה שאפשר מקידישה בעם ואני מזין בהם ומשגים – פראה בסיסוד פאלו הוא ספר שתוים או לום טוב

אל הזרה הפרטית כחומר האמה ובצלוי מים המונעווים בהוניה לקבל צוות האמה ובבעל סיים נפוצים לצורה הפרטית ומצונה הפרטית פועלות בעם, וכן בגוף החינית תשזוקך אל הזרה בגיןה אלה, כלומר: במוחשת, וכן – כי הגוף הפרטית השזקה אל הזרה תבדקה תשלוקך אל הזרות המושלות, וזה – כי הגוף הפרטית, והוא תגניבת השכל הראשון, היא בתחלתה בחומר השכל של לאורה, וشكפל הגוף משבב הבלוי, ובשכל השלישי, יצא לפצל ויקרא «השלב השני», ובשינו מפרטיות מהונשות על זה קען ממתשות – מחייב שיחיו מצלות עוד, כלומר, (שתחיה) מפשח הקלות משזוקחת אל הכלויות, וכן הפאמר בסיסוד השבע, כלומר: מעצם הנושא לאנמרות, כי זה בסיסוד כמו כן יתנוاع לקבל צוות האכיות קראשנות, ואחריו כן לקלפל צוות הדזם, ואמר כן – באמת, ואמר כן – בחינותית, ואמר כן – במדברת, ואמר כן – השכלית, עד שירק בצוות השכל הכללי, ועל זה מקיש פגועת כל הכלויות, ויתפרק על זה מקיש שיחיה בסיסוד הראשון משלוקך לקובול האורה קראשנה בעבור שישיון הטוב שהוא המזיאות, וכן הפאקר מקבל מה שהוא בסיסוד ומצוירה, כי כחומר מטען לעקבלו צוותם שלם, וכל מה שנזילה בנמצא ימצעו הטענות וסתוקות בעבור קרבו מהשלמות, ומפני זה היה שנמצא כל מה שנעללה ויקרב ממקור האזרות –

ותהmisim, מהתנוועה — פְּסַלְחָה בְּאַצְמָם הַגְּשִׁמִּים, מוציאים אוֹתָם הַפְּעֵל וְהַחֲקָלוֹת, כִּי קָאָמֶרֶת, בְּלֹוֶרֶת: חַרְצָזָן, בְּשִׁפְאָה מִיסּוֹד וְמִצּוֹרָה וְנוֹקְשָׁרָה בָּהֶם קְשִׁירָת הַפְּשָׁש — בְּגֻווֹ — חַתְּפָשָׁתָה בָּהֶם וְחִיתָה עַפְטָם וְפְלָשָׁה מְהֻעָלָיוֹן אֶל הַשְּׁפֵלָה.

58 והַרְאִיה צָל מִצְיאוֹת קְרָצָן וְשָׂחוֹא זָוְתִי הַיְסָוד, וְהַצּוֹרָה לְקוֹתָה מִהַתְנוּעָה שַׁהְיָא בְּרָצָן וְאֶלְהָה גְּנִיצָׁזָתִיק, וְזוֹ הַתְנוּעָה קָצָאה בְּאַצְמָם הַגְּשִׁמִּים וּמִתְפְּשָׁתָה בָּו, אֶלְאָ שַׁהְיָא אַינְהָה לְעַצְם הַגְּשִׁמִּים וְאַמְגַן פְּלָשָׁה בָּו מִהַּאֲצָםִים הַרוֹתְגָנִים. וְאֵי אָפְשָׁר שְׁתְּחִיתָה זוֹ הַתְנוּעָה בְּאַצְמָם הַגְּשִׁמִּים בָּמוֹ שַׁהְיָא בְּעַצְם הַרוֹתְגָנִי, מִפְנֵי שָׁאַין בְּאַצְמָם הַגְּשִׁמִּים מִלְּסָם תְּקִבּוֹל לְהָ מָה שָׁבָעָם הַרוֹתְגָנִי, מִפְנֵי מִרְחָוק מַפְקָדוֹר, בָּמוֹ שְׁהַדְּוֹדָתִיק פְּסָמִים, וְכוֹן אֵי אָפְשָׁר שְׁתְּחִיתָה קְרָצָן בְּאַצְמָם הַשְּׁפֵלָה מִהַּאֲצָםִים הַרוֹתְגָנִים כִּמוֹ שָׂחוֹא בְּעַצְם קְאַלְיוֹן מַחְטָם.

59 וַיִּתְמִיכֵב שִׁיחָיו מַרְגּוֹת קְרָצָן בְּאַצְמָם הַרוֹתְגָנִים וְהַעֲצָמִים הַגְּשִׁמִּים מִתְּחִלּוֹת בָּתוּן בְּפֶלֶוש וְהַרְשָׁום נִכְחָה חַלְוָף הַעֲצָמִים בְּעַלְיוֹנוֹת וּבְשִׁפְלוֹת וּבְקָרוֹב וּבְרוֹתָק וּבְרוֹתָנוֹת וְתִגְשָׁמוֹת, וְהַטָּבָה בְּחַלְוָף פָּעַל מְהֻעָלָיוֹן מַחְנָר אֶל הַיְסָוד מַפְקָדוֹל ? קְאַלְיוֹן אֶל קְרָצָן בְּעַצְמוֹן, בָּמוֹ שְׁזַכְרָנוּ פְּסָמִים. וְכַפֵּר וְהַפְּאָמָר יִתְמִיכֵב שְׁתְּחִיתָה קְרָצָן יִפְעַל בִּיסּוֹד הַשְּׁפֵלָה בְּמִצְיאוֹת וְהָא בְּאָרוֹה הַכְּלִילִת הַנוֹשָׁאָה לְכָל מִזְרָחוֹת בְּלָא זֶהן. וְדָמְיוֹן פְּזָל קְרָצָן מַכְלִילִי לְאוֹרָה הַכְּלִילִת בִּיסּוֹד הַשְּׁפֵלָה — פְּזָל

אַלְיוֹ שְׁטוֹת, וְתָרָא הַצּוֹרָה קָאָלוֹ הִיא צְרוֹת רְשׂוֹמוֹת וְאוֹתִיות עַרְוּכוֹת יוּצַּלְוָוָו לְקוֹרָא בָּהֶם תְּכִלִית הַיְדִיעָה וּמִכְלִית הַחֲמָה, וּבָאָלוֹ אַנְיָא אַמְצָא עַצְמִי בְּשִׁיקְרִי בָּהֶם וּצְמָרָתִי צָל מַגְפְּלָאות שְׁבָהָם מִשְׁתָּוֹקָן וְגַכְסָפָן לְבַקְשָׁ חַרְשָׁם לוֹזָה הַצּוֹרָה הַגְּפָלָאתָה וּמְבוֹרָא לוֹזָה פְּצִוָּה שְׁבָרָתָה.

55 הַעֲלִיה אֶל הַעֲצָם הַרְאָשָׁוֹן קְאַלְיוֹן אֵי אָפְשָׁר וְהָה, אֶבְלָה הַעֲלִיה אֶל מָה שָׁאַלְיוֹן הוּא קָשָׁה, וְעַל גַּן אָמַר בִּי הַיְסָוד וְהַצּוֹרָה עַנְיִ שָׁעָרִים סְגָורִים — יִקְשָׁה אֶל הַשְּׁכָל לְפָתָחָם וְתְּהַבֵּס מִקְהָם מִפְנֵי הַיּוֹת הַשְּׁכָל מִתְּחַטְּפָם, בִּי עַצְם הַשְּׁכָל מִרְכָּבָם. וּמִ שְׁנַפְשָׁו דְּקָה וְשְׁכָלוֹ זַךְ עַד שִׁיחָה (אָפְשָׁר) לוֹ לְפָלָש בָּהֶם וְתְּהַבֵּס מִהָּם כְּבָר הָגִיעַ אֶל הַפְּכִילִת וְהָגִיעַ אֶל מִתְּכָלה וְתִיהְיָה רַוְמָנִי אַלְיוֹ מִתְּגַנְגֵג בְּקָרוֹב מִתְּשֻׁבָּב מִשְׁלָם, וּמִצְמָר תְּנִנְשָׁטוּ וּמִתְּמִיד מַעֲנוֹג.

56 וּמוֹצָאוֹת תִּידְעָה וּשְׁרִישָׁק שְׁלָשָׁה, הַרְאָשָׁוֹנה — יִדְעַת תִּסְדָּה וְהַצּוֹרָה, וּפְשָׁנִית — יִדְעַת קָאָמָנה הַפְּזָלָת, בְּלֹוֶרֶת: קְרָצָן, וּמִשְׁלִישִׁית — (יִדְעַת) הַעֲצָם הַרְאָשָׁוֹן, וּמִי שָׁאָפְשָׁר לוֹ לְעַמְדָר צָל אֶלְיוֹן מַשְׁלָש יִדְעַות הַפְּלָלִיות — כְּבָר מַקִּיף בְּכָל דָּבָר יִדְעָה כַּפֵּי מִה שְׁבָהָם הַשְּׁכָל הַאֲנוֹלָשִׁי מִזָּה, וְלֹא יִשְׁאַר אַלְיוֹ אָמַר אֶלְיוֹ הַיְדִיעָות דָּבָר יִגְאַשׁ אָזָה, בִּי קִיה הַפְּלָל נְבָנָס בָּהֶן.

57 מַפְרָק בֵּין מִתְּנוֹשָׁה וּקָאָמֶרֶת — בִּי קָאָמֶרֶת כִּמְשַׁלְחָה בְּאַצְמָם הַרוֹתְגָנִים, מַזְעִיל אֹתָם הַיְדִיעָה

הרצון הופיע, בלוור: עשלן הופיע לארה מהשכלת הפרטית. בלומר, שהשלל ישפיו זו האורה אל הנפש ויביא אותה לה בלא זגן, וכן מפעל ביסוד הנפש טמיים ותונוזה הצעמתית, ומפעל ביטוד השבע ומה שלמה ממנה התונוזה מהקומית ושאר התונוזות. אלא שאלות התונוזות כלן משוחחות מרצון, ותרצון הוא מהשלם אותו, ויתחייב מנה שיקחי כל העצמים קרויגים ותגמים מתונזים מרצון, ודמיון הנעת תרצוין לכל העצמים קרויגים וממשמים המתונזאים מהן — מתונוזות הנשם מרצון בוגש, או המתונזות מהן — מתונזות הנשם מרצון, בלב שמשפט בוגש שדבר חייב רקצת אברית, וזהו התונוזה בלוור: התונוזה המפשטה בכל העצמים מרצון, ואף על פי שהחמלפה בחוץ ומחילשה, אונם היה להתסכל העצמים המקבלים אותו, לא לחלווה בזאתה, כמו שזכרתי.

60 וירשם הרצון הוא דבר נאנע, אבל יתראר על הקרוב, שהוא כה אלמי פועל ליסוד והאור וקשר אותו, והוא מפלש מהעליזון אל מהתחתון כבולוש בגוף והתפשטה בו, וזהו מהגייע לפל ומניגיג אותו.

61 ובסוד והארה — בגוף והארה בגוף (ואהו) ותרצון נטלה בהם וקשר אותם ומפלש בהם בגוף והארה באוויר ומשכל בוגש, (ב) כשייפלשר הרצון ביסוד משכל ויתפשט בו וישקע בכללו יהיה

או בו אותו בסוד יודע מנג לזרות כל דבר). וכשייפלשר (בסיס) הנטש ויתפשט בו וישקע בכללו — יהנה או בו אותו בסוד כי מתונזע (מניג לזרות) כפי מה שבচৰো וকপি মাল্টো মাকুৰ হামত ওমাজা আৰো, ওচয়োলশ উড লিসৰ হটেবু ওমিসৰ হগশমি ওশকু বো — যাহা বো কল এচড মহম, কপি মাজোহা শালী, মনস ওতনোজা ওমণ্ডণী ওচোৰা. 62 ותרצון הופיע — בפעלת הפומ, ותגעה החורה הפעולה בפעלת הפום, וביסוד מהנזה להם בפעלת הלו ומקה. ומאפר שঠিক হৰচৰো পে রূপণি, אבל? לעלה מהরזונות. לא יהה מספק מההשתוו ביסוד ומקפתו עליי עצה צויה, ושים זה בפעלת התפשט כמ הנפש. בלוור: כה (קראות) בדומה לא/or וחתהדרו עט אוור המשמש באור, ויהיא תרצוין בפעלת תפם, והארה — בפעלת האר, ווואיר בפעלת חיסוד, ומפני זה נאמר, כי הבראה? מתקבך ויתפעלה נמצא בבל, כי תרצוין שהוא (כח) משלא בבל דבר, ולא יתרוגן דבר מטדררים מפנהו, כי בו מציאות בבל דבר וקיומו. בלא מראה כי קיום עצם בבל דבר, אמן, הוא ביסוד ומצורה, וקיימים בסוד ומצורה, אמן הוא ברכzon, כי הוא הופיע בפועל אומם ומחבר ביגינעם ותחומו אום:anaganו אף על פי שנאמר כי מצורה אותה בסוד, אמן נאמר אותו אל דבר מסאג'ה, מפנוי. היה מצורה מקובלת תפם

ואפשר למסיל הטעייה הצורה (ביסודו) כמשמעות
אליו מרצון (הטעייה המטען בפרקא), כי היסוד,
כפי זה משל, נקבע הצורה מרצון קבועה מהרואה
לצורת המטען מבתי שיקחה הבסוד מקובל לאט
שיקובל מטען הצורה, ואפשר למסיל אותו בחוש
תקובל לצורת המוחש בלבד חמור, והוא — כי החוש
יקובל צורת המוחש בלבד ולא יקבע חמור, וכן השיב
יקובל צורת המוחש בלבד ולא יקבע חמור, וכן כל פעולה
יפעל בזולתו, אמן, יפעל בו בצורתו, כלומר, שהוא
ירשם אותה בו.

65 ואם אמרת: מדוע הגעפש גדרת לרשיוני
מחכמה עד שהייתה מצטרפת להתלמד ולהזכיר? דע
שהגעפש בריאות על אמתה תדיעתה ועל כן יתחייב
שתחיה לה בזאתה ידידה קסלה בת, וכשהתאחדה
הגעפש בעצם והתאחדה עמו ארוב מוניה והתאחדות —
לשם מלוקבלו אוטם הרשומים ונסתורו אוטם הרשומים
בתה, כי כפה אותה מאפלת העצם — מה שהחשיך
אוריה ויתעצבה עצמה, והייתה במעלת פראה תזכה
אשר קדקה בעצם עכור, שב — יתעצב אוריה ויתעצבה
עצמה, ומפני זה ציר הבורא יתברך ויתעלה העצם,
והוא — זה העולם, והגינו על מה שהוא אליו מהתokin,
והיכן לגוף מחושים בבעור שמשיג בהם הטענות
ומצורות המוחשות, עד שמשיג הגעפש אלו הצורות
ונטניות תפשיות המשכילות ומתגאות בהן מתרעם אל הפעל, ועל

אשר בו מאהן היטולד מרצון, ובאוור זה, כי הצורה
רשום לאחדות, ועם כל האתינה חזר אל (האחדות,
מרצון — עם האחדות, ואם כן גם האתינה חזר אל
מרצון, אלא שרצון אזו היטולד באמצעות הצורה,
ומפני זה (נאמר) שהצורה אותה ליסוד, כי הצורה
אמצעית בין בסוד ורצון וכי אקבל מרצון
ותועל ליסוד, ועל כן מפני שפלש רצון ונשלח
מהמקור הראשון, פלש עמו היסוד והצורה, והוא גם
نمצעים בפל, ולא יתרוקן דבר מה.

63 ורצון יפלש בפל בלי תנווה וינפל בפל
בלא ומן, (מפני עצם فهو ואחדות). ואם פרצה לתקל
עליך הבנת זה, ציר בצלת השבל והגעפש בפל בלי
תנווה ובלא ומן, וציר עוד פלוש האור פתאם בלי
תנווה ומן — ואם הוא גשמי מושך (ביסוד,
בשיהיה עב, רחוק מהמקור האחדות — יrisk מקובל
רשום הרצון וינפל אוטו פתאם בלי תנווה ובלא
ומן, ויתסייע מפני זה שיאיה בסוד מתנוועץ ברצון בזון).
64 ורצון הוא מקור צורת השבל שהיא
הצורה בשלטה, ורצון הוא הפויל לפל ותמנע לפל
ונדרין בראית הבורא יתברך ויתעלה לזרירים, וארצה
לומר: יציאת הצורה מהמקור הראשון והוא — הרצון,
ומשפטה על בסוד — יציאת הטעמים הטעמים מהמקורים,
ומשפטם על מה שאצלם דבר אחר דבר, אלא שהוא
בלא הפסיק ובלא אמירה ובוולטמי תנווה ולא ומן.

כן נאמר — כי העליה אל מידיה בצעדים השננים והמקרים שננים מהר לאידיה בעצםים בראשוניות ומקרים ראשונים. ויתחייב מזה מהר לאידיה — שלא יקרה ליריצה החושית מהרשים בגעש זולמי מה שזכרנו ושהגש במחינה למוח דומה לאדם משקיף לאות דברים, וכשנפרד מהם לא נשאר אלא ראות מדקין ומתחשבה.

66 ועתה על המגעה לפועל מקשייתה במוחשים: זכות הטעש אצופה ויצאת מה שיתה כם נסתר אל הפעל, על הצד שזכרתי למוחה, כלומר: ידעת העצמים שננים ומקרים מהרשים בעצםיהם בראשוניות ומקרים בראשוניות מהרsmith מהרשים בעצםיהם בראשוניות ומקרים בראשוניות.

67 ומהיסוד נבח העצם, כלומר, שהוא נברא לו, ומהזורה נבח תאר העצם וארצה לוורה: מתקמת והחודות ואף על פי שאין העצם מתאר בתאר זולמי עצמן. וזה בהפרש בין מפוצל ומחפעול, כי הפוצל עצם אחד ומחפעול הוא שניים עצמים מהם: פיסוד וטאורה. באור זה, כי העצם בראשון יתקודש וטאורה אסדר על האמתה — לא ישנה, אבל היסוד ומהזורה משפטנים. כי הם מכלית רשום החקדות, וארצה לומר בתכליה — התחולת הפעל והם ראשון מה שאצלת. ומקש זה עוד מהרבי הנופל באורה כל מה שרתק עצם מפררגת מקור החקדות, באור זה — כי יסוד תשלב יומר חזק התאחד באורה ויתomer פשיותם פיסוד מגעש, וכן יסוד

הגעש יומר מתחד בזירה ויומר פשיותם פיסוד הטעב עד שיגיע מדבר אל הגעם — ויהי טרובי ותחלוף בו יותר. וכן עוד קמץלה גשם. כי געם מגלגל חזקיתא חד ומפשיותם מגרמי ניסות, ומיחסות — האליען פעם חזקיתא חדות ומפשיות מהשפל, ובזה ראייה כי פיסוד סקללי וטאורה הצללית עם פסקה האחדות פוכות חדש, ושתיטוד יΚבל צורת הקחדות קובל שני ותבדלה בטבע מפנוי היהת האחד נשא ויהי קאהר נשוא.

68 וכי מה שקדם מתחדר יתמביב שיתה העצם הראשון יתקודש נמצא על תאר מה אשר נבדל (בו) מפל דברים, וחתטיב שיתה ממנו עצם על תאר מה, והוא — פיסוד וטאורה, אלא שזה נהוג מנגה מה, מהו — פיסוד וטאורה, ואנכם מהרביה ומתקדים יקרו פיסוד «אפשרות», ואנכם נקרא פיסוד אפשרויות מפנוי היהת בו אפשרות לקלל שאורה, ככלומר, שיתפה באורה, והיה זה תחכחות נופל מתוך קרצן, כי קרצן לטעלה מהזורה.

69 ומהזורה מבוא מלמעלה ומיסוד מקבל אותו למטה, ככלומר, שהיסוד מבחן בענין חמוץ פסת הזרה, ומהזורה נשואה צלי, ומהאייה על זה כי הנוטן מהזורה למיטה מתקברים כלם, וחתטיב שיתה מקבל אותה למיטה מפננו, ועוד — כי הוא הנמצא על קאמטה, וחתטיב שיתה הפזיות שופע מאצלו, ועל כן היה הנמצא, כל מה שיקלב מקור הפזיות, יהי ארו

שלוט מתקיון וחתבאר כי קרצון גם אלהי מפלש בכל פלוש כאור באיר והנפש בגוף ומשכלה בגוף. 73 וחותפל פמיד לעמד כל אכם כל אקדמי מיסוד תכליל ומצויה הפללית מפשט מקאמתו, והאמתיה אל צד חמלוּפַן נזופל בזורה, ועל איכות המשלטה ופלושה בסיסוד האחלה וליקתה בכל העצים בפי מרגומיהם, והבר מסיסוד מתוּרָה ומצויה מקרצון וקרצון מתנוּעה, ופרק כל אחד מכם מהאדור קשלה פרוק אמת, וכשתבע זה זריזה מתגנת — פוך נפשך ויתגיה שכלה צול ויפלש געולם השכל, ואנו משקיף על כלות מסיסוד ומצויה, ומסיסוד בכל מה שבינו לבין פגויומי במחשבתך, ואנו תוחיל לדעת מה שאחרינו, ומונגה הכל זה — קדמת עולם קלאילותות אשר הוא הכל גדול, וכל מה שמקיימן בקרויף אליו הוא קטן מאד. ותדעך לו זו מדיניה המכברת משני אגדים. אך — מצד מדיניה ברצון התקיף בסיסוד והזינה, בלבד: (הפט) העליון שלא לבש דבר מסיסוד (מצויה). ותעליה אל מדיניה אותה הפט המכבר אתיסוד ומצויה מניה בקשריה במם תלובש ליטול ומצינה, ותעליה עם זה הפט מדרגה אשר מדרגה עד שנגייע למתקלתו ומקורו, ופרק סלקות מנה מהשפדים — מסלמה מהפומות ומדקות במקורם. ס. סי. מ.

יומר סוק ומציאותו יותר קים, ובוחש מה שיעיד אליו — כי העצם יומר הגון במציאות מתפרקת, וഫומות יומר הגון במציאות מתקיota.

70 ותיסוד מקבל הצעיר מהעצם הראשון באנציאות קרצון נוכן לאורה חונה בו שוכנת אלין, וקראה — כי קרצון, ולבתי מצורה האטרך מצורה למגין ומשער ומסלק, ושאר עזנים שיש בהם ראייה כל קרצון.

71 וכן בר המשלתי לך טבריאה בנביאת הרים מהAKER ובחנות מצורה מפאראה, ועוד פרמה טבריאה לאברה שיבר בטה הארץ, כי הארץ שיבר באהר באהר מהבושים צורמה ועגינה בשם השומע ושלחלו. ועל זה מקרוב יאמר כי מבורא יתבונף ויתנצל דבר בדרכה ותמלשם עגינה בעצם מסיסוד ושמר אמתה, ככלمر, שמצורה טבריאה ותבננה ביסוד וגטבעה (בו), ותקול הוא נכח מסיסוד תכללי, כי קול יסוד כללי, נושא לכל מקולות הפטרים תנושאים לגיטימות והתנוועות ומטפסות, אבל מצורה ההייננה היא צורת הדיבור הנטמע, והוא נחלקת לאוצרות הפטרים נשואות בכל אסיד מהיטודות הפטרים, ואראח לופר: ביטודות הפטרים — העניות, אבל מצורה מטבחית הוא עניין סדרה אשר תורה אלין, וכל אסיד מה שני רכרים מצרך במציאות וקיים אל הפועל אותו.

72 ותגה החטא בר מביל מה שקדם שאין בוגמאות הנבראים אלא מסיסוד ומצויה וחתבאר כי התנוועה כה

74 זאם תאמיר: במאה תפיעע להאיגז לוועה התוועילת
הביברט ? הפלנד מהמווחים ווועקע גאנשעלות ווועטללה
בנומן מטובי, כי אופה כאמתפעל זה גיביט אליך וויאטיב
ליך כי הוא מקולר מהטבה יתבונן ויתעללה אטן.

קוויטין

מיטפֶּר מִקְוָר חַיִּים

שיטרנאמו מאן ספקטור הערבי על זורי
ו שט טוב בון פלאקייל א

מיטפֶּר וּמִרְאָה מִקּוֹמוֹת

אחרית דבר

עבודתי בסגנון התרגומים של הספר מקור חיים ועריכתו הייתה

מיוסדה על עקרים אלה:

- א) בהתאם לתוכן הספר ולזמנו השימושי בערך במונחים של הפילוסופיה שלנו בימי הביניים: עצם, מקרה, עלול, חומר, צורה וכו'. רק במקרים, שבשפתנו החדש נמצא חדש מתאים למגררי לזה של ימי הביניים השימושי במונח החדש. ככה למשל, השימושי במונחים: מוגבל, סופי, בלתי-מוגבל, איזוטופי במקום בעל-תכלית בלחיצות-תכלית של הפילוסופיה בימי הביניים.
- ב) החרחחות מלהשתמש במונחים ומושגים חדשים, שלא היו ידועים עוד בימי הביניים, כי הם עלולים להטעות את הקורא, שייחס לשלהם אבן גבירול רעיונות מהפילוסופיה החדשה.
- ג) בדרך כלל מכון התרגומים כמעט מלאה במלה לגוף הלטיני. רק בEGIN המשפט הרשמי לי לעשו שינויים קלים. המשפט הלטיני הוא כבד התנוועה, עמוס הגיון הברול, והיה הכרה בהתאם לרוח השפה העברית ושביל הקלת ההבנה לחתם למשט צורה יותר קלה וחפשית. הרשמי לי זאת ביחס מפוני שהגוף הלטיני אינו אלא תרגום מהמקור הערבי, וב証 היה לי, שהתרגם הלטיני שנה את בניין המשפט של המקור הערבי לפי רוח השפה הלטנית. השstralתי, איפואו, בוה' לשוב אל המקור הערבי של שלמה אבן גבירול.

— propter spissitudinem Materiae si contenderis — פלקיריא: מפני עכירות החומר, שער ה' פרק ג': פלקיריא: מפני משתמש במשפט אחד בשתי המלים: יוד אחד (שער ה' פרק נ"ב) הוא משתמש במשפט אחד בשתי המלים: יוד וחוורה, וב לטיני מוצאים אותו רק את המלה Materia. ב לטיני כתוב: similiter dicendum est de omni quod est ex materia et forma quia, quod ex eo est imperfectum movetur ad recipiendum formam perfecti. מיסודה וצורתה, כי החומר מתגעו לקבול צורתו של עצמו פלקיריא למורה נוכחים: מורה המורה, שבו הוא מביא הרבה קטיעים מקורם חיים של ר' שלמהaben גבירול, והוא משתמש בערבותיה במילים חומר ויסודות קטיעים האלה. למשל עמי 50 (דפוס פרטבורג 1837): ויתפור על החומר מדרכי הרבי. עמי 93 יציאת הצורה המקור הראשון והשפעתו החומר. לעפ"י ר' שלמהaben גבירול, ר' מה מקורה של מורה והוא בעצם החומר... עמי 94: הבורא יתברך דבר באמירה ותרשם ענינה בעצם החומר. להפוך עמי 115: יסוד כל הממצאים יסוד אחד... היוצא מות והוא, שאם אמנים היה, כנראה, במקור הערבי שתי מילים למושג חומר, אבל הן ציינו אותו הדבר והתחבר השם המשמש בהן בערבותיה, וזה אפשרי, אם שתי המלים היו: חומר והיול, כי היול הוא רק הגדירה יותר מדוייקת של המושג חומר. לעומת זאת אין להנימין שמקור הערבי הייתה במקומו חומר או מונח המתאים למלה: יסוד של פלקיריא מפני טעם זה: בשטו הפילוסופית של שלמהaben גבירול מושגים מוקם חשוב ארבעת היסודות: עפר, וויל, מים אש. קשה, איפוא, לשער שהו השתמש במלה יסוד למושג חומר. פלקיריא, כנראה, משפע מכתრ מלכויות של ר' שלמהaben גבירול, שם מוצאים אותו המלים: יסוד וסוד

ד) בשוביל לגון במקצת את הסוגנו, שהוא בהכרח בהתאם לתיכון חרדיגוני, השימוש לפעמים במלים שונות לאוורו מושג כמו: אין-סובי, בטלטימי-וגבל (infinitus), סכה, עלה (Causa) וכרכ' הלקטיטים של שם טוב בן פלקיריא. הנתנים פה בנספחנות עפ"י הוציאו של ש. מונק, היו לי לעיניהם ועוד כמה שזה היה אפשר השימוש במנוחות של פלקיריא. אולם לא תמיד אפשר היה לעשות זאת. ביחס רוצה אני לעמוד פה על עניין אחד, שבו נתני מפלקיריא ושהוא דורייש ברור: בגין הלטיני נמצאות שתי מילים בשביב המושג: חומר — Hyle, Materia. אצל פלקיריא בלקטיטים אנו מוצאים את המלה חומר בכל מקרים שבגוף הלטיני חומר Hyle ובמשמעותו שבגוף הלטיני חומר Materia מוצאים אנו אצל פלקיריא עפ"י ר' את המלה יטוו. בזה אני נתני הפלקיריא והחותמי למלה את המלה חומר ואת המלה Hyle תרגמתי: חומר היול, או היול.

שלמהaben גבירול אומר בשער ב' פרק י"א מפרק חיות: Nomen quod convenientius est sustinenti formam mundi est materia vel hyle והברית (ראיה מעלה עמי 66) השם המתאים בשביב גושא צורת העולם הוא חומר או חומר היול. אין, איפוא, הבדל יסודי בין חומר והומר היול, ויש לשער שהם משמשו בערבותיה במקור הערבי. המתרגם הלטיני אמן מיחוץ את המלה Hyle לחומר גובני, גושא הצורות המוחשות (עיין למטה בערך חומר היול), אבל ספק הוא, אם זה היה כך כבר במקור הערבי. בזה מתברר לנו העובדה, שפלקיריא אינו עקייב, ואם עפ"י ר' הוא כותב יסוד במקום שבגוף הלטיני נמצאת המלה: Materia. הנה ישנו הרבה מקומות, שבהם מוצאים אנו אצל את המלה חומר בזמן שבלטיני נמצאת המלה: Materia.

מפתח השמות

כ"ג ב"ו ל"א ל"ב ל"ט מ"ב; אחדות המספר או האחדות הנפעלה ש"ב כ"ב, ש"ג י"ט, ש"ד י"י י"א י"ג, שה י"ט; האחדות הנפעלה תכוונה לאחרות הפעלה שה ב"א.	אחדות homos ש"א ב' ג'	אךם homo ש"א ב' ג'
איךות qualitas	אהבה — התאמצות להצורך לאחוב ולחתהחד אותו — שה ל"ב.	אהבה amor
ש"א ט' י"ד ט"ז י"ג, ש"ב י"ג, ש"ג י"ג ל"ט כ"ה ב"ז ל"ז מ"ה, ש"ד ד' ח' כ', שה י"ט ל"ד. הכמות יותר ראوية להריה מהאיכות שה מ"ב.	אוויר aer ועין עוד ש"ב כ"א כ"ב, ש"ג מ"ג נ"ד נ"ג, ש"ד ב', שה י"א ט"ז ל'.	אוויר aer
אין-סופי, בלתי-מוגבל infinity	לumen	לumen
ש"ג ג' י' ח' ב"ד נ"ג, ש"ד ו' שה כ"ה ש"ג ב' ח' י"א כ"ט נ"א, שה ט"ז כ' ל"א.	אָמֵץ medium ש"ג ב' ח' י"א כ"ט נ"א, שה ט"ז כ' ל"א.	שב כ"ה, ש"ג ט"ז י"ח כ"ה ל"ה נ"א נ"ב נ"ד, ש"ד ב' י"ד כ', שה י"א ל"ג ל"ח מ"א.
אםנה verbum	אחדות unitas האחדות הראשונה או הפעלת ש"ב כ', ש"ד י"ג י"ד י"ט, שה י"ט כ"א שה לי ל"ו מ"ג ראה רצון, חכמה;	אחדות unitas האחדות הראשונה או הפעלת ש"ב כ', ש"ד י"ג י"ד י"ט, שה י"ט כ"א שה לי ל"ו מ"ג ראה רצון, חכמה;

במקום חומר וצורה: "לְחַבּוֹן הַעַז וְהַסּוֹד וְהַיּוֹד" (הוצאת דבר בר
ב', עמ' 62). מי יבוא עד תוכנתך בהגביתך למעלה מגלגל השכל כטה
הכבר אשר שם גזה החבון והחוור שם הסוד והיוסד" (עמ' 70) — מתאים
למקור חים שער חמיש. אלום צריך לשער, שהו רק שם פיזטי להומר
ושבספרו הפילוסופי לא השתמש רש"ג בו. יש גם לשים לב, שפה וחוז
שם לחומר הכללי ולא לחומר סתום. אפשר גם אמר, שם נוחש בעם
כתר מלכות. צריך גם במקום צורה לבתב — סור, מה שפלקירה לא עשת.
מנני כל הטעמים האלה נטיתי מפלקירה ותרגמתי — חומר
ו-Hyle — חומר היול.

בפתחו הנקן בוה באו רק הענינים והמנגנים החשובים ביותר
וסמנתי רק את המקומות, שיש להם חשיבות לבירור הענן והמונה בשטו
של ר' שלמהaben גבירול, אותן ש' מסמנים שער, למשל שה' — שער א',
האותיות הבאות אחר זהה מסמנות את הפרקים, למשל שה' ל"ב ל"ג
ל"ד — שער ה פרק ל"ב ל"ג וכו'.

ד"ר א. צפוני

חומר טרפ"ז

שֶׁבּ בְּ כָּה, שֶׁגּ לִזְ מַיְגּ, שֶׁהּ כָּה;	מַבּ מַדּ בְּ נַיְגּ בְּגּ שֶׁדּ דְּחֵי וְ	אֲבִי הַלְּהָ; רָאה הַבְּרֵל.
הַפְּרָטָה substantia hyle, materia	לִידּ טַזְוּ כְּגֹגּ שֶׁהּ חֵי יִיְאָטְוּ יִטּ כְּאָכְגּ כְּהָכְזּ כְּזּ לְאָ	גּוֹתּ corpus
חומר כלילי ש"א ח' ר' ח' ט' כ', כל חומר כלילי ש"א ח' ר' ח' ט' כ', כל שער ח' מוקדש לחומר בפעול ש"ה ט'; חויה חומרית וחוויה צורחית ש"ה י"א. כללית. נקרא גם חומר ראשון ש"א	לְאָטּ; תְּשֻׁעָה מִדְרָגוֹת בְּמִזְיאוֹת שְׁבָבּ יִידּ; הוֹיה בְּכָתָה וְהַוִּיה בְּפְעָול שְׁהָ טְזּ; חויה חומרית וחוויה צורחית ש"ה י"א.	הַגּוֹף הוּא עַצְם בָּעֵל שְׁלָשָׁה מִדְרָגוֹת שְׁדָר ר' עַיְינָן ש"א טַזְוּ יִזְ, ש"בּ א' ח' יִידּ טַזְוּ יִחְכּ בְּכָחָ, ש"ג טַזְוּ יִזְן מַגּ מַדּ מַהּ בְּ נַיְאָגּ, ש"ד בְּ דְּ רֵי חֵי בְּ, שֶׁהּ בְּ גּ יִבְטְּזּ
טְזּ, שְׁבָבּ אָחָר בְּ, חֻמְרָ רָאשָׁן כְּלִילִי ש"א ח' ה' שְׁבָבּ מַטּ בְּגּ, שְׁדָר יִ כ', חֻמְרָ רָאשָׁן רָוָחָנִי ש"ה י"א. וּעַיְינָן עַד שְׁדָר אָבּ ט' יִיְיָא. חֻמְרָ פְּרָטָה מְלָאכָותִי וּמְבָעִי ש"א יִזְן, ש"ה מַגּ חוֹמָר שְׁכָלִי שְׁדָר זְךָ. נִקְרָא גָם חֻמְרָ הַעֲצָרָה privatio, absentia	קְהִלְקָלִי hyle עַיְינָן חֻמְרָ. הַכְּרָחִי עַיְינָן מְתוּיָּה. הַעֲצָרָה privatio, absentia	יִהְיֵה מַגּ הַפְּעָול הָרָאשָׁן הַנּוּלָה וְהַקְּרוּשָׁ ש"ג כְּהָ; עַיְינָן עוֹד ש"ג ג'/ ש"ד יִיְבּ שֶׁהּ לְיִהְיֵה לְעַטּ מַיְאָ.
הַפְּעָלוֹת, נְפָעַל passio	דְּמִינוֹן imaginatio	בְּפָלָל שְׁנוּיִים ראָה שְׁוֹנוֹת.
שְׁבָבּ ט, שְׁגּ חֵי יִיְאָמְזָטְוּ פְּעוֹלָה וּחַפְּעָלוֹת שֶׁהּ לִיְגּ, עַיְינָן פְּעוֹלָה.	כְּחַדְמָיוֹן אוֹ הַכָּה חַמְרָמָה שְׁבָבּ וְ שֶׁהּ אָחָר יִיְגּ מַיְאָ.	בְּלַתְּמִידְגָּל ראָה אַיְזָסָפִי.
הַתְּהִקְוֹות generatio	הַבְּדָל, שְׁנוֹיִי diversitas	יִאָה, יִצְרָה creat
הַתְּהִקְוֹות מְנֻגְדוֹלִים ש"א יִידּ; תְּכִלִת הַמְּשֻׁלְלִים שְׁדָר חֵי וּעַיְינָן שְׁבָבּ בְּ חוֹמָר הַטְּבָעָה, חֻמְרָ הַשְּׁמִימִים, חֻמְרָ הַשְּׁכָלָה, הַנּוּלָה, הַטְּבָעָה, הַגּוֹף שֶׁהּ מַבָּ. חוֹמָר הַטְּבָעָה, חֻמְרָ הַשְּׁמִימִים, חֻמְרָ הַתְּהִקְוֹות מְנֻגְדוֹלִים שְׁדָר חֵי וּעַיְינָן שְׁבָבּ בְּ חוֹמָר הַוְּדָם שֶׁהּ לִזְהָגּ אָ.	שְׁבָבּ מַיְאָ, שְׁדָר אָבּ ט' שֶׁהּ שְׁבָבּ ט, שְׁגּ מַיְאָ, שְׁדָר אָבּ ט' שֶׁהּ	אָגָן differentia
הַתְּהִקְוֹות האָדָם שְׁאָגּ עַיְינָן עוֹד חוֹמָר הַוְּדָם שֶׁהּ לִזְהָגּ אָ.	תְּהִקְוֹה, מְצִיאוֹת esse	שְׁבָבּ יִאָה, שְׁבָבּ טַזְגּ, שְׁגּ מַיְאָ

מהות	יסודות
essentia	ארבעה היסודות elementum
ש"א ח' ש"ב ג' ט"ג, ש"ג ר' כ"ג י"ט י"ד ט"ז י"ו, ש"ב י/ש"ג כ"ה ל"ג ל"ה ל"ו מ"ה ב"ג ב"ה, ש"ד ג' ד' ח' ר' י"א י"ד י"ח י"ט כ/ ש"ה א' ד' ד' ח' ט' י"א י"ג כ"א כ"ד ל"ב ל"ג ל"ד מ"ב מ"ה.	ש"א י"ד ט"ז י"ו, ש"ב י/ש"ג כ"ה מ"ג מ"ה, ש"ד ט"ז, ש"ה מ"ב. יצירה; עין בריהה.
מוגבל, סופי	לט. בָּכֶם
finitus	in potentia, potentia
ש"ג ג' ר' ט' נ"ב ב"ג, ש"ד ר' י"ט כ' ש"ה כ' כ"ג כ"ח כ"ט.	ש"א י"ג, ש"ג ד' י"ח כ"ד נ"ב, ש"ד כ', ש"ה ח' ח' ט' י' י"א כ"ג כ"ו ל"ב.
מוחק	כפמות
sensibilis	quantitas
מוחשיים טבעיות כללים ופרטיהם ש"א י"ד; החומר הגוף אינו מוחש ש"ב א'; עין ש"א י"ג, ש"ב ר' י"ט, ש"ג ט"ז כ"ה ג, ש"ד ח', ש"ה ח' כ"ו כ"ט מ"א.	ש"א ט' י"ד ט"ז ט"ג, ש"ב ב' ח' י"א י"ב י"ד ט"ז י"ט י"ט כ' כ"א כ"ב כ"ג כ"ה, ש"ג ט"ז י"ט י"ט כ"ז ל"ד נ"ג, ש"ד ח' י"ד ט"ז י"ו, ש"ה י"ט. הכמות רצופת, המספר מתפרק ש"ב כ"ב; סגולת כל כמות רצופת היא להפס מקום שהוא לש"ג ל"ג; הכמות אופפת את העם ומוחמת בו ש"ב ט'; הכמות יותר לאויה להיות מהאיכות מ"שכל
מרקם	ש"ה מ"ב.
compositum	
ש"א י"ג, ש"ב י"ג ט"ז, ש"ג ב' מ"ה, ש"ד ר', ש"ה ד' י"ד ט"ג.	
עלן	
עין מ"ב.	

חומר היזורי, חומר hyle	במובן מהות: ש"ב י"ב, ש"ג י"ג י"ט, ש"ד י"א, ש"ה א' ח' ט' ט"ו; במובן עצם פשוט, אמצעי בין העצם בעל הקטיגוריות ובין הנפש ש"ב י"ב, ש"ג כ' ב"ב מ"ה נ"י, ש"ד ג' ח' י"ג ט"ז וין, ש"ה ט"ז י"ז; עין ש"ב כ"ז. טוב
דוש sensus	ש"ע (הטווב bonitas ש"ג מ"ג, ש"ה ל"ב ל"ג ל"ד מ"ב. ש"ב ב' ד' ח' י"ג, ש"ג ל"ד ל"ה ל"ג, ש"ה א' ג' ח' ט"ז כ"ג.
חוכמת sapientia	קדיפה sapientia גם scientia שלשה הلكים בידיעה: ידיעת החומר והצורה, ידיעת הרצון וידיעת המזוי הראשון ש"א א/, ש"ה ל"ג. ידיעת היוודע היא הקפת הדבר היודע ש"א ח'. עין ש"ב ג' ר' ח' ט' כ'/ ש"ג כ"ג לו' ל"ח מ' מ"ג. ידיעת האל א' ט' ל"ו ל"ט מ' מ"ג. ידיעת האל החכמה האלוהית ז"א האמרה או הרצון ש"ה כ"ז ל'.
חוכמי sensibilis, ap' פלקירה	ש"ה י' מ' מ"א מ"ב. ילצר factor, auctor
	כל יוצר אינו יוצר אלא וברבים דומים לעצמו ש"ג ב/ עין בורא.
טבע natura	542

נפשותו. הנפלש האזמנות, הנפלש החינויתי
או החושת, הנפלש השכללית או המדברת
ש"ג מה' מיו' מ"ז מ"ה. הנפלש בבראה
בתוך ידעת אלא שעהכירה אותה
עכירות העצם שהוא מא.

נצחיות
aeternitas

ש"ה כ"ר.

נקודה
punctum

ש"ב ח' ט"ז כ"ב, ש"ג כ"ה, ש"ה ל'.

סבה, אלה
causa

ש"ב י' ט"ז,

ש"ב י' י"ד ש"ג כ"ב ל' מ"ז מ"ט
בנה, ש"ד י"ח כ', ש"ה ט' י"ז כ"ח

ליב.

סדר

ordō

ש"ב כ"א, ש"ג ל"ז מ"ג ג"ו, ש"ד ה'
טו' י"ט כ', ש"ה כ"ד מ"א מ"ב מ"ג.

ספירה
sphaera

א' ט"ג, ש"ה י"ט כ"ג מ"א. שלש

ש"ג ג' ש"ד ה' ט"ה, ש"ה ל'.

מרכז
centrum

ש"ב ט' כ"א כ"ה, ש"ג מ"ג.

מתקנוֹעַ
mobilis

ש"ב י', ש"ג ד' ז' י"א כ"ב, ש"ה ל"ז

לט.

מתקדר
discretus

ש"ב כ"ב

Creature
creatus

ש"ד י' ט"ז, ש"ה י"ב כ"ה.

גופל
pati

עיניו הפעלות ש"ג ד' ה' ר' ח' י"ד י"ז

ליב.

נפש
anima

שלמות הנפש היא ירידעת עצמה ש"א

וועלין ש"ג ד' ה', ש"ב א', ש"ג

טו' כ"ב כ"ג כ"ד ל"ז ל"ח מ"ה, ש"ד

א' ט"ג, ש"ה י"ט כ"ג מ"א. שלש

מקום
locus

מקום גופני ומקום רוחני ש"ב י"ה,

ש"ה ל"א עיין ש"ג ח' י' י"ח כ' ל"ב

ל"ג, ש"ה י"ח ל"א, המקום מתיחר

לקצה התיכון של הזורה ש"ה ל"א.

מקרה
accidens

ש"א ר; את המקרה איבנו יכוליט

להאר עלצמו בחוקים בעצמו (נ"א)

לא רק שאינו מתקיים בפועל אלא

שאינו יכוליט אפילו להארו לעצמו

בחורקים) ש"ה כ"ג; המקרה מתבטל

בהתדרדו מנושאו ש"ה כ"ב; מקרים

ראשונים וশננים ב' ו; המקרים הם

השפעת החכמה בחומר ש"ה מ"א;

מקרה איןנו חול בדבר אין-סובי ש"ב

ה' י' י"ד ט"ו כ"ד, ש"ג ו', ש"ד י'

ש"ה ט"ז כ"ב מ"א.

מקרים
accidentalitas

ש"ב י"ז

מחייב, הכרחי
necessarius

ש"ג י' י"ג, ש"ד א', ג' מדרגות:

מוחיב, אפשרי ונמנע ש"ה כ"ד.

מין
genus

ש"ב ט' ש"ג ה' ט' י' י"ח ל"א לא'ג
ל"ו מ"א מ"ה, ש"ד י', ש"ה י"ב י"ה.

מין כולל
G. generalissimus

ש"ה ח'.

ממד
dimensio

שלשת הממדים של הגוף ש"ד ו'

עין שייר שלה מאבן גיבורול החזאת

באליק-רבוניצקי עמ' 158; ויסוד מורי

הדורמים; עמ' 102: ליטוד מפרי נשיה

מספר
numerus

ש"ב כ"א כ"ב, ש"ד י"א י"ג, ש"ה
כ'.

מציאות
realia

ראיה הויה.

עולם

mundus

ש"ב א' ט"ז י"ז י"ח י"ט כ"א כ"ד,
ש"ג ב' ט"ז כ"ה ג"ר ב"ג, ש"ד ט"ז.

קלול

causatus

ראה סבה.

עצם

Substantia

מתחלק: א) העצם הראשון ב) עצם
אמצעי או רווחני, או פשוט ג) עצם
גופני או מורכב. לשני שיכונים: הascal,

שלש הנפשות והטבע, השלישי –
העצם נושא הקייגוריות והగוף. הascal,
שלש הנפשות, הטבע והעצם נושא
הקייגוריות נקראים עצמים שלדים
או מושכלים. הגופנים נקראים עצמים
מוחשיים או סתם מוחשיים. העצם
הראשון ש"ג ח' ב"ד נ"ב ש"ה י"ז;

צבע

color

העצם האמצעי או הפלשו ש"א ט'
ט"א, ש"ב ה' ח' י"ג ט"ז כ"ר, ש"ג
ש"ב א' ח' ח' י"ד ט"ז ט"ז ב"ד, ש"ג
ט"ז ב' ג' ב"א נ"ו ג"ג, ש"ד ד' ח'
י"ב ט"ז י"ז כ"ט. העצם הגופני או
המורכב ש"ב כ"ה, ש"ג ג' ט"ז י"ז

צורה

forma

כ"ב, ש"ד ד; תנועת העצם המורכב

ש"ה לו'; העצם נושא הקייגוריות

ש"א ט"ג ט"ב ר' ד' ט' וכ', ש"ג ב'

ט"ז ב' ט"ז כ"ה ג"ר ב"ג, ש"ד ט"ז.

ש"ג ב.

גורם

factor

ש"ג מ"ה ש"ה ל"ג,

גורם ראשוני

factor primus

ש"א י"א, ש"ב כ"ד, ש"ג ב' ג' ד' ז'

ט' י' י"ג י"ג ט"ז מ"ה ב"ה ג"ג, ש"ד

ר' ט' י'

פעול, קפוץ

*effectus, in effectu, actus
in actu*

ש"א ג', ש"ב ט"ז י"ט, ש"ג ד' כ"ג

כ"ד ב"ה, ש"ה י'

העצם האמצעי או הפלשו ש"א ט'

ט"א, ש"ב ה' ח' י"ג ט"ז כ"ר, ש"ג

ש"ב א' ח' ח' י"ד ט"ז ט"ז ב"ד, ש"ג

ט"ז ב' ג' ב"א נ"ו ג"ג, ש"ד ד' ח'

י"ב ט"ז י"ז כ"ט. העצם הגופני או

ט"ז, ש"ה ג' כ'

קונטיגורייה

Praedicamentum

אצל פלקיירה והרבה מסופרי ימי

ש"ג נ"א.

רוּם

spiritus

ש"ה כ"ג כ"ד מ"ב.

מוחוך בין הנפש והגוף ש"ג ב' עין

ש"ג נ"א.

ב"ה נ"ג, ש"ד ח' יי"ג ט"ז, ש"ה יי"ט	שְׁמִים caesium
כ' מ"א מ"ג	
פְּקִילִית causa finalis	גָּוֹף הַשְׁפִּים מְשׁוֹלֵל הָרוֹה וְכָלִין ש"א י"ג, עיין עוד ש"א ט"ג, ש"ב ט"ז כ"ה, ש"ג נ"א, ש"ד ח', ש"ה ל"ב. ש"א ב'
פְּנוּסָה motus	שְׁנוּי רָאה הַבָּדָל.
ש"א ב', ש"ב ט' י', ש"ג ג' ד' ט"ז י"ז כ' כ"ט מ"ג מ"ח מ"ט נ' ב"א נ"ת, ש"ה ל"ב ל"ו ל"ז ל"ט מ"ג	שְׁנִים Duo
	שְׁנִים דּוֹמָה לְחוֹמֶר ש"ד יי"א; טְבֻעַ הַשְׁנִים שְׁוֹתָה מְטֻבָּעַ הַאֲחָد ש"ג כ'; עַיִן עוד ש"ה כ"ג.
	פְּבָנִית figura
	ש"ב א' יי"ד ט"ז, ש"ג ט"ז כ"ב כ"ג

רְצֹן voluntas	שְׁטָח superficies
(חכמה, אֱקָרֶה) ש"א ז'; הרצון הוֹא הַכְּלָה וְהַכְּלָל בּוֹ ש"ה יי"ג, עִין ש"ב יי"ג ש"ד ב', ש"ה ל"ט מ"א; הרצון יוצר אוֹת הַזּוֹםֶר הַזּוֹרֶת ש"ב יי"ג, ש"ה ל"א ל"ז ל"ח ל"ט; הַזּוֹרֶה בָּהּ פָּמְרָצָן ש"ה מ'; הרצון מִקְשָׁר אֶת הַצּוֹרָה וְהַחְמָר ש"ה ל"ח; הרצון מִקְומָת לְחוֹמֶר עַצְמָה יי"ד יי"ב יי"ד; הַשְׁלָל קְפָּבָל וְלְצָרָה ש"ה ל"א; הַחְמָה לְקָצִיאָות הַרְצָן הִיא הַחְמָעה ש"ה ל"ז; פָּעוֹלָת הַרְצָן ש"ה ל"ג.	
רְצֹן continuus	שְׁבָל intelectus intelligentia
	הַשְׁלָל מוֹרְכָּב מִחוֹמָר וְצָרוֹה ש"ד א' ה', ש"ה ה' ד' יי"ב יי"ד; הַשְׁלָל הוֹא עַצְמָה ש"ג מ"ח; חֹמֶר הַשְׁלָל קְפָּבָל אֶת צְרוֹתוֹ הַחְרָצָן ש"ה יי"ז; הַחוֹמֶר הַחְיוּלִי הוֹא מִחוֹצָן לְפָהָות הַשְׁלָל ש"ה ל"ג ט"י כ"ו; הַשְׁלָל מִכְלִיל אֶת הַכָּל ש"ב ה', ש"ה יי"ד יי"ח יי"ט; צָרוֹת הַשְׁלָל מִפְּרָכּוֹת אֶת כָּל הַצּוֹרָה ש"ב ח' כ', ש"ג כ"ג, ש"ה יי"ז כ"י ל"ז; שְׁבָל בָּלִיל וּשְׁבָל פְּרָטִי ש"ד ד' כ' ש"ה יי"ג יי"ז יי"ט; עַיִן עוד ש"ג כ"א כ"ז כ"ח ל"ח מ' מ"ח נ"ג, ש"ד ג' ד' ה', ש"ה יי"ב כ"ג.
רְצִיפָּת continuatio	שְׁוֹנָה, בָּצֶל שְׁנוּיִים diversus
	שְׁבָלִי, מִשְׁבָּל intelligibilis
	ש"א ב' ב"ג ב"ד, ש"ג ב' ב"ו נ"ג, ש"ד ד' ד' יי' ש"ה יי"ב יי"ח ב"ד ל"ב ל"ה ל"ז

ת ו כ נ :

שער ראשון

תקינה אסמתה לגורר מזגי סחרי ומזרה הפלליות ומחמר
ונזורה עצמים מרובים

37 — 3

שער שני

על העצם הנושא את גופניות-העולם

103 — 38

שער שלישי

מהוחחות לאיאות עצמים פשוטים

270 — 104

שער רביעי

תקינה גראר מהר ומזרה עצמים פשוטים

329 — 231

שער חמישי

על מהפר הפללי ועל הנזורה הפללית כשלות לעצם

432 — 330

קטעים

נתרמו פאקור עברי על ידי ר' שם טוב בנו פלקיה

אחרית דבר מאת ד"ר א. צפרוני

מפתח ופרא-מקומות

(רשימת פמנים ופעינים)

549 — 539